

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ADORA YAĞMUR

Külden Reverans

ZİRVE ÖTESİ #3

indigo

KÜLDEN REVERANS

ANDORA YAĞMUR

Bölüm 1

Hayatım boyunca gerçek aşkı aradım durdum ama bir türlü anlamsız etkileşimlerden öteye geçemedim. Ben de çareyi sayfalardaki mürekkep izleriyle varolan karakterlere âşık olmakta buldum.

Benim gözümde kitaplar hiçbir zaman hikâyelerden ibaret olmamıştı. Her sayfa bir can simidi, kelimeler soğuk ve acımasız gerçeklikten korunduğum sığınaklar ve hikâyeler aşkın bir türlü uğramadığı bu dünyadan kaçabileceğim kapılar... Ne zaman elime bir kitap alsam yalnızlığın, görülmemenin hissettirdiği o sızı kaybolur, yerini aşk ve heyecan gibi yoğun duygular alırdı. Kimse bana şarkılara, şiirlere ilham olacak kadar bağlanmadı belki ama aradığım sevgiyi romanların sayfalarında bulmayı başardım. Karakterlerin içlerinden geçenleri açıkça ortaya koyduğu, gerçek dünyada pek çok kişiyi korkutan savunmasız anlar yaşamaktan çekinmedikleri hikâyelerde aradıklarımla karşılaştım.

Ne kadar istesem de bana hikâyesinin ana karakteriymişim gibi davranmadı. Bunun canımı yakmadığını söyleyemem ama artık kabullendim. Ayrıca sözkonusu kurgu eserler olduğunda başrol yerine kendimi koyabiliyorum. Çoğu kimse dışarıda gerçek aşkın peşinde koşarken ben elimde kitabım, yanımda atıştırmalıklarımla oturmuş, kendi yaralarım yerine hayali hüzünlere ağlamaya hazır hissediyorum.

Gerçek hayatta aşk mı?

Hiç tanışmadık.

Ama kitaplarda öyle mi? Eh, kaslı ve hep siyah giyinen kötü çocuklar, zeki kadın kahramanlar, sonuna kadar savaşmaya devam eden kraliçeler, trajik bir geçmişe sahip çekici düzenbazlar ve ahlaki açıdan dengesiz düşmanlar her defasında yerle bir ediyor. Dürüst olmak gerekirse, gerçek hayatta bu karakterlerden biriyle karşılaşırsam büyük ihtimalle bayılırdım.

Kurgusal dünya, ona ne kadar çaresizce tutunursanız tutunun sizi yargılamazdı. Sizi kollarına alır, sıkıca sarılır ve ayaklarınızı yerden keserek gerçek dünyanın sizden esirgediği duyguları önünüze sererdi. Bu yüzden sayfaları çevirmekten asla bıkmadım. Bu kısacık hayali anlarda sevgiyi doyasya tattım ve sayfaların ötesindeki dünyayı unuttum.

Her zamanki gibi bu sabah da varlığımdan tümüyle habersiz karakterlere umutsuzca bağlı bir şekilde kahvaltıya oturdum. Beni göremeseler de gerçek insanların çoğundan daha iyi anlıyorlar.

Kitabımın bir sayfasını daha çevirirken çikolatalı granolamın ilk kaşığı dişlerimin arasında çıtırdadı. Hâlâ buharı tüten, zift karası kahvem de sadık bir dost gibi granolama eşlik ediyordu. Kahvenin yoğunluğu benim tercihimdi. Tatlı yiyorsam içeceğim acı olmalıydı. Denge önemliydi.

Annem iş için erkenden çıktığından dolayı ev her zamanki gibi sessizdi. Geçici sessizliklerle ilgili bir şikâyetim yoktu ama annemi daha sık görmeyi tercih ederdim. Arada sırada daha az çalışmasını dilediğim anlar oluyordu. Beraber vakit geçirebilmeyi özlüyordum.

Abim Sonat'ın sevgilisi, en yakın arkadaşım Tamay'la birlikte kariyer peşinde Amerika'ya taşınmasının üzerinden bir ay geçmişti. Her geçen gün yokluklarını daha da çok hissediyordum. Karza ve iklim ise tüm dikkaderini olimpiyatlara verebilmek için Rusya'ya yerleşmişti. Annem de yundışında çocuk okutmanın getirdiği maddi yük dolayısıyla yoğun çalışıyordu. Geriye bir ben kalmıştım. Ben ve kitaplarım.

Diana Gabaldon'ın Yabancı kitabı masanın üzerinde açık duruyordu. Artık aşınmış sırtı, sayfaların kapanmasını önleyecek ama gövdesini kırmayacak şekilde kusursuz bir açıyla yerleştirilmişti. Bu kitabı tekrar tekrar o kadar çok okumuştum ki... Yine de kitabı her okuyuşum eski bir arkadaşımın sohbet ediyormuş gibi hissettiriyordu. Claire'in zamanlar arasında savruluşu, Jamie'nin sarsılmaz gücü, İskoçya'nın sisli tepelerinde yankılanan aşk ve savaş...

Gözlerim tanıdık satırların üzerinden kayarken o alıntıya takıldı. Kalbimin bir anlığına durmasına neden olan o satırlara, ezbere bildiğim halde her seferinde beni etkileyen kelimelere:

““Seni kollarıma alıp öpmeye başladığım anda bambaşka şeyler oluyor. ’ Gözleri, göllerin ya da gökyüzünün ya da tanımlayamayacağım derinlikte bir şeyin rengini almıştı. Bana uzandı ve altdudağıma hafifçe dokundu.

'Başlangıçta her şey aynı ama bir saniye içinde, kollarımda bir alev yığını tuttuğumu hissetmeye başlıyorum ve kendimi bu ateşe atıp içinde yanmak istiyorum.'””

Sandalyeme yaslandım ve kelimelerin üzerimi sıcak bir battaniye gibi örtmesine izin verdim. Kim böyle sevilmek istemezdi ki? Böyle bir tutkuyu, böyle bir çaresizliği tecrübe etmeyi kim istemezdi? Bazen romantizm yazarlarının hepimiz için romantizmi mahvettiğini düşünüyordum; beklentiyi öyle yükseğe çıkarıyorlardı ki gerçek bir insanın bu kriterleri karşılaması imkânsız kalıyordu.

Gerçi ben ne bilirim ki? Aşk hayatım... bir aşk hayatından ziyade anlık hevesler ve hayal kırıklıklarından oluşuyordu. Az daha oluverecek-tilerden, neredeyse olmuşlardan ve hiç olmamışlardan oluşan olaylar silsilesi. Beklentilerimi düşük tutmayı öğrenmiştim ama yine de karşılıksız duyguların sızısı hep oradaydı. Tıpkı saatler süren bale derslerinden sonra bacaklarımda oluşan morluklar gibiydiler: Küçüklerdi, başkaları görmezdi ama dokunulduğunda can yakardı.

Duvardaki saatin tik takları beni gerçekliğe çektiğinde başımı kaldırıp ne zaman çıkmam gerektiğini hesapladım ve kaşlarımı çattım. Sandığımdan daha uzun süredir oturuyordum. Jamie ve Claire beni biraz beklemek zorunda kalacaktı.

Üzerinde rengârenkpost-iiilerin ve kalem takma yerinin olduğu kalın ayracımı kaldığım sayfaya koydum ve kitabı sanki hızlı davranmazsam karakterler içeriden kaçacakmış gibi sertçe kapattım. Kalkarken hafifçe iç çektim ve gerindim, kollarımı tavana doğru uzatarak pencereden süzülen güneş ışığının üzerime dökülmesini bekledim. Sessiz bir sabah daha sona ermek üzereydi ve yoğun bir gün beni bekliyordu.

Kapının yanındaki pembe renkli bale çantamın aşınmış askıları, dışarı çıkmamak için yalvarıyordu. Hemen kalın, pudra renkli taytımı ve bol, pembe kurdeleli kapüşonlumu giyerek soğuğa karşı hazırlandım.

Kapüşonumu taktığımda koyu kahverengi saçlarımdan birkaç kıvrırcık bukle serbest kalıp darmadağın oldu. Nasıl olsa tekrar üstümü değiştireceğim için fazla umursamadan telefonumu da kaptım ve evden koşarak çıktım.

Bir yandan yürürken diğer yandan aceleyle kızlarla olan grup konuşmasını açtım.

Ben: Günaydın ballı çöreklerim!

Ben: Gün başladı.

Ben: Planlanm bale dersinde keyifli vakit geçirmek, fazla yorulmamak ve eve gelip bolca kitap okumak.

Tamay: Gün bitiyor.

Tamay: Eve yeni girdim.

Tamay: Yorgunluktan ağlayacağım.

İklim: Günaydın, günaydın ve günaydın!

İklim: Size hiç buranın çok soğuk olduğundan bahsetmiş miydim?

Tamay: Günde yaklaşık iki kere.

İklim: O zaman iki olsun. Burası çok soğuk!

Tamay: Sen donuyorsun. Ben açlıktan ölüyorum.

Yurtdışı planlanmızda bu yoktu sanki.

Ben: Sonat evde mi?

Tamay: Evde ve size çok selam söylüyor.

Tamay: VE BANA SALATA HAZIRLAMIS!

Tamay: İşte şimdi keyfim yerine geldi.

Tamay: Güz, abini ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?

Ben: Günde yaklaşık iki kere.

Tamay: O zaman üç olsun. Abini çok seviyorum.

İklim: Çalışmaya dönmem gerekiyor.

İklim: İyi dersler Güz!

Tamay: İyi dersler bir tanem! Seni seviyoruz.

İklim: Çok seviyoruz.

Ben: Ben de sizi seviyorum.

Gülümseyerek telefonu cebime koydum. Sokaklar sessizdi ve sabah güneşi kaldırıma dar bir açıyla vuruyordu. Hava serindi ve dün geceki yağmurdan kalan ıslak yaprakların hafif kokusunu taşıyordu. Ayaklarım beni stüdyoya doğru götürdü. Küçüklüğümden beri sürekli gelip gittiğim bir rotaydı bu. Gözlerimi bağlayıp kendi etrafımda otuz kere döndürseler bile yolu bulabilirdim. Uç katlı küçük kurs binası bir sürü stüdyonun arasında kalıyordu. Solundaki binada salsa, bachata, tango gibi dans dersleri veriliyordu. Sağındaysa müzik kursları vardı. Cam kenarındaki egzersizlerimiz sırasında çeşit çeşit enstrümana sahip öğrencilerin girip çıktığını görebiliyordum.

İçeri girdiğimde, reçine ve cilalanmış ahşabın tanıdık kokusu beni karşıladı. Derin bir nefes alarak kokuyu içime çektim. Ne de olsa çocukluğumdan beri benimleydi. Ayaklarımdaki nasırlardan saçlarımdaki kurdelelere kadar benim bir parçam olmuştu burası. Birkaç sınıf arkadaşım barın yanında yavaşça esnerken sohbet ediyordu. El sallayarak neşeli bir sesle, “Günaydın!” dedim ve soyunma odasına yöneldim.

Geniş alanımız her ders sabahı görmeye alışık olduğum yüzlerle doluydu. Boş bir köşe bulup çantamı koydum. Kapüşonlumu ve spor ayakkabılarımı çıkardım. İlk olarak mayomu, sonra da taytımı giydim. İkisi de bedenime o kadar sıkı oturmuştu ki ikinci bir deri gibi hissettiriyorlardı. Taytın üzerine

de tozpembe tül bale eteğimi bağladım. Ardından yerden ısıtmalı zemine çökerek yara bere içindeki ayak parmaklarımın etrafını koruyucu bantlarla sardım. Güvenli hale geldiklerine emin olunca da bale patiklerimi giydim.

Kurdeleleri metodik bir şekilde bağlarken parmaklarım alışkanlıkla hareket etti. Sağ üstüne sol, sıkıca çek, ilmek, sar, düğüm... Kurdeleler ayak bileklerimi sıkıca sardığında güvende hissettim. Son bir çekişle hızla ayağa kalktım ve mayomun askılarını düzelttim, aynaya hızlı bir bakış attım.

Alçak bir topuz yapılmış koyu renkli, düzensiz bukleleri olan bir kız; yuvarlak yüzü, çoktan kaçmış birkaç saç teliyle çevriliydi. Hafifçe gülümsedim ve topuzumu bu şekilde bırakmaya karar verdim. Meriç Hoca saçlarıma bir şey diyecek miydi bakalım?

Hazır hissettiğimde eşyalarımı olduğu gibi bırakıp soyunma odasından çıktım ve yeniden aynalı duvarların, güneş ışığını içeri davetkâr bir şekilde kabul eden boydan camların, pürüzsüz zeminin ve usul usul çalan piyano sesinin doldurduğu odaya adım attım. Tusem ve Erva bugün erken gelmişlerdi. Çoktan ısınmaya başlamışlardı bile. Tusem, bara tutunmuş demi-plie yapıyordu. Erva ise yerde bağdaş kurmuştu.

“Güz, bacaklarıma çıkıp esnememe yardımcı olur musun?” diye sordu beni gördüğü gibi. “Tusem çok ağır.”

Gülümseyerek başımla onayladım ve Erva’yı hiç ikiletmeden bara tutunarak bir ayağımı diziyile bileğinin arasına yerleştirdim. “Böyle iyi mi?” diye sordum tüm ağırlığımı vermeden önce.

Hevesle başını salladı ve eliyle diğer bacağına vurdu. “Harika. Bastır iyice, bir şey olmaz.”

Boştaki ayağımı da diğer bacağına yerleştirdim ve bir süre bacaklarını esnetmesine yardımcı oldum. Bu sırada diğer kızlar da yavaş yavaş bize katıldı. Bugün toplamda altı kişiydik. Ben, Tusem, Erva, Şevval, Nehir ve Ecrin. En yakında oturanımız Ecrindi ama her zaman geç kalırdı. Bugün de neredeyse Meriç Hoca’yla aynı anda gelmeyi başarmıştı.

Topluklarının zeminde çıkardığı ses, Meriç Hoca'nın her zamanki hızlı adımlarıyla gelişinin haberini verdi. Sarı saçları, sabahın köründe tel rokalara karşı verdiği iki saatlik epik bir savaşı kazanmış gibi mükemmel bir topuzla toplanmıştı. Bir elinde buharı tüten çayı, diğer elindeyse bir kâğıt destesi vardı. Derse asla çayı olmadan gelmezdi. Şekersiz çayla dolu termosu üçüncü ve dördüncü koluydu Meriç Ho-ca'nın. Gri renkli bir hırka giyinmişti ve üstünde siyah, zarif bir mayo vardı. Kırklarında olmasına rağmen yaşıtımız gibi görünüyordu.

* Demi-plit, balede dizlerin yarıya kadar bükülmesi ve topukların yerde kalmasıdır, (ed.n.)

“Günaydın hanımlar,” dedi bardağını piyanonun kapalı kapağı üzerine yumuşak bir tavırla bırakırken. Sesi her zamanki gibi sıcak ama otoriterdi. Şakalaşmak ve sohbet etmek için beş dakikamız olduğunu haber veriyordu. Ders başladığı anda acımasız bir ciddiyet yüklenecekti. Meriç Hoca'nın kitabında dersi kaynatmanın cezası ağırdı.

“Günaydın hocam.” Hep bir ağızdan cevapladık. Bu sırada hâlâ ısınıyorduk. Nehir o kadar esnemişti ki alnı neredeyse ayak bileklerine değecekti. Bu yüzden sesi boğuk ve can çekişir gibi çıkmıştı.

Meriç Hoca gözlerini üstümüzde gezdirerek herkesi dikkade süzdü. Hazırlığımızdan memnun kalmış gibi hafifçe başını salladı. “Başlayalım mı? Hepiniz biraz ısındınız sanırım.” Başlarımızla hafifçe onaylamamızı izlerken çayından bir yudum aldı. “Birinci pozisyon.”

Oda, geride yalnızca kısık piyano melodilerini bırakarak sessizleşti. Topuklarımızı birleştirdik ve ayaklarımız dışarı dönük pozisyona geçtik. Ellerim yumuşak bir akışla yerine yerleşti. Ne çok sıkı tutundum ne de gevşek bıraktım. Parmaklarımı hassasça dengelerken ilk plielere başladık.

“Demi-plie” diye yönlendirdi Meriç Hoca, sesi netti. “Ve... uzat. Grandplie. Göğsünüzü açık tutun. Kaburgalarınıza gömülmeyin. Evet, güzel, Erva. Güz, çenenin biraz daha kaldırı.”

Düzeltilmeleri kısa ama nokta atışıydı. Yıllardır beraber çalıştığımız düşünüldüğünde bu pek de şaşırtıcı bir durum değildi gerçi. Duruşumu

düzelttim ve plie pozisyonunda daha aşağıya indikçe uyluklarımda tanıdık bir yanma hissetmeye başladım.

“Omuzlarını indir, Tusem,” diye ekledi Meriç Hoca bir anlığına piyanoda çalınan melodiyi bastırarak. Tusem mahcup bir şekilde başını salladı ve omuzlarını düzeltti. Aynadaki yansımasıyla göz göze geldiğimizde yüzünde ufak bir tebessüm vardı. Ben de gülümsemek için kendimi zor tuttum.

Ders ilerledikçe kombinasyonlar da haliyle daha da zorlaştı. Ten-dudan” degage ye,“ ardından battement'iere” geçtik. Her hareket, denge

* Grand plie, dizlerin uyluklar yere paralel olana kadar tamamen büküldüğü bir çömelme hareketidir, (ed.n.)

** Tendu, ayağın yere yapışık şekilde kaydırılarak uzatılması hareketidir, (ed.n.)

*** Degage, ayağın rendudan sonra yerden hafifçe kalkarak uzatılmasıdır, (ed.n.)

**** Battement, balede bacağın farklı seviyelerde ve şekillerde uzatılarak atılması hareketlerinin genel adıdır, (ed.n.)

ve odak gerektiriyordu. Saç çizgimde ter damlaları birikmeye başlasa da bu hoşuma gidiyordu. Bunu seviyordum. Haftanın her günü olmasa da haftada birkaç saatimi ayırabildiğim bu alan zihnimi tümüyle boşaltıyordu.

Kaslarım yansa ve baldırlarım titremeye başlasa bile, o hissi memnu-niyede karşıladım. Bale, küçüklüğümden beri her şeyim olmuştu. Bedenim, zihnim ve ruhum... Ve ben ne zaman bunları baleye versem, çok daha sağlıklı ve huzurlu bir şekilde geri almıştım.

Bir sınavdan kalacak gibi olduğumda omuzlarımdaki yükü usulca alıp götürmüştü. Geleceğim dipsiz bir kuyu gibi görüldüğünde o zifiri karanlığa fener tutmuştu. Hayallerimi gerçekleştirme arayışında cesaretimi körüklemişti. Kıvılcımları ateşe döndürmüş, karanlıkları aydınlatmış, fırtınaları dağıtmıştı. Bana hiçbir şeyi aceleye getirmemem gerektiğini öğretmişti.

Arkadaşlarımın hepsi gittiğinde yalnızlığımı da alarak beni kucaklamış, sadık bir dost olmuştu.

“Rond u aceleye getirme,” diye seslendi Meriç Hoca neredeyse beni yerimden zıplatacak kadar güçlü bir sesle. “Buradaki gerginliği hisset. Dizden değil, kalçadan gelsin. Tamam, böyle daha iyi oldu.”

Dudaklarımın köşeleri bu nadir iltifat karşısında yukarı doğru kıvrıldı ama kendime bunun üzerinde durma izni vermedim. Balede işiniz asla bitmezdi. Bir an hareketinizi kusursuzca sergilerken bir sonrakinde dengenizi kaybedebilirdiniz. Yapabileceğiniz tek şey devam etmekt i. Tekrar tekrar denemek...

* Rond, balede bacağın dairesel şekilde çizilerek hareket ettirilmesidir, (ed.n.)

Bölüm 2

Kapı tatmin edici bir tıkırtıyla kapandığı gibi spor çantam yorgunluğumu yansıtarak yere düştü. Eğilip içinden kitabımı çıkarırken hafifçe gerindim. Baleye ara verdiğim bir haftada hamlamıştım ve omuzlarım bunu bana ağrıyarak hatırlatıyordu. Ayaklarım zonkluyor, bacaklarım seğiriyordu ancak bu hissi özlemiştim. Bedenimin, zihnimin rahatlığı için ödediği bir bedeldi yalnızca. Spor ayakkabılarımı iki sabırsız savurmayla çıkardım ve ayakkabılığın yakınına rasgele fırlattım. Buraları annem gelene kadar on kere toplardım, acelesi yoktu. Şu an bir duşa ihtiyacım vardı.

Kitabımı da alarak önce odama uğradım ve kitabı nazikçe yatağımın üzerine bıraktım. Üstüme yapışmış mayomu ve taytımı çıkardım. Bale derslerinde o kadar terliyordum ki tüm kıyafetlerimden yaklaşık beşer tane vardı. Böylece her dersten geldiğimde o günün kıyafederini çamaşır sepetine fırlatıp bir sonraki günün kıyafetlerini temiz kokular eşliğinde dolabımdan çıkarıyordum.

Banyoya doğru ilerlerken, keşke duşta da kitap okuyabilseydim, diye düşündüm. Dijital kitaplar ve fiziksel kitaplar suya dayanıklı değildi, sesli kitaplar da su sesinden duyulmuyordu. Yetkililer! Size sesleniyorum! Duşta kullanmak için acilen su geçirmez bir kitap okuma cihazına ihtiyaç var! Ayağımın altındaki soğuk fayanslar kısa bir rahadama sağlarken aynı zamanda vücudumu ürpertti. Geçerken aynaya bir göz attım ve dağılmış topuzdan kaçmış buklelerimin ve kızarmış yüzümün yansımasını yakaladım.

Saçlarımı ıslatmaktan kaçındığım için duşum kısa sürdü. Onları da yıkasam yaklaşık iki saatimi harcardım. Kıvırcık saçları yıkamak öyle hafife alınacak bir şey değildi. Emek isteyen uzun bir süreçti; her gün uğraşamayacağım kadar üşendiğim bir rutindi. Şu anda kesinlikle buna ayıracak enerjim yoktu.

Buhardan sıcacık olmuş banyomdan çıktığımda hafifçe ürpererek pudra renkli, büyük, kabarık havluma sarındım. O sırada telefonumda son ses Sefana Gomezin Who Says şarkısı çalıyordu. Kurstaki kızlar arıyor

olabilirlerdi. Bazen dedikodu yapmak ya da boş günlerimizde birer kahve içmek için buluşurduk. Ya da Sonat arıyor olabilirdi! Sonat'ın aramasını gerçekten çok isterdim ancak saat farkı düşünülürse şu anda üçüncü rü-, yasını görüyor olmalıydı. Havluyu zor tutarak odama koştum ve hızla telefonu aldım. Ekranda bir tatilimizde çektiğim, annemin yavru kedilerle oynadığı fotoğraf parlıyordu.

Telefonu açıp hoparlöre alarak, “Anneciğim?” dedim. Çekmecelerimde kıyafetlerimi aramaya başladım. “Nasılsın? Molada mısın?”

“Evet, sadece bir dakikalığına. Dersten yeni mi geldin?” dedi hemen neşeyle. Yorgunluğunu saklamaya çalışıyordu.

Çekmeceden bir tayt çıkarıp dengesiz bir şekilde içine girmeye çalışırken, “Evet. Terli, aç ve saatlerce dizi izlemeye hazırım. Her zamanki gibi,” dedim ve eski, bol, rengi atmış bir tişörtü başımdan geçiriverdim. Yakasında birkaç yırtık, üzerinde de bolca kahve lekesi vardı ama yumuşacıktı.

“Akşam yemekte ne var?”

“Harika bir soru.” Mutfağa gidip buzdolabını açtım ve her zamanki boşlukla karşılaştım. Yarım beyaz peynirler, buruşmaya başlamış birkaç tane havuç, yarıdan kesilmiş, hafifçe kararmış bir limon ve birkaç salatalık hayatta kalan küçük bir ekip gibi bana bakıyordu. Bir de kesinlikle normal bir rengi olmayan göbek marul. “Şey... Sebzelerimiz var. Uzaylıya dönüşmüş olması muhtemel bir marulumuz mevcut. Belki dışarıdan bir şeyler sipariş edebiliriz?”

“Çok gerekli mi?” Annemin sesi bir anda durgunlaşmıştı. “Dışarıdan söyleme işini biraz azaltsak iyi olur, Güz. Şu sıralar tutumlu olmamız lazım.”

“Peki,” diye mırıldandım marulu dürterek. Henüz canlanmamıştı. Yaşayan bir organizmaya dönüşmediğine göre yenilebilir miydi? “Salata yapabilirim? Hem çürümeye yüz tutmuş sebzelerimizin de hayatı kurtulur.”

“İşte şimdi oldu,” dedi onaylayan bir tonla. “Üzerine biraz zeytinyağı ve limon ekleyebilirsin, ayrıca bolca nar ekşisi. Hatta dolapta beyaz peynir de

var, protein önemli.”

“Tamamdır anneciğim.”

Yumuşak bir şekilde gülse de sesi ciddiye. “Bu arada, bu gece yine geç çıkacağım. Acıkınca yersin. Beni bekleme.”

Sözleri zihnimde asılı kaldı. “Yine mi geç? Anne, son zamanlarda çok fazla, hakikaten fazla mesai yapıyorsun.”

“Olsun.”

Dudaklarımdan dökülmek üzere olan itirazı yuttum. Tartışmanın bir anlamı yoktu. Bunu benim için yaptığını biliyordum. Ben ve Sonat için. İkimiz için de. Yine de küçük bir hayal kırıklığı içimde bir yerde kalakaldı. Akşamı birlikte geçirip saçma bir romantik komedi izlemeyi ve her şeyin saçmalığına gülmeyi umuyordum. Annem harika bir film arkadaşıydı ve yaptığı yorumlarla beni çok güldürürdü. Üstelik gerçekten de yalnızlıktan kafayı yiyecek gibi hissediyordum. Tabii ona bunu söyleyemezdim. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve onu daha fazla strese sokmak gibi bir lüksüm yoktu. Yapabileceğim ve yapmam gereken tek şey ona destek olmaktı.

“Kendini çok yorma, anne.”

“Yormam bir tanem,” dedi yeniden neşeli bir sesle. “Sana afiyet olsun.”

Telefonu kapattım ve tezgâhın üzerine bıraktım. Buzdolabına bakarken aslında hiçbir şey görmüyordum. İştahım biraz azalmıştı ancak hâlâ açtım ve salata hazır olana kadar daha da acıkacaktım. Üstelik annem de geldiğinde aç olacaktı. Kendimi marulları çıkarmaya, yıpranmış yaprakları ayıklamaya zorladım.

Salatayı yavaş yavaş hazırladım. Yeşillikleri yıkayınca, salatalıkları soyunca, havuçları rendeleyince ve beyaz peyniri ufalayınca bambaşka yiyeceklere dönüşmüşlerdi sanki. Renkli, iştah açıcı kocaman bir kâse salata bana bakıyordu. Uсталık eserim, diye düşündüm. Bu kadar berbat görünen malzemeleri alıp canlı ve ilgi çekici hale getirmeyi başardım.

Kendi payımın üzerine de biraz zeytinyağı gezdirdim ve yarım limon sıkıttım. Annem de geldiğinde sosunu kendi keyfine göre ekleyebilirdi.

Elimde çatal, masanın bir yanında salata dolu kâsem, diğerinde açık sayfalarıyla Yabancı dururken bir anda düşünmeye başladım. Zamanım vardı. Sadece bu akşam değil, her akşam. Zaten bale derslerim şu sıralar yoğun değildi. Ara sıra kızlarla buluşuyordum ama bu eskisi kadar sık gerçekleşmiyordu. Haftanın yalnızca birkaç günü, kaldığım birkaç dersi verebilmek için okula gidiyordum, öğleden sonra akşama kadar tamamen boştum.

Ve ben burada oturmuş, başka bir işle uğraşmadan salata yerken annem bizi geçindirmek için fazla mesai yapıyordu.

Bu durum canımı yaktı. Annem bu kadar uğraşırken ben de ona yardım edebilirdim. Etmeliydim. Aklımda olasılıklar dönmeye başladı. Yarı zamanlı bir iş bulabilirdim aslında. Günlük programıma sığdırmak hiç de zor olmazdı. Bir kitapçıda ya da kafede çalışabilirdim. Hele eve yakın bir yerde iş bulabilirsem süper olurdu. Böylece ev, bale ve iş arasında rahatça gidip gelebilirdim. Çok fazla geliri olmasına da gerek yoktu. Eve biraz katkı sağlasam, annemin yükünü az da olsa hafiflete-bilsem yeterdi.

Bir parça marulu çatalıma saplamaya çalışırken kendi kendime sııttım. Acaba annem ne düşünürdü? Bu zamana kadar hiç çalışmamı istememiş, maddi olarak zorlansak da istediğim her şeyi yerine getirmeye çalışmıştı. Peki çalışmak istediğimi söylersem destekler miydi?

Cevabını tahmin edemesem de plan benim kafama yatmıştı bile. Yarın araştırmaya başlayacaktım.

Bölüm 3

Tavada eriyen tereyağının kokusu, olması gerekenden daha sert hazırladığım pankek hamurunun kokusuyla karışüyordu. Ocağın başında

dururken altın sarısı bir pankeki daha yandaki porselen tabakta biriken yığının üzerine ekledim. Bu kadar pankek hazırlayabilmek için oldukça erken uyanmıştım ancak önemli değildi. Dün gece annem eve o kadar geç ve yorgun gelmişti ki odama uğramamıştı bile. Ben de ona küçük bir jest yapmak istemişim. Bu jest, hakkını ödeyemeyecek olsa da güzel bir kahvaltıyla güne daha pozitif başlayabilirdi. Sevdığınız insanlarla yaptığınız iyi bir kahvaltı tahmin edemeyeceğiniz yaraları sarabilirdi.

“Hadi bakalım sen de doğru düzgün piş,” diye mırıldandım tavaya bir kepçe daha hamur dökerken. Hamurun yarısı ilk denemelerimde ziyan olmuştu zaten. Bir kısmı da yanmıştı. Bu sefer karışım neredeyse mükemmel bir daire şeklinde yayıldı ve gülümsemeden edemedim. “Fena değil. Belki de kendi pankek dükkânımı açmalıyım. Güzün Pankekleri! Zehirlenme ihtimaliniz yalnızca yüzde beş!”

Pankekler pişerken dolaptan bir kâse alıp İçine meyve doğramaya başladım. Elma, bolca muz, biraz fazla olgunlaşmış bir şeftali. Çok gösterişli bir sofraya değildi ama rengârenk meyveler sayesinde yeterince özenli görünüyordu. Hem kahve hem de çay demlemiştim çünkü annemin hangi gün hangi kafeini tercih edeceği asla belli olmuyordu. Bazen ince belli bir çay bardağında onlarca bardak çay içiyor, bazense kupa kupa sade kahve istiyordu.

Her şeyi düzenlemeyi henüz bitirmiştım ki koridordan gelen terlik seslerini duydum. Annem uyurken dağılmış saçları ve mahmur gözleriyle kapıda belirdi. Şaşkın şaşkın önce masaya, sonra da gülümseyerek bana baktı.

“Bu ne için?” diye sordu gözlerini ovuşturarak. Belki de hâlâ rüyada olduğunu düşünüyordu.

“Kahvaltı,” derken ellerimi bir sihirbaz edasıyla şaheserimi göstermek için salladım. “Küçük bir sürpriz! Olduğu kadar,” dedim ve koşarak elinden yakalayıp masaya doğru çekiştirdim. “Hadi otur anne.

“Kaçta kalktın?”

Saati kontrol edip kafamda kabaca bir hesap yaptım. “İki saat falan oldu.”

“Güz...” dedi annem kaşlarını kaldırarak. “Çok erken kalkmışsın. Dinlenseydin biraz. Bu kadar şeye gerek yoktu,” derken yalnızca nezaketten böyle söylediğine emindim. Çünkü biri bana iki saattir kahvaltı hazırladığını söylese kesinlikle bir kral sofrası beklerdim. Bir kâse meyve ve birkaç pankek değil.

Sandalyeyi çekip oturması için işaret ettim. “Hadi ilk pankekleri dene. Söz veriyorum yenilebilir dürümdalar. Ben bir tane denedim ve hâlâ yaşıyorum.”

Gülerek sandalyeye oturdu ve çatalını abartılı bir hareketle alıp en üstteki pankeke sapladı. “Kötülerse ne yapacağız peki?”

Dudaklarımı bükerek buna bir cevabım olmadığını gösterdim.

Annem bir çatalındaki şişlenmiş pankeke, bir de bana baktı. “Tost yapabiliriz.”

Karşısına oturup gülümsedim. “Anlaştık.”

Bir lokma aldıktan sonra uzun uzun çiğnedi, gözlerini kıstı ve ardından kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. “Hiç fena değil,” derken etkilendiği belliydi. “Ama Sonat’inkilerle yarışamaz.”

“Sonat’la zaten yarışmam. Çay mı kahve mi?”

“Çay olsun.”

Çay da demleyerek doğru seçimi yapmıştım. O halde petrol olarak da kullanılmaya müsait kahveyi ben içebilirdim. Annem tabağına biraz meyve, bir pankek ve biraz çikolata alırken kahvemi yudumlayarak onu izledim. Her lokmada mutlu oluyordu sanki ve onu böyle görmek içimi huzurla dolduruyordu. Küçük bir şeydi belki ama onun bu basit kahvaltıyı bile keyifle yemesi gerçekten önemli bir şey yapmışım gibi hissettirdi.

İnce belli çay bardağına uzanırken boğazımı temizledim. Dün gecedan beri aklımda dönen fikri nasıl dile getireceğime hâlâ tam olarak karar verememişim. “Anne, şimdi seninle ciddi bir şey konuşmam gerekiyor.”

“Korkmalı mıyım?”

Hayır. Ne tepki vereceğini bilmiyorum ama korkmana gerek yok. Sanırım. Parmaklarım çoğunlukla soğuktan ve az da olsa gerginlikten buz kesmişti. Onları kahvemın etrafına sardım ve bastırdım. Annem dehşet içinde bana bakmaya devam ediyordu.

‘ Çıkar ağzındaki baklayı Güz. Geriliyorum.’

“Bir işe başlamak istiyorum.”

Çay bardağı dudaklarına doğru giderken yolun yarısında durdu. “İş derken?”

“İş.” O bir şey söylemeden aceleyle devam ettim. “Ciddi bir iş değil, yarı zamanlı. Derslerden sonra ya da hafta sonları yapabileceğim bir şey. istemeyeceğim kadar boş vaktim var ve ev ekonomimize biraz katkıda bulunmak güzel olur diye düşündüm. Sen geç saatlere kadar çalışırken evde oturmak istemiyorum.”

Bardağını yavaşça masaya koyarken gözleri pürdikkat beni izliyordu. “Güz, anneniz olarak çalışmak ve size bakmak benim görevim. Kendini suçlu ya da sorumlu hissetmemelisin. Öyle mi hissediyorsun?”

“Kesinlikle hayır,” diyerek başımı sertçe iki yana salladım. “Onunla alakası yok.”

“Neden böyle bir karar verdin peki? Hiçbir şeye mecbur değilsin, biliyorsun değil mi? Sonat Amerika’dayken biraz zorlanıyoruz, doğru ama çok kötü durumda da değiliz.”

“Anne, mecbur olmadığımın farkındayım,” dedim nazikçe. “Ama bunu yapmak istiyorum: Sen, ben ve Sonat için o kadar çok şey yapıyorsun ki... Ayrıca hiç iş tecrübem olmadı. Yakında üniversiteden mezun olacağım. Vaktim de varken biraz deneyim kazanmak hiç fena olmaz.”

Annemin yüz ifadesi değişti. Artık daha rahatlamış görünüyordu. “İyice düşündün mü peki? Zaten bale ve okul ile dolu bir programın var. Gerçi

akademik hayatının pek yoğun olduğunu görmüyorum. Keşke görebilsem. Biraz ders çalıştığını görsem öpüp başıma koyacağım.”

“Anne...” diyerek sitemle başımı geri attım. Bu konuyu o kadar çok konuşmuştuk ki...

Gülerek başını salladı. “Tamam tamam, sustum. Madem karar verdin, ben arkadayım. Ama kendini çok zorlama. Ne bale derslerini ne de okulunu aksatacak bir şey olsun.”

Söz, derken derin bir nefes verdim, işte şimdi rahatlamıştım. Annemin tepkisi hakkında ne kadar gergin olduğumu şimdi fark edebiliyordum.

Bu arada madem işin ne olduğu pek fark etmiyor, La Likyayla konuşsana.”

La Likya mı? diye şaşkınlıkla tekrarladım.

Evet. Zaten sürekli oraya gidiyorsun. Muhtemelen menülerini onlardan daha iyi biliyorsundur. Neden oraya başvurmuyorsun? Eve de yakın.”

Çok iyi bir fikirdi. La Likya neredeyse ikinci evim gibiydi. Eskiden arkadaşlarımla sık sık giderdim, son bir aydır da kitap okumak ve biraz kafa dağıtmak için gitmeye başlamıştım. Oldukça rahat sandalyeleri, bol güneş alan ferah ortamı, sıcak aydınlatması ve lezzetli kahveleriyle sevdiğim bir yerdi. Orada çalışma fikri sadece bir seçenek gibi değil, olması gerekenmiş gibi hissettirmişti bir anda.

“Eleman arıyorlar mıdır ki? Hiç ilan astıklarını falan görmedim.”

Annem kayıtsızca omuzlarını silkti. “Denemekten zarar gelmez. En azından git bir konuş.”

“Ne diyeceğim peki? İçeri dalıp, "Bana iş verin!" diye mi bağıracağım?”

Hafifçe kıkırdayıp konuşmadan önce ağzındaki elmayı yuttu. “Yetkili biriyle görüşmeyi rica edeceksin anneciğim. Sonra da iş aradığını söyleyeceksin. Biraz kendinden ve kabiliyetlerinden bahsedersin.”

“Kabiliyetlerim...” diyerek sesli bir şekilde düşündüm, “insanları neşelendirebilirim. Sıcakkanlıyımdır, herkesle kolayca iletişim ve arkadaşlık kurabilirim. Kahve yapabilirim. Yani, bir makineleri var sonuçta, değil mi? Ne kadar zor olabilir ki?”

“Saatlerce odandan çıkmadan kitap okuyabilirsin. Yani çalışkansın diyebiliriz.”

“Anne, okuduğum kitapların-”

Annem derin bir iç çekerek sözümü kesti. “Derslerle ve çalışkanlıkla hiçbir alakası yok, biliyorum. Bırak hayal dünyamda öyle olsun. Gerçeklerle yüzleşmeye hazır değilim.”

“Saatlerce dizi ve film izlemek de sayılır mı?”

Başıyla onayladı. “Yüzlerce tuhaf isimli kurgusal karakteri aklında tutabiliyorsun. Ezberinin çok iyi olduğundan da bahset.”

“Tamamdır, o zaman bir ara gidip konuşayım.”

“Bir ara mı?” Kaşlarını keyifli bir ifadeyle kaldırıp sırttı. “Bugün dersin yok. Şimdi git.”

“Şimdi mi?”

“Evet, hazır gaza gelmişken git konuş,” diyerek eliyle kışkış hareketi yaptı. “Buraları ben toplarım.”

Ne diyeceğimi bilemeden şaşkınlıkla donup kaldım. Bunu gerçekten yapacak mıyım? Gidip hayatımın ilk iş başvurusunu mu yapacaktım? Ya kahve yapmamı değil de tuvaletleri temizlememi isterlerse o zaman ne olacaktı? Vazgeçebilirdim... Böyle bir hakkım vardı sonuçta. En azından öyle umuyordum.

Annem bir kere daha kışkışlayınca bu sefer gerçekten harekete geçtim. “Tamam, sana haber veririm!” diyerek telefonumu cebime attım. Hızla odama çıkıp üstüme rahat bir şeyler giydim, cüzdanımı ve okunacaklar yığınının tepesindeki kitabı kaptım ve evden koşar adım çıktım.

Bölüm 4

La Likya'ya yürümem normalden daha uzun sürdü. Evimle kafe arasındaki mesafe en fazla on dakika olmasına rağmen attığım her adımda midemdeki kelebekler artıyor gibiydi. Ayaklarım her zamankinden daha ağırdı sanki. Kitabımı sıkıca tutup parmaklarımı eskimiş kapağın kenarlarına sürterek biraz sakinleşmeye çalışıyordum.

Yaklaştıkça kafamda söyleyeceğim cümleleri tekrar edip duruyordum ama kelimeler birbirine karışıyor, hayali konuşmam heyecanla başlayıp tuhaf duraksamalarla sona eriyordu. "Günaydın, Ahmet abi^ Nasibiniz? Bu

arada, ben iş istiyorum. Neden iyi bir çalışan olacağımı anlatayım... ” La Likya’nın sahibi sık sık orada takıldığı için adını öğrenebilmişim ancak kendisiyle ilgili sahip olduğum bilgilerin bir sınırı vardı. Bu tarz bir girişim hoşuna gider miydi? Çalışkanlığımı görebilir miydi? Yoksa gözlerini devirip bana kafeden çıkmamı mı söylerdi?

Bir anda durup derin bir nefes aldım. “Toparla kendini Güz,” diye mırıldandım. “Bu bir iş başvurusu, üniversite sınavı değil, insanlar her gün iş başvurusu yapıyor. Sen de yapabilirsin.”

Kafe nihayet göründü; sarmaşıklarla kaplı dış cephesi her zamanki gibi etkileyiciydi. Güneş ışığı açık yeşil bitki örtüsünden süzülerek kaldırımda desenler oluşturuyordu. Baharın gelişiyle bu sarmaşıkların çiçek açmasını sabırsızlıkla bekliyordum. Öğle sohbetlerinin yumuşak uğultusu açık pencerelerden dışarı taşıyor, fincanların tıkırtısıyla ve hafif klasik müzik melodileriyle karışıyordu, içinde hep rahat hissettiğim kafe bir anda gözümde büyüttüğüm bir yer haline gelmişti.

Küçük karatahtada el yazısıyla şu alıntı yazıyordu: “Mutluluğu satın alamazsınız ama kahve alabilirsiniz. ”

Kapıyı itmemle beraber kafenin sıcaklığı beni hemen sardı. Taze kahve ve fırından yeni çıkmış tatlıların kokusu göğsümdeki sıkışıklığı

bir anlığına da olsa gidermişti. Kafe yavaş yavaş kalabalıklaşıyordu ancak yine de birileriyle görüşebileceğim kadar rahat görünüyordu. Espresso makinesinin çıkardığı seslere döndüğümde Ahmet abiyi gördüm.

Uzun boylu, durgun mizaçlı adam tezgâhın arkasından gülümseyerek etrafa bakıyordu. Aralarında gri tellerin baş göstermeye başladığı siyah saçları her zamanki gibi özenle taranmıştı. Beyaz gömleğinin kollan biraz yukarı sıvanmıştı. Ancak onu tanımlayan şey kesinlikle babacan tavırlarıydı. Yüzünden düşürmediği dostane gülümsemesiyle herkese güven veriyordu. Her müşteriyi aynı sıcaklıkla selamlıyor, onları kendilerini buraya ait hissettiren bir baş hareketiyle karşılıyordu. Önceki gelişlerimde onunla sadece birkaç kelime konuşmuştum ama uzaktan bakınca bile La Likya’nın kalbi olduğunu anlamak zor değildi.

Tezgâha yaklaştıkça sinirlerim altüst oldu. Omuzlarımı dikleştirdim ve üstümü düzelterek daha derli toplu görünmeye çalıştım. Bunu yapabilirsin Güz, diye hatırlattım kendime. O da normal bir insan, sen de normal bir insansın. En kötü anlaşılamazsınız. Sen de başka bir yere başvurursun.

Ama başka bir yerde çalışmak istemiyordum. Burada çalışmak istiyordum. Burası benim için bir yuvaydı ve kaderim burada yazılıydı. Yani, en azından yaklaşık yirmi dakikadır öyleydi.

Tezgâha yaklaştım ve yüzüme olabildiğince sıcak bir gülümseme takındım. “Günaydın, Ahmet abi.”

Kasadan başını kaldırıp bana baktığında koyu kahverengi gözlerinin kenarlarındaki kazayaklarını fark ettim. Yılların yorgunluğunu yansıtan bakışlarında sıcak bir gülümseme de vardı sanki. “Günaydın... Güz’dü değil mi? Nasılsın bakalım?”

“Evet, Güz,” dedim biraz fazla yüksek bir sesle. “Bugün harikayım. Heyecanlıyım ve biraz da gerginim. Özetle genel olarak iyiyim.”

Dudakları minik bir tebessümle kıvrıldı. “Kahveyi fazla mı kaçırdın diyeceğim ama saat de erken aslında...”

“Yok...” Bir nefes aldım ve kelimeler planladığımdan çok daha hızlı bir şekilde ağızımdan dökülüverdi. “Aslında ben sizinle bir şey konuşmak istiyordum. Önemli bir şey. Yani benim için önemli. Sizin için çok da önemli değildir. Sonuçta kimbilir bütün gün insanlarla ne sohbetler ediyorsunuzdur. Bu da onlardan biri. Neyse, ben bir iş arıyorum. Yarı zamanlı ve çok yoğun olmayacak bir şeyler. Burası da harika bir yer.

Tam çalışmak isteyeceğim ve harika bir performans sergileyebileceğim türden bir kafe. Burayı ne kadar çok sevdiğimi siz de biliyorsunuz zaten. Haftanın sekiz günü buradayım. Menüü şeker koması kısmı haricinde ezbere biliyorum. Burada çalışmaya çok uygun biri olacağımı düşünüyorum. Çalışkanım, insanlarla iyi anlaşırım, iletişimim kuvvetlidir ve çok hızlı ezber yapabilirim. Ve...”

Bir anda sanki gereğinden fazla açıklama yapıyormuşum gibi hissederek durdum. Farkında olmadan gevezelik etmişim. Tepkisini merak ederek Ahmet abiye baktığımda yüzünde bir çeşit, yeter artık, biri şu kızı sustursun ifadesi bekledim ama Ahmet abi ellerini tezgâhın üzerine yerleştirmiş, sakince beni dinliyordu.

“Uzun lafın kısası, burada çalışmayı çok isterim,” diye bitirdim.

Başını hafifçe eğerken bakışları düşünceliydi. Bir anlığına umutlandım ve işi kaptığımı düşündüm. Ancak ardından uzun, derin bir iç çekiş duydum ve o iç çekişin ardından istediğim cevabın gelmeyeceğini biliyordum.

“Güz,” diye başladı nazikçe. “Bu hevesini takdir ediyorum. Gerçekten ediyorum ama şu an yeni bir çalışan aramıyoruz.”

Bu sözler, tıpkı iki sene önce Sonat’ın meydan okuma ayağına başımdan aşağı döktüğü bir kova buz gibi beni çarptı. Göğsüm sıkıştı ve sahte bir gülümsemeyle, tabii ki hiç sorun değil, alt tarafı en çok çalışmak istediğim ve favori kafemden reddedildim gülümsemesiyle durumu idare etmeye çalıştım. “Anladım. Neyse yapacak bir şey yok. Zaten ilan falan asmadığınızı biliyorum ama bir şansımı denemek istemiştım,” dedim.

“Keşke kabul edebilseydik,” diye üzgün bir tonla konuşmasına devam etti. “Ama şimdilik elemanlarımız yeterli.”

Başımı hızla salladım. “Sorun değil gerçekten. Çok da umutlanmamam gerektiğini biliyordum. Ben yine o yoğun kokulu, sert kahvelerinizi için gelirim. En azından dinlediniz, sağ olun.” Yani, sussan mı artık Güz? Biraz daha konuşsam iş başvurusu yaptığım için özür falan dileyecektim herhalde.

Arkamı döndüm, başka nereye başvuracağımı düşündüm ve aklıma hiçbir yer gelmedi. Tuhaf bir şekilde burada çalışmanın hayatımın bir parçası olacağına o kadar inanmışım ki gerçekleşeceğini düşünmüştüm. Sanki hayatım bir kitaptı ve bu kafe önemli olayların yaşanacağı ana mekânlardan biriydi. Ancak sanırım kabullenmem gereken bir şey

vardı; karakterlerin güçlü inançları hikâyelerini devam ettirebiliyorsa da gerçek hayatta işler öyle yürümezdi.

Tam çıkmak üzereydim ki bir ses geldi.

“Kesinlikle yardıma ihtiyacımız var.”

Bu sıcak sesin sahibi arka taraftan yeni çıkan genç bir adamdı ve en sevdiğim romantik komedi yazarlarının birlikte şarap içip gülüşürken yarattığı bir kitap karakteri gibi görünüyordu.

Şansıma tüküreyim. Her zaman hayalini kurduğum o klişe sahneyi yaşadığım vaziyet bu mu gerçekten?

Bölüm 5

Kalın simsiyah saçları alnına karışık perçemler halinde düşmüştü. Keskin çene hattı, çıkık elmacıkkemikleri, belli belirsiz sakalları yüzüne kişilik katıyordu. Mutfaktan değil de kahve dükkânında fotoğraf çekiminden çıkmış gibi bir havası vardı.

Ama asıl dikkatimi çeken şey gözleriydi. Koyu rengine karşılık sıcak bir ifadeye sahip olsa da içinde hafifçe parlayan bir ışık vardı sanki. Bu ışık birazdan bir espri yapacağını ya da iğneleyici birkaç söz söyleyeceğini gösteriyordu. Özgüveni yüksek bir tip olduğu bakışlarından belliydi. Üstelik altı boş bir böbürlenme değil de her sorunu halledebilirmiş gibi bir özgüvendi bu.

Giyimi salaş sayılabilirdi. Düz siyah tişörtünün üstüne birkaç ince gümüş kolye takmıştı. Uzun boylu ve oldukça... Kaslıydı. Bu vücudu kahve hazırlayarak yapmış olamazdı herhalde?

Onu incelediğimi fark ettiğinde dudaklarının köşesi hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Beni tam da detaylı bir değerlendirme yaparken yakalamıştı. Yanaklarım alev alev yanarken kızardığımı fark etmemesi için gözlerimi hızla başka yöne çevirdim.

“Akay,” dedi Ahmet abi uyarırcasına.

“Ne var? Gerçekleri söylüyorum,” diye yanıtladı Akay tezgâha yaslanarak. “Haftalardır koşturup duruyorum. Canım çıktı artık. Benim vardiyamda çalışan kimse olmadığı için iki kişilik mesai yapıyorum. Burada olduğuna göre boş saatleri benim mesai saatlerime uyuyor,” deyip kafasıyla hafifçe beni işaret etti. “Bir kişi daha almak bana, kahvesi geciktiği için tadı kaçan müşterilere, en çok da şikâyetlerini dinlemek zorunda kalan sana iyi gelir.”

Açıklaması kulağa mantıklı gelse de tavrı sıradan bir çahşanınkinden farklıydı. Pek tecrübem yoktu ama böyle bir üslup da fâzla cüretkâr değil miydi?

“İdare ediyoruz,” diye itiraz etti Ahmet abi.

“Evet ama ne gerek var?” diye araya girdi Akay sitemle ellerini havaya kaldırarak. “Amca, halime bir bakar mısın? Yirmi altı yaşındayım ama elli gibi hissediyorum. Belim ağrıyor, ayaklarım sızlıyor. Espresso makinesiyle gereğinden fazla samimi olduk ayrıca. Rüyalarım giriyor ve her seferinde bana bağılıyor ya da tekrar tekrar bozuluyor.”

Demek Akay, Ahmet abinin yeğeniydi. Samimiyetlerinin nereden geldiği şimdi anlaşılmıştı. Akay kendini açındırırken gülmekten kendimi alamadım. Kıkırdamamı gizleyemedim. Akay bana döndüğünde gülümsemesi genişlemişti.

“Görüyorsun ki amcacığım, o da aynı fikirde,” dedi beni işaret ederek. “Menüyü ezbere biliyor. Bu bile benim çoğu gün bildiğimden daha fazlası. Şimdiden benden daha nitelikli bir eleman.”

Ahmet abi bıkkınlıkla iç çekse de Akay’ın pes etmeye niyeti yoktu. Ben de kendimi ağzım iyi laf yapar sanıyordum.

“Ona bir deneme günü verelim. İyi olursa ne âlâ! Yeni bir elemanımız olur! Olmazsa...” Omuz silkti. “Ben yine iki katı çalışırım ve hiçbir şey kaybetmezsin.”

Uzun bir sessizlik oldu. Gergin bir şekilde Ahmet abiye baktım. Sonunda, çaresizce pes ettiğini belli eden uzun bir iç çekişle başını salladı.

“Tamam,” dedi bakışlarını bana çevirirken. “Deneme günü. Ne zaman müsaitsin?”

Ben bir tavşandım, Ahmet abi ise parlak beyaz farlar. “Bugün mü-saitim.”

“Eh, geç bakalım,” diyerek tezgâhın bir kısmını havaya kaldırdı ve tahta parça bir kapı gibi açıldı. “Akay, Güz’e bir önlük ver. Artık tamamen senin sorumluluğunda. Eğer kafem yanıp kül olursa Güzden değil, senden bilirim. Anlaşıldı mı?”

Akay emir almış bir asker gibi dimdik durdu ve başıyla onayladı.

Kalbim sevinçle atıyordu. “ok teşekkür ederim! Şimdiden çok heyecanlıyım. Ve burayı başınıza yıkmayacağım!”

Akay gülümseyerek yanındaki çekmecedan katlanmış, krem rengi bir önlük çıkarıp uzattı. “Hoş geldin.”

“Burası yanarsa sorumlusu ben değilim.”

Bölüm 6

Ben: Kızlar!

Ben: Buna inanamayacaksınız.

Ben: La Likya'ya iş için başvurduğum ve

ÇOK TATLI BİR ÇOCUK VAR BURADA.

Ben: Adı Akay.

İklim: İş mi?

İklim: Çocuk mu?

Tamay: Günaydın...

Tamay: BİR DAKİKA!

Tamay: Birkaç saat uyuyayım dedim u ve sen bu sırada SEVGİLİ Mİ BULDUN?

Ben: ABART Tamay.

Tamay: Kızım tatlı diyorsun, bulmuşsun işte.

İklim: Güz'ün tatlı bulmadığı çocuk mu var?

Tamay: Şimdi tatlı derken biraz detaylandırmak lazım.

Tamay: Ne kadar tatlı?

Tamay: Ayrıca iş bulmak nereden çıktı?

Ben: Yakışıklı.

Ben: Oldukça.

Ben: Bayağı uzun boylu; kaslı ve siyah saçlı.

Simsiyah giyinmiş. Dövmeleri var.

Tamay: Lütfen gül dövmesi olmadığını söyle.

Ben: Gül değil. Daha çok fantastik bir Şeyler ve estetik dövmeler. Henüz tam inceleyemedim.

İklim: Bana çok da güvenilir gelmedi.

İklim: Belalı bir tipe benziyor.

Tamay: Kesin zincir kolyesi de vardır.

Ben: Var.

İklim: Altın kolyeyse koşarak kaç.

Ben: Gümüş.

İklim: Tamam o zaman yürüyerek kaç.

Tamay: Abartma İklim...

Tamay: Beraber mi çalıŐacaksınız?

İklim: Ayrıca iŐe¹ baŐvurmaya ne zaman karar verdin?

Bize neden söylemedin?

Ben: Size söylemedim çünkü yaklaşık bir saat önce karar verdim.

Ben: Sanırım beraber çalıŐacaęız.

Şu an bana bir Şeyler anlatıyor.

Akay tezgâhın akından lamine bir menü çıkararak bana uzattı. “Şimdi, bu bizim menü. Ezberlemen gerekmiyor ama en çok tüketilen kahvelerin fiyatlarını bilmen ve menüden olmayan kombinasyonlara aşına olman işini kolaylaŐtırır.”

Ben: ıkınca yazacağım.

Telefonu kızların mesajlarını okuyamadan hızla cebime attım, menüyü aldım ve hafif bir gülümsemeyle göz gezdirdim. “Bunların çoğunu biliyorum. Ben içmesem de abim ve arkadaşı sürekli farklı şeyler denediği için tatlarına bakma şansım olmuştu.”

Sonat ve Karza’nın La Likya’daki tüm yiyecek ve içecekleri teker teker denediği bir dönem geçirmiştik. Elbette ikisinin de ne kilosuna artmış ne de ciltleri bozulmuştu. Ben de her şeyden bir yudum ya da çatal alabilmişim.

Bana biraz şaşkınlıkla baktı. “Her şeyi mi?”

Başımı ağır ağır salladım ve gözlerinin içine baktım. “Her şeyi.”

Akay tek kaşını kaldırıp muzipçe beni süzdü. “Peki o zaman. Madem menüde sorun yok, biraz daha eğlenceli kısımlara geçelim.”

Tezgâha monte edilmiş, siparişlerin alınıp işlendiği POS cihazını işaret etti. “Siparişleri önce sisteme gireceksin, sonra buradan göndereceksin ve ödemeleri cihazdan halledeceksin. Nakit işi kolay zaten, kasa buradan açılıyor,” diyerek tezgâhın üstündeki ekranın hemen altında duran küçük bir çekmeceye uzandı. Kilitteki minik meral anahtarı çevirmesiyle kasa açıldı ve düzenlenmiş nakit paralar çekmeceyle beraber dışarı süzüldü. Akay onu izlediğimden emin olduktan sonra çekmeceyi kapattı. “Gayet basit, sana adım adım göstereceğim. Bu noktada

düzeltemeyeceğimiz bir hata yapamazsın, o yüzden endişelenme. Rahat olabilirsin. Ben zaten bütün gün yanında olacağım.”

Akay ekrana dokunarak siparişlerin nasıl girileceğini, miktarların nasıl ayarlanacağını ve gerekirse indirimlerin nasıl uygulanacağını gösterdi. Açıklamaları netti, sesindeki rahatlıkla bunları gözü kapalı bile yapabileceğini hissettiriyordu. Onu daha önceki gelişlerimde nasıl fark etmemiştim bilemiyordum. Belki de her defasında gözlerim bir kitaba odaklandığı için başımı kaldırmak aklıma gelmemişti. Çünkü şunu biliyordum ki eğer Akay’ı daha önce görmüş olsaydım, hatırlardım.

“Espresso,” dedi ekrana dokunarak. “Sıcak içeceklerin altında. Cappuccino mesela... Aynı yerde, sadece biraz aşağı kaydırıyorsun. Biri yulaf sütü,

badem sütü gibi bir şey isterse yandaki sekmeye tıklayıp oradan ekliyoruz. Nasıl? Kolay mı?”

“Gayet,” dedim omuzlarımı silkerek. “Ödeme kısmında ne yapacağım?”

“Nakitler kasaya gidiyor tabii ki. Kartlar için sistemden siparişi tamamladığında cihaza gönderiyor. Müşteriye uzatırsın, gerisini cihaz halleder. Sadece onaylanıp onaylanmadığını kontrol etmelisin. Ve fişleri burada biriktiriyoruz,” diyerek kasanın hemen yanındaki fiş yığınıyla dolu kutuyu gösterdi. “Gün sonunda Ahmet abi bunları topluyor. Hepsini teker teker saydığını söylüyor ama bence sadece kaldırıp bir kenara koyuyor.”

Bir yandan anlatmaya devam ederken diğer yandan da fiş kutusuna uzanmak için bana doğru eğildi. Konuşurken omzu hafifçe benimkine değdi ve gerçekliğin sınırlarını zorlayan romantik tarafım sağ olsun, saniyelik bir dokunuş olmasına rağmen içimi dalgalandırmaya yetti. Kalbimin yerinden çıkacakmış gibi hızlı hızlı attığını belli etmemeye çalışarak hareketsiz kaldım.

Akay başını hafifçe bana doğru çevirdiğinde yüzü düşündüğümünden çok daha yakındı. Git, diye çığlık atacaktım az kalsın. Uzak dur! Sen böyle baktıkça daha da çok kızarıyorum! Karanlık gözleri benimkilerle buluştu. Geri çekilsem ayıp olur muydu acaba? Çünkü böyle durdukça her an beni öpebilirmiş gibi hissediyordum. Geri adım at Güz. Dudaklarına bakma Güz. Sırıtm Güz. Yanaklarıma sıcaklığın yayıldığını hissettim ve hızla başımı eğip ekrana odaklanıyormuş gibi yaptım.

Tüm bunlar için evdeki kitaplığımı suçluyordum.

“Her şey yolunda mı, yeni yetme?” diye sordu hafif alaycı bir tonla.

“Yolunda,” diyerek kaşlarımı çattım, “öğrenmeye çalışıyorum.”

Dudakları hafifçe kıvrılırken sonunda fiş kutusunu almaktan vazgeçti. Geri çekilerek bana biraz alan verdi ama bakışları gereğinden daha uzun süre üzerimde kaldı.

“Biraz daha kızarırsan pos cihazına âşık olduğunu düşünmeye başlayacağım.”

Göz devirdim. “Neden olmayayım ki? Duruşu sağlam, nazik, iyi bir tarzı var ve matematiği çok iyi. Ekonomiden de anlıyor gibi görünüyor. İdeal bir aday.”

Yumuşak bir kahkaha atarak kollarını göğsünde bağladı. “Güzel olduğun kadar sıyrıksın yani,” diyerek eliyle tatlıların olduğu tarafı gösterdi. “Sıra burada.”

Bir dakika, ne demişti o? Güzel olduğun kadar sıyrıksın. Gülümsememek veya bunun hoşuma gittiğini belli etmemek için yanaklarımı hafifçe içime çektim. Bunu hemen kızlara anlatmak zorundaydım.

Bölüm 7

İlk bir saat boyunca Akay yanımdan hiç ayrılmadı. Birkaç kişi geldiğinde siparişleri almama izin verdi ve bir şahin gibi dikkatle beni izledi. Başlarda sistemde aradığım içeceği bulmak samanlıkta iğne aramak gibi gelse de

yavaş yavaş işi kapmaya başlamıştım. Akay da her an imdadıma yetişmeye hazırdu zaten.

Bir kız kasaya yaklaşırken, “Günaydın, Akay,” dedi Akay’a gülümseyerek. Sistemi çözmeye çalışan dikkatim bir anda dağılıverdi. Hemen önümde duran kızla göz göze geldiğimde aynı sıcak gülümsemeyle bana da selam verdiğini fark ettim ve karşılık verdim. Bu kız gözüm bir yerden ısıırıyordu ama nereden tanıdığımı tam olarak hatırlayamıyordum.

Akay hemen duvara yaslanmayı bırakıp yanıma geldi. Omzunun benimkine değmesine ramak kalacak bir şekilde durdu. “Günaydın, Melisa,” diye karşılık verdi bir fincana uzanarak. “Laktozsuz südü filtre kahve, değil mi?”

“Aynen,” dedi Melisa merakla bana bakarak. “Sen burada ne yapıyorsun Güz? Yeni mi başladın?”

Adımı bu kadar rahat bir şekilde hatırlaması beni afallatmıştı. Bu kız kimdi ve beni nereden tanıyordu? Bozuntuya vermemeye çalışarak gülümsedim ve başımla onayladım. “Yeni başladım. Bugün başladım hatta. Öğrenmeye çalışıyorum.”

“Tüh, sana öğretmen olarak Akay’ı mı verdiler?” diye sordu Akay’a alaycı, küçümseyici bir bakış atarak.

Bir yandan ödeme almaya çalışıyor, diğer yandan da ne diyeceğimi bilemediğimden boş boş gözlerimi kırıştıırıyordum ki Akay filtre kahve makinesinin önünden seslendi. “Gayet iyi bir öğretmenim! Öyle değil mi Güz?”

Eh işte, dedim memnuniyetsiz bir yüz ifadesi takınarak. Bu ikisinin dostane atışmasına ayak uydurmak için bilinçli bir tercihti. Konuşmaya ayak uydurmalıydım. “İdare ediyor.”

Akay hızlıca hazırladığı, şişman inek kabartmalı fincandaki kahveyi Melisa’ya uzatarak gözlerini devirdi. “Afıyet olsun.”

Dur, diye düşündüm. Pos cihazı onay vermedi henüz, ödemeyi almadan giderse ne olacak? Kızın peşinden mi koşacağım?

“Teşekkür ederim,” dedi Melisa ve tekrar bana döndü. Tam o an onaylandı yazısını görüp derin bir nefes aldım. “Eğer Akay’dan kaçman gerekirse ya da sıkılırsan biz kızlarla şurada oturuyoruz.”

Gösterdiği yere baktığımda yuvarlak bir masanın etrafında oturmuş, birbirlerine heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıp gülen üç kız gördüm. Çok mutlu görünüyorlardı. Tıpkı bir zamanlar ben, İklim ve Tamay la olduğumuz gibi... Daha mutlu zamanların düşüncesi bir anlığına da olsa içimi ısıttı.

“Tamamdır. Afiyet olsun,” dedim kocaman bir gülümsemeyle. Melisa arkasını döndüğü gibi onu nereden tanıdığımı hatırladım. Emin olmak için onu biraz daha inceledikten sonra tüm taşlar yerine oturdu. Tamay’ın amigo takımındaki kızlardan biriydi.

“İşte bu üzdü,” dedi Akay bir anda bıkkın, hatta hayal kırıklığı dolu bir tavırla. “Kadınlardan hoşlanma ihtimalini hesaba katmamıştım.”

“Ne?” Bu çocuk ara sıra öyle beyin yakan şeyler söylüyordu ki zihnim aynı anda tüm tuşlarına basılan bir bilgisayar gibi hata veriyordu.

Gözleriyle Melisayı işaret etti. “Arkasından öyle bir baktın ki... Bugünkü rakibim önce pos cihazıydı, şimdi de yirmilerinde bir amigo kız. İşimi hiç kolaylaştırmıyorsun Kül Kedisi.”

Biri bana yardım etsin çünkü ben bu çocuğun konuştuğu dilden konuşmuyordum. “Kül Kedisi derken?”

“Pardon,” dedi ve izin istedi. Elini kaldırarak parmağını hafifçe önce yanağımda, ardından çenemde gezdirdi. Eli beklediğimden çok daha soğuktu. Eh, bu havada kısa kolluyla gezerse üşürdü tabii ki. “Tarçına bulanmışsın,” dedi parmağına bulaşan kahverengi tozu bana gösterirken. Sonra da önlüğüne siliverdi. “Ve bir kedi gibisin.”

“Kedilere bayılırım,” dedim hemen heyecanla. “Kim bayılmaz ki? Dünya tatlısı hayvanlar. Mesela, bir kedinin yavaşça gözlerini

kırpmasının aslında seni seviyorum demek olduğunu biliyor muydun? Bir de kendi kendilerine yetme özellikleri var. Yalnız başlarına hayatta kalabilecek kapasiteye sahipler ama yine de bir sıcaklık arıyorlar. Sevgi istiyorlar. Sevgilerini kazandığında da sana dünyanın en değerli insanıymışsın gibi davranıyorlar. Tabii bu sevgi bir süre sonra tekrar ben şu köşede tek başıma yatacağım, dayak yemek istemiyorsan bana dokunmaya. dönüşüyor ama olsun. Ve! Ve! Ve! Patileri... O yumuşak, şişko patilerine dokunmak terapi gibi bir şey. Hiç bir kedi tarafından yoğrulmadım ama umarım bir gün bir kedi beni seçer. Şimdilik videolarıyla yetiniyorum.”

Akay tezgâha yaslanarak hafifçe kıkırdadı. “Şimdiye kadar kedilerle ilgili bu kadar tutkulu konuşan birini görmemiştım.”

“Sen açtın konuyu,” dedim savunmacı bir şekilde. Yanaklannun yine kızardığını hissedebiliyordum. Kollarımı sertçe göğsümde kavuşturdum.

Bunu inkâr etmedi. Köşedeki masada arkadaşlarıyla sohbet eden Melisa’ya doğru başını salladı. “Ama kızı öyle bir süzdün ki önlüğünü çıkarıp atacağını ve amigo kız takımına katılacağını düşündüm.”

Bir an için afallayarak göz kırptım. “Süzdüm mü? Pardon, ne? Kızı nereden tanıdığımı çıkarmaya çalışıyordum!”

Gülümsemesi, sesimi yükselttiğim için beni anında pişman edecek bir şekilde genişledi. Oyununa düşmüştüm işte. “Yani, kadınlardan hoşlanmıyor musun?” diye sordu bir kaşını kaldırarak.

“Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum.”

“Yoksa ikisi birden mi?”

Gürültülü bir şekilde homurdandım. “Keşke!” dedim artık susmasını dileyerek. Bakalım bundan ne anlam çıkaracaktı...

Gözlerini kısarak bir süre düşündü. “Erkeklerden hoşlanıyorsun.”

“Maalesef ki.”

“Rahatladım,” dediği anda ona öyle ters bir bakış attım ki hemen ellerini savunma pozisyonunda kaldırdı. “Yani senin adına üzüldüm. Kendi adıma rahatladım. Bildiğim iyi oldu.”

“Neden?” diye sordum şüpheyle ona bakarak.

Dikleşerek abartılı derecede ciddi bir ifâdeyle gözlerime baktı. “Şimdi, Melisa’dan hoşlanmadığını öğrendiğime göre, seçenekler daralıyor. Pos cihazını da elediğimizi düşünüyorum. En azından şimdilik.

O zaman asıl soru şu...” Sözü uzatarak, gözlerindeki eğlenceli parıltıyla bir anlığına sessiz kaldı. “Erkek arkadaşın var mı?”

Yanaklarım hemen kızardı. “Bunun cevabı senin için önemli çünkü...” diyerek devam ettirmesini bekledim.

“Çünkü,” dedi yine hafifçe bana doğru eğilerek, “eğer bir erkek arkadaşın varsa geri basmam gerekir. Yoksa, o zaman akli olan herkesle rekabet ediyorum demektir.”

“Akay, biz daha bu sabah tanıştık.”

“Aynen,” diye yanıtladı gülümseyerek. “Yani arayı kapatmak için yapmam gereken çok şey var.”

Bir şey diyecek gibi olduysam da vazgeçtim. Beynim soğuk bir kış sabahındaki eski bir araba gibi çalışmak için kendini fazlasıyla zorluyordu. Şu an ciddi ciddi benimle flört mü ediyordu yoksa bu sadece kişiliğinin bir parçası mıydı? Her zaman herkese böyle davranır gibi bir hali vardı aslında. Belki de karakteri böyleydi. Çevresindeki insanları sürekli diken üstünde tutmayı, onlara flörtöz yaklaşmayı, şakalar yapmayı seviyordu.

Sessizliğimi fırsat bilerek, “Eee? Sen mi söylersin yoksa ben mi tahmin edeyim?” diye sordu.

Tereddüt ederek ifademi nötr tutmaya çalıştım. Renk vermemeye çalışıyordum ama kalbimin göğsümde bangır bangır attığını hissedebiliyordum. “Erkek arkadaşım yok,” dedim sonunda. Sonuçta cevap

vermekten zarar gelmezdi, değil mi? “Ama bu seni ilgilendirmez.” Ona sınırlarını hatırlatmam gerekiyordu.

“İlginç,” dedi uzatarak, sanki söylediklerimin anlamını düşünüyormuş gibi. “Yani hem bekâr hem de hetero.”

Başımı sallarken dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleşti. “Çekilmez birisin.”

Tezgâhtaki peçetelikleri düzenlemeye koyuldum. Aslında gayet düzenli görünüyorlardı ama dikkatimi başka bir şeye odaklamaya çalışıyordum. Akay’ın herkesi etkisi altına alan bir havası vardı, özgüveni yüksekti ama egoist değildi. Çekiciliği de gıcıklığını unutturuyordu.

“Peki sıra sende Kül Kedisi,” dedi bir süre sonra. “Sen hırslı mısındır?” Bu kafenin neden bu kadar az müşterisi olduğunu şimdi anlıyordum.

Aslında Akay tam da molalarını kapı önünde sigara içerek geçirecek, nikotin manyağı bir tipe benziyordu. Anlaşılan bu da ona dair önyargılarımdan biriydi çünkü sabahtan beri bir molasını bile kullandığını görmemiştim.

“Ben mi?” diye sordum ona bakarak. “Pek de rekabetçi sayılmam.

Daha çok işbirliğini ve takım olmayı tercih ederim.”

“İşbirliği demek...” dedi, başını eğerek kelimeyi düşünüyor gibi. “Dur tahmin edeyim; kesin bir enstrüman çalışırsundur.”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. Konunun değişmesi hoşuma gitmişti. “Piyano çalmayı severim ama daha çok ilgimi çeken şeyler de var.”

“O zaman... Edebiyat. Yazmayı seviyor olabilir misin? Hayran kurguları yazan birine benziyorsun.”

Bir hayran kurgusu yazarı olmayı her ne kadar istesem de pek bana göre bir şey değildi. Ben okumayı tercih ederdim, yazmayı değil. Başımı iki yana salladım.

“Müzik değil, edebiyat değil... Sanatla ilgili olduğuna eminim.”

“Biraz daha düşün,” diyerek destekledim. İşte şimdi sohbet keyifli bir hal almıştı.

Tezgâhın ucuna bıraktığım kitabı işaret etti. “Okumayı seviyorsun.” Gözlerimi devirdim. “Bu zaten bariz olan cevaptı. Biz daha gizli olanı arıyoruz.”

“Tenis falan olamaz,” dedi sesli bir şekilde düşünerek. “Dansa yakın bir şey mi? Belki K~pop danslarını seviyorsundur?”

“Dinlemeyi çok severim ama cevap bu da değil.”

Bıkkınlıkla bir nefes verdi ve on dakika boyunca aklına gelen tüm dans çeşitlerini saydı. Bu sırada iki müşterimizi karşıladık, ben siparişlerini aldım, Akay kahvelerini hazırladı ve devam ettik. Ta ki sıra doğru cevaba gelene kadar.

“Bale!” diye bağırdı aniden piyango tutturmuşçasına. “Bale yapıyorsun! Hareketlerinin zarafetinden anlamalıydım!”

O kadar heyecanlanmıştı ki gülümsemeden edemedim ve hafif bir reverans yaptım. “Doğru cevap!”

Ben reveransımdan doğrulurken Akay’ın bakışları, sanki o anı uzatmak istermiş gibi uzunca bir süre üzerimde kaldı.

Bölüm 8

İlk molamı nasıl mı değerlendirecektim? Kendime hazırladığım az sütlü latte ve Akay’ın ısıtıp elime tutuşturduğu kepekli ekmekli, bol peynirli sandviçle boş bir masaya geçecek, bir yandan kızlara mesaj atarken diğer yandan da kitabımı okuyacaktım. Toplamda yirmi dakikam vardı. Bu hem kızları güncellememe hem karnımı doyurmama hem de birkaç sayfa okumama yeterdi.

Yan yana koyduğum lartemin, sandviçimin ve kitabımın bir fotoğrafını çektim. Fotoğrafi gruba gönderdikten sonra hızlıca yazmaya koyuldum.

Ben: Kızlar!

Ben: Bana zarif olduğumu söyledi.

Ben: Tatlı geldi.

İklim: Nasıl yani?

İklim: Tanışalı birkaç saat oldu daha.

İklim buzun üzerinde, patenlerinin gözüktüğü bir fotoğraf gönderdi. Sonra da Karza'yla beraber çekildikleri anlık bir fotoğrafı. Belli ki antrenmandaydılar.

Tamay: Çocuk flört ediyor seninle?

Kıkırdayıp kahvemden bir yudum aldım. Oturduğum tek kişilik geniş koltuklu masanın hemen karşısında, tezgâhı temizleyen Akay'ın bana kaçamak bakışlar attığını hissediyordum. Sildiği yeri molaya çıkmadan hemen önce temizlemiştim. Beni kontrol mü ediyordu? Yoksa sadece arkamı mı topluyordu? Evde de sık sık mutfakı topladığım düşünülduğünde bir tezgâhın nasıl silinmesi gerektiğini gayet iyi bildiğimi düşünüyordum.

İklim: Aranızda bir çekim var mı peki?

İklim: Enerjisi nasıl?

Ben: Çok tuhaf, nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum.

Ben: Bana, "Kül Kedisi," dedi.

Ben: Tarçın bulaştırmışım biraz yüzüme.

Bir de kediye benziyormuşum.

Ben: Ne düşüneceğimden emin değilim.

Bunu anlatmam arkadaşlarımı bir anda hayata döndürdü. O an ne yapıyorlarsa bırakıp bir kenara çekildiklerine emindim.

Telefonu bir kenara bırakıp kitabıma odaklanmaya çalıştım ama kelimeler sayfada yüzüyordu. Akay'ın bana Kül Kedisi derken kullandığı ton beynimde dönüp duruyordu. Flört mü ediyordu yoksa kafamda mı kuruyordum? Ona bir daha baktım.

Şimdi de bardakları dizmeye koyulmuştu. Hareketleri rahat, otomatikçe bağlamış gibi nizamiydi. Kafasını kaldırıp beni ona bakarken yakaladı ve tek kaşını kaldırırken dudağının köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yakalanmıştım. Yanaklarım kızardı, çabucak tekrar telefonuma döndüm.

İklim: Ne demeye çalışıyor?

İklim: Kül Kedisi..,

İklim: Ay bilmiyorum durum bana biraz tuhaf geldi.

İklim: Flört etmenin de bir düzeyi vardır.

Tamay: Çok düşünme İklim.

Tamay: Bırak kız tadını çıkarsın.

Tamay: Niyeti ciddi olsa da olmasa da belli ki çocuk Güz'den hoşlanmış.

Tamay: Adı Akay mıydı?

Tamay: Her neyse.

Tamay: Biraz eğlenmekten zarar gelmez.

Gülümsememi gizlemek için biraz olsun çaba göstermeden sandviçimden kocaman bir ısırık aldım. Isıtıldığı için içindeki peynir ermişti ve tadı sahiden de çok güzeldi.

Ben: Arada ne diyeceğini falan şaşıırıyor.

Ben: Çok yorum yapamıyorum

Tamay: Ne zamanlar ne diyeceğini şaşıyor tam olarak?

Ben: Göz göze geldiğimizde oluyor sanırım.

Tamay: Senden çok hoşlanmış bence, flört et.

Tamay: En İyi ihtimalle sevgili olursunuz ve işten çıkana kadar istediğin kadar bedava kahve içebilirsiniz.

İklim: En kötü ihtimalle de kendini fazla kaptırırsın ve kalbin kırılır. Bir de kovulursun.

Ben: İki seçeneği de sevmedim.

Tamay: Ortasını bul.

Tamay: Bu arada çocuğun tipi nasıl?

Yakışıklı mı? Instagram'ını alıp bize göndersene.

Duraksadım ve gevelediğim ikinci lokmayı yutarken düşündüm. Akay yakışıklı mıydı? Objektif davranmak gerekirse, düpedüz yakışıklıydı. özellikle de yüz hatları insanın ilgisini çekiyordu. Ama diğer bir yandan onu sadece güzel bir yüz olarak görmeyi imkânsız kılan bir enerjisi vardı.

Ben: Yakışıklı.

Ben: Hatta epey yakışıklı.

Akay'a tekrar baktım. Şimdi de bir müşteriyle konuşuyordu ve ellerini oynatarak bir şeyler açıklıyordu. Müşteri güldüğünde Akay ın gülümsemesi genişledi. Sıcakkanlı tavırlarında zahmetsiz bir çekicilik vardı. Bunun için bir tutam bile çaba göstermiyor olması sinir bozucuydu.

Ben: Bana sevgilim olup olmadığını sordu.

İklim: YOK DAHA NELER!

Tamay: ÇOCUK AĞZINDAN LAF ALMAYA ÇALIŞMIŞ BİLDİĞİN!

İklim: Ben hâlâ güvenilir olmadığını düşünüyorum.

İklim: Ne olursa olsun dikkatli davranmalısın Güz.

Ben: Bir şey olduğu yok zaten ya.

Ben: Belki de sabah buraya geldim. Ahmet abi beni işe aldı ama asla Akay diye biri yoktu.

Ben: Hepsi kafamdaydı.

Tamay: Çok fazla Freida McFadden okuyorsun kızım.

İklim: Ve Alice Feeney.

Tamay: Alex Michaelides?

İklim: Kısacası fazla okuyorsun.

Elimdeki sandviçten son ısırığımı almayı planlıyordum ki Akay görüş alanımın kenarında belirdi. Elinde üzeri masalardan topladığı boşlarla dolu bir tepsiyle masama doğru geldi. Tam dibimde durduğunda yüzüne bakabilmek için başımı iyice yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Bunu fark ettiği gibi, “Boynunu inciteceksin,” derken yavaşça yanıma oturdu. Molan nasıl gidiyor? Hâlâ burada çalışmak istiyor musun?”

Fazla. Yakında. Duruyordu. Küçük koltuğa ikimizin de sığabilmesi için o kadar yakına oturmuştu ki gözlerimiz arasında yalnızca iki karış vardı. İklim’in kafamın içindeki sesinin, ‘Mesafe alarmı! Mesafe!’ diye bağırıldığını duyabiliyordum ama sakin kalmaya çalıştım.

“Evet,” dedim, boğazımı temizleyerek. “Sandviç için teşekkür ederim bu arada. Tadı beklediğimden daha güzeldi.”

“Afiyet olsun,” deyip başını hafifçe geriye attı ve memnuniyetle sırttı. “Ben yapmadım tabii ama beğendiğine sevindim.” Bakışları masaya kaydı

ve sayfaları açık bir şekilde okunmayı bekleyen kitabıma takıldı. Şüpheli bir tavırla tek kaşını kaldırdı. “Dakikalardır sayfa çevirmedin.”

O kadar şaşırmıştım ki birkaç saniyeliğine öylece bakakaldım. “Daha önemli bir mesele vardı.”

“Kızsal sohbetler mi? Bahse varım okuduğun kitabı anlatıyorsun-dur!” diyerek zafer kazanmış gibi bir bakış attı. Daha fazla yanılıyor olamazdı.

“Aslında senin hakkında konuşuyorduk,” dedim ve son lokmamı ağzıma atıverdim.

“Benim hakkımda mı?”

Başımınla onayladım.

“Merak ettim ama şimdi. Ne kadar gıcık olduğumu ve bir daha işe gelmeyeceğini mi anlattın yoksa?”

Hafifçe gülerek ağzımdaki lokmayı hızlı hızlı çiğnedim. Ardından boğazımda kaldığını hissettiğim o devasa ekmek parçasını yutabilmek için ^/tflnden birkaç yudum aldım. Sonunda konuşabilecek hale geldiğimde Akay pürdikkat beni izliyordu.

Sandviçten aldığım aşırı iddialı lokmanın ardından boğazımı temizledim. “Tam olarak değil,” dedim ve ağzımın kenarını bir peçeteyle sildim. “Daha çok kişiliğinin detaylı bir şekilde analizini yapıyorduk diyelim. Flörtöz tavrını, herkese karşı böyle olup olmadığını, seri katil enerjisi verip vermediğini... Şu anda senden koşarak kaçmam veya benim de seninle flört etmem arasındayız.”

Akay hafifçe öne doğru eğildi. “Gerçekten mi? Peki hangi seçenek önde? Endişelenmeli miyim?”

Telefonuma baktım, Tamay ve İklim’in mesajları sanki münazarada-larmış gibi üst üste yığılmıştı. “Henüz net bir cevabımız yok.”

“Eh, kolay çözülen biri değilimdir zaten.”

İklim: Kişilik tipi neymiş? Onü sorsana.

Tamay: Dışadönük biri olduğu bariz.

¹ Ancak tartışmacı biri değil sanki?

Ben: Emin değilim.

İklim: Bence ESTP olabilir. Ya da belki ENFJ?

Ben: Şu an yanımda, bekleyin sorayım.

Telefonu açık bir şekilde masanın üzerinde tutarak, “Kişilik tipini bilmek istiyorlar,” dedim.

“Maalesef ben de bilmiyorum,” dedi ve derin bir iç çekti. “Belki bir gün testi beraber yapabiliriz, ne dersin?”

Ben: Bilmiyormuş.

Ben: Şimdi flört etmeye devam ediyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona meydan okudum. “Bu taktiklerini başka kimlere denedin? Klasik, basit numaralar.”

Akay, dudaklarının kenarındaki o kendinden emin gülümsemeyi hiç kaybetmeden eğildi. Eğer klasik numaralar işe yaramaz derssen seni ikna etmek için başka fikirlerim de var.”

Hafifçe gülerek gözlerimi kaçırdım çünkü bu çocuk o kadar derin bakıyordu ki ruhumu görebilecekmiş gibi hissediyordum. “Tam bir şovmensin.”

Doğru. Şimdi sorma sırası bende. Hoşuna gidiyor mu?”

Kollarımı çözüp masama dayanarak ona doğru biraz yaklaştım ve içimden, yapabilirsin, geri durma, utandığım belli etme ve yanaklarını kontrol altında tut, diye bağırarak gözlerimi onunkilere diktim. “Beni bu kadar kolay

etkileyebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Okuduğum kitapları gördün mü? Standartlarım bîr hayli yüksek.”

Tamay: ONA BİZDEN SELAM SÖYLE.

İklim: Hayır, söyleme. Garip olur.

Tamay: SÖYLE.

“Sana selam söylememi söylüyorlar,” dedim son mesajları göstererek.

Akay’ın gülümsemesi daha da genişledi. “Arkadaşların mı? Vay, onur duydu.” Telefonuma daha da yaklaşıp ekrana bakıyormuş gibi yaptı. “Benden de onlara selam söyle ve yakışıklı olup olmadığımı bir de onlara sor.”

Ağzım hafif açık halde inanamayarak bakakaldım. “Ciddi misin?” “Kesinlikle. Madem ben seni ikna edemiyorum, arkadaşların etsin.” Şaşkın şaşkın telefonu yeniden aldım ve yazmaya başladım.

Ben: O da size selam söyledi.

Ben: Ve size yakışıklı olup olmadığını soruyor.

ön kamerayı açıp ikimizi yan yana dururken çektim ve grup sohbetine gönderdim.

Ben: Buyurun bunun üzerinden yorum yapabilirsiniz.

İklim: Pas.

İklim: Sıradan biri işte.

İklim Abartılacak bir şeyi yokmuş. .

Tamay: Şaka mı yapıyorsun? .

Tamay: Şu çene hattına bak.

“Tamay zevk sahibi biriymiş,” diye yorum yaptı Akay hiç çekinmeden omzumun üzerinden ekranı okuyarak. “Bence onu dinlemelisin.”

Ona sert bir bakış atıp telefonumu kilitledim. “Sınırlarını bil, Akay.”

Son beş dakikadır kişisel alanımı işgal etmemiş gibi ayağa kalkıp gerindi. “Haklısın. Molan bitti bu arada. Kahveni de bitir istersen.”

“Haklısın,” diyerek yarım kahvemin tamamını tek seferde içtim.

“Seninle uğraşmak için enerjiye ihtiyacım var.”

Bölüm 9

Akşamüstü kahve dükkânına müşteriler akın edince ortalık tam bir savaş alanına dönmüştü: Siparişlerin birbirine karıştığı, bardakların çınladığı ve aceleyle koşturan adımların sesleriyle dolu bir kaos. Saatlerdir ayaktaydım ve herkesin ışık hızıyla latte, cappuccino ve americano talep ettiği bu fırtınada her şeye yetişmeye çalışıyordum.

Aslında bugün deneme günüm olduğu için öğleden sonra gitme seçeneğim vardı ama Akay'ın bana attığı o anlık bakış ve etrafımızda patlak veren karmaşa beni kalmaya ikna etmişti. Eve gidip dinlenmeyi ne kadar çok istesem de onu bu kaosun ortasında yalnız bırakırsam kendimi suçlu hissederdim. Üstelik kalıp yardımcı olarak Ahmet abiye işe yarar bir eleman olduğumu da kanıtlayabilirdim. Bu sebeplerle kollarımı sıvamış, son müşteri saat sekizde çıkıp gidene kadar çalışmaya devam etmiştim.

“Off,” diye iç geçirdim tezgâha yaslanırken. Boş kafenin sessizliği bizi yumuşacık bir yorgan gibi sarıp sarmaladı. Dünkü dersin ağrılarını yeni yeni hissederken üstüne bir de saatlerdir ayakta olmanın yorgunluğu eklenmişti. İsimleri aklımda tutmaktan, kasada hesap yapmaktan ve sürekli gürültüden başıma ağrı girmişti.

Birkaç adım ötede duran Akay bir kedi gibi kollarını başının üzerinde esnetti. “İlk gün için fena değildin. Nasıl gidiyor?”

“Zorbela,” diye itiraf ettim. Üstü kahve tozundan kahverengiye dönmüş önlüğümü başımdan çıkarıp koluma astım. Tokamdan kurtulan buklelerim yüzüme yapışmıştı. Aynaya bakma isteğimi bastırmaya çalışıyordum çünkü neyle karşılaşacağıma dair en ufak fikrim yoktu. Muhtemelen maraton koşmuş gibi görünüyordum.

Ahmet abi gür sesiyle arkamızda belirdi. “Eee, Güz? Nasıl geçti? İşten memnun kaldın mı?”

Yorgunluğuma rağmen kendimi gülümsemeye zorladım. “Tam bana göre.”

“Süper,” dedi başını sertçe sallayarak. “O zaman artık resmen çalışmamızsın! Evrak işlerini yarın hallederiz.”

Cevap vermeme fırsat kalmadan Akay’a döndü ve ses tonu neşeliden buyurgana geçti. “Sen de oyalanma. Geç oldu. Kızı evine bırak.”

Şaşkınlıkla elimdeki önlüğü asarak kitabımı kaptım. “Ay, hayır, hayır, gerek yok. Çok yakında oturuyorum. Yürüyeblirim. Hep yürüdüğüm yol zaten.”

“Yakınmış, değilmiş, fark etmez,” dedi Ahmet abi başını sertçe iki yana sallayarak. “Hava karardı. İtiraz istemem. Seni bu saate kadar tuttuk burada. Evine sağ salim ulaştığından emin olmam gerek. Akay seni eve bırakır, zaten başka işi gücü yok.”

Akay’ın gülümsemesi daha da genişledi ve asker selamı verip, “Emredersiniz,” dedi.

İçimden' söylenmeye devam etsem de karşı çıkmanın işe yaramayacağını fark ettiğimden pes ettim. “Peki,” diye mırıldandım ve Akay’a baktım. Halinden memnun görünüyordu.

Kasayı saydık, kapıları kilitledik ve üçümüz ön bahçeye geçtik. Akay ve ben Ahmet abiye el sallayarak sessiz caddeye çıktık. Mahallemiz geceleri bambaşka bir güzelliğe bürünüyordu; hava serinliyor, evlerin ışıkları pencerelerden parlıyor, gürültü azalıyordu. Tek tük geçen arabalar dışında tüm mahalleye derin bir sessizlik hâkim oluyordu.

“Eee,” dedi Akay, elleri ceplerinde yürümeye başladığında, “ilk gün sonu raporunu ver bakalım. Neler düşünüyorsun?”

Gülümseyip şakayla karışık sitem ettim. “Seninle çalışmak yakında sınırlarımı test edecekmiş gibi hissediyorum. Bale derslerim bile beni bu hale getirememişti.”

“Uykusundan yeni uyanmış bir kediye benziyorsun. Şaşkın, şapşal ve tatlı,” diye alay etti yüzünde eğlendiğini belli eden bir gülümsemeyle.

Yürürken sohbet kendiliğinden akıyor, günün stresi yavaş yavaş eriyip gidiyordu. Akay'ın her konuyu eğlenceli kılabilmesi hoşuma gidiyordu ama bunu ona hissettirmemeye dikkat ediyordum. Çok geçmeden cebinden telefonunu çıkararak bütün atmosferi bozdu. “Bu arada, sakıncası yoksa numaranı alabilir miyim? İş için. Çalışma saatleri, vardiyalar... önemli şeyler.”

Kaşlarımı kaldırıp ona bakırm ama itiraz etmeye gerek duymadım. “İş için. Peki. İnanmış gibi yapayım madem.”

“Belki denk geldiğim tatlı kedi videolarını da gönderirim.”

Gülümsemeden edemedim.

Telefonunu uzattığında numaramı hızlıca yazıp geri verdim. Ekrana bakıp sırtarak, “Harika. Artık favori çalışma arkadaşına istediğim zaman ulaşabilirim,” dedi.

“Tek çalışma arkadaşınım,” diye yanıtladım göz devirerek, “önemsiz bir detay,” dedi ve telefonunu cebine geri koydu.

Kaldırıma ulaştığımızda, “Benimki burada,” dedi kendinden memnun bir ses tonuyla.

Bakışını takip ettim. Bir araba, belki mütevazı bir sedan bekliyordum. Bunun yerine, sokak lambalarının altında simsiyah bir motor gördüm. Mat siyah gövdesi, ışığı âdeta emiyor ve kıvrımlarıyla tehditkâr bir duruş sergiliyordu. Geniş tekerlekleriye yolda ezici bir güçle ilerleyeceğini açıkça belli ediyordu.

Göz kırptırdım. “Bu senin mi?”

Gururla başını salladı. “Aynen öyle. Beğendin mi?”

“Beni eve bununla götürmeyeceksin herhalde?”

Başını yana eğerken haylaz bir çocuk gibi gülümsedi. “Neden olmasın ki? Kullanmayı bilene gayet güvenli bir araç. Üstelik tüm trafik kurallarına uyarım ben. Hatta yedek bir kaskım bile var.”

Dehşetle bakakaldım. “Bunun güvenli olduğunu düşünüyör olamazsın ya.”

“Tabii ki düşünüyorum,” dedi koltuğa hafifçe vurarak. “Yıllardır kullanıyorum. Bana güven.”

“Hayır.” Bir adım geri atarak kitabıma sarıldım. “Kesinlikle hayır.”

“Yapma,” diyerek motoruna yaslandı. “Evin yakınmış zaten. Hepsı topu beş dakikalık bir risk alacaksın.”

“Risksiz de gayet mutluyum,” dedim kararlılıkla başımı iki yana sallayarak.

“Ciddisin.”

“Fazlasıyla ciddiğim.”

“O zaman birlikte yürüyelim. Seni bırakır, sonra motoru alıp eve dönerim ben.”

O kadar yolu benim için yürümesine gerek yoktu. Kendi başımın çaresine gayet iyi bakabilirdim zaten. Üstelik benim için bir şey yapması bana huzursuzluk veriyordu. Tek başıma yürümek kesinlikle en iyi seçenektı.

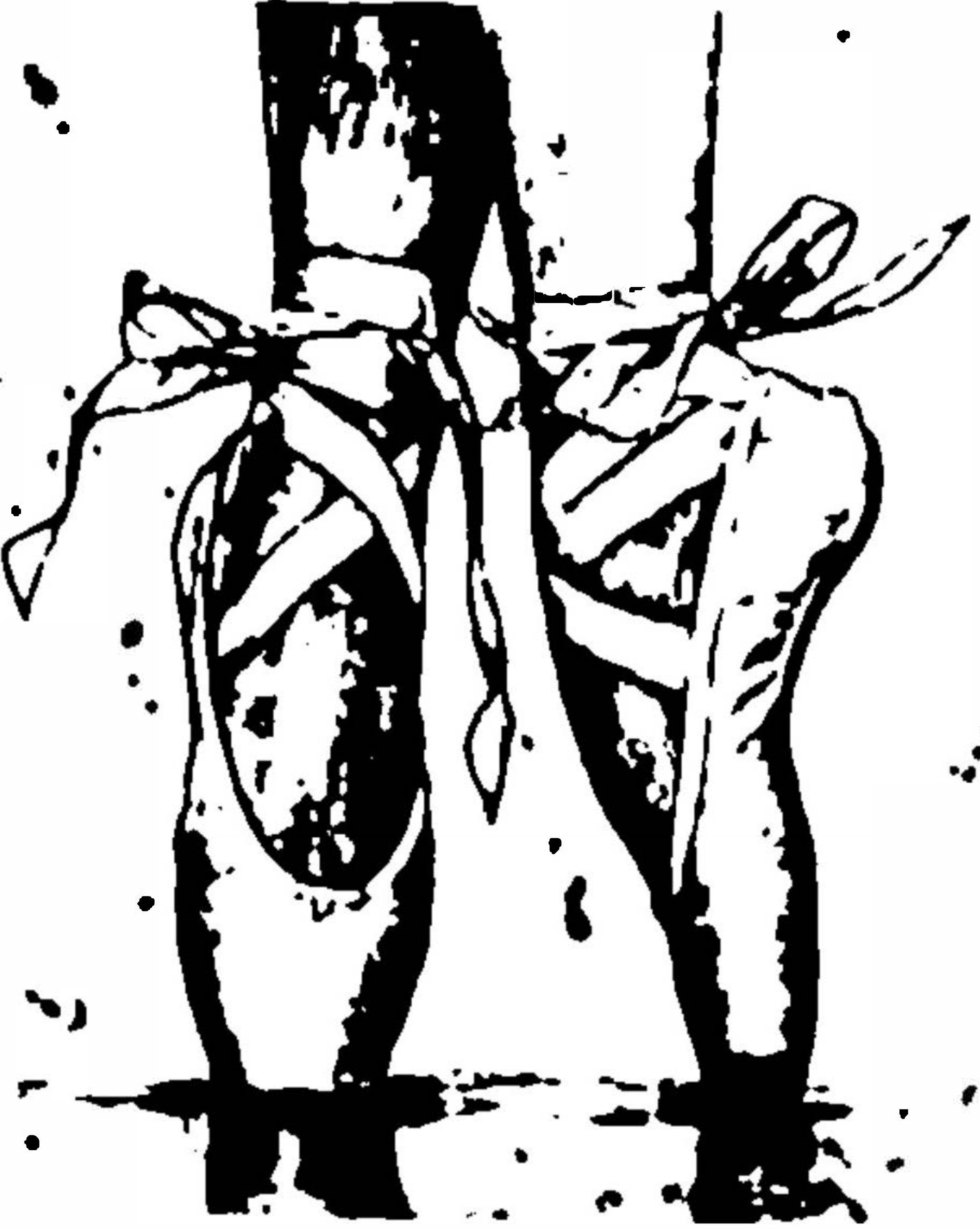
“Gerek yok Akay.”

İfadesi bir anda ciddileşti. “Var. Ahmet abi dedi diye değil. Benim içim rahat etmez.”

“Eve varınca sana mesaj atarım. Nasıl fikir?”

“Bu konuşmayı yapana kadar çoktan yolu yarılamıştık.”

Daha fazla ısrar etmesine fırsat vermeden parlak bir gülümsemeyle, “İyi geceler, Akay! Görüşürüz!” dedim ve cevabını beklemeden hızlı hızlı yürümeye başladım. Kalbim güm güm atarken geriye bakma isteğine direnmeye çalışıyordum.

Bölüm 10

Evin kapısını açarken duyduğum sesin hissettirdiği, derin bir nefesle eşdeğerdi. İçeri adım attığım anda fesleğen, sarımsak ve kavrulmuş domates kokuları burnuma doldu. Kokuya mutfaktan gelen hafif tıkırtılar eşlik

ediyordu. Annemin yumuşacık sesi tam da kokunun yayıldığı taraftan yükseldi. “Güz?”

Evet! diye seslendikten hemen sonra eğilip ayakkabılarımı çıkardım. Evimiz akşam saadetinde her zamankinden daha sıcak, daha huzurlu geliyordu. Özellikle de mutfaktaki sarı ışık âdeta bir film sahnesindeymişiz gibi hissettiriyordu. Buruk bir tebessümle izlediğiniz, içinizi ısıtan, sıcak renklerle bezeli filmler gibi...

Mutfağa girdiğimde annemi ocağın başında buldum. Bir elinde tahta kaşıkla sosu karıştırırken diğer elini de beline dayamıştı. Üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı ama saçını dağınık bir topuzla toplamıştı. Annemin saçları, benimkiler gibi kıvrırcık değildi. Sağlıklı, uzun ve koyu kahverengi saçları, insanı uğraştırmayan ve her zaman düz kalan saç tiplerindendi. Ben, hayatım boyunca bana eşlik edecek olan kıvrırcık saçlarımı hayatımda hiç var olmamış adamdan almıştım. Terk edip gittiği yetmiyormuş gibi bir de bu zorlu saçları miras bırakmıştı.

“Harika kokuyor,” dedim masanın etrafındaki sandalyelerden birine yığılırken. Bütün gün ayakta durmaktan belim ağrımıştı. “Sadece kokudan bile iştahım açıldı. Ne pişiriyorsun?”

Arkasını dönüp gülümsedi. “Makarna,” dedi sosun altını kısarken. “Hem pratik hem lezzetli. Yorgunluğundan işe başladığını çıkarıyorum. Gerçi attığın panik dolu mesaj da yeterince açıklayıcıydı.” Hafifçe kıkırdadı ve sosun altını tamamen kapattı. “İlk günün nasıldı?”

Gün boyunca yaşadıklarımı zihnimden geçirdim. Akay’ın tuhaf esprileri, tüm makinelerin bana kafa tutması, sıfırdan öğrenmem gereken bir sistem ve üstüme sinen yoğun kahve kokusu... Çenemi

elimle destekleyip gülümsedim. “Tam bir curcunaydı ama... keyifli bir curcuna.”

İlgisini çektiğim her halinden belliydi. Sos tenceresini ocaktan alıp makarna tenceresine uzandı. “Dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

“Anlatacak çok şey var... Nereden başlasam?” dedim. Gülerken bir yandan düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. “Öncelikle, işin bu kadar yoğun olmasını hiç beklemiyordum. Akay, yani Ahmet abinin yeğeni ilk başlarda yanımdan hiç ayrılmadı, zaten tek çalışan da oydu. Dedektif gibi gözü hep üzerimdeydi. Kasalarda ekranlar oluyor ya, sipariş verdiğimizde pıt pıt bir şeylere tıklıyorlar, neyin nerede olduğunu öğreneceğim diye canım çıktı. Akay da ürünlerin yerini bulmaya çalışırken ve pos cihazıyla boğuşurken her an yardım etmeye hazır duruyordu ama hiç yardım etme bahanesiyle müdahale etmedi. Sistemde çok fazla ürün vardı mesela ve Akay hepsinin yerini ezbere biliyordu. Müşteri söylediği an uzanıp giriş yapabilirdi ama benim uğraşmama izin verdi. Dakikalar sürse bile... Paniklesem bile... Sabırlı çocuk.”

Annem, makarnayı süzgece dökerken kahkahayı patlattı. “Akay demek? İsmi güzelmiş. İşi de biliyor gibi. Kaç yaşında?”

“İşi iyi biliyor. Sanırım yirmi altı yaşındaydı.”

“Çoktan mezun olmuştur o zaman.”

Akay la moladayken ettiğimiz sohbeti hatırlayınca başımla onayladım. “Bilgisayar Mühendisliği bitirmiş. Hatta bizim okuldan mezunmuş.”

“Neden kendi işini yapmıyor ki?”

İşte bunun cevabı bende de yoktu. Beni ilgilendirmedigini düşündüğümünden sormamıştım, bu yüzden omuzlarımı silkmekle yetindim. “Bir ara bahsederse anlatırım. En azından iyi bir öğretmen. Gerçi ben de iyi bir öğrenciyim. Arkadaş olabileceğim biri ama bana Kül Kedisi diye sesleniyor,” diyerek hafifçe güldüm.

“Kül Kedisi mi?” dedikten sonra o da bir kahkaha patlatıp makarnayı tencereye geri koydu. “Ne yaptın da o ismi taktı?”

“Uzun hikâye,” dedim elimi sallayarak. “Çenesi hiç durmuyor zaten. Dalga mı geçiyor, arkadaş olmaya mı çalışıyor, flört mü ediyor belli değil.”

Annem makarnayı karıştırırken keyifle güldü. “Rahatsız olmuyorsan sorun yok. Bence konfor alanından çıkman iyi bir şey. Bu çocuk da seni sürekli alışkın olmadığın şeylere yönlendiriyor gibi duruyor.”

Hiç sorma, dedim başımı iki yana sallayarak. “Müşteriler de çok cadıydı bu arada anne. Yetişkinler de vardı, bizim gibi ders çıkışı uğrayanlar da. Hatta Tamay ın takımından bir kız geldi ve beni tanıdı.”

“Hafızası iyiymiş. Konuştunuz mu?”

Kısaca, dedim sandalyemde arkama yaslanarak. “Ama onu gördüğümde Tamay ve İklim i ne kadar özlediğimi fark ettim...” Bakışlarım uzaklaşırken derin bir iç çektim. “Şimdiden.”

Sosu makarna tenceresine dökerken hafifçe başını salladı ve yüzüne şefkatli bir ifade yerleşti. “Biliyorum bir tanem. Ama onlar gittiğinden beri gayet iyi idare ediyorsun. Üstelik sizin bağınız çok başka. Aylarla veya mesafelerle kopacak türden değil.”

Sözleri beni öyle bir hazırlıksız yakaladı ki ne diyeceğimi bilemedim.

Evet öyle,” dedim sessizce.

Gülümsedi ve dolaptan iki tabak alıp makarnayı bölüştürdü. “Başka ne oldu peki? Hiç mi hata yapmadın? Kahve falan döktün mü?”

“Şimdilik yapmadım,” dedim gülerek tabağı alırken. “Ama bir ara pos cihazında onayı göremeyince müşteri parasını ödemedem çıkacak sandım. Kalbim duracaktı.”

Tam ilk çatalını alacakken kahkahalara boğuldu. “İlk gün heyecanları. Çok normal. İyi bile idare etmişsin.”

“Kesinlikle. Ayrıca bir yandan da Akay’la uğraşıyordum. Bana sevgilim olup olmadığını falan sordu.”

Annemin lokması az daha boğazında kalıyordu. Kahkaha atarken bir eliyle peçeteye uzanıp bir eliyle ağzını kapattı. “Ne? Sevgilin olup olmadığını mı sordu?”

“Aynen,” dedim gülerek. “Normal bir sohbet etme yeteneği yok.

Her lafı ya espri ya da sorgu sual.”

“Sorgu sual demek... İlgisini çekmiş olabilirsin. Seni tanımaya çalışıyor belli ki.”

Makarnadan bir çatal alırken umursamaz bir tavır takındım. “Belki. Ya da herkese böyledir. Karizmatik insanlarda vardır ya hani o tavır, şeytan tüyü işte.”

Gözleri bir kez daha merakla parladı. “Evet, evet,” dedi hafifçe alay ederek. “Eğlenceli bir ilk gün olmuş.”

“Öyleydi,” dedim başımı sallayarak. “Yorucuydu ama güzeldi.”

“Devam edecek misin peki?”

“Edeceğim.” En azından espresso makinesini bozana, sistemdeki her şeyi silene, mutfakta yangın çıkarana ya da Akayın kafasına bir fincan fırlatana kadar.

“Ne güzel,” dedi yumuşak bir gülümsemeyle. “Sevindim.”

Mutfak kısa bir süreliğine sessizliğe büründü. Sadece çatalların tabaklara çarparken çıkardığı sesler duyuluyordu. Sonra annem biraz tereddütle, “Yarın bale dersine gidecek misin?” diye sordu.

“Gideceğim tabii ki,” diye yanıtladım ağzımda çiğneyebileceğimden çok daha fazla makarnayla. Fena acıkmıştım ve bu fesleğenli sosa bayılıyordum. Çölde su bulsam bu kadar iyi gelmezdi. “Neden?”

“Hazır ben de erken gelmişken bu akşam bir film izlese diyordum. Uzun zamandır anne kız bir şeyler yapmadık.”

Gözlerindeki o küçük kırılğan ifade kalbimi sıkıştırdı. Onunla vakit geçirmeyi çok özlemiştim ancak annemin de aynı duyguları paylaştığını fark etmemiştim. Bunu görmek içimi kıpır kıpır etmişti. Çatalımı bıraktım,

boğazıma dizilen tüm makarnaları tek lokmada yuttum ve ona doğru eğilip hafifçe gülümsedim. “Süper fikir anne!”

“Gerçekten mi?” derken yüzü şaşkınlıkla aydınladı. “Ama yorgunsan sorun değil. Odana çıkıp kitabını da okuyabilirsin.”

“Yorgunum,” dedim gülerek. “Ama bir film gecesine hayır diyecek kadar değil. Ne izlemek istersin?”

Çenesini düşünceli bir şekilde kaşıdı. “Kafa yormayacak, eğlenceli bir şey. Romantik komediye ne dersin?”

Sırıttım ve aklımdan bildiğim tüm romantik komedilerin bir listesini geçirerek aralarından annemin de sevebileceklerini sıraladım.

“Seçeneklerimizi sunuyorum: 50 İlk öpücük, Gelinlerin Savaşı, Karışık Aile. Hangisi olsun?”

Gözleri ışıldadı. “50 İlk öpücük’ü. seçiyorum.”

“Süper,” dedim aceleyle tabakları toparlarken. “Hemen bulaşıkları halledeyim, sonra biraz mısır patlatır ve televizyonu ayarlarım. Sen de o sırada pijamalarına geçiş yap istersen.”

“Anlaştık,” dedi ayağa kalkarken. Ardından yüzünde geniş ve sıcak bir gülümsemeyle mutfaktan çıktı. İnsana karşılıklı sevgi kadar iyi gelen bir şey var mıdır, diye düşünmeye başladım.

Sanmıyorum.

Bölüm 11

Bugün kitap okumak için bir saat erken kalkmıştım. Sabah güneşi tül perdelerden süzülüp odayı altın tonlarına boyuyordu. Kanepeye bacaklarımı uzatarak oturmuş, elimdeki Addie LaRuenün Görünmez Hayatı kitabının daha önce hiç dokunmadığım taze kitap kokulu sayfalarını çeviriyordum.

Sayfaları çevirdikçe Addie’nin dünyası yavaş yavaş şekilleniyordu. Talihsiz bir gecenin karanlığında verilen karar, bir ömrün üzerine örtülen büyümlü bir

kader ve unutulmaya mahkûm bir hayat... Âdeta karanlık ormandaki pazarlığına eşlik ediyordum. Kendimi onun korkularını hissederken ve özgürlük arayışını anlamaya çalışırken buluyordum.

Kitabın her satırı bana bir fısıltıyla, “Unutulmak mı daha acıdır yoksa hiç var olmamış gibi hissetmek mi?” diye soruyordu. Üstüne bunun da eklendiği cevabını bilmediğim sorular yığnında Addie ile beraber kayboluyorduk.

Ne kadar süredir oturduğumu bilmiyordum. Elimde bir kitap varken zamanın bir anlamı kalmıyordu. Dışarıdaki dünya sanki benim bir sayfayı bitirmemi ya da göğsüme bir ok gibi saplanan küçücük bir cümleyi tekrar tekrar okumamı bekliyordu.

“Hikâyeler kişinin kendini korumasının yoluydu. Hatırlanmanın. Ve unutulmanın. ”

Cümleye bir kez daha baktım ve gözlerim kelimelerin üstünde gezindi. Düşüncelerin zihnime düşen yapraklar gibi usulca süzülmesine izin verdim. Parmaklarım sayfanın kenarında sabit duruyor, kitabın kapanmasına engel oluyordu. Arkama yaslanıp cümleyi sindirmeyi bekledim.

* V. E. Schwab, Addie LaRue’nün Görünmez Hayatı, çev., Sevinç Seyla Tezcan (İstanbul: Pegasus Yayınları, 2023), 42.

Kendini koruma biçimi.

Hatırlanma.

Ve unutulma.

Daha önce hiç böyle düşünmemiştim ama mantıklıydı. Hikâyeler gerçekten kalkanlar gibiydi, değil mi? Gerçeklik fazla ağırlaştığında insanı koruyan birer zırhlara dönüşüyorlardı. “Ben buyum,” derken aslında hangi parçalarını göstereceğine, hangilerini gizleyeceğine kişinin kendisi karar veriyordu.

Yıllar boyunca okuduğum kitapları düşündüm. Bazıları eski dostlar gibi benimle kalmıştı. Karakterler gerçek değildi belki ama çoğu zaman yolda yürürken yanımdan geçen insanlardan daha canlı hissettiriyorlardı. Hikâyeleri zihnime kazınmış, hayatları benimkine tuhaf ve soyut bir şekilde karışmıştı.

Ardından aklım sonuna takıldı: Unutma. Hikâyeler bana unutturmuştu da. Uzun günleri, zor anları, hayal kırıklıklarının peşimde gölge gibi dolaşan adımlarını. Hikâyeler benim için bir kaçış kapısıydı ve bu kapılar dünyanın yükü üzerime çöktüğünde nefes alabileceğim sığınaklara açılıyorlardı.

“Hikâyeler çok çeşitli şekillerde olurdu: kara kalem resimler, şarkılar, tablolar, şiirler, filmler. Ve kitaplar.

Bu da doğrudu, değil mi? Hikâyeler yalnızca yazılmış kelimelerden ibaret değildi. Her yerdeydiler. Kulağımıza çalınan melodilere dağılmış, tuvallere işlenmiş, dünyanın dört bir köşesine kazınmışlardı. Hatta evin her yanına dağılmış kahve kokusu bile kendi hikâyesini anlatıyordu.

“Kitapların bin hayat yaşamanın ya da çok uzun bir hayatta güç bulmanın yolu olduğunu görmüştü. ”¹

Derin bir iç çekip kitabı kucağıma bıraktım. Bin hayat yaşamak... Okumamın, okumanın sebebi bu değil miydi? Kendini başkalarının yerine koyabilmek, dünyayı başka bir çift gözle görmek, kendi hayatımda olamayacağım kadar cesur, maceracı ya da gözü kara olmak...

Ama cümlelerin ikinci kısmı daha derinlere dokundu: Çok uzun bir hayatta güç bulmak. Başkalarının ister gerçek ister hayal ürünü olsun,

aynı mücadeleleri, aynı korkuları hissettiğini ve bir şekilde yollarına devam edebildiğini hatırlatırdı hikâyeler.

Sıcaklığından eser kalmamış kahveme uzandım ve bir yudum aldım. O keskin acılığı daha da artmıştı. Rahatsız olduğumdan değil, tadı güzeldi. Düşüncelerime daha da dalmadan beni gerçeğe, dünyaya geri döndürmüştü.

Gözlerim kitabıma döndü. Bir an için Addie’yi tam karşımda, pencerenin altındaki koltukta otururken hayal ettim. Zamanın yıpratama-dığı yüzü, önümdeki sayfaları aydınlatan aynı altın ışıqla aydınlanıyordu. Bana ne derdi acaba? Okuduğum şeylere gereğinden fazla kapılma huyuma güler miydi? Yoksa o da başıyla onaylar, beni anladığını mı söylerdi?

Başımı sallayıp kendi kendime gülümsedim. “Kitaplar,” diye mırıldandım. Gerçekten de tek bir ömürde sonsuz hayat yaşama fırsatı sunuyorlar.”

Parmaklarımı kitabın kapağında hafifçe gezdirdim. Addie LaRue’nün Görünmez Hayatı günöme harika bir başlangıç olmuştu ama gerçek hayat bekliyordu.

Kitabı çantama yerleştirip kapının yanındaki sandalyenin üstünde duran su şişemi ve bale ayakkabılarımı aldım. Otomatikleşmiş hareketlerim sürerken aklım hâlâ biraz önce okuduğum satırlarda geziniyordu. Saçlarımı hızlıca sıkı bir topuz yaptım, beni dinlemeyen kıvrıcık tutamlara söylendim ve montumu alıp dışarı çıktım. Kızlara, “Günaydın!” yazarken serin ilkbahar havası yüzümü okşuyordu.

Stüdyoya varmam tam üç şarkı sürerdi. Bugünkü çalma listem yumuşak aşk şarkıları ile başladı. Adımlarımı melodinin ritmine uydurup yola koyuldum.

İçeri girer girmez bastırılmaya çalışan kıkırdamalar ve mırıltılar beni karşıladı. Stüdyomuz yeni bir günün sıcak enerjisiyle capcanlıydı. Isınmaya hazırlanan kızların parfümleri, zeminden gelen reçine kokusu ve Meriç Hoca’nın çayının aromasıyla karışmıştı. Hemen soyunma odasına geçip hazırlandım ve arkadaşlarımin arasına katıldım.

“Güz!” Tusen odanın diğer ucundan bana seslenirken sesi de heyecanla çınladı. Ders vaktinin gelmesini beklerken çayını yudumlayan Meriç Hoca’nın yanında esneme hareketleri yapıyordu. Uzun bacakları kusursuz bir şekilde iki yana açılmıştı.

“Günaydın!” dedim gülümseyerek aynanın karşısına ilerlerken.

Bale ayakkabılarının kurdelelerini bağlarken bana bilmiş bir bakış atan Erva alayla karışık, “Geç kaldın,” dedi. Koyu kahverengi saçları, tek bir tel bile

dışarıda kalmayacak şekilde sıkıca toplanmış ve sabitlenmişti. Yalnızca bir ders için bu kadar özen göstermesi takdir edilesiydi.

“Geç kalmadım,” dedim gülerek. “Siz erken gelmişsiniz.”

Şevval sahte bir şüpheyile başını yana eğdi. “Yine kitap okuyordun, değil mi?”

Kıkırdayarak pembe, tül hırkamı çıkardım ve dikkade bankın üzerine koydum. “Doğru bildin.”

Piyano melodisi, birbirini yıllardır tanıyan insanların samimi muhabbetleriyle birleşip stüdyonun boş duvarlarında yankılanıyordu. Ecrin in her ders değişen ünlü flört hikayelerinden biriye tüm bu seslerin arasından sıyrılmayı başarıyordu.

“Dinleyin şimdi,” dedi oturup bacaklarını altına alırken. “Dün akşam bir randevuma vardı ve-”

Nehir gözlerini devirdi ve barın yanında esneme harekederine başladı. “Bu hafta kaçınıcı randevu oldu bu?”

“Saymadım, bereketi kaçmasın,” dedi Ecrin dudaklarını büzerek. “Ama heyecanlandığım bir randevuydu. Yeni aldığım topuklu bodanımı giydim. Peki ne oldu biliyor musunuz? Çocuk bütün akşam kripto paralar ve borsa hakkında konuştu.”

Oda kahkahalarla doldu. “Çok kötü,” dedim kendimi gülmemek için zor tutarak. “Lütfen bana yatırım yapman gerektiği konusunda ders falan vermeye kalkışmadığını söyle.”

“Vermez olur mu?” dedi abartılı bir hareketle ellerini havaya kaldırarak. “Telefonunu çıkarıp bana grafikler falan gösterdi. Neymiş? Bitcoin? Dogecoin? Yatırım yapmış ama talihsiz sonuçlanmış? Tüm parasını kaybetmiş?”

“Keçiyi yardan uçuran bir tutam ottur,” dedi Nehir kıkır kıkır gülerek.

Tusem yüzünü buruşturdu. “Nehir, hayatım boyunca bir kişinin bile bu cümleyi kurduğunu duymadım.”

“En azından yemeğin parasını ödedi mi?” diye sordu Şevval odanın öteki ucundan.

Bu seferlik benim ödememi istedi. Eve döndüğümdeyse profil fotoğrafı uçup gitmişti.”

Romantizm ölmüş,” dedi Tusem düz bir ses tonuyla ve kalabalıktan bir kahkaha dalgası daha yükseldi.

Bu sırada Meriç Hoca ayağa kalkıp yanımıza geldi. Her zamanki gibi, varlığı hem otoriter hem de sevecendi. Hafifçe ellerini çırpıtığında oda kısmen sessizleşti. “Kızlar, tatlı aşk hayatlarınızın sonsuz derecede l^’nÇ olduğunu biliyorum,” dedi küçük bir tebessümle. “Ama dedikoduları sonraya saklayalım, önce ısınma, sonra ders ve ardından bana o korkunç randevularınızı anlatırsınız.”

Barın yanında ısınmaya başladık. Günlükplie ler ve r?WM’ların tanıdık ritmi beni hem kitaplardaki hayatlardan hem de kendi hayatımdan geri çekti ve bana ikisinin de açamadığı üçüncü bir kapı açtı.

Bugünkü ders değişken ritimlerle devam etti. Ecrin randevusunu kısa cümlelerle anlattıkça hepimizin odağı dağılmıştı ve Meriç Hoca da durumu fark edip üstümüze gelmedi. Aralara serpiştirilmiş konuşmalar ve takırtılar eşliğinde çalışmamıza izin verdi. Hatta bir noktada aramıza bile katıldı. Bir yandan hareketlerimizi düzeltirken bir yandan da Ec-rin’e ilişki tavsiyeleri verdi.

Sonunda ara verdiğimizde ise henüz yere çökmüştüm ta banka bıraktığım telefonum titremeye başladı, önce önemsiz bir şeydir diye düşündüm. Ama ikinci kez titreyince merakım ağır bastı.

Hızla bankın yanına gittim ve ellerimi tül eteğime silip telefonumu aldım. Ekrandaki ismi görünce bir an donakaldım.

Gelen mesaj Akay’dandı.

Bölüm 12

Akay: Bugün de işe geliyor musun?

Akay: Amcam biraz sinirli. Neşelenmeye ihtiyacı var.

Ben: Neşelendir o zaman.

Akay: Beni gördükçe neşelenmekten ziyade göz devirip homurdanıyor.

Mesaja bakarken dudaklarım istemsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Neşelendirmekten kastı neydi acaba? Kendimi bildim bileli neşeli bir insan olduğum ve insanların da bundan etkilendiği doğrudur ancak iş başa düştüğünde Ahmet abiyi onu neşelendirecek kadar iyi tanı mıyordum. Ne yapacaktım? Bir yandan kahve siparişi alırken bir yandan dans mı edecektim?

Cevabımı yazmakta tereddüt ettim. Bugün çalışıp çalışmayacağımı Ahmet abiye sormamıştım ve o da gelmemi söylememişti. Gelmemi beklediği için belirtmeye gerek görmemiş miydi acaba? Belki de huyu buydu. Yalnızca gereken saatte orada olmamı bekliyordu. Gelmememi umut ediyor da olabilirdi. Uzun lafın kısıası, işimin akıbeti belirsizdi.

Eh, bütün gün ne yapacaktım ki? Rasgele kedi videoları kaydıracak, favori romantik komedilerimi yüzüncü kez izleyip yeni aldığım kitaplara mı başlayacaktım? Zaten Sonat'a o kadar fazla kedi videosu göndermiştim ki attığım son yedi sekiz videoyu henüz izleyememişti bile. Her gün on, belki on beş tanesini izliyor, sonra kaldığı yere bir nokta

bırakıyor ve ertesi gün devam ediyordu. Tabii o daha benim attıklarımı izlemeden ben bir otuz video daha yollamış oluyordum. Böylece aramızdaki konuşmada çığ gibi büyüyen bir kedi videosu yığını oluşuyordu. Küçükken bir kedi sahiplenelim diye annemi darladığımızda annemin neler hissettiğini artık anlıyor olabilirdi.

Tabii ki annem hiçbir zaman bir kedi sahiplenmeye yanaşmamıştı. Gün boyu evde kimsenin olmayışı en güçlü savunmasıydı. Son zamanlarda üçümüzün de aynı anda evde olduğu ve akşam yemeği hazırladığı zamanları öz lüyordum. Ya da Sonat'ın sabah erkenden kalkıp bize pankek yaptığı kahvaltıları... Şimdi o kadar yoğun çalışıyordu ki doğru düzgün bir şeyler yediğini bile düşünmüyordum. Neyse ki Tamay vardı. Biricik dostum, abimin sağ lıksız beslenmesine asla izin vermezdi ve bu yüzden içim rahattı.

İç çekerek cevap yazdım.

Ben: Çalışabilirim.

Akay: Harikasın!

Ben: Ama Ahmet abi bana gelmemi söylemedi.

Akay: 0 unuttur öyle şeyleri.

Akay: Saat kaçta bitiyor dersin?

Ekrana bakıp kaşlarımı çattım ve başımı hafifçe yana eğdim. Dün ona dersim olduğunu söylediğimde bunu aklında mı tutmuştu yoksa beni mi takip ediyordu?

Ben: Muhtemelen bir gibi.

Bir sonraki mesajı epey hızlı geldi.

Akay: Konumunu atar mısın?

Akay: Almaya geleyim.

Neredeyse telefonu düşürüyordum. Beni almaya mı gelecekti? İşte değil miydi bu çocuk? Motorun arkasında ona beceriksizce sarılmış halimin görüntüsü yanaklarımın yanmasına neden oldu. Cevabımı kaba olmadan nasıl ifade edeceğimi düşünürken parmaklarım klavyede bir saniyeliğine durakladı.

Ben: Gerek yok.

Ben: Yakın olduğunu söylemiştim zaten.

Ben: Kendim gelirim.

Akay: Hatırlıyorum ama yorgun olmayacak mısın?

Akay: Benim için geliyorsun.

Akay: En azından almama izin ver.

Gözlerimi o kadar sert devirdim ki alnıma bir ağrı saplandı.

Ben: Senin için değil, işim için geliyorum.

Cevabını beklemeden telefonumu kilitledim ve fazlasıyla gereksiz bir hızla spor çantamın üzerine fırlattım. “İnanılmaz,” diye homurdandım şakaklarımı ovarken.

“Neymiş bu kadar inanılmaz olan?” diye sordu Ecrin. Elinde kocaman bir suluk vardı. Kocaman derken, kelimenin tam anlamıyla... Kafamın iki katı kadardı ve üzerinde güneş ve ay işlemeleri vardı. Ecrin günde iki litre su içme işini ölüm kalım meselesi haline getirecek kadar ciddiye alıyordu.

“Akay,” dedim sesimdeki siniri saklamak için biraz olsun çaba göstermeden. “La Likya’daki çocuk. Tutturdu gelip seni alayım diye.”

Tusem bundan fazlasıyla keyif alıyormuş gibi sııttı. “Ne tadı işte. Problem ne?”

Gereksiz, dedim başımı iki yana sallayarak. Bir yandan da pembe tül eteğimin kurdeleleriyle oynuyordum. “Yeni tanıştık. Arkadaş bile değiliz.”

“Bence centilmen olmaya çalışıyor.”

“Bence flört ediyor.”

“Fazla hızlı değil mi?”

“Evet, daha yeni tanışmışlar.”

“İlk görüşte aşk desek?”

Tabii ki hayır, diye homurdandım.

Belli ki senden hoşlanıyor,” dedi Şevval sanki dünyanın en net gerçeğini söylüyormuş gibi omuz silkerek. “Ve bunu beceriksiz bir şekilde ifade ediyor.”

Tam ona cevap verecektim ki esnerken ayak parmaklarına kadar uzanmış Nehir lafa girdi. “Ya da yardım ettiğini sanan ama aslında sinir bozucu olan ısrarcı erkeklerden biridir.”

Dört bir yanımdaki kızlara bakmaktan başım dönmüştü. İki tenis maçı yöneten bir hakem gibi hissediyordum.

Tusem elini bacağıma koydu. “Arabası ne?”

“Araba değil,” diye itiraf ettim istemeye istemeye. “Motor...”

Kızların hepsi aynı anda nefeslerini tuttu. Yüzleri çocuklar dolapta dondurma olduğunu duyduklarında nasıl ışıldıyorsa öyle parlıyordu.

“Motor mu?” diye bağırdı Tusem. “Motor kullanan tiplerden mi? Hem havalı hem de seksi! Ama kesin çok fazla kızla flört ediyordur. Yine de biraz olsun etkilenmişsindir. Romantik kitaplarındaki karakterler gibi değil mi?”

“Tehlikeli,” dedim kararlılıkla. “Romantik değil.”

“Hem romantik hem tehlikeli,” diye düzeltti Tusem rüya görüyormuş gibi iç çekerek. “Eğer biri kapıma motorla gelse kaskını çıkarmasını istemeden arkasına atlardım.”

Ecrin susması için hafifçe Tusem’in kafasının arkasına vurarak bana döndü. “Ne tür bir motor olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” dedim dümdüz, “öğrenmeyi de planlamıyorum.”

“Kararını destekliyorum Güz ama bize anlattığın o tatlı romantik komedi kitaplarındaki sahnelerden birini kaçırıyorsun.”

Onu görmezlikten geldim ve verdiğimiz ara biterken Meriç Hoca’nın söylediklerine ve onları düzgün bir şekilde uygulamaya odaklandım. Her zamanki gibi, hareketler beni ana bağlıyor, ^//flerin vej?Merin evdeymişim gibi hissettiren rahat ritmi düşüncelerimi sakinleştiriyordu. Ama hiçbiri onun zihnimde canlanmasını engelleyemiyordu. Akay Ka-yahan... Evet, soyadını bile öğrenmiştim. Çünkü dün gece kızlara atmak için Instagram da

Sherlock Holmes gibi araştırma yapmış ve onlarca hesaba tek tek bakmışım. Benim suçum değildi. Yalnızca arkadaşlarımın merakını gidermeye çalışıyordum.

Ders bittiğinde eşyalarımı toplayıp hızlıca kızlarla vedalaştım. Dışarıdaki hava beklediğimden daha serindi ve rüzgâr kaldırımlara dağılmış yaprakları hafifçe hışırdatıyordu. Spor çantamı omzumda hafifçe kaydırıp iki adım attığım gibi olduğum yerde kalakaldım.

Oradaydı.

Akay kollarını göğsünde çaprazlamış, motoruna yaslanmıştı. Üstündeki dalların arasından sızan güneş ışığı ona altın bir parlaklık veriyor, keskin yüz hatlarını ve dudaklarındaki hafif gülümsemeyi belirginleştiriyordu. Kaskı motorun selesinde durduğuna göre bir süredir bekliyor olmalıydı.

“Şaka mı bu ya?” diye mırıldandım kendi kendime.

Beni görünce doğruldu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Tepkim hoşuna gitmişe benziyordu. “Biraz erken gelmişim.”

“Sana gelme demiştim,” diyerek ona doğru yürüdüm.

“Sonuna kadar haklısın Kül Kedisi. Ama amcam işte, emir büyük yerden geldi.”

“Hadi oradan! Gelmek istemişsin işte.”

“Belki,” derken güldü, kollarını çözdü ve başparmağı ile işaretpar-mağını birbirine yaklaştırarak bana doğru eğildi. “Birazcık.”

“Hayır dediğimde bunun dikkate alınmasını isterim,” dedim inatla kollarımı kavuştururken.

Beni süzünce gülümsemesi soldu ve bakışları biraz yumuşadı. Bunun benim için önemli bir kriter olduğunu anlamış mıydı acaba? Herkes gibi benim de bazı çizgilerim vardı ve bu çizgilerin aşılması, tatlı bir çekişmeden öteye geçiyordu. Ayrıca Akay’ın bu çizgilerin nerede çizildiğini kafasına kazıması şarttı.

Haklısın, dedi bu sefer biraz daha ciddi bir tonla. “Haddimi aştım.”

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim. “Ayrıca stüdyomun yerini nereden buldun?”

“Çevredeki stüdyolara ve kurslara baktım çünkü yürüyerek gidip geldiğini biliyordum. En yakındaki de buydu. Biraz risk aldım doğrusu.”

“Başka bir stüdyonun önünde saf saf beklediğini görmek isterdim.”

Gülümsememek için kendini zorluyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve tüm çabasına rağmen sırtmadan duramadı. “Kader işte. Bir şekilde seni bulduruyor.”

Gözlerimi devirdim. “Şansını fazla zorluyorsun.”

“Biliyorum ve Ahmet abi yoğunluktan bayılmadan gitmemiz gerekiyor,” dedi bir çırpıda ve ardından bir an duraksadı. Gözlerindeki o ciddi ifade yeniden belirdi. “Ama bir dahaki sefere söylediklerine dikkat edeceğim.”

Sesi öyle samimiydi ki az daha gardımı düşürüyordum. “Göreceğiz.”

Başıyla ağır ağır onayladıktan sonra arkasını döndü ve siyah, parlak kasklarından birini bana uzattı. İstemeye istemeye aldım. Kask yüzeyi güneşin altında ısınmıştı ama Akay’ın elleri kadar sıcak değildi.

Bölüm 13

Kaskı nasıl takacağımı çözmeye çalışırken kibarca araya girip onu elimden nazikçe aldı. “Dur, ben hallederim.”

Kaskı başıma yerleştirirken saçlarıma, yanaklarıma ve boynuma belli belirsiz değen parmaklarına karşı hazırlıksız yakalandım. Böylesine basit bir şey için büyük bir özenle hareket ediyordu ve bu özenin getirdiği yavaşlık burnumun dibinde geçirdiği anların uzamasına, yakınlığını görmezlikten gelmekte zorlanmama neden oluyordu. Nane kokan nefesini yüzümde hissettiğimde daha fazla dayanamadım ve boğazımı temizleyerek, “Sen kaskı takana kadar kafeye yürümüşüm,” dedim homurdanarak.

Akay ise yanıt vermek yerine hafifçe güldü ve nihayet kaskı tam olarak oturtmayı başardı. Son olarak çenemin altındaki kayışı bana göre sıkılaştırdı.

“Tamamdır,” dedi ve bir adım geri çekilerek eserini değerlendiren bir sanatçı edasıyla baktı. “İlk motor yolculuğun için hazırsın.”

Parmaklarımı birbirine kenetleyerek boynuma yayılan sıcaklığı görmezlikten gelmeye çalıştım. Bakışlarımla motoru işaret ettim. Hadi, bin de gidelim.

Hemen bir bacağını motorun üstünden atıp yerine oturdu. “Ada bakalım.”

Derin bir nefes alıp ellerimi iki yanıma salladım. Spor çantamı sırtıma kaydurdum ve arkasına geçtim. Sele kesinlikle beklediğimden daha yüksekti. Bacağımı beceriksizce savurup dengemi sağlamak için oturduğum yerin kenarlarını tuttum.

“Rahat mısın?” Omzunun üstünden bana baktı. “Bana tutunursan daha kolay olur.”

Ellerimi nereye koyacağımı bilemesem de Akay’a tutunmak o kadar da iyi bir fikir gibi gelmiyordu. “Böyle idare ederim.”

Nasıl istersen. Canlı ses tonu, motorun gürültüsüne karıştı.

Motor harekete ettiğinde oturduğum yerin sarsılmasıyla dengenin ne kadar hassas olduğunu fark ettim. Elim Akay’ın beline uzanırken parmaklarım da ceketinin kenarına hafifçe tutundu. İçimde garip bir tereddüt vardı. Rüzgâr,

yüzüme vuruyor ve kulaklarımda hafif bir uğultu oluşturunuyordu. Motorun titreşimini, sert ritmini hissetmek garip bir şekilde eğlenceliydi.

Belini çok sıkı kavramamaya çalışıyordum fakat motor hızlandıkça ellerimi daha sıkı kenedemek zorunda kaldım. Parmaklarım ceketinin sert kumaşından karnına gömülürken kalbimin deli gibi attığım fark ettim. Karnının sertliğini, kaslarını hissedebiliyordum. Vay, diye düşündüm, lum vücudu gibi karnı da kaslı. Klişeler listesinde bir madde daha onaylandı.

“Çok sıkıyor muyum?” diye sordum. Düşmekten ve kaymaktan korkuyordum. Ve bu korkuyla uyguladığım gücü kontrol edemiyordum. Tamam, çocuk dayanıklıydı ama yine de tırnaklarımı karnına geçirirsem canı acırdı.

“Daha sıkı tutun,” dedi Akay rüzgârın uğultusunu bastıracak kadar güçlü bir tonda.

Ellerim rüzgârın etkisiyle açılan ceketinin altına kaydığında gövdesinden yayılan sıcak neredeyse avuçlarımı yaktı. Parmaklarımı fazla kaldırmadan ceketini yakalamaya ve yeniden karnına doğru çekmeye çalıştım. Ancak her tutuşumda yeniden havalanarak kurtuldular ve en sonunda bıkkın bir nefes vererek pes ettim. Başımı yenilgiyle sırtına eğdiğimde Akay’ın bu umutsuz çabam karşısında kıkırdadığını fark ettim.

“Çok mu komik?” diye bağırdım beni duyabilmesi için.

Akay motorun hareketini hiç bozmadan hafifçe kafasını kaldırdı. “Biraz.” Sesi rüzgârın uğultusunu aşacak kadar yüksekti fakat hâlâ dalga geçer gibi bir hali vardı.

Yolculuk beş dakikadan kısa sürmüştü. Motorun uğultusundan kurtulduğum için memnundum ama La Likya’ya yaklaştığımızda bitmiş olmasına neredeyse üzüldüm. Arkada giderken bile kesinlikle kafamda kurduğum kadar korkunç bir deneyim değildi. Hatta biraz alışsam keyif almaya bile başlayabilirdim. Özgür hissettiren bir tarafı vardı.

Akay motoru sorunsuzca park etti. O kontağı kapatırken ben kaskımı çıkarmaya çalışıyordum. Kayışı çözmeden önce bana dönüp ellerini uzattı.

“Ben hallederim,” dedi tatlı tatlı kıpırdanarak.

“Ben de yapabilirim.”

“Biliyorum ama bırak ben yapayım.”

Kayışla uğraşmayı bıraktım ve başımı sallayarak izin verdim. Kayışı bir çırpıda çözdü.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım motordan mümkün olabildiğince zarafetle inmeye çalışırken.

Sırıttı. “O kadar da kötü değildi, değil mi?”

“Berbattı. Hiç bitmeyecek sandım.”

“İnandım,” dedi alayla ve eliyle önden geçmem için yolu işaret etti.

Gözlerimi devirsem de dudaklarımdaki minik gülümsemeyi sakla-yamadım.

Kafeye girdiğimizde kahve ve hamur işlerinin tanıdık kokusu bizi karşıladı. Mekân gayet, hatta belki biraz fazla sakindi. Espresso makinesinin uğultusu dışında ses yoktu. Masaların birçoğu boştu ve sandalyelerin hepsi olması gereken yerde, doğru düzendeydi. Sanki kafe zamanda asılı kalmıştı.

Ahmet abi kollarını kavuşturmuş, yüzünde endişeli bir ifadeyle tezgâhın arkasında duruyordu. Biz içeri girerken başım kaldırıp bizi fark ettiyse de hiçbir şey söylemeyip başını sallamakla yetindi.

“Destegi aldım, geldim,” dedi Akay neşeli bir şekilde. Hemen bir önlük kapıp tezgâhın arkasına geçti.

Ben de peşine takılıp neşeli bir tonda selam verdim. “Merhaba Ahmet abi! Her şey yolunda mı? Sanki bir bol çikolatalı bir mochaya ihtiyacınız var gibi görünüyor.”

Başını iki yana salladı. “Almayayım, Güz. Teşekkür ederim. Sen de zahmet ettin geldin. Gördüğün gibi yoğun değildik zaten, acele etmeseydin.”

“Akay çok ısrar etti,” dedim karşılık almasam da sesimi canlı tutmaya çalışarak. Belki de biraz sohbet kurmalıyım. “Yeğeniniz fazla inatçı.”

“öyledir.”

Eh, yeğeni hakkında uzun uzun söylenmesi için çok güzel bir zemin hazırlamıştım ama Ahmet abi bu fırsatı kaçırmıştı. Belli ki bir terslik vardı. Akay’a baktım, o da bana hafif bir omuz silkmeye karşılık verdi.

“Ne oldu Ahmet abi?” diye sordum bu sefer.

“Kira zammı beklediğimden çok daha yüksek geldi. İşleri biliyorsun, sabit bir müşteri kitlemiz var. Ancak bu müşteri sayısını hızlı bir şekilde iki katına çıkarmazsak kira bizi çok zorlayacak.”

İşte neşem sönüp gidivermişti. Zorda kalmış binlerinin yanında işlevimi yitiriyordum. Hadi ya...” dedim ne diyeceğimi bilemediğim için. Böyle bir durumda ne denirdi ki? En yakın erkek arkadaşınızın gelip seni seviyorum demesi gibi bir şeydi. Ya da hiç tanımadığınız birinin bir anda gelip tüm travmalarını size anlatması gibi korkunçtu. Verilecek bir avuç cevap vardı.

Bir: Hadi ya...

İki: Öyle mi?

Uç: Çok üzüldüm.

Dört: Bu aralar da havalar çok sıcak. Ne olacak bu küresel ısınma?

Daha fazla müşteri çekmemiz lazım,” diye devam etti Ahmet abi. Sesinde hem hüznün hem de kabulleniş vardı.

Sözlerinin ardından ağır bir sessizlik çöktü. Bunu bozmak için açıklayamadığım bir dürtü hissettim. “Ne yapsak ki?” dedim iyimser bir enerji yakalamaya çalışarak. “Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Günlere özel tatlılar? Etkinlikler? Belki biraz indirim?”

Ahmet abinin dudaklarındaki ufak tebessümün gözlerinde bir karşılığı yoktu. “O kadar kolay değil, kızım. İnsanların ilgisini kısa sürede çekmemiz

gerekiyor.”

“Bir şeyler buluruz amca ya,” dedi Akay kararlı bir tavırla.

“Tabii ki buluruz,” diyerek onu destekledim. “La Likya’nın bir çekiciliği var. Sürekli buraya gelmemin bir sebebi var sonuçta. İnsanı rahat hissettiren bir yer.”

Ahmet abinin endişeli yüzünde hafif bir umut ışığı belirmişti ama hâlâ tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. “Bu rahatlığı daha fazla insana göstermek gerekiyor.”

Hepimiz bir anlığına düşüncelerimize dalıp sessizleştik ancak bu suskunluk uzun sürmedi. Akay yüzünde muzip bir gülümsemeyle bana baktı. “Güz bu tarz konularda yaratıcı birine benziyor. Bence kesin güzel bir fikir bulur.”

Bölüm 14

Ağzım hafif aralık halde Akay'a öldürücü bir bakış attım. En yakınımıdaki kavanozu alıp ona fırlatmamak için zor duruyordum. Kafeler-deki satışı

artırmakla ve müşteri çekmekle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. İş hayatını bile bilmiyordum ki! İlk işimdi bu...

Parlak bir fikirmiş, diye düşündüm. Göstereceğim ben sana parlak fikri. Belki de Tamay'dan öğrendiklerimi uygulamalı ve o simsiyah saçlarının arasına paket paket sim döküp karıştırmalıyım. Ya da daha iyisi: Motorunu pasparlak etiketlerle süsleyebilirdim!

Ağzımı açıp ona sert bir karşılık vermeye hazırlanıyordum ki bir anda Ahmet abinin yüzündeki ifadeye takıldım. Gülümsemiyordu ama gözlerinde hafif bir umut parıltısı vardı. Öfkem yükseldiği gibi aynı hızla söndü ve yerini belirsiz bir suçluluk duygusuna bıraktı. Bu ne benim ne de Akay'ın saçma tavırlarıyla ilgiliydi. La Likya hakkındaydı... Yalnız kaldığım günlerde benim için ikinci bir ev gibi olmuş bu yer ve hoşuma gitse de gitmese de Akay'ın pervasız güveni beni az da olsa motive etmişti.

Ellerimi birbirine vurup ortamın enerjisini yükseltmeye çalışarak, “Tamam,” dedim. “Fikirlerle ihtiyacımız var. Yaratıcı fikirlerle, insanları buraya getirecek bir şeyler bulmalıyız.”

Ahmet abi biraz toparlanır gibi oldu. Akay da hemen öne atıldı. “Sıcak içecekler yarışması yapsak?” dedi fazlasıyla hevesli bir tonla. “Müşteriler gelsin ve dayanabildikleri kadar sıcak İçecek denesinler. Kazanana bir yıl boyunca haftada bir ücretsiz kahve verelim!”

Ona gözlerimi kırpmadan uzun uzun baktım. “Yani bedava kahve dağıtıp kafeyi batıracağımız yetmezmiş gibi bir de aşırı kafeinden çarpıntı yaşayan müşterilerle mi uğraşalım diyorsun?”

Akay omuz silkti. “Düşünürken çok mantıklı gelmişti.”

“Batica bir fikri olan?”

Ahmet abi çenesini ovuşturarak düşünceli bir şekilde konuştu. Peki şür gecesi falan düzenlesek? İnsanlar gelip şiirlerini okur. Geçenlerde izlediğim bir dizide görmüştüm. Yurtdışında tutuyorsa bizde de işe yarayabilir.

Akay yüzünü memnuniyetsizce buruştururken ben de Ahmet abiye olan saygımdan göz devirmemeye çalıştım.

Şiir gecesi... İyi bir fikir değil Ahmet abi,” dedim olabildiğince tatlı konuşmaya çalışarak. “Bize daha fazla müşteri çekmektense mevcut müşterilerimizi de kaçırmamıza sebep olur.”

“Doğru,” diye onayladı Akay gülümseyerek.

Ahmet abi iç çekerek sandalyesine oturdu. “Peki. Güz, sende yok mu bir şeyler? Gencecik kızsın, sosyal medya falan da kullanıyorsun.”

Daha iyi bir fikrim olmadığını söylemek üzere ağzımı açmışım ki aniden aklıma bir fikir geldi. Sosyal medya çok mantıklıydı. Sosyal medya ile hızlı bir şekilde çok fazla insana ulaşabilirdik ancak bu yalnızca bir hesap açmak ve kahve videoları paylaşmakla olmazdı. Dikkat çekecek, viral olacak ve insanları buraya getirecek bir içeriğe ihtiyacımız vardı.

“Şu an beyin fırtınası yapıyorum,” dedim doğrudan.

“Sesli bir şekilde yap da biz de duyalım.”

“İnsanların ilgisini çekmemiz gerekiyor. Orası bariz. Peki ama nasıl? Etkileşimli ve eğlenceli bir şey... İnsanların buraya gelmesi için bir neden sunan ve onları tekrar tekrar getirecek bir şey... Ve biz bu kadar insana nasıl ulaşabiliriz? Sosyal medya yoluyla.”

Ahmet abi başını iki yana salladı. “Bir sosyal medya hesabımız vardı zaten ama takipçisi hiç artmıyordu. Biz de paylaşım yapmayı bıraktık Sadece yeni bir tatlı ya da kahve çeşidi geldiğinde haber vermek için kullanıyoruz.” •

Derin bir iç çekerek başımı iki yana salladım. “O işler öyle yürümüyor ne yazık ki Ahmet abi.”

“Dur dur,” diyerek elini kaldıran Akay iki adımda yanıma geldi ve gözlerime kitlendi. Meraklı görünüyordu. “Sen şu beyin fırtınasına devam etsene. İyi gidiyordun, oradan bir şeyler çıkacak gibi.”

Fazla yaklaştığı için başımı yukarı kaldırmam gerekti. Bu yüzden ben de bir adım geri çıkarak konuşmaya devam ettim. “Aklıma pano gibi bir şey geldi. ‘Kaçırılan Başlangıçlar’ panosu gibi bir şey. İnsanların, üzerine harekete geçmedikleri o kısacık, romantik anları paylaşabilecekleri

bir yer. O gün işe giderken metroda gördükleri bir kişi, bir kitapçada çarpıştıkları, aynı kitabı okurken denk gelip asla konuşmadıkları biri ya da hatta burada kafede gözlerine takılan biri hakkında bile olabilir.”

Herkesin kaçırdığı başlangıçlar olurdu. Mesela, metroda giderken dikkatinizi çeken birini gördüğünüz anı hatırlayın. Duraklar arasında paylaşılan kısacık bir bakış. Kapılar kapandıktan sonra bile yüzleri zihninizde uzun süre kalmaya devam ederdi. O insanlar, yarım kalmış bir çizim gibi hafızanıza kazınır ve arkadaşlarınıza abartarak anlatacağınız bir hikâye haline gelirdi. “Okuduğu kitap, benim geçen bitirdiğim kitapla aynıydı!” ya da “Metrodan inmeden hemen önce bana gülümsedi. ” Böylesine canlı ama kısacık o anılar, evrenin uzattığı ve bir türlü yakalayamadığınız bir iplik gibi hissettirirdi.

Hepimizin kaçırdığına emin olduğum bir diğer başlangıç da şuydu: Kafede, kampüs bahçesinde, üniversite yemekhanesinde iki masa ötenizde oturan kişi. Sessiz kahkahası dikkatinizi çekebilir, tavırları gözünüze çarpabilir ve çekingen bir şekilde başınızı çevirmenize neden olabilirdi. Bir şey mi okuyordu? Daha önce gördüğünüz bir roman belki? Ya da belki müzik dinliyordu ve o tanıdık melodi kulağınıza ilişmişti? Kahveniz, yemeğiniz ya da o sırada uğraştığınız şey her neyse onu bitirene kadar arada bir o kişiye bakmaktan gözünüzü alamazdınız. Sizin de onun ilgisini çekip çekmediğinizi merak ederdiniz ve tam bir şey söylemeye karar verdiğinizde, herhangi bir şey söylemek, tanışmak veya bir sohbet başlatmak için cesaretinizi topladığınız anda o kişi ceketini alır, çıkar ve siz ona yetişmeden ortalıktan kaybolurdu.

Ya da kitapçıdaki bazı anlar vardır... Raflar arasında sizinle aynı kitabı arayan bir yabancı. Tam kitaba uzandığınızda elleriniz neredeyse dokunacak gibi olur ve ikiniz de mahcup bir şekilde gülümseyerek nazik özürler mırıldanırsınız. Bir süre daha oralarda oyalanır, bu tesadüfün bir sohbe dönüşmesini umarsınız ama tabii ki dönüşmez. Çünkü bir romantik

komedinin içinde değilsinizdir. Üçün-cüde biraz abarttım, kabul ediyorum ama konsepti anladınız.

Ahmet abinin gözleri hafifçe kısılmıştı. “Peki, bu panoyu kim kontrol edecek? Ya saçma sapan şeyler yazarlarsa ne olacak?”

“insanlar hikâye anlatmayı sever, özellikle de biraz gizem ya da romantizm içeren hikâyeleri. Bunu anonim yaparsak kendilerini güvende hissederler. Küçük notlarını bırakırlar, biz de en iyi olanlardan bazılarını hem panoya yerleştirip hem de sosyal medyada paylaşabiliriz. Böylece

sakıncalı bir içerik paylaşmadığından da emin oluruz, insanların, hikâyelerinin seçilip seçilmediğini görmek ya da onlar için bırakılmış bir not var mı diye kontrol etmek için buraya geldiğini hayal etsenize!”

^yⁱⁿ genişleyen gülümsemesi ilgisinin arttığını gösteriyordu. One eğilerek, “Yani şöyle mi: Dün iş başvurusu için gelen kıvrıcık saçlı balerin kıza... Kahve yapmada pek başarılı olmasan da seni düşünmeden duramıyorum, gibi mi?”

Onun söylediklerini elimle kovar gibi yaparak göz devirdim ve Ahmet abiye dönerek onu ikna etmek için biraz daha çabaladım. “Tadı, eğlenceli ve herkesin kendinden bir şey bulabileceği bir olay bu Ahmet abi. Herkesin hayatında böyle bir an olmuştur ve kim bunları okumak istemez ki? Romantik anlar, eğlenceli etkileşimler, ortak deneyimler ve ihtiyacı meraklı insanları cezbeden Hatta belki de o kaçırılmış bağlantılardan bazılarını yeniden bir araya getirmeyi bile başarabiliriz!”

Ahmet abi bir süre sessiz kaldı. Bir yandan fikri kafasında tartıyor olmalıydı. Sonra yavaşça başını kaldırıp bana döndü. “Denemenize izin veriyorum ama kesinlikle sakıncalı bir içeriğin o panoda yer almasını istemiyorum. Eğer rahatsız edici bir not gelirse direkt çöpe atın. Kafem insanların huzurlu ve mudu hissettiği bir yer ve bunun bozulmasını istemiyorum. Dikkatli olacaksınız, anlaştık mı?”

Akay sahte bir şaşkınlık ifadesiyle elini göğsüne götürdü. “Cidden yapıyor muyuz? Başka bir fikir denemeyecek miyiz? Bu kadar mıydı?”

“Başka bir fikir bulursan söylersin, Ahmet abi onu da değerlendirir,” dedim gülümseyerek. Mutluydum çünkü ilk defa böyle bir etkinlik yapıyordum. Hatta bir proje bile denebilirdi. Sosyal medya hesabını kalkındıracak, La Likya’yı insanların içinde iyi hissettiği, eğlenceli bir yer haline getirmeye devam edecektim. Bunu yaparken keyif alacağıma emindim ama birkaç kahve siparişi almaktan çok daha fazla çaba göstermem gerekeceği de barizdi.

“Ama Ahmet abi,” dedim ciddi bir tonda. “Bu benim için fâzla çabaya, emeğe, yani dolayısı ile fazla mesaiye girer. Seve seve yapacağıma emin olabilirsiniz ama işimin hakkını verdiğimde karşılığını da almak isterim.”

Akay gururlu diyebileceğim bir ifadeyle dudaklarını büzdü. “Yeni kız dişli çıktı.”

Ahmet abi sandalyesinde doğruldu. Çatık kaşları yüzünden bir anlığına sert bir tepki alacağımdan çekinsem de başını sallayarak onayladı.

“Haklısın kızım. Sen projeni uygulamaya başla, eğer iyi giderse verdiğin emeğin karşılığını alacağına emin olabilirsiniz.”

“Bir dakika, ben de zam istiyorum o zaman! Amca, ben de Güz kadar uğraşacağım bu işle!”

Ahmet abi başını iki yana salladı. “Sen sus. İşten kaytarmalarına, kızlarla flört ederken kaçırdığın müşterilere ve içtiğin bedava kahvelere sayarsın.”

Kızlarla flört ederken kaçırdığın müşterilere... Demek ki düşündüklerim yalnızca önyargıdan ibaret değildi. Akay’ın herkese karşı böyle olduğu konusunda haklıydım. Flörtöz biriydi. Yaptıkları bana özel değildi. Benim için değildi. Bir anlığına içimin sızladığını hissettim. Neden böyle hissediyordum ki? Yalnızca iki gündür tanıdığım bir çocuğu neden bu kadar umursuyordum?

Akay’ın bu rahat tavırları, o hafif yamuk gülümsemesi, her fırsatta kendini göstermekten çekinmeyişi... bir oyundu ve ben farkına bile varmadan bu oyunun içine çekilmiş gibiydim. Düşüncelerim zihnime bir fırtına gibi

doldu. Beni fark eden, beni gerçekten önemseyen biriyle karşılaşmanın ne anlama geldiğini hissetmek istemiştim belki.

“Tamam, Güz,” dedi Ahmet abi ellerini birbirine sürterek. “Pano için ihtiyacın olan her şeyin bir listesini yap. Kâğıttır, kalemdir, süstür... Hemen başlayalım. Akşamüstü kalabalığı gelmeden halledin. Akay gidip malzemeleri alsın. Sen kasada kal. Ben de mutfağa geçeyim.”

Ahmet abi yanımdan ayrılırken tezgâhın altındaki dolaptan bir defter aldım ve fikirlerimi karalamaya başladım. Bir mantar pano, notlar için renkli kâğıtlar, iyi yazan renkli kalemler, ipler, iğneler, küçük mandallar ve davetkâr bir görünüm için peri ışıkları...

Listemi tamamlayınca Akay’a uzattım.

İsteksizce elimden aldığı listeyi katlayıp ceketinin cebine yerleştirirken, “İşi çözeceğinden emindim ama beklediğimden bile hızlı oldu Kül Kedisi. Etkilendim.”

Başım la onaylarken gözlerimi kaçırdım. İltifatlarına ihtiyacım yoktu. Yalnızca heves ettiğim panoma bir an önce kavuşmak istiyordum.

“Ben gideyim o zaman,” dedi ve tezgâhın tahta kapısını kaldırıp çıktı. “Başka bir şey istiyor musun?”

“Yok, sağ ol.”

Kapıdan çıkarken gülümseyerek el salladı ama karşılık vermedim.

Bölüm 15

Akay ı sadece iki gündür tanıyordum. Hayatıma aniden girmişti ve belki aynı hızla çıkıp gidecekti. Ama işte, karizmatik enerjisini, çekici tavırlarını düşündüğümde midemde bir yerde bir şeyler sıkışıyordu. Sürekli kurduğu göz teması, fiziksel yakınlığı, benimle konuşma şekli...

Kafamı ellerimin arasına alıp derin bir nefes aldım. Kafanda kurmayı bırak Güz, diye düşündüm. İşine odaklan. Akay ne yaparsa yapsın, seni ilgilendirmez.

Ama bu kendime söylediğim bir yalandı ve yalan olduğunu biliyordum çünkü Akay'ın geri dönmesini dört gözle bekliyordum. O geri döndüğünde, belki bana yine o rahat tavırlarıyla bir şeyler söyleyecekti. Belki beni gülümsetmeyi başaracaktı. Belki onu boğazlamak isteyeceğim kadar sinir edecekti. İyi ya da kötü, bir şeyler hissetmemi sağlayacaktı.

Bir yandan pano için yer seçerken bir yandan da kafamda kendi kaçırılmış başlangıcımın hikâyesini yazıyordum: “Kafede gördüğüm o çocuk... Herkese aynı şekilde davranıyor oka da öyle olmamasını, bana özel bir tavır olmasını ummuştum. Okuduğum kitaplardaki karakterlerden biri gibi hissetmek istemiştım. Fazla hayalperesttim. ”

Derin bir iç çekerek başımı kaldırdım ve kendime sert bir uyarıda bulundum: Hayır, Güz. Git ve güzelce panonu hazırla. İnsanların hikâyelerini oku. Onlar için üzöl, mutlu ol, umut et. Ama kendi hikâyeni bu kadar kolay bir şekilde birinin eline teslim etme.

Akay kapıdan tekrar girdiği an tek gülümsemesiyle her şeyi unutmaya hazır olma.

Kafenin kapısı bir çınlama sesiyle açıldı ve içeri kollarında, malzemelerle tıkabasa dolu, komik derecede büyük poşetlerle Akay girdi. Parlak renkli kâğıtlar, plastik poşetten taşıyordu. Her şeyden fazla

fazla aldığı belliydi. Kaç kişinin geleceğini sanıyordu? İlk günden binlerce mi? Keşke.

Duruşunda kırtasiyede girdiği küçük savaştan zaferle ayrılmanın verdiği bir gurur ve yorgunluk vardı. “Geldim sonunda!” diye ilan ederek poşederi tezgâha yakın boş bir masanın üzerine bıraktı.

“Harika,” dedim ve hafifçe ellerimi çırpım. “Bir bakayım neler aldın, neler getirdin?”

Poşetin içindekileri birer birer çıkarmaya başladı. Çıkardıklarını anlatırken kendini tutamadı: “Tamam şimdi, bu istediğin boyuttaki mantar pano, bunlar da her renkten kâğıt. Elemena ellerinde ne kadar renkli kâğıt varsa hepsinden vermelerini söyledim. Tüm renklerden aldım çünkü öyle

yazmışsın,” diyerek listeyi gösterdi. Gerçekten de her renkten almasını yazmış, altını iki kere çizmiştim.

“Peri ışıkları, yedekte durması için toplamda üç paket ve bunu asla tahmin edemeyeceksin,” diyerek devam etti. Poşetin en derinine ulaşp bir kutu çıkardı. “Kalp şeklinde, pembe raptiyeler.”

Bir kahkaha attım ve ona bakmadan malzemelerin pakederini açmaya koyuldum.

“Biraz daha coşkulu bir tepki beklemiştim doğrusu. Kalp şeklinde pembe renkli raptiyeler bulduğumda ben bile daha çok sevindim.”

Omuzlarımı silktim. “Gayet tatlılar ve panoya çok yakışacaklar.”

“Güz?” diye sordu bir süre sonra alaycı tonunu bırakarak. “Bir sorun var. Ne oldu? Amcamın benim hakkımda söyledikleri yüzünden değil mi? Flörtöz olduğumu söylediğinde yüzünün düştüğü gözümde kaçmadı.”

“Hayır,” dedim hızla başımı iki yana sallayarak. “Yüzüm düşmedi. Bu projeyi nasıl yürüteceğimizi düşünüyordum.”

Eğilerek başını benimkiyle aynı hizaya getirdi. “Emin misin? Gözlerini kaçırıyorsun.”

Anında başımı kaldırıp gözlerinin içine kilitlendim. Simsiyah, derin bakışlı gözlerine... Yapmacık bir şekilde gülümsedim. “Sorun yok Akay,” derken sesimi sakın tutmaya çalıştım ama gözlerine bakmak sahiden, yani abartmıyorum, sahiden dengemi bozuyordu.

Duraksayıp konuyu değiştirmekle değiştirmemek arasında gidip geldikten sonra derin bir iç çekerek doğruldum ve ona döndüm. “Bak,”

diye başladım. “Birbirimizi sadece iki gündür tanıyoruz. Ve aptal değilim. Tatlı bir çocuksun. Karizmatiksin. İnsanları gülümseten bir enerjin var. Kızlarla flört ettiğini öğrendiğimde şaşıracağımı sandıysan, şaşırmadım.”

Kaşlarını çattı. Bu sefer hızlı bir cevap vermeyi başaramadı. Bunun yerine gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu. “Amcamın söylediği kadar

flörtöz biri değilim. Amcam abartıyor çünkü konuya tek yönlü bakıyor. Kızlarla flört etmeye ya da onlarla sevgili olmaya çalışmıyorum. Müşterilerle bu tür yakınlıklar kurmaya çalışmam. Her şeyden önce etik değil.”

Kollarımı kavuşturarak başımı hafifçe yana eğdim ve şüpheli bir ifadeyle ona baktım. Eee devam et, diyordu bakışlarım. Bakalım ne anlatmaya çalışacaksın?

Akay masanın etrafından dolaşp aramızdaki mesafeyi bir adıma indirdi ve bir elini göğsüne yerleştirdi. “Olay ne biliyor musun? Arkadaş canlısı olmam, insanlarla sohbet etmeyi seviyorum. Haliyle onlar da benimle konuşmaktan hoşlanıyor. Amcam belki kızlarla konuştuğumu daha çok fark ediyor olabilir çünkü bu gözüne batıyor ama ben sadece kızlarla değil, herkesle konuşuyorum. Yaşlı, genç, kız, erkek fark etmeden. Belki dışarıdan bakınca flört ediyormuşum gibi gözüküyor olabilir ama etmiyorum.

Yüzüne dikkatlice bakarken en ufak bir samimiyetsizlik göstergesi arıyordum ama yoktu. Olduğu gibi duruyordu karşımda. Kelimeleri içtenlikle çıkıyordu dudaklarından. Bu da karizmatik enerjisinin getirdiği bir yanılgı mıydı yoksa samimi miydi?

“Bana kendini açıklamana gerek yok,” dedim sonunda ama bu sefer daha yumuşak bir tonda konuşmuştum.

“Belki senin için olmayabilir ama benim için var,” dedi, “Hakkımda yanlış bir izlenime kapılmanı istemiyorum.”

Başımı salladım ve yeniden malzemelere döndüm ama aklım karmakarışık. Neden benim hakkında ne düşündüğümü önemsiyordu ki? Ve neden bunun için çabalaması hoşuma gidiyordu?

Boğazını temizledi. “Güz.” Ona baktığımda aynı şekilde beni izliyordu.

“Tamam Akay,” dedim hızla, konunun nereye varacağını tahmin ederek. “Zaten daha arkadaş bile sayılmayız.”

Dudaklarında yeniden beliren tebessümü bu kez daha belirsiz ama hâlâ kendine güven doluydu. “Aramızdaki bu tatlı uyumu inkâr edemezsin, Kül Kedisi” dedi hafifçe eğilerek. “Yeni olduğu doğru ama bir o kadar da tatlı. Karşı konulmaz. En azından benim için öyle.”

Nefesim hızlandı ama kaçmadım ve devam etmesini bekledim.

“Sen şu anda beni bir arkadaş olarak bile görmek istemiyor olabilirsin ama ben senin arkadaşın olmak istiyorum. Belki... İzin verirsen, çok daha fazlası.”

Yutkundum. Cevap vermekte acele etmiyordum. “Bunun için bir cevabım yok,” dedim sonunda fısıldar gibi bir sesle. Ona bakıyordum. “Seni yeterince tanımıyorum.”

“O zaman hemen başlayalım.”

Bölüm 16

Peri ışıklarının hepsini aynı anda açmak aptallıktı. Şimdi hepsi birbirine girmiş, aynı görünen kablolar elimde bir yumağa dönmüştü. Sabır testi

yemin ediyorum,” dedim homurdana homurdana üç peri ışığının başını ve sonunu ayırmaya çalışırken.

“Bir tanenin yetmeyeceği konusunda ısrar eden şendin,” dedi Akay çarpık bir gülümsemeyle ve kalpli raptiyeleri mantar panonun köşesine dizmeye devam etti.

“Senin işin kolay tabii.”

“Bana bu görevi veren şendin Kül Kedisi, hatırlatırım. Ben yalnızca seni dinliyorum. Ama iyi plan doğrusu. Zor olanı kendine al ve kolay işi arkadaşına bırak.”

“Altından kalkabileceğin bir iş olsun diye düşündüm,” dedim hafifçe burnumu kırıştırıp ona muzip bir bakış atarak. “Yoksa iki iş yapmam gerekecekti.”

Başıyla onaylayarak birkaç pembe kalbi daha panoya ilıştirdi. “Arkadaş olmadığımızı söylemiştin ama gördüğün gibi beraber gayet iyi çalışıyoruz. Tam tersi olması gerekmez miydi?”

Önceki konuşmayı hatırlatan bu sözle bir an duraksadım ve bir kısmı açılmış peri ışıkları ellerimde asılı kaldı. “Eh, biraz denetlenmeye ihtiyacın var.”

“Haklısın,” dedi omuz silkerek. Bir kalp daha alt sıradaki yerini alırken oldukça özenli çalıştığını fark ettim. Kalpli raptiyeler arasındaki mesafe eşitti ve hepsini aynı hizada diziyordu. Suratındaki İfadeye bakınca yaptığı işten memnun olduğu direkt anlaşılıyordu.

Birkaç dakika sessizce çalıştık. Tam Akay’ı bu kadar süre çenesini kapalı tutabildiği için tebrik edecektim ki konuşmaya başladı. “Beni

tanımadığını söyledin ya, hadi küçük bir tanışma oyunu oynayalım. İstedğini sor, ben de cevap vereyim.”

Başta tereddüt edip bir süre daha kabloları ayıklamaya devam ettim. “Hobilerini anlatabilirsin. Motor sürmek, lezzedi kahveler yapmak ve

amcanın kafesini ayakta tutmak dışında neler yaparsın?”

“Müzikle ilgilenmeyi seviyorum. Spor yapıyorum. Yürüyüş olur, ağırlık kaldırmak olur... Arada motor kulübündeki çocuklarla basketbol oynarız. Hareket etmeyi seviyorum. Fotoğraf çekmeyi de çok seviyorum ama profesyonel değilim,” derken sesi biraz hüzünlenmiş, enerjisi düşmüştü. “Hem iyi değilim hem de kameram yok.”

Başımı iki yana sallayıp kaşlarımı çattım. “Bir hobi edinmek için onda iyi olmana gerek yok ki. Olay iyi olmak değil, keyif almak. Müzik yaparken yanlış notalara basmıyor musun? Ya da kahve yaparken arada bir köpüğü fazla kaçmıyor mu? Sporda bile arada sırada tökezlediğin oluyordur.” Göz ucuyla vücudunu baştan aşağı süzünce içimden ekledim, gerçi o vücutla pek sanmıyorum ama... “Hobi dediğimiz şey mükemmel olmak zorunda değil ki, zihnine verdiği küçük izinler hobiler. İnsanın kendine hata yapma, öğrenme ve sadece rahadama izni verdiği alanlar.”

Akay durakladı. Bana bakarken elindeki kalp şeklindeki raptiyeyi bir anlığına unuttu. Yüz ifadesi yumuşarken yüzünde küçük, içten bir gülümseme belirdi. “Bu güzel bir bakış açısı,” dedi sessizce. “Hata yapma izni... Hoşuma gitti.”

Omuz silktim ve peri ışıklarının bir bölümünü daha ayıkladım. “Eğer bir şeyleri sadece o işte iyi olduğun için yapıyorsan eğlenmenin çoğunu kaçırsın.”

Başını sallayıp raptiyeyi parmaklarının arasında döndürdü ve beni işaret etmek için kullandı. “Peki sen? Berbat olsan bile sırf eğlenmek için yaptığın şey ne bakalım? Bale olmadığına eminim. O konuda gayet profesyonel duruyordun.”

“Yemek pişirmek,” dedim hiç tereddüt etmeden. “Mutfakla ilgili her şey. Temel şeyleri yapabilirim ama ötesinde tam bir felaketim. Bizim evde mutfakla genelde annem ve abim ilgilenirdi, bu yüzden tecrübeli olduğum bir alan değil ama malzemelerle oynamak ve yeni tadar denemek eğlenceli.”

Geçmiş zamanda konuştun,” dedi bir anda ciddi bir tonla. “Yoksa artık abin yardım etmiyor mu?”

“Yurtdışına taşındı.”

Başını eğdi ve bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi gözlerimi, dudaklarımı, ifademi inceledi. “Zor olmuş olmalı,” dedi nazikçe. “Yakın mıydınız?”

Başımı salladım ve içimi saran hasretten kurtulmak için ellerimdeki peri ışıklarına odaklandım. “Öyleyiz. Ama aramalar ve mesajlar, atıştırmalıklarını çalacak ya da son pankek için seninle tartışacak birinin yanında olmasıyla aynı şey değil.”

“Onu özlüyorsun, değil mi?”

Bakışlarına karşılık verirken hafifçe gülümsedim. “Çok özlüyorum. Ama bu oyun sana yönelik olacaktı. Ben soruyorum, sen cevaplıyorsun. Söyle bakalım, neden burada çalışıyorsun? Üniversiteden mezun olduğunu söylemiştin diye hatırlıyorum.”

Bu soru karşısında hazırlıksız yakalanmış gibiydi. “Mezun oldum. Sizin okuldan. Bilgisayar mühendisliği. Bu kısmı biliyorsun zaten.”

Başımınla onaylayarak devam etmesini işaret ettim.

“Ama mühendislik yapmak istemiyordum. Bölüm birincisi olarak mezun olsam da o yetişkin hayatına atlamaya hazır olmadığımı hissettim. Farklı şeyler yapmak istiyordum.”

Hafifçe gülümsedim ve elimle etrafı işaret ettim. “Bu farklı şey de amcanın kafesinde çalışmak mı?”

Akay kıkırdayarak ellerini siyah saçlarının arasından geçirdi. “Hayır,” dedi kelimeyi hafifçe uzatarak. “Planım bu değildi ama amcam yardıma ihtiyacı olduğundan bahsedince yapmam gerektiğini hissettim. En azından bir süreliğine tecrübe olur diye düşünmüştüm. Ayrıca kötü bir iş değil. İlginç müşterilerle tanışıyorum, kahveyle deneyler yapıyorum ve şimdi,” diye

ekledi alaycı bir sırıtışla, “sevimli olduğu kadar inatçı, peri ışıklarını seven bir balerinle çalışıyorum.”

Çözdüğüm peri ışıklarından birini zafer kazanmış edasıyla ona fırlattım. O da ışığı kaptığı gibi mantar panonun etrafından dolamaya koyuldu.

Gözlerimi devirdim ama gülümsememi de başaramadım. “Diplomanı boşa harcadığını düşünmüyor musun hiç?”

“Asla,” derken sesi netti. “Hayat her zaman düz bir çizgi değildir. Bazılarına öyle diye, herkese öyle olması gerekmiyor. Bir ofiste çalışmamam ve düzenli bir gelirim olmaması öğrendiklerimin bir işe yaramadığı anlamına gelmiyor. Bunların hepsi tecrübe ve bana doğru hissettirdiği sürece dolambaçlı yollara sapmakta bir sakınca görmüyorum.”

Güldüm ve nihayet son ışık kablosunu da diğerlerinden ayırmayı başarırken başımı salladım. “Peki şu anda bu kafede olmasaydın ne yapmak isterdin?”

“Şüphesiz seyahat ediyordum. Motorumla gitsem de olur, onsuz da. Ama dünyayı gezmek en büyük hayallerimden biri. Yanımda bir kameram da olsa hiç fena olmazdı. Yeni yerler görmek, ülke ülke gezmek, farklı insanlarla tanışmak, tek yere bağlı kalmamak... Tabii bunları yapabilmek için önce bir birikimim olması gerekiyor.”

“Ailen destek olmuyor mu?”

• “Olabilirler ama olmuyorlar,” derken sesindeki kırılganlık beni gafil avladı. Şaşırmış halde, elimdeki işi bırakıp ona döndüm.

“Hiç mi?”

Başını iki yana salladı. “Yapmamı istedikleri mesleği yapmayacağımı ve bunun yerine dünyayı gezmek istediğimi söyleyince buna biraz sert bir tepki verdiler. Madem ben onların istediğini yapmıyordum, onlar da bana destek olmazlarmış. Ama yanlış anlama, aramız iyi. Ailesiyle arası kötü olan isyankâr tiplerden değilim. Sadece bu konuda konuşmuyoruz o kadar.”

Son peri ışığı demetini de alıp yanına gittim ve önüne geçerek mantar panonun etrafına, onun yaptığı gibi dolamaya koyuldum. “Yine de...” dedim ona bakmadan konuşmaya devam ederek. “İstediğin şeye sadık kalmak cesaret ister, özellikle de seni destekleyen kimse olmadığında.” Yalnız hissettiğinde, diye ekledim kendi içimden. Mücadele ettiğin o yalnızlık peşini bırakmadığında. “Yaptığını takdir ettim. Artı bir puan.”

Arkamı dönüp sırtımı mantar panoya verdim ve gözlerine bakarken gülümsedim. O da bakışlarımı bir tebessümle karşıladı. “Teşekkürler, Kül Kedisi. Bu puanları artırmak için çabalayacağım.”

Ona yanıt vermeden peri ışıklarını prize taktım. Panonun karşısında omuz omuza durduk. Pano boş olsa da peri ışıklarının sarısı kalpli raptiyelerin üstüne sıcak bir ton ekliyor ve minik pembe kalpler her şeyi

bir peri masalından çıkmış gibi hissettiren tatlı bir hava katıyordu. El emeğimize hayranlıkla bakmak için geri çekildiğimde Akay da bana katıldı ve varlığının sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda durdu.

“Parlak bir fikrin olacağını tahmin etmiştim ama bu tahminimden bile daha parlak çıktı,” dedi yarı alaycı, yarı etkilenmiş bir tonla. “Umarım Ahmet abi elektrik faturalarındaki artışa takılmaz.”

Gözlerimi devirdim ama dudaklarımda beliren gülümsemeyi saklayamadım. Bakışlarımı panoya çevirip ışıkların titreşen parıltılarını izledim. “Yine de panonun boş kalmaması lazım,” dedim. “Acaba ilk notu bırakmaya kim cesaret edecek?”

“Çıkardığın şahesere layık bir not olsa iyi olur.”

Panonun bir gün onlarca notla dolduğunu hayal ettim; her bir kâğıt parçası bir umut, bir merak ya da bir özlem taşıyacaktı. İnsanlar bu panoya sadece not bırakmak için değil, başkalarının hikâyelerini okumak, belki de kendilerini o hikâyelerde bulmak için gelecekti. Çünkü hepimizin içinde bir yerlerde bir başkasıyla anlamlı bir bağ kurma arzusu vardı.

Şu anda boş dursa da bu boşluk potansiyelle doluydu.

Ona dönmeden, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım sessizce parmaklarımın ucunda Akay’a doğru uzanırken.

Bana dönmeden, “Her zaman,” diye fısıldadı hafifçe kulağıma doğru eğilerek.

Belki de bu pano sandığımdan daha fazlasını bile başarabilirdi.

[1](#)

V. E. Schwab, Addie LaRue'nün Görünmez Hayatı, çev.. Sevinç Seyla Tezcan (İstanbul: Pegasus Yayınları, 2023), 42.

Bölüm 17

Belki sadece benim hayal gücümdü. Küçük, önemsiz, fark edilmesi zor bir değişimin bu kadar çabuk ilgi görmesini beklemek fazla umutlanmak olabilirdi ama içimdeki kıpır kıpır hissi bastı ramıyordum.

Gün boyu göz ucuyla ^Kaçırılmış Bağlantılar” panosunu izledim. Fazla belli etmemeye çalışsam da hem Ahmet abi hem de Akay heyecanımı hissetmişti. Pano yavaş yavaş fark ediliyordu. Bazıları başında durup kafalarını yana eğerek en tepeye iliştiirdiğimiz küçük açıklamayı okuyordu. Bazıları önünden geçip gidiyor ama en azından başlarını çeviriyorlardı. Bir kalem alıp yazmıyorlardı belki ama ne olduğunu merak ediyorlardı. Hemen panonun altında duran, üzerinde rengârenk kağıtlar, çeşit çeşit kalem ve notlarını atabilmeleri için pembe kurdeleli bir kutu bulunan küçük masanın etrafında dolanıp duruyor ama bir türlü uzanıp bir not yazmaya cesaret edemiyorlardı. Tamam, belki şimdi yazmayacaklardı ama elbet biri ilk notu ilıştirecekti. Bu düşünce bile içimi tarifsiz bir sevinçle doldurmaya yetiyordu.

Derken bir saat geçti.

Masayı kuralı iki saat olduğunda hâlâ kimse bir şey yazmamıştı.

Moralimi bozmamaya çalıştım. Yeniydi sonuçta. İnsanların alışması zaman alırdı.

İki buçuk saat sonra o kişi geldi.

Yirmili yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim, bej rengi kazak giymiş gözlüklü bir kız masaya yaklaştı. İlk açıklamayı okudu, bir sûre parmak uçlarıyla kutunun kenarına vurdu, sonra gözleri panodaki açıklamaya geri döndü.

Sonunda tereddütle bir kalem aldı ve yazmaya başladı.

Az daha elimdeki bardakları düşürüyordum.

Kesik bir nefes aldım ve yerimden kıpırdamadan yaklaşık bir buçuk metre ötemdeki Akay'ın bileğine uzanıp gereksiz bir güçle kavradım.

Akay! Onu kendime doğru çekerken parmak ucunda yükseldim. Bak biri yazıyor. Çok tadı bir kıza benziyor. Ne yazıyor acaba?"

Tezgâha yaslanmış aylaklık eden Akay başını panoya çevirdi. Kızın notu yazmayı bitirip özenle katladıktan sonra kutuya bırakışını izlerken dudakları belli belirsiz kıvrıldı.

Vay be, diye mırıldanırken benim çocukça heyecanımdan keyif aldığı fazlasıyla belliydi.

Hâlâ bileğini bırakmamıştım. "İşte bu! İlk notumuz! Okumak için sabırsızlanıyorum!"

Hafifçe güldükten sonra aşağı, bileğine doğru baktı. "Elime kan gitmiyor."

"Uzun uzun yazdı üstelik!" diye fısıldadım heyecanla.

Kaşlarını kaldırdı. "Parmaklarımı hissedemiyorum Güz."

Kız kapıya yönelirken koşup ona teşekkür etmek için inanılmaz bir dürtü hissettim ama bu muhtemelen onu korkuturdu. Bu yüzden derin bir nefes aldım. Sakin ol Güz. Eğer gerçekten güzel bir not yazdıysa bir sonraki gelişinde sohbet edersin.

Bu sırada Akay parmaklarını kurtarmaya çalışıyordu. Onu ne kadar sıktığımı -ve hâlâ tutmaya devam ettiğimi- fark edince hızlıca elimi geri çektim. "Ay, pardon ya," deyip panoya döndüm. Işıltılı panoya ve altında artık içinde bir not bulunan tatlı kutumuza bakıp gülümsedim.

Tam anın tadını çıkarmaya çalışırken bir şey daha oldu.

On dakikadır boş kahve bardağını döndürüp duran, lacivert ka-püşonlu ceket giymiş bir çocuk, ağır adımlarla masaya yaklaştı. Mavi bir kâğıt aldı, kalemi parmaklarının arasında çevirdi ve yazmaya başladı.

Akay'ın bileğine yine, bu sefer iki elimle birden atılacakken o benden hızlı davrandı. Ben onun koluna yapışamadan hafifçe kenara çekildi ve dengemi kaybetmemem için kıvrak bir hareketle belimden yakaladı. Saniyelik bir hareketle panoya dönük bir şekilde ayakta durduğumdan emin olduktan sonra hemen elini çekti.

“Gördüm, gördüm. Sakin ol, elim zar zor kendine geldi,” dedi gülerek. Çevikliğinden gurur duyuyor gibiydi.

Bağırmamak için dudaklarımı ısırđım. “İki not.” İşaret ve ortapar-mağımı Akay'ın gözüne sokacakmış gibi kaldırdım. “İki!”

Ben çocuğun not yazışını izlerken Akay'ın da beni izlediğini hissedebiliyordum. “Bu hızla gidersek kapanışa kadar heyecandan bayılacaksın.” “Anlamıyorsun,” dedim titreyen sesimle. “Tamam, fikir benden çıktı ve iyi bir fikir olduğuna da inanıyordum ama bu yalnızca bir pazarlama stratejisi değil. İnsanların kalbine ve zihnine dokunacak bir proje. Bu akşam rasgele iki insanın kelimelerini okuyacağız ve bize kimbilir nasıl bir hikâye anlatacaklar...”

Birkaç saniye beni izledi. Ona döndüğümde gözlerini kaçırđı ve boğazını temizledi. “Ben de senin adına çok heyecanlıyım,” dedikten sonra doğruldu. “Gidip masalardaki boşları toplayayım.”

Kapanış saatine geldiğimizde kutunun içinde tam dört tane katlanmış not vardı.

Dört not!

Dört kaçırılmış bağlantı!

Dört hikâye!

Bu sayı küçük görünebilirdi belki ama benim için devasa bir önemi vardı.

Kutunun üstündeki pembe kurdeleyi parmaklarımın arasında gezdirdim. “İlk gün için hiç fena değil,” diye mırıldandım.

Akay kollarını başının arkasına atıp gerindi ve hafifçe yüzünü buruşturdu. Bugün bulaşık makinesinin suyunu boşaltma işi ondaydı ve bu hiç de kolay değildi. Ben ilk denediğimde kolum kopacak sanmıştım. Güç gerektiren bir işti. Kolları ağrıyor olmalıydı. “Hem de hiç fena değil.”

“Gitmeden önce en az bir tanesini panoya asalım,” dedim yerimde hafifçe zıplayarak.

Akay masadaki tek sandalyeyi çekip oturmamı işaret etti. Önlüğümü düzeltip hemen sandalyeye çöktüm ve heyecanla beklemeye başladım. Akay da yanımda diz çökerek benimle aynı hizada durdu ve kutudaki notları masaya döktü. Katlanmış kâğıtları dikkatle karıştırırken hafifçe gülümsedi.

“Dört adayımız var. Bakalım hangisi ilk paylaşım olma onurunu kazanacak...”

Ellerimi çırpтым, heyecandan yerimde duramıyordum.

Birini seçip açtım. Eğik, zarif bir el yazısıyla yazılmış satırları okurken bir anlığına nefesim kesildi.

Bu sabah masada kahvesini d6ken kişiye... Merak etme, benim dikkatimi çeken d6k6len kahve değil, pembe ayakkabı bağcıkların oldu. Y6z6ndeki mahcubiyeti fark ettim ama açıkçası bence oldukça sevimliydin. Herkes kahve d6ker. Umarım bir g6n burada tekrar karşılaşırız. Eğer aynı masaya oturursan, belki ben de bir dahaki sefere sana merhaba’ diyecek cesareti bulurum.”

Yavaşça y6z6me yayılan bir g6l6msemeyle, “Bu,” dedim. Kâğıdı tekrar kadadım. D6ř6nd6ę6mden,” deyip kâğıdı masaya bıraktım. “Bile,” derken iki elimi Akay’ın omuzlarına koydum. “Daha,” g6zlerine baktım. “KEYİFLİ!”

K66k bir çığlık eşliğinde hafıfe tepinirken Akay da kıkırdadı. “Hadi bir tane daha oku.”

“Geçen cumartesi pencere kenarında oturmuş “Diyarların Yazan” isimli kitaba dalan ocuğa... O kadar kendi d6nyana kapılmıştın ki seni b6lmek istemedim. Ama keşke yanına gebeydim. Ben de aynı seriyi okudum ve onun final kitabı olduğunu biliyordum. Sanının bitirmeni bekleyeceğim.

Umanm bir gün tekrar karşılaşırız ve seninle o seri hakkında konuşabiliriz!
Belki bir dahaki sefire hangi karakteri sevdiğini sorma cesaretini bulurum. *

“Bu çok tatlı,” dedim gülümseyerek. K ğıdı katlayıp kenara koydum.

Akay başını hafıf e yana yatırdı. “Ama panoya asacak kadar iyi değil sanırım.”

“Tüm seçeneklerimi görmek istiyorum.”

Bir notu daha açtım.

“Her zaman bir americano alıyorum ama sanırım hep aynı şeyi içmekten bıktım. Artık yeni şeyler deneyeceğim. Yarın en çikolatalı ve kremalı kahve hangisiyse onu içmeye söz veriyorum!”

Gözlerimi kırpıştırarak k ğıdı Akay’a çevirdim. Akay da notu hızlıca okuduktan sonra bana aktı.

“Sanırım konsepti pek anlamamış.”

“Ama iyi niyetli biri.”

“Evet, evet, en azından bir not yazma cesareti bulmuş.”

“Kesinlikle!”

Sıra son nota geldiğinde güzel bir şey çıkması için içimden dualar ediyordum.

“Bazı insanlar kadere inanır. Bazıları çabaya. Bazıları tesadüflere. Ben doğru zamanlamaya inanırım. Ve ilginçtir ki onunla tanıştığım andan itibaren benim zamanlamam mükemmel. Doğru yer, doğru insan, doğru zamanda hep sana yakın. Eğer kendimi tanımasam, bunun bir işaret olduğunu düşünürdüm. Ama kendimi tanıyorum. İşaretlere ihtiyacım yok; kendi şansımı kendim yaratırım. Elimden gelenin en fisini yaparım. Ve bu hikâyenin, hikâyemin, hikâyemizin bir sonraki bölümünü şimdiden merak ediyorum. ”

“Güzelmiş,” dedi Akay dudağını büzerek.

Başımla onayladım. “Güzel ama fazla edebi. Çok laf salatası yapmış, ilk notu seçeceğim.”

“Ama bu da güzeldi,” dedi Akay. “Hatta üçüncü bile güzeldi.”

Gözlerimi devirerek masadan küçük, tatlı, pembe raptiyelerimizden birini aldım ve ilk okuduğum notu panonun ortasına yerleştirdim.

Kafede kahvesini döken kişiye âşık olmak... Çok klişe.”

Ya ne kadar uzattın,” dedim ellerimi belime koyarak. “En güzelini seçtim ve seçimimin arkasındayım. Bazı klişeler zamansız ve romantiktir. Klişelerin klişe olmasının bir sebebi var sonuçta.”

Akay memnuniyetsiz görünmeye devam ediyordu.

“Ağlayacaksan yarınki notu sen seçebilirsin,” dedim onu kolumla hafifçe dürterek.

Bu gülümsemesini sağlamaya yetmişti. “Senin hangi klişelerden hoşlandığını merak ediyordum.”

“Ben mi?” Şöyle bir düşündüm. Okuduğum ve sevdiğim tüm romantik komedileri zihnimden bir çırpıda geçiriverdim. “Neredeyse hepsini severim.”

“İlk görüşte aşkı?”

Bunu duymamla yüzümü buruşturmam bir oldu. “En sevmediklerimden biri. Gerçekçi gelmiyor.”

Akay bilmiş bilmiş sırtarak peri ışıklarına uzandı ve onları bir bir söndürmeye başladı. “Belki de biraz inanman gerekiyordur.”

“İlk görüşte aşkın gerçek olduğuna mı?”

Başıyla onayladı.

“Hiç sanmıyorum.”

“O kadar emin olma Kül Kedisi,” derken son peri ışığını da söndürdü ve panodan uzaklaştı. “Hadi bakalım. Kafeyi kapatıp çıkalım.”

Olduğum yerde kaldım. O kadar emin olma derken bir gönderme mi yapmıştı?

Belki de romantik klişeler gerçek hayatta da vardı.

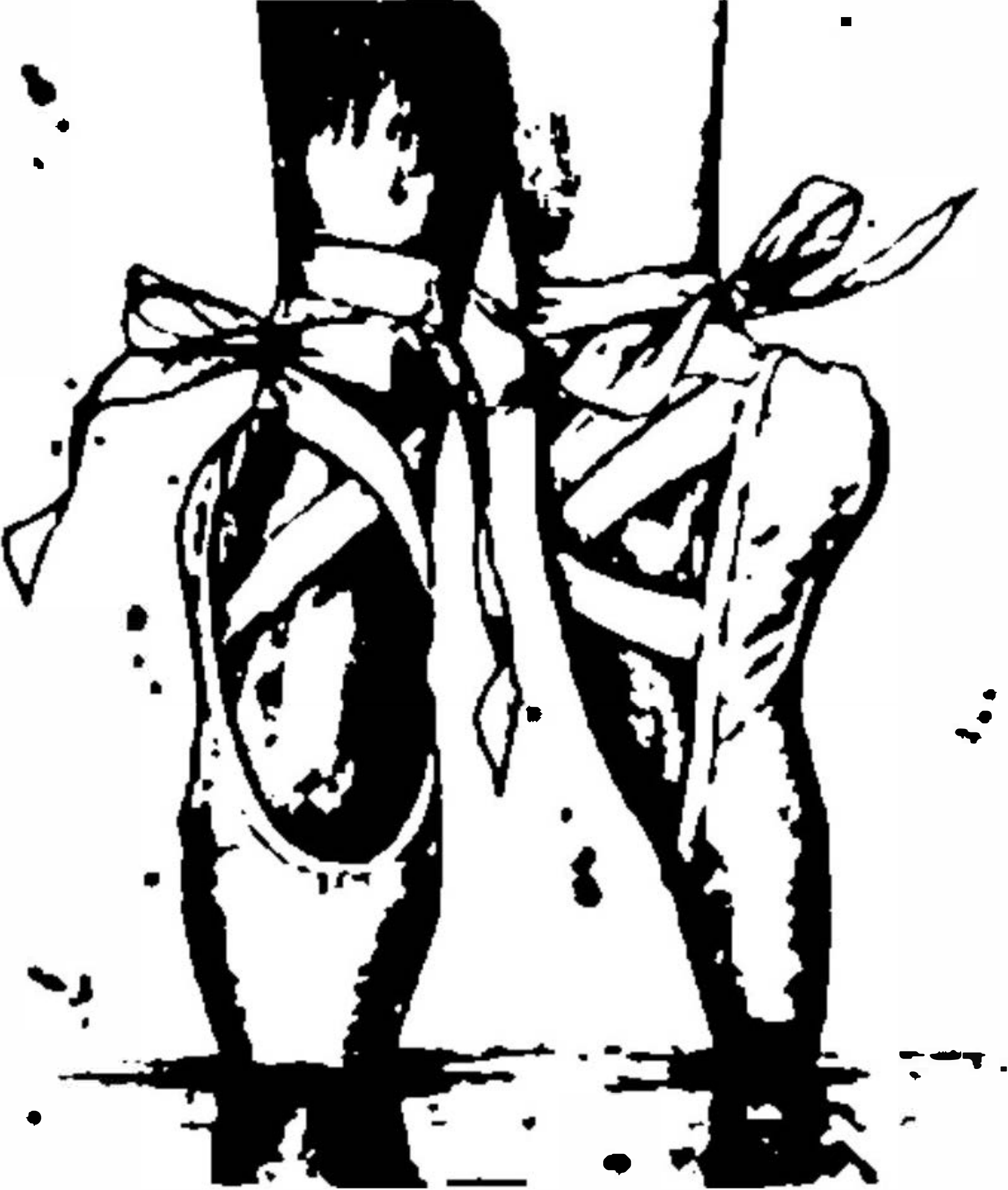
Ya da belki, Akay Kayahan beni onlara inandırmayı planlıyordu.

Daha da kötüsü, hangisi olursa olsun durumdan ne şikâyetçi ne de rahatsızdım.

Hangi klişe olduğu fark etmezdi.

Âşık olmak istiyordum.

Ve sanırım olmanın eşiğindeydim.

Bölüm 18

Adanmışlığın, bedenimin sınırlarını zorlamanın, kusursuzlarmış hareketlerimin tatminkâr hissi...

Bir dizi dönüş, peş peşe...

Reçine, ter ve Meriç Hoca'nın çayının kokusu...

Bir pas de chat\ hafif ve zahmetsiz...

Yumuşak piyano parçalarının dünyanın dönüşünü bile durduran melodisi...

Bir jete...

Havada süzıldüm ve zarafetle iniş yaptım.

Duvarları boydan boya kaplayan aynalar, barın önünde ısınmaya başlayan arkadaşlarımı ve beni yansıtıyordu.

Yıllardır tekrar edilen harekederle kas hafızalarına kazınmış rimeller...

Sayısızpoint ayakkabısının üstünden geçmesiyle aşınmış zemin...

Doğru yere basıldığında duyulan zayıf gıcırta...

“Başlayalım,” dedi Meriç Hoca.

Ellerini arkasında birleştirmiş halde bizi izledi ve başını hafifçe sallayarak yeni parçanın başlamasını bekledi.

“Demi-plie... ve yüksel.”

Dizlerimi yumuşak bir hareketle kırdım, omurgamı dik mtarak bacaklarımda gerilimi hissettim. Kollarım, hareketin ritmine uyum sağlayarak zarifçe süzıldı.

“Grandeplie, daha derin. Karın içeri, göğüs dışarı, poponuzu sıkın.”

Bacaklarımdaki yanma hissi artarken daha da aşağı indim, bedenim hafifçe itiraz etti ama bunu memnuniyetle karşıladım. O yanma, o disiplin, o mutlak kontrol... iyi hissettiriyordu.

* Pas de chat, "Kedi Adımı" anlamına gelen, sessiz ve zarif bir atlayış hareketidir. (ed.b.)

Bar egzersizleri kendiliğinden tendu, jete ve ronddejambe hareketlerine karıştı; yılların emeğiyle şekillenmiş kas hafızam bir kez daha kontrolü ele aldı.

Ve sonra en sevdiğim kısım geldi: Adagio."

Yavaş ama kusursuz bir kontrol gerektiren, insanı fark ettirmeden yoran hareketler.

Uzat... Tut... Acele etmeyin. Hareketin bedeninize işlemesine izin verin,” diye uyardı Meriç Hoca.

Bacağımı zarifçe havaya kaldırarak arabesque pozisyonuna geçtim, dengemi koruyarak uzandım. Bale, durma noktasına yakın ama yine de gerilimle dolu bu anlarda büyümlü hissettiriyordu. Diğer bir yandan bugün işe gitmek için de sabırsızlanıyordum. Doğru düzgün uyuyamamıştım, sabah kahvaltımı da yapamamıştım. Son okuduğum kitap bir anda bitmişti ve yeni bir kitap bulamamıştım. Tüm bunlara rağmen moralim hiç de bozuk değildi çünkü bugün hem Kaçırılmış Bağlantılar panosunun ilk paylaşımını yapacaktım hem de akşam olana kadar kimbilir kaç tane not birikecekti... Heyecandan içim içime sığmıyordu!

“Güz, duymadın mı?”

Bir anda silkelenip Meriç Hoca’ya döndüm. Yüzüne soru sorar gibi baktığımda gülmekle yetindi.

“Mola veriyoruz,” derken dudaklarını birbirine bastırıyordu.

O sırada etrafımdaki herkesin rahatladığını ve arabesque pozisyonunda kalmaya çalışan tek kişinin ben olduğumu fark ettim. Kıkırdayarak kollarımı ve bacağımı indirip kızlara döndüm. Küçük, kısa bir bakışmanın ardından Meriç Hoca dahil hepimiz gülmeye başladık.

Ders bittiğinde bacaklarım en tatlı şekilde ağrıyordu. Soyunma odasında hızlı bir vücut duşu aldıktan sonra iş kıyafetlerime büründüm. Pembe, ince bir kazağın altına açık mavi bir kot pantolon ve kurdeleli spor ayakkabılarımı giydiğim gibi saçlarımı açtım ve bu sefer biraz daha bol bir şekilde toplayıp La Likya’ya doğru yola koyuldum.

Kafeye girer girmez, tezgâhı silmekle meşgul olan Akay’ın bakışları ellerime kaydı.

* Rond de jambe, bacağın yuvarlanması veya bacağın dairesel hareketleri anlamına gelen bir bale terimidir, (ed.n.)

** Bale terimi olarak Adagio, yavaş ve akıcı yapılan hareketleri ifade eder, (ed.n.)

Sonra kaşları çatıldı.

Bugün okuduğın bir kitap yok mu?” diye sordu yapmacık bir endişeyle.

Sana da günaydın,” derken başımı hüznle iki yana salladım. “Ad-die LaRue’yü bitirdim.”

İfadesi daha da ciddileşti. Elindeki bezi bıraktı. “Çok güzel olduğu için başka bir kitaba geçmek istemedin mi?”

Hayır. Ben yeni bir kitaba başlamadan önce bekleyen tiplerden değilim. İç çekerek çantamı tezgâhın arkasına bıraktım. “Okuyacak bir şeyim kalmadı.”

Akay kollarını göğsünde kavuşturdu. “Dünya tersine dönmüş olmasın? Olamaz. Güneş bugün de doğudan doğdu değil mi?” derken başını pencereye çevirip bahçeyi kontrol etti. “Bu olamaz Güz. Bu ciddi bir durum. Ambulans çağırayım mı? İtfaiye? Polis? FBI veya CIA?”

Hafifçe kıkırdayıp önlüğümü bağladım. “Hayatta kalmaya çalışacağım,” dedim elimi dramatik bir şekilde alnıma koyup bayılıyormuş gibi yaparak. Kendimi geriye attığımda düşmeyeceğim bariz olsa da Akay bir anlığına göğsünde bağlı duran kollarını açıp atıldı ancak tam o sırada kendimi toparlayıp tepkisine daha da çok güldüm ve bir bakış attım. Dengemi kaybedeceğimi mi sandın gerçekten? Lütfen.

“Güçlü ol Kül Kedisi. Bir gününü de kurgusal karakter ve dünyalardan uzakta geçirebilirsin.”

“Aynı Sonat gibi konuştun,” diye homurdandım.

“Demek ki kardeşin çok bilge biri.”

“Arada sırada,” dedim dürüstçe. “Ama bu konuda değil.”

Tam o sırada ilk müşterimiz geldi. Ben seke seke kasaya geçtiğimde yeni müşterimiz de beni görüp gülümsedi. Orta yaşlı, sevimli bir kadındı. Onunkinden bile daha büyük bir tebessümle selam verdim ve siparişini aldım.

Müşterilerle uğraşırken zaman akıp gidiyordu ama bugün vakit ayırmak istediğim bir şey daha vardı. Kızlarla bir süredir pek konuşamamıştım ve artık onları bir dürtmem gerektiğini düşünüyordum. Son zamanlarda konuşmalarımız iyice seyrekleşmişti; saat farkı, farklı hayat düzenlerimiz ve günlük koşuşturmalar derken aramızdaki mesafe sadece fiziksel değil, duygusal olarak da açılıyormuş gibi hissediyordum.

Bu konudaki hislerimi abartıyor olabilirdim. Belki fazla düşünüyor ve fazla endişeleniyordum. Bizimkisi öyle kolay kolay kopacak bir bağ değildi. Bunca yıl, onca anı... Aramızdaki bağ mesafeyle, zaman farkıyla silinip gidecek türden değildi, öyle olmadığına inanıyordum, öyle olmamak zorundaydı. Onları kaybetme ihtimalini aklımın ucundan bile geçirmek istemiyordum.

er bir yandan her geçen gün biraz daha az konuşmak, biraz daha fazla. Sonra yazarım, demek içimde büyüyen, adını koymadığım ve koymak da istemediğim o korkuyu besliyordu. Bizi ayıracak bir şey olabileceğine ihtimal bile vermiyordum. Ama korkuyordum işte. Ya bir noktada, fark etmeden, dönüp baktığımda onları çoktan kaybettiğimi anlarsam ne olacaktı?

Hiçbir şey olmayacaktı çünkü bizim bağımız basit bir arkadaşlıktan veya herhangi bir kız grubundan çok, çok daha öteydi.

Telefonu elime alıp kızlara, kızlarıma kısa bir mesaj yazdım.

Ben: İşe geldim.

Ben: Çok yoğun gitmiyor ama büyük bir sorunumuz var.

Tamay: KOŞTUM!

Tamay: Acil durum ne?

Ben: Kitabım bitti.

Tamay: Ve yenisini evde mi unuttun?

Ben: Hayır, yenisi yok.

Tamay: Yaa... Kötü olmuş ama belki iş çıkışında alabilirsin?

Tam paramın olmadığını yazacaktım ki Sonat'ın bunu öğrenme ihtimalini göz önünde bulundurup mesajı göndermeden sildim. Bunu öğrenirse oradaki harcamalarını kısıtlamaya çalışır veya bir iş bulmak isterdi. Çalışmaya vakti olmadığını biliyordum. Zaten buz patenine dö-

nüşü zorlu bir süreç olmuştu. Artık buna hazır olduğunu gördüğüne göre tek düşüncesi kariyeri olmalıydı. Kaygısız bir şekilde kariyerine odaklanmayı ve istediği yolda ilerlemeyi fazlasıyla hak ediyordu. Ancak arkadaşlarıma yalan söylemek istemiyordum. Bu nedenle gerçeğe yakın bir bahane bulmalıyım.

Ben: Çok kitap aldığım için annemle bir anlaşma yaptık.

Ben: İlk maaşımı alana kadar kitap yok.

İklim: GÜZ!!! ÇOK ÜZÜLDÜM!

İklim: Senin kitapsız kalman benim patensiz kalmamdan farksız!

Tamay: Kitaplar da çok pahalılaştı üstelik.

Ben: Maalesef.

İklim: Bale turlarınız ne zaman başlıyor bu arada?

İklim: Belki o biraz kitap yokluğunu unutturur.

Ben: Fındıkkıran sonbaharda. Bu yüzden hem bu dönem hem de tüm yaz boşum.

Tamay: Kızım! Bu ne demek biliyor musun?

Ben: Ne demek?

Tamay: Hem birikim yapmak hem de

FLÖRT ETMEK için bolca vaktin var demek!

Görüldü atıp bir süre bekledim. Parmaklarım klavyede dolanmış ama ne yazacağımdan emin olamamıştım.

Tamay: Benden kaçabilirsin tatlı kelebeğim.

Tamay: Ama kaderden... ASLA!

Tam gülerек başımı telefonumdan kaldırmıştım ki Akay da arkasını döndü ve göz göze geldik.

Sırıyorsun,” dedi kendisi de sırıtarak.

“Arkadaşlarım komiktir.”

Yine benim hakkımda mı konuşuyordunuz yoksa?”

Akay ın bu kendinden emin, hafif ukala halleri beni sinirlendirmekten çok eğlendirmeye başlamıştı.

Tabii ki,” dedim ciddi bir ifadeyle. “Saat farkını ve kilometrelerce mesafeyi aştık, dünyanın dört bir yanından senin hakkında konuşmak için organize oluyoruz. Her gün belli saaderde toplantılarımız oluyor ve şu an bu çok önemli toplantılardan birini bölüyorsun.”

“Of,” diyerek elini yaralanmış gibi göğsüne götürdü. “Kelimeleri nasıl kullanacağını iyi biliyorsun,” deyip önlüğünü kenara kaydırđı ve bir bacağını yavaşça kaldırıp kalçasını tezgâha dayadı. “Ama çok tadı gülüyordun. Hadi söyle, ne hakkında konuştuğunuzu gerçekten merak ettim. Özel değilse tabii...”

Telefonun ekranını kilitledim ve cebime attım. “Bale programım hakkında konuşuyorduk. Fındıkkıranı biliyordur.”

Elbette biliyor, diye düşündüm. Ama varsayımla hareket etmeyeyim.

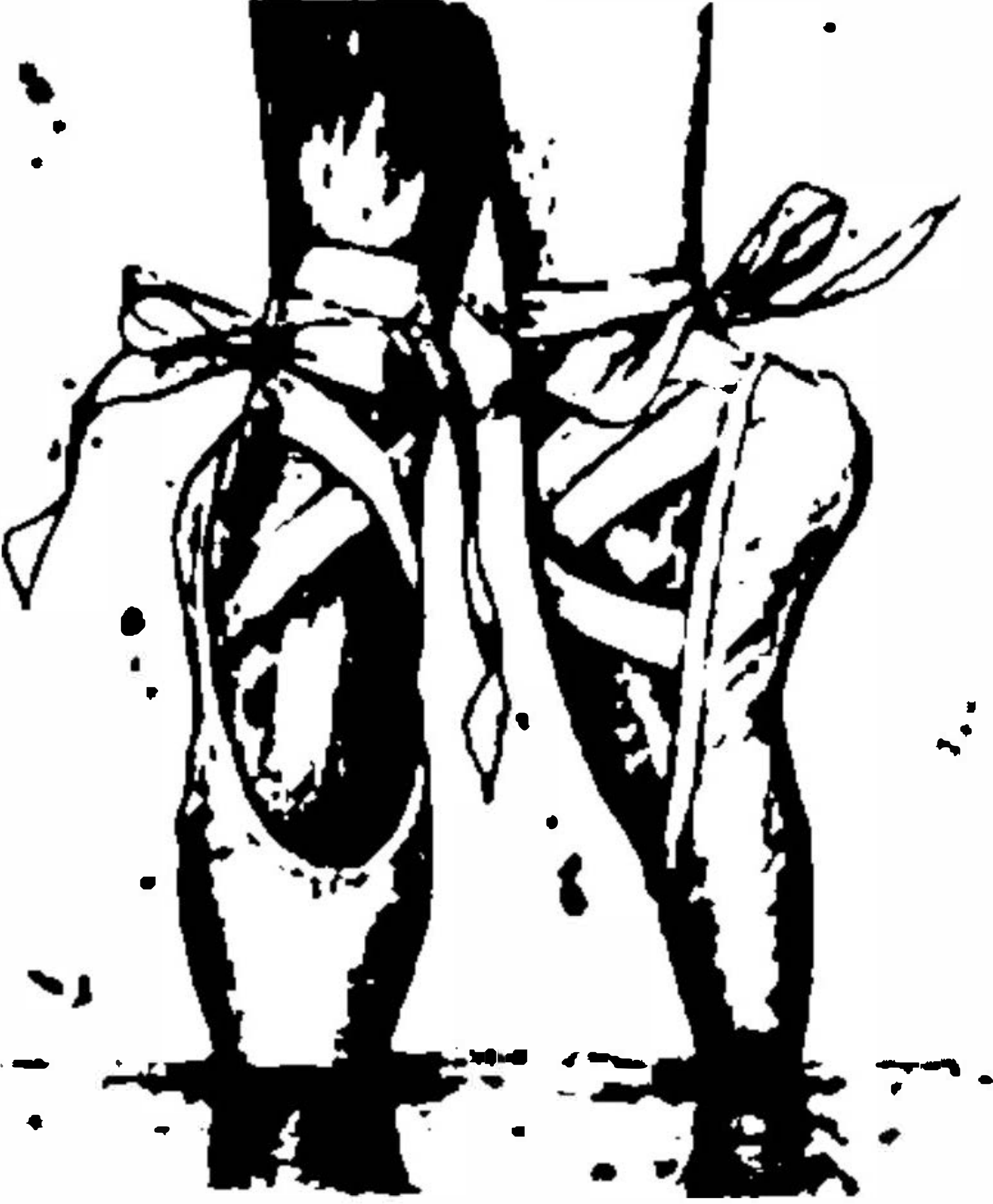
“Barbie filmi değil mi?”

Şok içinde nefesimi tuttum. “Sadece Barbie ile ilgili olanı mı biliyorsun?”

Eh, en azından sorduğum iyi olmuş.

Akay mahcup bir ifadeyle omuzlarını kaldırıp indirdi. “Maalesef.”

Dik durdum, farkında olmadan kollarımı kavuşturmuştum. Derin bir nefes aldım. Madem konuşmalarımı merak ediyordu, o halde tüm hikâyeyi bilmesi şarttı. Böylece, kendimi bir anda Clara, büyülü Fındıkkıran Prensi ve Şekerler Diyarı hakkında uzun bir açıklama yaparken buldum.

Bölüm 19

Bak şimdi,” dedim omuzlarımı geriye atarken. “Öncelikle, Fındıkkıran, tüm zamanların en ünlü balelerinden biri. Gerçekten bale ile ilgilenen birinin Fındıkkıran’ı duymamış olması imkânsızdır. Türkiye’de de çok popülerdir. Bilederi ne zaman satışa çıksa anında tükenir. Aynı zamanda bir yılbaşı klasiğidir.”

Akay hafifçe sırtmış, beni izliyordu. “Tamamdır, bunlar cepte. Peki konusu ne?”

Bunun cevaplaması basit bir soru olduğunu sanıyordu. Bir iki cümleyle anlatılacak bir şey. Ama ben baleye âşık bir balerindim. Bale söz-konusu olduğunda, basit veya kısa açıklamalar diye bir şey yoktu. En küçük temsilin bile hakkını vermeliydim.

Bu yüzden dimdik durdum, savaş boyalarımı sürdüm, kılıçlarımı çektim ve tüm gücümle konuya daldım.

“Hikâye Gara adında bir kızın başından geçenleri konu alıyor. Bence çok güzel bir ismi var. Küçükken adımın hep Gara olmasını isterdim. Her neyse, Noel gecesi, amcası,” derken ellerimle parantez açar gibi yaptım, “ama aslında vaftiz babası olan Herr Drosselmeyer,” parantezi kapadım, “ona harika bir tahta Fındıkkıran kuklası hediye ediyor. Ama sinir bozucu küçük kardeşi Fritz, oyuncağı kırıyor. Kırıyor! O güzelim bebeği!” Dramatik ve üzgün bir şekilde iç çekerek başımı öne eğdim. “Clara mahvoluyor”

Akay, “Senin gibi,” diyerek gösterdiğim oyunculuğumu onayladı.

Başımı aşağı yukarı sallayıp aynı teatral havada anlatmaya devam ettim. “Ama o gece, herkes uyuduktan sonra büyümlü bir şey oluyor! Fındıkkıran canlanıyor! Ve Clara bir anda, kendini Fındıkkıran ve Kral Fare’nin yönettiğı kötü fare ordusu arasındaki büyük bir savaşın içinde buluyor.”

Sinematik bir etki yaratmak için elimi havada durdurdum ve birkaç saniye duraksadım.

Fındıkkıran cesurca savaşıyor ama işler planlandığı gibi gitmiyor. Fındıkkıran yenilmek üzere... Ve Gara, gerçek bir kahraman gibi davranarak ayakkabısını Kral Fare’ye fırlatıyor! Kral Fare’nin şaşkınlığını fırsat bilen Fındıkkıran da savaşı kazanıyor! Ve sonra, puf!” Ellerimi sihir y^apar gibi bir şekilde açtım. “Fındıkkıran bir prene dönüşmesin mi!”

Akay ın gülmesini veya iğneleyici bir laf söylemesini bekleyerek ona kaçamak bir bakış attım ama yüzü alaylı bir ifadeden çok uzaktı. Dinliyordu... Hem de can kulağıyla. Kolları göğsünde bağlıydı ve gözleri bana odaklanmıştı, alaycı gülümsemesi yerini meraka bırakmıştı.

ilgisi beni daha da motive etti. Her sanatçı istekli bir seyirci görmeyi severdi. Daha da hevesle anlatmaya devam ettim.

Aslında bir büyüyle o bedene hapsedilmiş prens, hikayenin devamında Clara'yı bir yolculuğa çıkarıyor. Karlarla kaplı muhteşem bir orman düşün. Biraz Narnia'daki gibi hayal edebilirsin. Burada Kar Kraliçesi ve dansçıları, havada döne döne kar tanelerini canlandırıyorlar.”

O sahnenin ne kadar etkileyici olduğunu düşünerek derin bir iç çektim. “Klasik balenin en güzel sahnelerinden biri. Dansçıların hareketleri, eteklerinin süzülüşü, müziğin iniş çıkışları... Gerçek kar yağışından bile güzel. Ben zaten kış mevsimini hiç sevmem ama Fındıkkıran için tüm kışları yaşamaya gönüllü olabilirim.”

“Neyse,” dedim kendimi fazla kaptırmamaya çalışarak. “Sonra Clara ve Prens, Şekerler Diyarı'na gidiyorlar. Burada onları Şeker Perisi karşılıyor. Peri, Clara'nın cesaretini kutlamak için dünyanın dört bir yanından gelen dansçıların yer aldığı muhteşem bir şölen düzenliyor. Burada farklı büyüleri temsil eden farklı danslar izliyoruz. Hepsi de birbirinden güzel, birbirinden büyüleyici performanslar.”

Konuşurken kas hafızam devreye girdi ve ellerim havada şekiller çizmeye başladı. Sanki baleyi anlatmıyor da gözlerinin önünde sahnelemeye çalışıyormuşum gibiydi. Kafe bir anda Fındıkkıranın dünyasına dönüşmüştü. Tezgâh bir tiyatro sahnesiydi. Önlüğüm bir kostümdü ve tek seyircim Akay'dı.

“Sonra...” derken derin bir nefes aldım. “Bale, Şeker Perisi'nin dansıyla sonra eriyor. Tabii bazen bu akışta eksiklikler veya eklemeler olabiliyor duruma göre. Ama genelde böyle planlanıyor. Tüm gösterinin en

ünlü bölümü son dans sayılır. Zarif, huzurlu ama aynı zamanda inanılmaz derecede zor bir dans. Zorluğu zahmetsiz görünmesinden geliyor. Dışarıdan bakan biri o hareketlerin hiçbir çaba sarf etmeden yapıldığını düşünür çünkü amaç öyle görünmesi. Ama bir de gelip eğitimini görseler... Hafifçe gülerek cümlemi yarıda kestim ve uzun süredir hayalini kurduğum o rolü düşündüm. Her sene yapılan bu gösteride yer alamamamın birkaç nedeni vardı.

Bir: Okul yoğunluğu yüzünden vakit ayıramıyordum.

İki: Sadece bir kere değil, birkaç kere ve farklı şehirlerde sergilenen bir gösteri olduğu için annem derslerimi aksatacağımı söylüyordu. (Yine okulu suçlayabiliriz.)

Üç: Altından kalkabileceğimden emin olamıyordum.

Ama bu sene her şey uygundu. Sonbaharda Sonat'ın yarışmaları ve Tamay'ın gösterileri için yurtdışına çıkmam gerekecekti ama tarihler çakışmıyordu. Üstelik Meriç Hoca'nın da bana bir rol vermek istediğini biliyordum. Artık ne bir bahanem vardı ne de çekincem. Fındıkkıran Balesi'nin bir parçası olmaya hazırdım.

“Düşündüğümden çok daha etkileyiciydi.”

Gözlerimi kırpıştırarak zihnimdeki tarih hesaplamalarını durdurdum. “Ne?”

içtenlikle gülümsedi. “Sıkıcı bir şey bekliyordum ama konuşan fareler, kılıç savaşları, karlı ormanlar, periler, aksiyon... Hoşuma gitti.”

Ben konuşmayınca, “Eee,” dedi başını hafifçe yana eğerek, “Sen en çok hangi rolü oynamak isterdin?”

Bir salise bile tereddüt etmeden cevap verdim.

“Şeker Perisi,” dedim neredeyse çığlık atarak. Koreografinin öğrendiğim kadarından küçük, spor ayakkabılarımla yapabileceğim bir hareketi olduğu kadar gösterdim. “İki buçuk dakikalık bir solosu var,” diyerek başka basit bir harekete zarif bir geçiş yaptım. “Kostümleri... Dansı... Her şeyi o kadar güzel ki!”

Ahmet abi, şu an güvenlik kameralarından izliyorsan yemin ederim aklım yerimde.

Deli falan değilim.

En azından bildiğim kadarıyla...

Sonra başını salladı. “Role yakışacağına eminim.”

Utanarak rolden çıktım ve gözlerimi kaçırıp gülümsedim. Yakıştırdı, diye düşündüm. Benden muhteşem bir Şeker Perisi olurdu.

Beni bir an sessizce süzdükten sonra yüzünde hafif bir gülümsemeyle, “Bale hakkında konuşurken çoğu insanın ilk aşkından bahsettiği gibi konuşuyorsun,” dedi.

Cevap vermeme fırsat kalmadan kapı açıldı, bir müşteri içeri girdi.

Göz kırptı ve kasaya benden önce ulaşip müşteriye karşıladı.

Anlaşılan kahveyi hazırlama işi yine bana kalmıştı.

Bölüm 20

Pazar sabahları bizimdi.

Sakin bir mutfak... Çaydanlıktan mutfağa yayılan buhar, sıcak tereyağlı simitlerin kokusu ve yeni doğranmış salatalıkların taze görüntüsü...

Telaşsız, sakin ve huzur verici. İkimizin de hiçbir yere yetişmek zorunda olmadığı tek zaman. Günler, aylar ve yıllar ne kadar hızlı geçerse geçsin, pazar sabahları hep yavaş kalırdı. Hayatın karmaşasını ve dertlerini unutturan kaçamaklardı pazar kahvaltıları. Çatalın tabağa çarptıkça

çıkardığı hafif ses, demlikten bardağa dökülen çayın sıcak buharı, taze ekmeğin çıtırtısı...

Annem ince belli bardaktan bir yudum alıp gülümsedi. Onun yüzündeki o huzurlu ifadeyi izlemeyi seviyordum. Pazar sabahları insanın annesini böyle mutlu görebileceği sayılı anlardandı belki de. Hayatlarımız ne kadar değişirse değişsin, bazı şeyler sabit kalmalıydı. Tıpkı mutfağa yayılan mis gibi kokular, pazar sabahlarının ağır çekimde ilerleyen dakikaları gibi.

Bizde kahvaltı sofraları, sadece karın doyurmak için kurulmazdı. Hele ki pazar kahvaltıları... O masaya otururken hafta boyunca birikmiş yorgunluğu, söylenememiş cümleleri, içten içe özlenen anları da getiriyorduk yanımızda. O masada sadece zeytin, peynir ve reçel yoktu. Ailemiz vardı. Anıların kokusuna eşlik eden hayallerin sohbeti vardı. Derin sohbetler, küçük sessizlikler vardı.

En önemlisi, o masada hep biraz daha kalmayı istemek vardı.

Annem, her zamanki titizliğiyle ince belli çay bardağına koyu kehribar rengindeki çayı dikkatlice doldurarak bardağını doldurdu. Çay kaşığını iki kez bardağa tıklatarak karıştırdıktan sonra bardağı usulca önüme itti.

Biraz daha ye, dedi tabağımdaki yarım kalmış simide bakarak. “Bu aralar çok çalışıyorsun.”

Gönülsüzce bir parça daha koparıp çiğnedim. “Düşündüğün kadar yorulmuyorum.”

Tam o anda telefonunun tanıdık zil sesi mutfaktaki sessizliği bozdu. Annem, telefonu şekerliğe yasladığında Sonat’ın yüzü çoktan ekranda belirmişti.

Her yöne fırlamış saçları darmadağınık, gözleri ise yarı kapalıydı.

Selamlar! diyen abimin sesinin görüntüsüyle alakası yoktu. Gayet keyifli ve halinden memnun bir tondtu.

Gülümseyerek telefona yaklaştım. “Şu an orada saat gece iki değil mi?”

Dönüp saati kontrol ettikten sonra başıyla onayladı.

“Daha az saat farkı olan bir yere taşınsan olmazdı sanki. Böyle olan sana oluyor.”

Sonat gözlerini devirdi. “Bana bir şey olduğu yok ya, kahvaltı sohbetinizi kaçırmaktansa uyku saatimi kaçırmayı tercih ederim.”

Ayağa kalkıp telefonu çevirdi ve bize küçük mutfaklarının tezgâhını ve ocağını gösterdi. Fesleğen sosu olduğunu tahmin ettiğim yeşil bir sıvıyla dolu kâsenin yanında makarna pişiyordu.

“Bu saatte makarna mı yenir oğlum? Antrenörün kızmıyor mu?” diye araya girdi annem.

“Annee...” diye söylenen Sonat kamerayı yeniden kendine çevirdi. “Antrenörümün haberi olsa kızar. Haberi yok.”

Ağzıma bir salatalık atarak keyifle, “Tamay nasıl?” diye sordum.

“Uyuyor,” dedi anında arkasına göz ucuyla bakıp. “Yoğun bir gündü.”

“Hadi ya,” dedi annem. İlgisi sesinden anlaşılıyordu. Simidini bıraktı. “Nasıl geçti?”

Sonat yüzünü ovuşturdu. “Her şey gayet iyiydi, ta ki antrenörüm buz üstünde yeni doğmuş bir zürafa gibi hareket ettiğimi hatırlatana kadar. Bugün yirmiden fazla kez düşmüşümdür.”

Şokla nefesimi tuttum. “Lütfen videosu var de! Seni düşerken izlemeyi çok özledim.”

“Yok,” dedi hızla.

“Yalancı.”

Tam bir parça simit daha alırken telefonum masada titredi.

Tamay uyuduğuna göre İklimden bir mesaj olmalıydı ama ekranda başka bir tanıdık isim belirdi.

Akay: Sana bir sürprizim var.

Akay: Buluşabilir miyiz? Belki bir kahve içeriz?

Sürpriz mi?

“Kim?” diye sordu Sonat, bakışlarımın telefona kaydığını fark ederek.

“Baleden kızlar,” deyiverdim bir çırpıda.

Annem başını hafifçe yana eğdi, gözlerinde sorgulayıcı bir ifade vardı.
“Öyleyse neden gülümsüyorsun?”

“Gülümsemiyorum,” dedim hızla yüzümü toplamaya çalışarak.

Sonat şüpheli bir bakış attı. “Anne mahvolduk. Kesin bir erkek meselesi bu. Uyanınca Tamay’a sorayım en iyisi.”

Derin bir nefes alarak mesajıma döndüm.

Ben: Evde pijamalarım ve panduflarımla oturuyorum.

Ben: Ayrıca ailecek kahvaltı yapıyoruz.

Ben: Şu an dışarı çıkacak havada değilim.

Yanıt anında geldi.

Akay: O zaman ben bir uğrayayım.

Akay: Sakıncası yoksa tabii.

Dondum kaldım.

Gözümün önüne hemen şöyle bir sahne geldi: Akay, bahçe kapısının önünde umursamazca bekliyor, büyük ihtimalle hava otuz beş derece olsa bile asla çıkarmadığı o deri ceketini giymiş, film sahnesinden fırlamış gibi duruyor. Elleri ceplerinde.

Bir yanım hemen hayır demek istedi. Onu görmek istemediğimden değil... İstiyorum.

Ama evime gelmesi aramızdaki ilişkinin bir seviye atlaması anlamına gelirdi. Bunun için hazır mıydım? Romantik komedi karakterleri benim yerimde olsalar ne yaparlardı?

Bridget Jones olsaydım, büyük ihtimalle panik içinde etrafı toparlamaya çalışırken elimdeki kahveyi haliya döker, sonra da hiçbir şey olma-^{mı}? gib* havalı görünmeye çalışırdım. Eh, bu senaryoda tabii ki başarılı olamazdım. Sonra kapıyı açtığımda muhtemelen saçları toplu olurdu ve Akay beni sevimli sakarlığım yüzünden daha çok severdi.

Bu senaryoda Akayın çoktan benden hoşlandığını kabul ettiğimizi unutmayalım.

Peki bir diğer favorim, Lara Jean Covey olsaydım? Kesinlikle önce içimde bir panik yaşardım. Ev... evime mi gelecek? Ama ev şu an çok dağınık! Ne giyeceğim? Peki ya beni böyle rahat, doğal halimle görürse? Yoksa... doğal olmam mı daha iyi? Sonra, bir derin nefes alır ve bir şekilde, “Tamam, gel,” yazardım ama paniğim devam ederdi.

Bir de Elle Woods’u düşünelim. “Ay Akay mı geliyor? O zaman hazırlıklı olmalıyım!” diye düşünürken, hemen stilimi gözden geçirirdim. Makyajımı tazeleyip muhtemelen biraz parıltı eklerdim. Tabii ki biraz heyecan, biraz da gerginlik olsa da Elle Woods bir kriz anında bile pozitif enerjisini kaybetmezdi.

Tamay... Tamay ne yapardı? Muhtemelen şöyle bir mesaj yazardı.

“Tabii ki uğrayabilirsin ama eğer filmlerdeki gibi kapımın önünde deri ceketinle havalı bir şekilde dikilip bana anlamlı bakışlar atmayı planlıyorsan, en azından bir kahve de getir. ”

Emin olamadan parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim.

Ben: Peki. Konum atıyorum.

Ben: Kahvem laktozsuz sütlü olabilir mi?

Akay: Yola ıktım bile.

Telefonumu kilitleyip masaya bırakırken içim heyecan ve tedirginlikle doldu. Annemle Sonat ne konuşmuştu? Beş dakika içinde ne kaçırmıştım? Hemen sohbeti yakalamam gerekiyordu.

Sonat'ın hâlâ sırtarak bana baktığını fark ettiğimde burnumu bzp ona dil çıkardım.

Gz ucuyla anneme bakıp, "Tamay'dan ğrenemeyeceğimi mi sanıyorsun?" dedi.

"Kes sesini," diye homurdandım ve tabakları toplamak üzere masadan kalktım.

Mutfak havlusuyla ellerimi kuruladıktan sonra kendimi bir kez daha telefona bakarken buldum.

Az sonra burada olur.

Ve kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Yaklaşık beş dakika sonra uzaktan gelen motor sesi tüylerimi diken diken etti.

Ben panikle telefonumu masadan kaparken annem de bana meraklı bir bakış attı.

"Kediler," dedim aceleyle. "Bahçedeki kedileri besleyeyim."

Daha fazla soru sormasına izin vermeden mutfaktan sıvıştım. Pan-duflarım ahşap zeminde sessizce ilerlerken içimde tuhaf bir telaş vardı. Kapıyı almasını istemiyordum. Annemin kapıda onu görmesini istemiyordum. Hele simsiyah kıyafetler içinde, kolunun altında kaskıyla, asi bir film karakteri gibi dururken...

Tam zamanında kapıya ulaştım ve yavaşça nefes verip kapıyı açtım.

Tahmin ettiğim gibi tamamen siyahlar içindeydi. Kaskını motorunun üzerinde bırakmıştı. Deri ceketini üstüne tam oturmuştu ve eldivenli elleriyle kocaman bir çantayı taşıyordu.

Bu, basit bir kahve teslimatı için biraz fazla büyük bir çantaydı.

Bölüm 21

Simsiyah gözleri güneş ışığı altında, bahçemizdeki ağaçların oluşturduğu yeşil arka planın önünde parlıyordu. Islak saçlarının uçları, serin ilkbahar

rüzgârıyla havalandı. Dudakları da hafifçe yukarı kıvrıldı.

“Pandुfların cidden tadıymış.”

Gözlerimi kırıştırdım. Doğrusunu söylemek gerekirse bu çocuk hayatım boyunca karşılaştığım en karizmatik insanlardan biriydi ve beni sürekli afallatıyordu. Elindeki kocaman çantayı işaret ettim. “Kahve getireceksin sanıyordum.”

“Sürprizim olduğunu da söylemiştim.”

“Sürprizinin bir eşya olduğunu düşünmemiştim.”

“Tahminin var mı?”

“En ufak bir fikrim bile yok. Söylemeye ne dersin?”

Cevap vermek yerine bir iç çekti ve çantasının ağırlığını belli etmek istercesine biraz kaldırdı. “Beni sorguya çekmek yerine beş dakika dışarı gelmeye ne dersin?”

Haklıydı. Kapiya can simidiymiş gibi sarılmış duruyordum. Çıkarken kapıyı arkamdan çektim ve Akay’a doğru iki adım attım.

“Anlat bakalım,” dedim kollarımı kavuşturarak. Tavrım sert değil, aksine fazlasıyla meraklıydı. Ne sizi ne de kendimi kandırabilirim. Sürprizlere bayılıyorum!

Beni keyifle süzen Akay, en az benim kadar hevesli bir ifadeyle çantayı uzattı. Beklediğimden çok daha ağır çıkan çantayı elinden alırken gözlerini üzerimden bir an bile ayırmadı.

“Bu sabah uyandım ve birden en yakın kitapçıya gitme dürtüsünü içimde hissettim. Sanırım beraber çalışa çalışa beynimi yıkadın Kül Kedisi, emin değilim. Ama garip bir şekilde gerçekten kitapçı gezesim

geldi. Biraz dolaştım ve kitapları karıştırdım. Kendime alacak kitap bulamayınca canım sıkıldı ve... 'Neden Güze almayayım ki?' diye düşündüm.”

Bir an nefesim kesildi.

“Akay...” Çantaya, sonra ona, tekrar çantaya, sonra bir daha ona baktım.
“Bana kitap mı aldın?”

“Eh, evet. Ama hangi kitapları okumadığını bilmediğimden birkaç sitede profilini aradım,” dedi gayet rahat bir ses tonuyla. “Şansıma Goodreads hesabını buldum. Okumak istediğin kitapları listelemişsin. Ben de oradan bakıp aldım.”

Kelimelerimi nasıl seçeceğimi bilemeden öylece kaldım.

“Hiç gerek yoktu Akay ya,” diyebildim sonunda.

“Olsun.” Bakışı okunması zor bir ifadeye büründü, “içimden geldi.”

Göğsümde sıcak bir şey kıpırdandı. Başıyla elimdeki çantayı işaret etti. Ben de yavaşça çantanın fermuarını açtım ve içindekilere baktım.

Kitaplar. Bir sürü kitap. Kapakları yepyeni, dokunulmamış gibiydi. En son okuduğum yazarı aklında tutmuş, V. E. Schwab’ın okuduğum kitabı hariç tüm kitaplarını almıştı. Ama beni en çok şaşırtan, başka bir şeydi... Her kitabın yanında, kapaklarla kusursuzca uyumlu post-idev vardı.

içimdeki kitap kurdu bir çılgılık kopardı.

İnanamıyorum. Yazarı aklında tutmuş. Ne okuduğuma dikkat etmiş ve sevdiğim tarzda kitaplar almaya çalışmış. Üstelik okuma alışkanlıklarımın da farkında!

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Kitap okurken çok fazlapo\$-it kullanıyorsun, değil mi?”

Kalbim tekledi.

Küçük ama samimi bir gülümseme istemsizce dudaklarıma yerleşti.

“Ne desem bilemiyorum,” dedim sessizce.

Dudakları kıpırdadı. “Ben sana yardımcı olabilirim.”

Hafifçe kaşımı kaldırdım.

Akay tembel bir gülümsemeyle başını salladı. “Senden tek bir şey rica edeceğim. Bunları okuyup bana detaylı bir yorum yapar mısın?”

Kıkırdadım. “O konuda şüphen olmasın. Saatlerce anlatabilirim.”

Süper.

^taP yığınının üzerinde parmaklarımı gezdirirken V. E. Schwab’ın kitaplarını kaydurdım ve gözüm onların akındaki beş kitaplık seriye takıldı.

Off-Campus serisi...

Gülmemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. Akay, hangi seriyi aldığının farkında bile değildi. Kitabı elime aldım, arka kapağındaki özeti okuyormuş gibi çevirdim. Aslında tek yaptığım kahkahamı patlatmadan önce birkaç saniye kazanabilmektir.

Akay kendinden son derece memnun bir ifadeyle başını eğdi. “O tam senlik bence,” dedi elimdeki kitabı işaret ederek. “Listende yoktu ama pastel renkli, tatlı çizimli kapaklarını görür görmez aklıma sen geldin.”

Gülmemi bastırmaya çalışırken burnumun ucunu kaşıdım.

“Öyle mi?” dedim masum bir ifadeyle başımı yana eğerek. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Kollarını kavuşturdu. Kararından öylesine gururlu ve memnundu ki az sonra olacıklardan tamamen habersizdi. “Romantik komedi değil mi? Tadı bir hikâyesi vardır diye düşündüm. Sen de böyle kitapları seviyorsun.”

Gözlerimi kırptım ve gülmemek için hafifçe altdudağımı ısırdım.

Tatlı. Bu seriyi tanımlayacağım ilk kelime kesinlikle tatlı olmazdı.

Bu çocuk Off-Campus un tatlı bir seri olduğunu sanıyordu.

Ona bir bakış attım. “Tadı bir seri, evet.”

“Evet,” dedi kendinden emin bir şekilde. Sesimdeki ince alayı hâlâ fark etmiyordu. “Bak mesela, kapaktaki renkler de çok sevimli.”

Gırtlığımdan boğuk bir kıkırtı yükseldi.

Akay onu ciddi ciddi dinlememden cesaret alarak devam etti. “Muhtemelen sevimli, utangaç bir üniversite çifti hakkındadır. Kütüphanede birlikte ders çalışırlar, gizlice birbirlerine bakarlar, elleri birbirine değince kızarıp geri çekerler falan...”

Altdudağıımı ısırp yüzümdeki ifadeyi kontrol altında tutmaya çalıştım.

“Ders sonrası el ele tutuşurlar belki, kafeteryaya giderler,” diye düşünceli bir tonla devam etti. “Birbirlerine duygularını itiraf etmeye korktukları için bol bol tatlı çekinme sahnesi vardır.”

Daha fazla dayanamadım. Kahkahayı bastım, hem de kontrolsüz bir kahkaha.

Akay cümlesini yarıda kesip kaşlarını çattı. “Ne?”

Bense hâlâ kahkahalar arasında başımı iki yana sallıyordum. “Yok bir şey.”

Kaşlarını daha da çattı. “Benimle dalga geçiyorsun. Yanlış mı tahmin ettim?”

Hem de nasıl.

Kitabı yığına geri bıraktım. “Akay... Bu kitap, bu seri... Ne demiştin? Tadı mıydı?”

“Evet,” dedi temkinli bir şekilde.

“Ve sevimli miydi?”

“Evet?”

“Ve yavaş gelişen, utangaç bir aşkı mı anlatıyor?”

“Evet?”

Elimi ağzıma kapatıp bir kahkaha daha attım. Karnım ağrımaya başlamıştı.

Akay’ın gözleri kısıldı. “Neyi kaçırıyorum şu an?”

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım ve gözlerimi doğrudan ona diktim. “Akay,” dedim dikkadice, “bu seri hakkında daha fazla yanılamazdın.”

Tereddüt etti. “Beni korkutuyorsun.”

Omuzlarımı silkerek ilk kitabı alıp ona uzattım. “Okuyup öğrenmek ister misin?”

Şüpheyle bana baktı. “Sanırım sen çoktan okudun.”

Başımla onayladım. Kitap hâlâ elimdeydi.

“Ve ben konusu hakkında çok fena yanıldım.”

Gözyaşlarımı silerek sııttım. “Çok fena.”

Guz...

“Evet?”

“Ben sana ne aldım?”

Sonunda kahkahalarla yere yığılacak gibi oldum.

Akay, yüzünü elleriyle ovuşturup inledi. “Aklımdan bir şeyler geçiyor ama hiç emin değilim...” İhanete uğramış gibi kitaba baktı. “Neden bu kadar masum görünüyor o zaman?”

“Bence okumalısın,” diye takıldım. “Gerçekten. Belki bir şeyler öğrenirsin.”

Gözlerini kocaman açtı. “Hayır ya...”

Gülümseyerek kahkahalarımı bastırmaya çalıştım. Eğer bu kitabı okursan bu, tüm bu kitaplardan daha iyi bir hediye olur.

“İnanılmazsın Kül Kedisi.” Akay homurdandı ve elimdeki kitabı kaptı. “Gerçekten inanılmazsın.”

Ama ona bakınca dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını gördüm.

Sanki o da gülmemeye çalışıyordu.

Bölüm 22

Parmaklarım Akay’ın aldığı kitapların kenarlarında gezindi, sayfaların taze dokusunu hissettim. Post-iAeri gördükçe gülümsüyordum. Kısa süredir tanışıyorduk ama beni gerçekten tanımaya başlamıştı.

Birinin beni bu kadar dikkatle izlediğini, küçük detayları önemseydiğini, söylediklerimi unutmamak için hafızasına kazıdığını ilk kez hissediyordum. Okuduğum yazarları hatırlamış, sevdiğim tarzı anlamak için çaba göstermişti. Bunu öylesine bir jest olarak değil, beni mutlu etmek için yapmıştı. Beni anlamaya çalışmıştı.

Bu beni korkutuyordu.

Alışık olduğum bir durum değildi. Geçmişte de uzaktan görüp beğendiğim çocuklar olmuştu. Bazılarıyla kısa sohbetler etmiştik, bazılarıylaysa yalnızca bakışmıştık. Hepsi bana anlık heyecanlar yaşatmıştı ama o hislerin hiçbirisi şimdikine benzemiyordu. Şu an hissettiklerimin yanından bile geçemezdi.

Akay’ın bana hissettirdikleri basit bir hoşlantı ya da uzaktan beğendiğim bir çocuğun kurduğu göz teması gibi değildi. Kendi kendine gelmemişti, kendi kendine de geçmeyecekti. Midemde uçuşan kelekler değil, kalbimi hızlandıran gerçek bir duyguydu. Ellerim hâlâ kitapların üzerinde dolaşıyordu ama zihnim bambaşka bir yerdeydi.

Ya bu daha derin bir duyguya dönüşürse ne yapacaktım?
Durduramayacağım, karşı koyamayacağım, kontrol edemeyeceğim bir şeye.

Şimdiye kadar âşık olmanın nasıl bir his olduğunu sadece kitaplardan okumuştum. Şiirlerde anlatılan, filmlerde gözlerimizi kocaman açarak izlediğimiz, kitaplarda okuduktan sonra yatağa gömülüp iç çektiren o his...

Akay Kayahan.

Aşk demek abartı olurdu belki ama kesinlikle bir şeyler hissediyordum.

Uçurumun kenarında gibiydim sanki. Bir adım arsam düşecektim. Ne olacağını bilmeden kendimi o boşluğa bıraktım. Sonunun nereye varacağını, beni ne kadar inciteceğini bilmeden... Belki heyecanlıyordum. Belki canım yanardı. Kalbim deli gibi çarpardı. Korkudan titrerdim. Rüzgârla havalanıp uçardım. Ayaklarım yerden kesilirdi.

Belki de ilk defa birinin beni tutmasının nasıl bir his olduğunu öğrenirdim.

Tüm bu merak, bu hisler ve belirsizlik bizzat yaşamaya alışkın olduğum her şeyin ötesindeydi ve okuduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Tüm o muhteşem sahneler, süslü kelimeler ve derin anlatımlar bile buna birazcık olsun hazırlamamıştı beni.

Telefonumu kaptım, grup sohbetini açtım.

Masaya yayılmış kitapların ve yanlarındaki mükemmel eşleşmiş /»oiM'/lerin bir fotoğrafını çekip gönderdim.

Ben: Binleri bana az önce ne getirdi, bakın!

İklim: AKAY MI?

Ben: Evet...

İklim: EVİNE Mİ GELDİ?

Ben: Evet... — İ

İklim: Bir dakika, bir dakika. Ona kitaplarının bittiğini mi ¹ söylemiştin? Nereden çıktı bu kitaplar? Ayrıca yanlış görmüyorsam Off-Campus serisini sen okumuştun.

Zaten ilk kitabı dâ eksik kalmış. '

Ben: İsteyken kitabımın kalmadığından şikâyet etmiştim.

Son okuduğum kitabı aklında tutup diğer V. E. Schwab

^M kitaplarını almış. Off-Campus de talihsiz bir seçim olmuş. Bu serinin tatlı bir romantizm kitabı olduğunu sanıp almış.

İklim: HA!

İklim: Ona gerçekleri söyledin mi?

Güz: Açık açık anlatmadım ama ilk kitabı okuması için verdim.

İklim: ÇOK FENASIN GÜZ!

İklim: Sakın bana post-/tleri de onun ayarladığını söyleme.

İklim: BU SEVİYEDE BİR CENTİLMENLİK YASAKLANMALI.

' AÇIKLAMA BEKLİYORUM.

; Güz: Kendisi ayarlamış...

' Güz: Kitapların rengine göre...

Yeni kitaplarıma ve uyumlu ayraçlarıma bakıp gülümsedim.

İklim: Bu çocuk gözüme girmeye başladı. '

İklim: Tamay uyandığında ne tepki verecek çok merak ediyorum. , Güz:
Ben de!

Bir iç çektim, telefonu kilitledim ve yeniden annemin yanına indim. Ama aklım hâlâ kitaplarda ve Akay Kayahan'daydı.

Bölüm 23

Ertesi gün işe V. E. Schwab'ın Gallant kitabını sımsıkı tutarak gittim. Kitabın şömizi, parmaklarımın arasında terden hafifçe kayganlaş-mıştı ve kâğıt dokusunun altında avuç içlerim yanıyordu. Akay'ı görmek için heyecanlıydım. Saçma ama gerçektir. Ona hangi kitabı seçtiğimi göstermek için neredeyse zıplayarak yürüyordum.

Derin bir nefes alarak ciğerlerime dolan havayı ağır ağır geri verdim, içimden tekrarlardım.

Sakin ol. Derin nefes al. Sakın kızarma.

Derin nefes al. Sakinsin. Çocuğa âşık olmadın. Âşık değilsin.

Sakin ol.

içimde büyüyen, dizginlemeye çalıştığım heyecanı kitabın sayfalarına bastırabilirmişim gibi kapağını avuçlarımın arasında biraz daha sıktım.

Kapıdan içeri adım attığım anda gözlerim onu aradı ve buldu. Akay, tezgâhın kenarına yaslanmıştı. Kahve makinesi yüzünden neye baktığını göremliyordum ama kaşlarının arasındaki hafif çatıklık, bir şeye odaklandığını ele veriyordu. O kadar rahat, o kadar zahmetsizce İlgi çekiciydi ki. Midemde hafif bir kıpırtı, kalbimde sinsi bir hızlanma oluştu. Saçma. Böyle hissetmem çok saçma.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kaçırdım ve normal davranmaya çalıştım. Her zamanki Güz olmalıydım. Çünkü eğer dikkatimi belli edersem, içimde kopan fırtınaları dışarı yansıtırsam bu onu önemseyen biri olduğum anlamına gelirdi.

Önemsiyordum, yalan yok. Hangi kitabı seçtiğimi merak etmesini istiyordum ama bunu onun bilmesini istemiyordum.

“Günaydın!” dememle beraber kafasını kaldırması bir oldu.

O uzun kirpikli siyah gözleriyle beni hafifçe süzerken yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Günaydın, Kül Kedisi.”

Sesinin ne kadar çekici olduğundan bahsetmiş miydim size? Derinden gelen, kalın ama samimi sesinden... İnsanları yanlış düşüncelere sürükleme suçu diye bir suç varsa, Akay’ın sesi müebbet yatmalıydı. Öyle gereksiz bir kalınlık, gereksiz bir yumuşaklık var ki tonunda... Sanki adamın boğazında özel bir ses filtresi var da söylediği her kelime samimi ama bir o kadar da tehlikeli bir şekilde kulağınıza ulaşıyor.

Okuduğum kitaplardaki erkek ana karakterlerin seslerine benzettiğimi söylesem delirdiğimi düşünür müsünüz?

Düşünürseniz düşünün. Kitaplardaki karakterlerin seslerini duya-mamanız benim suçum değil. Deliysem deliyim, umurumda değil. Bu çocuğun sesi en az onlarınki kadar çekici.

Elimde tuttuğum Gallant’ın kapağını çevirip Akay’a uzattım. Hemen gözleri parladı. Gülümsemesi biraz daha genişledi, bir adım geri çekildi. Kahve makinesinin arkasındaki ellerini gördüğümde parmaklarının arasındaki kitabı fark ettim: OfifiCampus serisinin ilk kitabı, Anlaşma.

“Kitap kulübü mü kursak?”

Hafifçe güldüm ve eşyalarımı bırakmak için yanından geçip gittim. Gözleri kitabına dönse de gülümsemesi kaybolmadı.

“Saçların çok tatlı olmuş bu arada!” diye seslendi rahat bir tonla ben hazırlanırken. “Daha sık açık bırakmalısın.”

Parmaklarım istemsizce bugün serbest bıraktığım buklelerime gitti. Normalde saçlarımı hep toplardım, bale dersleri sağ olsun. Derslerden sonra açmak istesem de yeniden şekil vermesi gerçekten çok zor olduğu için tercih etmiyordum. Hem toplu kullanmaya alışmıştım hem de kıvırcık saçlarla uğraşmak tam bir ömür törpüsüydü. Ama bugün... Buklelerim omuzlarıma dökülüyordu, saçlarım özgürdü.

“Teşekkür ederim,” dedim ona dönmeden. “Alışık değilim ama en azından kafamı sıkan tokalar yok. İyi hissettiriyor.”

“Gerçekten çok güzel olmuş,” dedi samimiyetle. “Ama zaten her halinle güzelsin, saçlarının nasıl olduğunun pek bir önemi yok.”

Kalbim bir kere daha tekledi.

Gülümsememeliyim.

Sırıtmamalıyım.

Derin nefisler alıyoruz!

Günün ilk işi, dün çalışmadığım için biriken “Kaçırılmış Bağlantılar” nodarını okumak ve aralarından güzel olanları seçip panoyu düzenlemektir.

Panonun altındaki masaya yerleştiğimde Akay da kasayı görecektir şekilde yanıma gelip sandalyemin arkasına geçti.

“Nasıl gidiyor kitap?” diye sordum ona bakmadan. Kutumuzu açınca içindeki not sayısı karşısında hayal kırıklığına uğradım. Koca bir pazar gününün geçtiğini düşündüğümüzde çok az not vardı.

Akay dilini şaklattı. “Garrett’i sevdim. Adama kesinlikle saygı duyuyorum. Ne istediğini biliyor ve peşinden gidiyor.”

Başımla onayladım. “Ben kendini beğenmiş biri olduğunu düşünüyorsun diye tahmin etmiştim. Daha en baştan sevmene şaşırdım.”

“Ben de biraz kendini beğenmiş biriyim... Adamda kendimi görüyorum okurken.”

Gülerek Kaçırılmış Bağlantılar kutusundan ilk notu aldım. “Garrett’tan beter olduğunu söylersem alınır mısın?”

Akay’ın hafifçe bana doğru eğildiğini hissettim ama başımı çevirmedi. “Hiç de alınmam.”

Halimden memnun, kutuya odaklanarak notları masaya serdim.

“Bakalım neler var?” dedim ilk notu açarken.

V

“Geçen hafta kalemimi ödünç alıp geri vermeyen kıza. Bana bir sohbet borçlusun. Ya da yeni bir kalem. Seçim senin. ”

Akay parmakları masanın kenarına tıklarken başını yana eğdi. “Pasif agresif yaklaşımı takdir ediyorum.”

"Siyah ceketli baristaya: Kahvemi her gün tam istediğim gibi yapıyorsun. Anlatmama bile gerek kalmıyor. İnsanları gerçekten iyi gözlemliyorsun bence. Kalbimi kaptın. Umarım bir gün gelip sohbet edecek cesareti bulabilirim. ”

Elimdeki kâğıdı okurken donakaldım. Belli belirsiz bir kıskançlık hissi vücuduma yayılırken buna karşı koymaya çalıştım. Akay’la ne ilişkimiz vardı da onu kıskanacaktım?

Akay yavaşça bana doğru biraz daha eğildi. Nefesini serbest buklelerimin arasında hissedebiliyordum. “Sonunda. Biri yeteneklerimi takdir etti.”

"Deri ceketli ve tehlikeli derecede güzel gülümseyen kişiye... Sırf daha uzun kalmak için fazladan kahve sipariş ediyorum. Çok yakışıklısın. ”

Duraksadım ve başımı kaldırıp Akay’a baktım.

Pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

Gözlerimi kıstım. “Bunları sen mi yazıyorsun yoksa?”

“Sence benim yazımın bu kadar güzel olması mümkün mü?”

“Bilmiyorum ki,” dedim tek kaşımı kaldırırken. “El yazını hiç görmedim.”

Akay elini sallayarak bir sonraki nota geçmemi işaret etti. “Bir ara görürsün.”

Başka bir dünyadanmış gibi hareket eden kıza... Sanki attığın her adım, sadece senin duyabildiğin bir koreografinin parçası. Seni her gördüğümde büyüleniyorum. Umarım bugün de bir yerlerde dans ediyorsun-dur, kimse izlemese bile. "

Göğsümde hafif bir kıpırtı hissettim.

Akay notu elimden alıp okudu. “Kişi kendinden bilirmiş! Sen de kendine not yazmışsın işte!”

Kaşlarımı çatıp şaşkınlıkla ayağa kalktım. “Ben dün işte bile değildim! Ayrıca bunun benim hakkımda olduğu ne malum? Bence benimle alakası bile yok.”

“Sanki attığın her adım, sadece senin duyabildiğin bir koreografinin parçası,” diyerek sesli bir şekilde okudu notu. “Besbelli sensin bu.”

“Herkes olabilir.”

Hafifçe gözlerini devirerek bana bir bakış attı.^{il}“Büyüleyici diyor, Güz.”

“Herkes büyüleyici olabilir!”

“Senin kadar değil.”

Yanıt vermek yerine notu kaptım ve panoya asmak üzere kalpli raptiyelerden birini aldım. “En güzeli bu. Bir de ilk okuduğumuzu asıyorum. Kulağa eğlenceli geliyor.” Diğer notu da alıp sağ üst köşeye yerleştirdim. “Hem belki kalemimi alan kızla kalemimi alan kızı arayan çocuğu buluşturma şansımız olur.”

iki notu da güzelce iliştiirdikten sonra Akaydan telefonunu rica edip fotoğraflarını çektim ve La Likya’nın Instagram hesabında paylaştım, ilk etkileşim fazla olmasa da en azından bir iki beğeni gelmişti. Aktif olmadıkları onca zamanı düşündüğümüzde iyi bile sayılırdı.

Akay başını hafifçe yana eğdi. “Şunu fark ettim,” diye başladı, düşünceli ama hafif de muzip bir tonda. “Bu işe bayağı hızlı alıştın.”

Kaşımı kaldırıp başımı ona çevirdim. “Bu bir iltifat mıydı yoksa şikâyet mi?”

“İkisi birden,” diye itiraf etti neredeyse gururlu sayılabilecek bir sırıtışla. “Bir yandan etkileyici. Öte yandan beni Ahmet abiye kötü gösteriyor çünkü benim elimi yakmadan süt ısıtmayı öğrenmem bir hafta sürmüştü.”

Kullanmayacağımız notları çöpe atarken kahkahamı bastırmaya çalıştım. “Bu tamamen senin problemin.”

“Kesinlikle,” dedi^derin bir iç çekerek. “Ama sen bir de baleyle birlikte bunu hiç zorlanmadan götürüyorsun. Her sabah buraya sürüne sürüne geleceğini düşünmüştüm. Acayip saygı duyuyorum sana.”

“Bale şu an çok yoğun değil,” diyerek açıkladım. “Daha çok teknik dersler ve formu korumak üzerine. Asıl çılgınlık yaz sonunda başlıyor.”

Tam o sırada telefonum titredi. Akay’ın sözünü kesmemek için sadece ucunu cebimden çıkararak gelen mesajı bildirimden okudum.

Tamay: ULAN BİR GÜN DİNLENELİM DEDİK

YİNE HER ŞEYİ KAÇIRMIŞIM!

Hemen ardından bir bildirim daha geldi.

Tamay: GÜZ, MOLA VERDİĞİN GİBİ GRUBA BAK!

“Doğru, Fındıkkıran o zaman,” dedi boş bir kahve fincanını tezgâhın üzerinde döndürerek.

“Aynen,” diye onayladım yüzüme düşen bir saç telini dışarı kıvrıp kulağımın arkasına atarak. “İlkbahar ve yaz sadece provalar ve hazırlık süreci. Ama sonbahar geldiğinde nefes almaya bile vaktim olmayacak.”

Akay parmaklarını tezgâha tıklatarak beni izledi. “Yani diyorsun ki... Sonbaharda beni terk edeceksin.”

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Hayatta kalırsın.”

Elini göğsüne koyup dramatik bir şekilde iç geçirdi. “Zar zor.”

Kahve makinesinin yanındaki kirli bezi kaptığım gibi suratına fırlattım.

Rahatça yana çekilip kaçtı, bez yere düşerken başını iki yana salladı. “Mobbinge uğruyorum resmen.”

Göz devirdim ve masalardaki boşları toplama görevine çıkarken istemeden de olsa gülümsediğimi fark ettim.

Gece çökmüş, kafe sessizliğe bürünmüştü. Tezgâhlar silinmiş, ısıldar kısılmış, içeride yalnızca Ahmet ahinin çıkmak üzere olduğunu belli eden küçük rutin sesler duyuluyordu.

Çift vardiya yaptığım uzun ama güzel bir gündü.

Tozpembe, kollarında ve belinde kurdeleleri olan kazağımı almak için uzanırken, dışarı çıkıp serin bahar gecesi havasını içime çekmenin rahatlatıcı hissini şimdiden hayal edebiliyordum.

Yumuşak ve bol bir kazağı giymek, çantamı alıp çıkmak ve müziğim eşliğinde eve kadar yürümek günün yorgunluğunu atmanın en güzel yoluydu. Belki yolda Tamay'ı arardım, müsaitse biraz sohbet ederdik. Şimdi orada öğle saatleri olmalıydı. Geceleri yoğun çalıştığı için bu saatlerde konuşmamız onun için daha rahattı.

Umarım müsaittir, diye düşündüm. Biraz konuşmaya gerçekten ihtiyacım var.

Tabii bir sakarlık yapmasam olmazdı. Kazağımı başımdan geçirir geçirmez yanlış bir şeyler olduğunu anladım.

Elim kolum bir yerlere takıldı, kafam yanlış delikten çıkmaya çalıştı ve bir anda tüm kazak kendi içine çökerek beni, tarif edilemez bir şekilde kumaştan bir insan durumüne çevirdi.

Panik.

Nefes alamıyorum!

Kıpırdamaya çalıştıkça kazağın yarısı yüzümü yutuyor, kolumu oynattıkça daha da sıkışıyordum. Kesinlikle doğru yeri bulamıyordum. Neredeydi bu kafa deliği? Burada değil. Hayır, burada da değil!

“Güz?” Akay'ın sesinde neredeyse endişeli bir ton vardı. Hızlı adımlarla yanıma geldiğini duydum.

“Ben-” Vücudumu biraz daha çevirip kazaktan kurtulmaya çalıştım ama neredeyse yere kapaklanıyordum.

Yarı kör, yarı sıkışmış haldeydim. Bu hızla gidersem ya düşecek ya da camdan içeri bakan bir müşteriye böyle yakalanacaktım, “öyle duracağına yardım etsene!”

Ellerini hemen kazağın etek kısmına uzattı. Kumaşı nazikçe çekmeye çalışıyordu, düğümlenmiş kolları düzeltmeye odaklanmıştı sanırım.

Parmakları bileğime hafifçe değdiğinde, sıcak dokunuşunun hissettirdikleri içinde debelendiğim kaostan tam zıddıydı ve daha beter paniklememe sebep oldu.

Tam ona alaycı bir şey söylemek üzereydim ki eli bileğimi nazikçe kavrayıp kolumu kazaktan çıkarmaya çalıştı. Ben de ters yönde çekiştirerek bulduğum yeni yoldan çıkmaya çalıştım.

“Güz,” dedi sitemle. “Bir durur musun? Ben hallediyorum.”

Ama kazağın içinde öyle paniklemiştim ki Akay’ın yardımcı olmasına izin vermeden daha da debelendim. Akay da bu sefer bileğimi daha sıkı yakaladı ve çekiştirdi. O çektikçe ben ters tarafa eğiliyordum. Sonunda istemeden o cümleyi söyleyiverdim.

“Kolumu bırakır mısın? Acıyor.”

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz donakaldım.

Evet, bunu söylemiştim.

Kelimesi kelimesine, ergenlik dönemimde okuduğum Wattpad kitaplarından fırlamış o repliği söylemiştim.

Ruhum kendini yok etti.

Akay da anında durdu ve elini çekti. “Özür dilerim.”

Tam da o an durumun aslında ne kadar komik olduğunu fark ettim.

Dayanamadım, kafam hâlâ kazağın içinde, bedenim kazak dürü-müne dönmüşken gülmeye başladım. Sonunda başımı çıkarıp özgürlüğüme

kavuştuğumda Akay'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Eğlendiği belliydi ama neler olup bittiğini anlamamıştı. *

Gülmekten nefes nefese kalmışken açıklamaya başladım.

“Az önce söylediğim cümle,” dedim gözyaşlarımı silerken. “Bütün eski Wattpad kitaplarında geçen bir replikti. Bir dönem o kadar çok yazılmıştı ki bir espri haline geldi. Sigara içen, siyah giyinen kötü çocuk ve diğer kızlardan farklı olduğunu iddia eden, asla makyaj yapmayan kız falan...”

Akay da gülüyordu. “Hiçbir şey anlamadım.”

“Biliyorsun aslında. Gizemli, karanlık çocuk kızın kolunu tutar, sonra kız dramatik bir şekilde, ‘Canımı yakıyorsun!’ der.”

Hâlâ hiçbir şey anlamıyordu.

Derin bir nefes aldım. “Anlaşma’dan sonra lisede okuduğum Watt-pad kitaplarından birini vermem lazım. O zaman anlarsın.”

Kaşlarını çattı. Yani ben burada kötü çocuk mu oluyorum?”

İç çektim. “Ya hayır, öyle değil-”

Sırıttı. Beni Wattpad'in gizemli ve sürekli sigara içip depresif takılan kötü çocuklarına çevirdin. O zaman bir motorum, karanlık bir geçmişim olmalı. Ah, bir saniye! Zaten bir motorum var.”

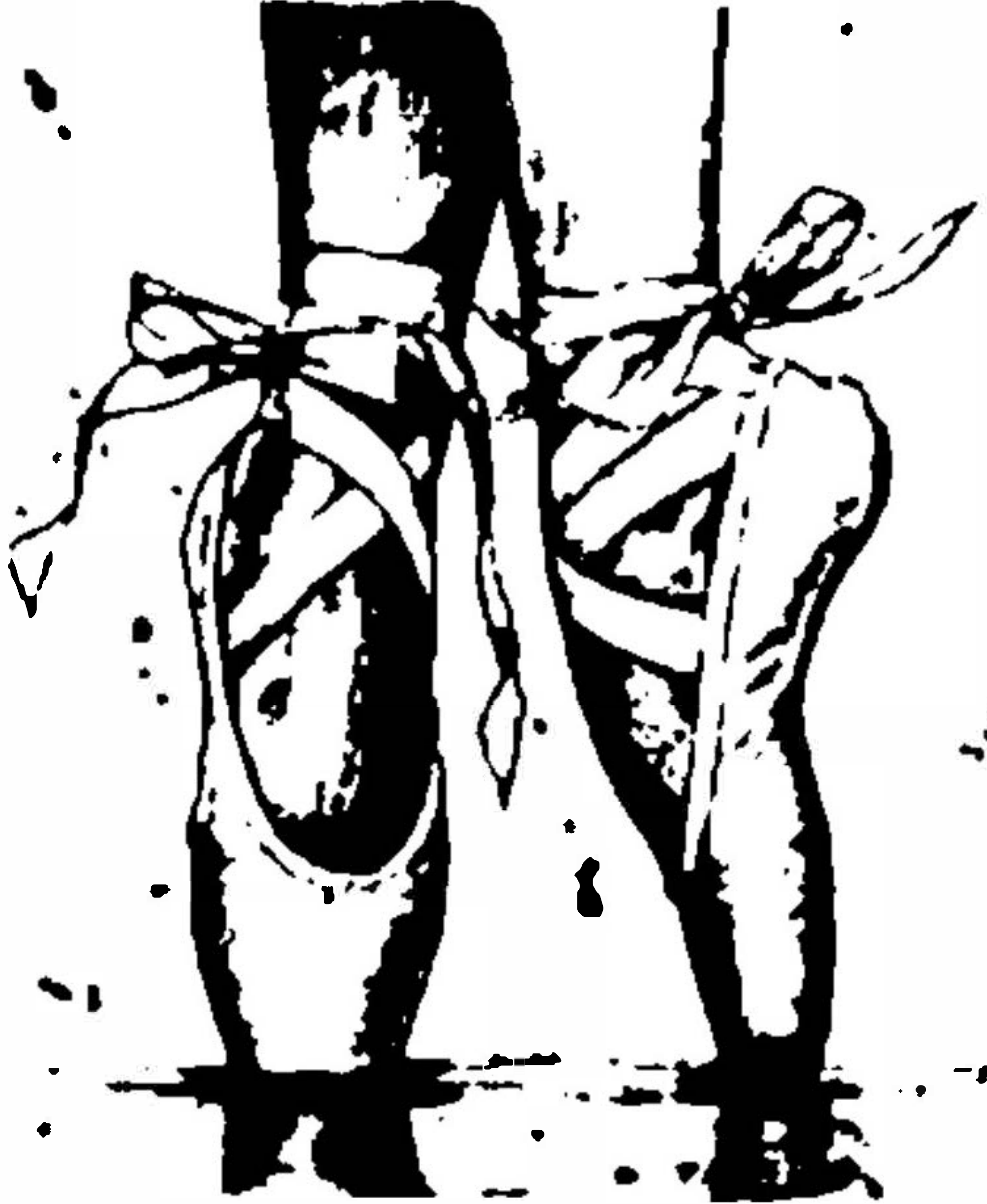
Gülümseyerek gözlerimi devirdim. Bir yandan da sonunda giymeyi başardığım kazağımı düzeltiyordum.

İşe bak, dedi sahte bir ciddiyetle. “Âdeta bu rol için doğmuşum.”

Bana yaklaşıp kazağımın yakasını düzeltti. Parmakları boynuma değdi ve bir kazağın yakasını düzeltmek için gerekenden çok daha uzun süre orada kaldı. “Bu kazakla çok tatlı görünüyorsun,” deyip usulca çenemin altını okşadı.

Donakaldım. Bunu kasten yapmıştı. Bir kedi sever gibi boynumun altını okşamıştı. Bu, beynimin devrelerini yakmaya yetti de arttı.

Akay ise hafifçe sıırttı çünkü yaptığının etkisinin gayet farkındaydı.

Bölüm 24

Kapı ziliyle uykumdan sıçradım.

Ses, evin üst katından bir ramazan davulu gibi yankılanıyordu ve ben de tam on saniye boyunca tavana bakıp nerede ve kim olduğumu hatırlamaya çalıştım.

Günlerden salıydı.

Vücudum bu gerçeği kabullenmeyi reddediyordu.

Gözlerim uykusuzluktan şişmişti, uzuvlarım ise sızlıyordu. Kendi bedenimden koparılıp yanlış bir bedene sıkıştırılmış gibiydim. Eh, vücudum şikâyet etmekte haksız sayılmazdı çünkü sabaha kadar Gallant¹ı bitirmeye çalışmışım.

“insanlar gözyaşlarınızı gördüklerinde sizin ellerinizi, sözlerinizi ya da söylediğiniz herhangi bir şeyi takip etmeyi bırakırlardı. Yaşların öfkeden, üzüntüden, korkudan veya hayal kırıklığından olmasının önemi yoktu. Gördükleri tek şey ağlayan bir kız olurdu. ”

Yorgunluğa kesinlikle değerdı. Derin bir iç çektim, zihnimde dönüp duran alıntılardan başka birini okuyabilmek için yastığımın yanındaki kitaba uzandım. Akay’ın hediye ettiğı /»«M’llerden kırmızı olanla işaretlediğim sayfayı açtım.

“O uyurken yanağındaki elin, benim elim olmamasından, duyduğı sesin bana ait olmamasından ve uyurken onu izleyenin ben olmamamdan korkuyorum. ””

Kapı zili tekrar çaldı.

Doğru, kapıda biri vardı.

“Geliyorum!” diye boğuk bir sesle bağırdım, battaniyeyi üstümden atıp karmakarışık kıvrıcık saçlarımı yüzümden çekerek ayağı kalktım.

* V. E. Schwab, Gallant, çev., Büşra Tekin (İstanbul: Artemis Yayınları, 2025), 237. ”V. E. Schwab, Gallant, çev., Büşra Tekin (İstanbul: Artemis Yayınlan, 2025), 68.

Sandalyemin üzerindeki dün giydiğim kazağı üstüme geçirdim, telefonumu kaptım ve merdivenlere koştım.

Kapıya yaklaşırken seslendim. “Kim o?”

“Kargo.”

Sadece bu kelime bile damarlarımda adrenalin patlamasına neden oldu. Ne geldiğini biliyordum!

Yeni point bale ayakkabılarım gelmişti!

Bej renginde mont giymiş adam, ayakkabı kutusundan biraz büyük bir kutuyu elime uzattı. Yüzünde resmen, sizin internet alışverişleriniz yüzünden istifa etmek üzereyim, diyen bir ifade vardı. Ancak bunun tek sorumlusu ben değildim. Tamay taşınana kadar ailesi hiçbir zaman evde olmadığından tüm kargolarını bize yollardı. Makyaj malzemelerinden kıyafetlerine kadar onlarca kargo bizim evde birikirdi.

Bu nedenle sevgili kargocu abi, sorumluluğu kabul etmiyorum! En azından son zamanlarda rahatlamış olmalısın, diye düşündüm. Ne de olsa uzun zamandır Tamay’ın kargoları bize gelmiyordu...

“Çok teşekkür ederim!” dedim neşeyle, sonra kutuyu göğsüme bastırarak sanki biri gelip de elimden kapacakmış gibi salona koştum. Kutuyu halının üstüne bıraktım ve hemen tekrar telefonuma uzandım.

İlk iş kız grubumuza yazdım.

Ben: Günaydın!

Ben: Bilin bakalım kimin po/nt'leri geldi?

Kutunun bir fotoğrafını çekip yolladım ve ekledim.

Ben: Benim!

Ardından anneme bir mesaj gönderdim.

Ben: Günaydın anneciğim. Yeni uyandım ve po/nt'lerim geldi!

Ben: Eve geldiğinde gösteririm.

Ben: Umarım günün çok güzel geçer!

Bildirimleri kontrol ederken reklamların ve indirimlerin arasında bir mesaj dikkatimi çekti. Bu sabah erken saatte atılmıştı. Bir anda uykum açıldı.

' Akay: Son paylaşımlann sayesinde kafenin Instagram takipçileri bayağı artmış.

Akay: Amcam telefona bakıp bakıp gülümsüyor.

Akay: Bir de sanırım yeni bir eleman daha alabileceğimizi düşünüyor, haberin olsun dedim.

Akay: Umarım mesajlarıma uyanmamışsındır.

Akşam görüşürüz.

Göğsümde sıcak bir his, dudaklarımda hafif bir tebessümle gözlerimi ovuşturdum.

Ben: Çok mutlu oldum!

Ben: Bir ara paylaşımlar fazla mı kaçtı diye endişelendim ama demek ki insanlar romantizmi ve gizemi seviyor!

Akay: İnsanlar aşkı ve onu bulma fikrini seviyor.

Akay'ın mesajına cevap yazmadım ama aptal gibi sııttım. Telefonu koltuğun ayağına dayadım, kamerayı açtım. Yeni ayakkabılarımı açma serüvenimi kızlara göndermek istiyordum.

Yerde bağdaş kurup oturdum.

Kameraya kısa bir bakış attım. “Herkes merhaba arkadaşlar, kanalıma hoş geldiniz. Bugün sizlerle beraber yeni point ayakkabılarımı kınp, söküp parçalıyoruz!”

Kutunun yapışkanlarını yavaşça söktüm, kapağını sanki bir hazine sandığı açıyormuş gibi kaldırdım. İçinde, beyaz ince kâğıda sarılı halde, yepyeni Freed of London klasiklerim vardı.

Dokunulmamış, kırılmamış, aşınmamış... Satenleri güneş ışığında parlıyordu. Her dikiş kusursuzdu ve tabanları tertemizdi. Görünüşe bakılırsa mükemmellerdi.

Ama mükemmellik tek başına bir şey ifade etmezdi. Mükemmelliğin benimle hareket etmesi, ritmime göre eğilip bükülmesi, tamamen bana teslim olması gerekirdi.

Ne kadar da güzel görünüyorlar, değil mi?" dedim ilk ayakkabıyı alıp çevirirken. Ama böyle tatlı durmalarına aldanmayın. Az sonra onlara işkence edeceğiz."

Kumaşı sertti, burun kısmı dirençliydi, iç destek her harekete karşı koyuyordu. Yeni point ayakkabılar güzeldi ama maruz kalacakları süreç acımasızdı. Giyilmeden önce kırılmaları gerekiyordu. Topuğundan kavrayıp bükmeye başladım, iç desteğe baskı uyguladım, yapıştırıcı ve kumaş katmanlarının zayıflamaya başladığını haber veren o sesi bekledim. Direnç inatçıydı ama ben de bir o kadar sabırlıydım. Baskıyı artırdım, ayakkabıyı elimde ileri geri yuvarladım ve sonunda destek yumuşadı. Odada yankılanan hafif bir çatırtı duyuldu.

Gülümsedim. İşte şimdi oldu.

Başparmaklarımı iç kavis kısmına bastırdım, yumuşamış materyali yoğurdum, doğal bir eğim kazanması için uğraştım. Ellerim bu ritüeli ezbere biliyordu. Hareketlerimi kas hafızam yönetiyordu. İç destek bana karşı gelmemeli, beni desteklemeliydi.

Ayakkabıyı yere bırakıp ayağımı içine soktum. Yıllardır dans etmeme rağmen, yeni bir point \ ilk kez giymek hâlâ garip geliyordu. Bazı kısımları fazla sıkıydı, bazıları fazla gevşek... Kumaş tenime alışık olmadığım şekilde baskı yapıyordu. Ayağa kalkıp yükseldim, ağırlığımı öne verdim, birkaç pozisyon denedim. Parmak uçlarımdaki baskı keskin ve yakıcıydı. Burun hâlâ fazla sertti.

"Bu arada acıktım ya. Yani, akşam bir şeyler yemiştım ama son bale dersimde aynaya baktığımda göbeğimin biraz çıktığını fark ettim. Meriç Hoca bir şey söylemedi. Aslında söylemesini beklemiştım. Kilo konusunda

ne kadar takıntılı olduğunu biliyorsunuz. Aynaya bakarken onun da bana baktığını fark ettim. Muhtemelen yarın söyleyecek. Tartılmadım da. Gerçekten kilo mu aldım yoksa karnımda bir şişkinlik mi var, bilmiyorum. Umarım yalnızca şişkinliktir.”

Ayakkabıyı tekrar elime alıp kutu kısmını yere bastırdım, topuğumu üzerine koyarak sateni tahtaya vurdum. Lifler sıkışmaya karşı koyuyordu ama ben tüm ağırlığımı vererek bastırdım. Çıkan ses boğuk bir hıştırtıdan ibaretti. Bunu ilk kez yaptığımda ne kadar da tedirgindim... Aklımdan geçen tek şey, ya ayakkabıları mahvedersen^..

Ama artık biliyordum ki bana özel olmalarının başka yolu yoktu.

Bu aşamadan sonra salonun köşesindeki çekmecedен bir makas ve yapıştırıcı alıp geri oturdum.

“İlk başta insanın içi gidiyor ama nasıl alıştığıma bakar mısınız? Elime vereceğiniz tüm point'lere bunları yapabilirim! O kadar rahatlatıcı ki! Terapi gibi.”

Makasın metal yüzeyi soğuktu. Bıçaklarını iyice açıp taban kenarlarına yasladım. Çıkıntılı kısımları törpüledim. Birkaç küçük parça yere düştü. Fabrika kesimi tabanlar fazla sert, fazla köşeliydi. Bu haliyle bırakırsam yerde takılırlardı. Sahne üstünde bir yalpalamaya ya da prova sırasında bir tökezlemeye sebep olabilirlerdi.

“Şimdi sıra geldi yapıştırma kısmına. Kokudan dolayı kafamın güzel olmaması için biraz uzaktan yapacağım. Zaten yeterince sersem hissediyorum. Bugün az uyudum. İnsan sabah erken kalkınca harika hissediyor. Güne erken başlamak mükemmel! Fazla uyuduğum zaman sanki kendime ve beni bekleyen o güzel güne ihanet etmiş gibi hissediyorum,” derken kafamı kaldırıp kameradaki yansımağa gülümsedim. “İklim, sen beni anlarsın.”

Yanımdaki küçük sanayi tipi yapıştırıcı şişesine uzandım. Kapağını açar açmaz keskin, yakıcı bir koku yayıldı. Ayakkabıyı eğip gerekli kısma yapıştırıcı damlattım, sıvı kumaşa yayılırken rengi biraz koyulaştı. Bu olmazsa çok hızlı yumuşar, yapısı tam işe yaramaya başlamadan çökerdi.

Point ayakkabıları hiç ama hiç ucuz değildi. Bu nedenle her aşamayı atlamadan yapmam gerekiyordu.

“Şimdi kahve yapacağım. PwWlerim kuruyana kadar da bir sonraki kitabımı seçeceğim. Bir de dikme işi var ama onu annem halledecek.”

Yapıştırıcının eşit dağılması için ayakkabıyı hafifçe salladım. Kuruması zaman alacaktı ama beklemeye razıydim.

Kaydı bitirdim ve hemen grup sohbetine gönderdim.

Birkaç dakika sonra kızlardan yanıt geldi.

İklim: Günaydın!

İklim: 0 kadar güzeller ki ağlayacağım.

Tamay: Günaydın ve kesinlikle katılıyorum!

Tamay: Ayrıca sabah sabah kendini demoralize etme kızım! Gün daha yeni başlıyor.

İklim: Yeni poinflerin var, yeni bir kitaba başlayacaksın ve taze kahven seni bekliyor.

İklim: Bugün işe gidiyor musun?

Ben: Evet, akşam kapanışa gideceğim.

Tamay: O halde yakışıklı çocuklar da seni bekliyor!-;

Gözlerimi devirerek güldüm.

Ben: Ya, ne demezsin!

İklim: Hadi git kendine güzel bir kahvaltı hazırla , ve iş kombinini bize atmayı unutma!

Bölüm 25

Aynanın karşısına geçtiğimde ne giyeceğimi değil, nasıl hissettiğimi düşündüm. Güne yorgun ama neşeli başlamıştım. Biraz süslenmek, kendime özen göstermek içimden geliyordu.

Bordo, kalın dokulu kazağım geldi aklıma. Eskiydi, yıllardır bıkmadan giydiğim parçalardan biriydi. Kolları biraz gevşemiş, birkaç ipliği fırlamış, bilekleri de kendini salmıştı ama hâlâ sıcacık tutuyordu. Üzerimde oldukça bol duruyordu.

Altına, bordo eteğime zıt renkteki lacivert kot eteğimi seçtim. Üstümde farklı hissettirdi. Hareket ettikçe dalgalanıyor, adımlarıma eşlik ediyordu.

Son olarak da beyazlığını kaybedip gri ile bej arasında bir renge mahkûm kalan spor ayakkabılarımı giydim. Çok şey yaşamış, çok yer gezmişlerdi ama hâlâ beni taşıyacak kadar sağlamdılar. Bağcıkları gelişigüzel bağlıydı. Sanırım bu spor ayakkabıları her giydiğimde bir acelem oluyordu. Üst üste atılmış düğümler hiç kolay kolay açılacak gibi görünmüyordu.

Çantamı kapıp derin bir nefes aldım. Aslında yatağıma dönmek, başımı yastığa gömüp kelimeler birbirine karışana kadar kitap okumak istiyordum. Zaman silinsin, dünya uzaklaşsın istiyordum.

Ama böyle bir lüksüm yoktu. Çalışmalıydım.

Saçımın bir yanına çilekli tokayı taktım. Annemin, ben hatırlayamayacak kadar küçükken aldığı bir tokaydı. Bunca yıl kaybolmaması bir mucizeydi. Annem hep ne kadar çok taktığımı, her fırsatta onu istediğimi anlatırdı. Bugün de bordo kazağımla çok güzel uyum sağlamıştı.

Kafeye gidene kadar bacaklarım üşüdü, koltuk aidatım terledi. İyi ki saçımı toplamışım, diye düşündüm. Ensem ve boynumun terlemesinden nefret ederdim. Gözlerim hemen kasa taburesinde oturan Akay'ı buldu.

Kitabın sayfalarına gömülmüştü. Omuzları hafif eğik, dirsekleri tezgâha yaslanmıştı. Başparmağının ucuyla sayfayı çeviriyor, sonra aynı parmağını

dudaklarına götürüyordu.

Sanki beni hissetmiş gibi başını kaldırdı.

Göz göze geldik. İlk bakışı donuktu, ifadesiz ve sertti. Ama anında tanıdık bir sıcaklık dudaklarına yayıldı ve gözleri yumuşadı.

Hoş geldin, ' dedi sakin ve ölçülü sesiyle. Az önce iki metrelik yakışıklı hokey oyuncuları hakkında romantik komedi kitabı okumuyor-muş gibi.

Merhabalar, müstehcen romantik komedi kitapları kulübü başka-nım," dedim gülerek.

Gözlerini devirmedi, kaçırmadı da. Sadece ağır bir nefes verip kitabı kapattı. "Günün nasıl geçti?"

Hazırlanmaya geçerken heyecanla bir ileri bir geri zıpladım. "Süper »aşladım güne, dedim kocaman bir tebessümle. "Bu sabah yeni point ayakkabılarım geldi!"

Neşeme ortak olup hemen gülümsedi. "Hayırlı olsun. Onlarla harikalar başaracağına eminim. Bir Şeker Perisi performansı harika olurdu mesela."

Söyledikleri beni daha da heyecanlandırmaya yetmişti. Hemen yanına koşup telefonumu çıkardım. "Görmek ister misin? Sabah fotoğraflarını çektim!" dedim hevesle.

Başını aşağı eğip bir bana, bir henüz ekranını açmadığım telefonuma baktı. Gözleri neredeyse parlıyordu ama ifadesi sabitti. "Çok isterim."

Ona ekranı uzattığımda, içten içe fotoğrafların onun için pek bir şey ifade etmeyeceğini biliyordum. Çünkü bazı şeyler sadece ait oldukları kalplerde anlam bulurdu. Point ayakkabıları benim için yılların emeği, teriydi, yarasıydı. Bir şeye başlamanın heyecanı, aynı zamanda bir acıya hazırlanmanın sembolüydü. Akay bunları hissedemezdi, bu dünyaya yabancıydı. Tıpkı onun yeni kaskını bana gösterdiğinde benim de aynı heyecanı hissedemeyecek olmam gibi.

Ama yine de... Uzun uzun inceledi fotoğrafı. Parmaklarıyla ekranı büyüttü, detaylara dikkat etti.

“Rengi tam senlik,” dedi sonunda. “Dokusu da çok güzel görünüyor. Umarım bir gün seni bu... point'lerin^ diye sorup doğru söyleyip söylemediğini yüzümden anlamaya çalıştı. Başım la onayladım. “Po-/
«flerin içinde dans ederken görebilirim,” diye tamamladı cümlesini.

O an kalbim bir anlığına durup tekrar attı. Beklemediğim bir cümleydi bu. O kadar tatlı bir yerden gelmişti ki, söyleyenin point ayakkabılarla bir geçmiş i olmasına gerek kalmamış tı.

“İstersen yarın gelebilirsin,” deyiverdim bir anda. Kaybedecek neyim vardı ki? En kötü meşgul olduğunu söyler ya da davetimi komik bulup gülerdi. Çekinmem için hiçbir gerekçe yoktu. “Dersten sonra birkaç şey gösterebilirim. Çok oyalanmadan da iş e geliriz.”

Bunları söylerken kendime güvens em de gözlerimi kaçırmış tım. Fotoğ rafı kapatıp telefonu cebime koyuyormuş gibi yaptım.

Akay bir anlığına duraksasa da gerinerek kollarını geri attı ve tezgâha yaslandı. Üstten üstten bana baktığını hissedebiliyordum ve gülümsediğine neredeyse emindim. “Amcama bir sorayım. Eğer tek başına idare edebilecekse gelip seni izlemeyi çok isterim.”

Yüzüme istemsiz bir gülümseme yayılırken gözlerimi hâlâ telefondan ayırmıyormuş gibi yaptım ama kalbim de aklım da başka bir yerdeydi artık. Sadece ertesi günkü provada değil, Akay’ın orada olabileceği fikrine takılıp kalmış tı.

“Tamam,” dedim saçımı geri savurup ellerimi arkamda birleştirerek. “O zaman haberleşiriz.”

Başıyla onayladı ve ifadesini hiç bozmadan gözleriyle kazağımı işaret etti. “Bu arada kırmızı çok yakışmış .”

Eh, bunu duyduğum iyi olmuştu çünkü artık kırmızı olan tek şey kazağım değildi. Yanaklarımdaki sıcaklık haddinden fazla hissedilir hale gelmişti.

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Hemen.

“Bu arada,” dedim aceleyle. “Sabah yeni bir eleman alabileceğimizi yazmışsın.”

Başıyla sakince onayladı. “Evet. Eğer sosyal medyadaki videolar bu hızla yayılmaya devam ederse yetişemeyeceğiz gibi duruyor. Belki senin gibi yarı zamanlı birini daha alırız. Amcam kapının kenarına asmak için bir ilan hazırlayacağını söylemişti. Nasıl olsa başarılı pazarlama sorumlumuz hazır.”

“O ben oluyorum sanırım,” dedim kaşlarını kaldırarak.

“Sen oluyorsun,” dedi hiç dūřünmeden.

Konuşma duraksayınca da ayağa kalkıp ellerini birbirine kenetledi ve işaretparmaklarıyla panoyu işaret etti. “Hazırsan bugün biriken notları okumak ister misin? Çıkışa dōrt saat falan kaldı zaten. şimdiden birkaç not asabiliriz.”

“Evet, evet bakalım!” dedim anında atlayarak.

Kutuyu birlikte açarak notları sırayla okuduk.

Her zamanki gibi kūuk, tatlı yazılar vardı bizi karřılayan. Kūuk itiraflar, ie atılmıř duygular.

Geçen hafta Zirve Őtesi Őniversitesi yemekhanesinde benim için kapıyı açan ve tepsimi tutmama yardımcı olan gōzlūklū ocuk... Seni hiç unutmayacaęım. Gūnūmūn kahramanıydın. ”

“Ama bu çok tatlı,” diyerek sesli dūřündūm. “Kısa ama çok tatlı. Bence bunu hem asalım hem de paylařalım.”

Akay, hafifçe Öne eğilerek avcunu açtı ve parmaklarını benimkilerin altına yerleştirdi. Elimin ağırlığını Őstlenirken, “Hemen patron,” diyerek telefonunu çıkardı.

Ben de panikledim, sıcak bastı, kalp atışlarım hızlandı, çığlık atmak istedim ve hemen bir sonraki nota geçtim.

“En köşedeki yuvarlak masada birisi kulaklığını unutmuş. Mavi, üzerinde anime çıkartmaları olan bir kulaklıktı. Buldum ve kasaya bıraktım. Bu panonun amacı bu değil sanırım ama yine de yazmak istedim. ”

Kıkırdayıp sıradaki nota geçtim.

"Kahvemiyapan uzun boylu, yakışıklı barişte... Bu kafeyi güzelleştiriyorsun haberin olsun. Artık arkadaşlarımla her gün buraya geleceğim. ”

“Yok artık ama!” diyerek kâğıdı buruşturdum ve bir kenara bıraktım. “Tamam yakışıklısın, karizmatiksin falan ama her gün mü gelir bu notlardan ya? Doğruyu söyle Akay. Kendine yazıyorsun, değil mi?”

“Yakışıklıyım demek,” diyerek sırttan Akay bir elini masaya koydu ve gözlerimin içine baktı.

Kaşlarımı çattım. “Yakışıklısın tabii,” dedim elimle onu baştan aşağı göstererek. “Bariz olanı da reddedecek değilim. Yakışıklı olmadığımı

düşünmek için kör olmak lazım.”

Akay, gülümsemesini daha fazla bastıramadı. Gözlerinde eğlenen ama bir yandan da utangaç bir parıltı vardı. “Ben yazmıyorum ama kim yazıyorsa bizi fazlasıyla eğlendirdiği kesin.”

“Kimler,” diyerek cümlesini düzelttim. “Çok benzerinden bir tane daha var.”

Akay gözlerini benden ayırmadan kutudaki son nota uzandı ve sesli bir şekilde okudu.

"Bir şeyleri ilk kez hissettiğinde ne yaparsın? Korkup geri mi çekilirsin yoksa her şeyin değişebileceğini bilerek cesaret mi gösterirsin?"

Kâğıdı Akay’ın elinden alarak bir de kendim okudum. Başımı hafif eğerek bir kez daha göz gezdirdim. Panoya göre bir not değildi ama beni düşündürmüştü. Sosyal medyada bir etkisi olmazdı ama hoşuma gitmişti. Başparmağımla köşesini düzelttim. Bu soru başkasına yazılmış gibi görünüyordu ama aslında herkeseydi. Belki de özellikle böyle

yazılmıştı. Birinin göğsünden atmak istediği bir yük, içinden kopup gelen bir soruydu.

Sosyal medya için fazla kişisel, panoya göre fazla soyut, benim için fazla düşündürücüydü.

Cevabım neydi peki?

Güzel soruymuş aslında. İnsanı düşünmeye itiyor. Senin cevabın ne?” diye sordum Akay’a bakarak.

Hiç duraksamadı. “Cesaret.”

Gözlerini benden ayırmadı. Sesindeki sakinlik, kelimenin taşıdığı ağırlığı daha da hissettirmişti. Benim dilimse tutuldu. Aynı kelime, biraz önce içimden geçirdiğimle birebir aynıydı ama ondan duyunca daha gerçek, daha mümkün gelmişti. Kelimenin ağırlığını zihnimde tarttım ve buna karşılık yutkundum. Söylemesi kolay, uygulaması yürek isteyen bir ağırlığı vardı.

Başımın hafifçe onayladım. “Benimki de cesaret galiba,” dedim biraz daha yumuşak bir sesle.

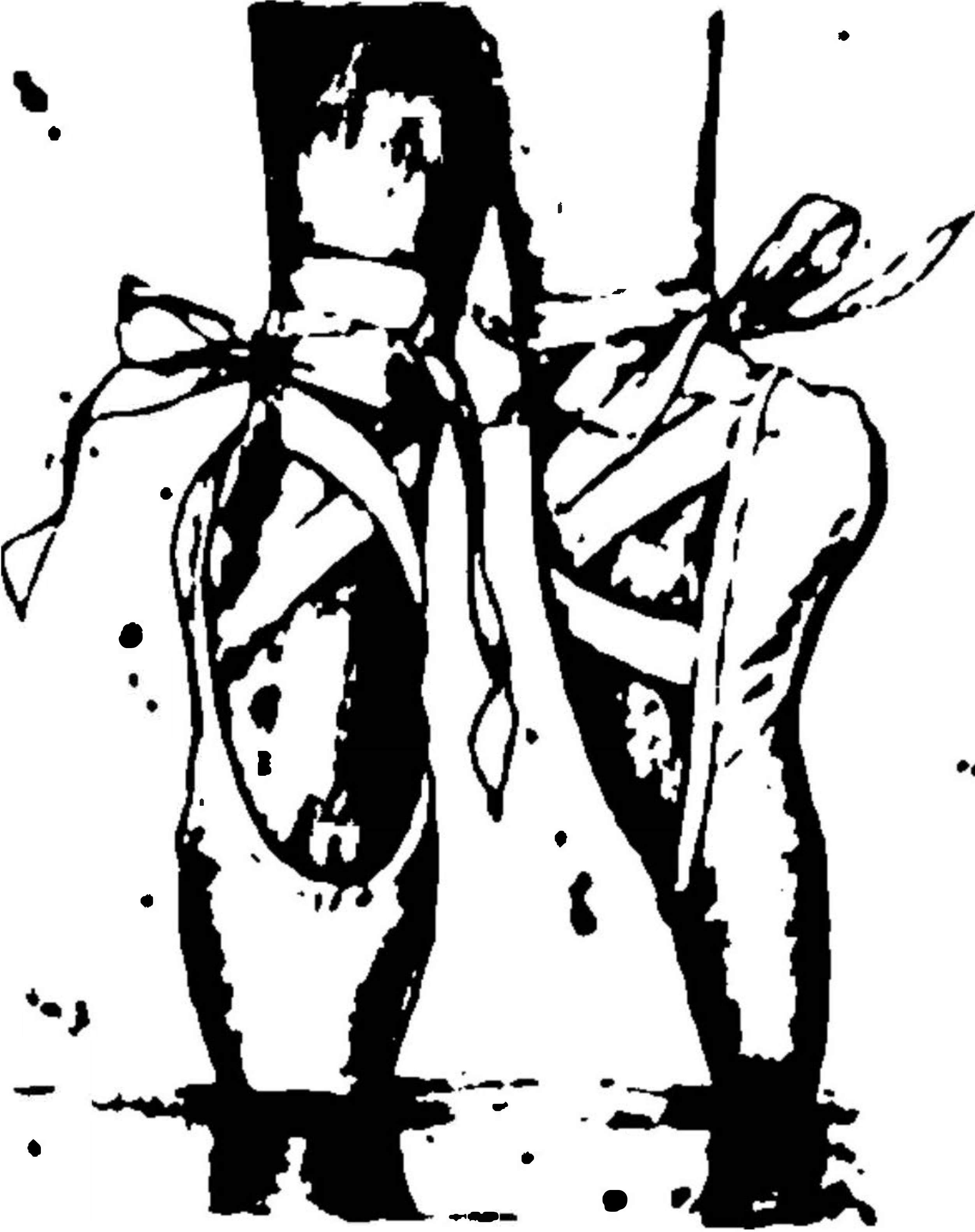
Notu panoya asmadım. Çöpe de atmadım. Katlayıp arka cebime iliştim. Bazı şeyler sergilenmek için değil, saklanmak içindi.

Tam işe dönecektim ki telefonun titremesiyle duraksadım.

Annem: İş çıkışı oyalanmadan eve gel.

Annem: Bu akşam pizza sipariş edelim.

Annem: Önemli bir şey konuşmamız gerekiyor.

Bölüm 26

Anneniz, sizinle konuşması gereken önemli bir konu olduğunu söylediğinde vakit panikleme vaktidir. Başınızdan aşağı kaynar sular dökülür. Etekleriniz tutuşur. Avuçlarınız terler. Sıcak basar ve nefes alamamaya başlarsınız.

Daha da kötüsü, o güne kadarki ömrünüzün her anını zihninizden geçirirsiniz. Sakladığınız karneler, kötü notlar, banyo ışığını kapatmadığınız için yediğiniz azarlar, duşta bıraktığınız uzun saç telleri, musluğun üzerindeki aynada kalmış su damlacıklarının izleri...

En son ne bok yedim, diye düşünürsünüz. Bunu söylemenin daha nazik bir yolu yoktur, üzgünüm.

Ekranımda o masum satırlar belirdiğinde de aklımdan geçen ilk düşünce bu oldu ve ruhum bedenimi terk etti. Elveda dünya, elveda hayallerim. Benim geleceğim artık anne terliği treniyle vardığım tahtalı köyde.

Telefona öylece bakakalmıştım.

Mesaj ekranda öylece dururken kendimi beş yaşında, annesinden azar işitirken halı desenlerini inceleyen o küçük Güz'ün yerinde buldum.

Sonraki beş dakikam, resmen zihinsel işkenceyle geçti.

Kahvaltıda düşünmeden bir şey mi söyledim?

Ocağı açık mı bıraktım?

Sosyal medya hesaplarımı mı buldu?

WhatsApp konuşmalarıma mı sızdı?

Hayır. Daha beteri: Ya müstehcen içerikli kitaplarımı bulduysa...

Mideme obez, huysuz bir kedi oturdu.

O kitapları ortada bırakmamıştım herhalde, değil mi? O kadar acemi davranmış olamazdım. Odamda, kitaplığımda, diğer yüzlerce kitabın arasında güvendeydiler.

Ya sadece meraktan açtıysa? Ya da direkt o sahnelerden birine denk geldiyse?

Gerçi, geldiğim olgunluğa ve bana tanıdığı bireysel özgürlüğe baktığımızda kitaplarıma kızacağını sanmıyordum. Tamam, annem de sonuçta bir anneydi ama konu çok daha ciddi bir şey olmalıydı.

Gözüm hâlâ mesajdaydı. O cümledeydi. İçimdeki panik kelimelere dökülme de varlığı bedenime yayılmıştı. Ellerim terli. Omuzlarım gergin.

Bir anda, yakınımnda bir hareket hissettim. Sessizce yer değiştiren biri gibi. Başımı çevirdiğimde Akay'ı gördüm. Gözleri sakindi. Duruşu düzgün değil ama özensiz de değildi. Ellerini cebine sokmuş bir şekilde beni izliyordu.

“Bir şey mi oldu?” dedi.

Annem mesaj atmış da,” dedim. Sesi çıkarırken boğazımın kuruduğunu fark ettim. Konuşurken canım acıyordu neredeyse. “Benimle konuşmak istediği bir şey varmış. Eve geç kalmamamı istedi.”

“Çok korkutucu bir cümle ya bu, kızdıracak bir şey mi yaptın?”

“Her şeyi yapmış olabilirim,” dedim. “Ocağı açık bırakmış olabilirim, çamaşırlar makinede kalmış olabilir, müstehcen kitaplarımı açılıp önüne konmuş olabilir, onlarca ihtimal var,” derken hafifçe kıkırdadım. O da benim güldüğümü görünce rahatlamış bir tavırla ellerini cebinden çıkardı.

“Aklına net bir şey gelmiyorsa endişelenmene gerek yok bence. Bu arada amcam beni kırtasiyeye gönderiyor. Markete de uğrayacağım, istediğin bir şey var mı?”

Başımı hafifçe yana yatırdım. Bir anda canım Akay'ın bu teklifini değerlendirmek istedi. Çikolata çekmişti canım. Sürpriz yumurta şeklinde olan çikolatalara bayılırdım. Bir de çilekli tokam yüzünden olsa gerek, sabahtan beri canım çilek çekip duruyordu. Sonra kilo almaya başladığımı geldi aklıma. Şeker Perisi olmak istiyorsam ne yediğime dikkat etmem gerekiyordu. Sesli düşünmeye başladım.

“Hem sürpriz yumurta olan çikolatalardan hem de çilek istiyorum aslında ama birini seçmem gerekiyor. Son zamanlarda biraz kilo aldım. Bu nedenle hakkımı çilekten yana kullanacağım.”

Akay kaşlarını kaldırdı. “Kilo mu aldın? Seni ilk gördüğüm andan beri harika bir fiziğin var ve hiç değişmedi Güz. Kendi gözlerimle görmesem inanacağım.”

Hafifçe gülümseyerek bir saç tutamını kulağımın arkasına attım. Ardından yaptığım hareketi fark ederek kulağımın arkasına attığım tutamı tekrar öne getirdim. Bu kadar da klişe olma Güz...

‘ Teşekkür ederim ama rolü kapmak istiyorsam dikkatli olmam gerekiyor. ÇÜek yeterli. Neden kırtasiyeye gidiyorsun bu arada?’

Bıkkın bir nefes alıp vererek elini kapıya doğru salladı. “Amcam fazla gaza geldi. Şimdiden yeni eleman ilanını asmamızı istiyor. Biraz durup sakın olmasını söyledim ama cevabı, ‘Sen de Güz’ün balesine gideceğim falan diyerek izin isteyip duruyorsun be oğlum. En azından dükkânda duracak biri olsun,’ oldu. Ben de sesimi çıkarmadım. Çıktı almaya gidiyorum.”

“İzin mi istedin?”

Başını usul usul salladı. “Evet. Yarın dükkânı açarken burada olmam gerekiyordu aslında ama teklifine nasıl hayır diyebilirdim?”

Kendini taşıma biçimindeki özgüven hoşuma gitmeye başlamıştı. Sanki bir duvar üstüne kapansa, onu tek eliyle yıkacak gücü vardı. Sırf varlığı bile gürültüyü sessizliğe çevirebilirdi. Ellerimin hafifçe soğumaya, kalbimin hızlanmaya, kulaklarımın kızarmaya başladığını hissettiğimde gözlerimi kaçırarak gülümsedim. “Hadi çık da hemen gel, yakında kalabalıklaşmaya başlar. Beni yalnız bırakma.”

“Bir şey olursa ara, hemen gelirim,” diyerek önlüğünü tezgâhın kenarına bıraktı.

“Tamamdır,” dedim dükkânın kapısına gidişini izlerken.

“Taptaze çileklerinle döneceğim,” diye seslendi arkasından ve kapı kapanıverdi.

Gider gitmez derin bir nefes aldım. Vücudum sanki ayakta kalmamı sağlayan tek şey oymuşçasına tezgâha doğru çöktü. Hafifçe nemlenen parmaklarım birbirini buldu. Bir nefes daha alarak gözlerimi kapattım ve annemle yapacağım konuşmaya zihinsel olarak hazırlanmaya çalıştım.

İhtimaller zihnimde bozuk plak gibi dönüp duruyordu. Dükkânın kapısı çaldığında omuzlarımı fark etmeden düzeltiltim. Birkaç müşteri geldiğinde onlarla sohbet etmeye çalıştım. Gülümsememi hemen yüzüme yerleştirdim ve günlerinin nasıl geçtiğini sordum.

İlk kadın göz teması bile kurmadan, “Aynı işte,” dedi. Bir eli kocaman çantasının içinde dolanıp duruyordu. Sesi yorgundu ama nazikti. Gün içerisinde kendine ait bir düzeni olan insanlardandı belli ki. Çok konuşmayan ama nezaketini de eksik etmeyenlerdendi. Büyük boy, sütsüz bir filtre kahve aldı ve kahvesini eline aldığı gibi telefonunu çıkarıp biriyle konuşmaya başladı.

ikinci kişi kulaklık takmış bir gençti. Sırtındaki kocaman sırt çantasına bakacak olursak bir öğrenciydi. Sorunun yarısında kulaklığını çıkararak diğer yarısını tahmin etti ve cevapladı. “İyi ya, fena değil,” dedi. Sonra göz ucuyla tatlılara baktı. “Bir muffin de eklersen daha iyi olabilir, diyerek kulaklığı kulağına doğru tekrar çekerek gülümsedi.

işte bu be, diye düşündüm. İkide bir. Gülümsetme rekorum yüzde elliyle devam ediyordu.

Üçüncü müşteri yaşlı bir amcaydı. Hep kahve dükkânlarının köşe masalarına oturan, kocaman bir göbeği olan ve gazetesiz dışarı çıkmayan amcalardan. “Memleketin hali ne ki biz nasıl olalım kızım,” diyerek cevapladı sorumu. Ardından orta şekerli bir Türk kahvesi rica etti. Ödemeyi birçok kişinin aksine eskimiş, rengi solmuş, kenarları aşınmış cüzdanının büyük gözünden çıkardığı buruş buruş nakitlerle yaptı.

Akay gelene kadar zaman çok ağır geçti. Her saatin içine gizlenmiş fazladan dakikalar, dakikaların içine sızmış saniyeler vardı sanki. Yaşlı biri günümün koluna girmiş, onu küçük adımlarıyla yavaşlatıyor gibiydi. Müşteriler gelip giderken neredeyse hepsini gülümsetmeyi başardım. Her

küçük etkileşim bana da enerji depolarken sonunda kapıdan giren kişi bir müşteri değil de Akay oldu.

Bir elinde naylon bir market poşeti, diğer elinde beyaz kâğıtlar vardı. Deri ceketini de kaskını da çıkarmamıştı. “Görev tamam,” dedi bana yaklaşık üç adımda ulaşarak. Kasanın üzerinden kâğıtları ve poşeti uzattı. Gözlerine bakmaya çalıştıgımdaysa yalnızca siyah camın üzerindeki yansımamla karşılaştım.

“Ama,” dedi eldivenli elini poşeti açmak için uzanan elimin üzerine koyarak. “Market alışverişimize biraz fazlası girmiş.”

Gözlerimi devirdim. “Akay...” Poşetin içine uzandım. Elime gelen ilk şey; taptaze, iri çilekler oldu. İkinci şey ise sürpriz yumurtalar. Bir, iki... Saymayı bıraktım. En az on tane vardı.

“Senden almamanı rica etmişim,” derken yüzümün düştüğünü hissedebiliyordum.

Bunu söylediğimde bozulduğumu anlamış olduğuna emindim. İçimde bir şey sıkışıyordu böyle anlarda. Göğsümün orta yerine doğru bir kasılma başlıyordu. Sanki biri, senin kararların yeterli değil, demiş gibi hissediyordum. Mesele çikolata değildi elbette. Birkaç kalori de değildi.

İlk bale öğretmenimin, “Biraz kilo versen daha rahat hareket edersin,” dediği gün vardı mesela. Gözlerimin içine bakmamıştı bunu söylerken. Parmaklarıyla tutup elbisemi hafifçe çekiştirirken kafasında bana biçtiği net bir ölçü olduğu barizdi. Belimi daralttığını sandığında sınıftaki diğer kızlara dönerek, “Bakın, çok daha zarif olmadı mı?” dediği anda bu hissin mide bulandırıcı olduğunu anlamıştım. O gün eve gidip aynanın karşısına geçmiş, bedenime değil, bedenimin diğer insanlar tarafından nasıl görüldüğüne bakmıştım. İlk kez.

Bir akrabamın bayramda tabağıma fazla tatlı koyarken, “Bir kereden bir şey olmaz,” dediği o gün de bunun üzerine eklenmişti. Karşı çıktığımda dinlenmemiştim. Benim adıma karar verilmişti ve istemediğim tatlıları yemek zorunda kalmıştım. O tabağı bitirdiğimde midem dolmuştu ama bu bana keyif vermemişti. Aksine içimde tarifsiz bir huzursuzluk oluşmuştu.

Sonra ortaokulda bir arkadaşımın, alışverişte denediğim elbiseyi göstererek, “Bol gelmiş ama birkaç kilo alsan çok daha tadı dururdu, kemiklerin belli oluyor,” demesi vardı. O cümleyi kurduğunda üzerinde durmadan başka bir elbise göstermeye gitmişti. Amacı beni kötü hissettirmek değildi belki ama ben aynaya baktığımda suçu elbisede ya da bir küçük beden olmamasında değil, kendi vücudumda bulmuştum. Gece yatağıma girdiğimde zihnim o cümleyi tekrar, tekrar, tekrar ve tekrar oynatmıştı.

Bir başka gün biri, kahkaha attığımda ne kadar sesli güldüğümü söylemişti. Bedenimin yalnızca şekli değil, sesi de haddini aşmıştı sanki.

Biri yanaklarımın ne kadar yuvarlak olduğunu ve suratımın topa benzediğini söylemişti. İnternete girip yanak inceltme yöntemlerini araştırmıştım.

Başka bir gün de, “Saçların çok kabarık duruyor, fon çektirsene,” yorumu almıştım. Birkaç kuaförden kalıcı düzleştirme fiyatı sormam uzun sürmemişti.

Tüm bu anlar kat kat birikmişti. Fikirlerimi şekillendirmişti ve bir gün o kararı vermiştim. Buna izin vermeyecektim.

İnsanların benim yerime “bana neyin iyi geleceğine” karar vermesinden hoşlanmıyordum işte. O kişi bunu iyilik olarak yapıyor olsa bile, eğer benim sınırlarımı yok sayarak yapıyorsa iyi hissettirmiyordu. Her seferinde kendimi açıklamak zorunda kalmam da cabasıydı. Fazla düşünüp fazla abartıyor gibi görünüyordum muhtemelen. Peki öyle görünmek umurumda oluyor muydu? Pek sayılmaz.

Bunu öğreneli çok olmuştu ama bu benim bedenimdi ve benim zihnimdi. Ona neyin ne zaman, ne kadar, ne şekilde iyi geleceğini seçmek de yalnızca bana aitti.

Akay hızlı bir tavırla kaskını çıkardı ve kolunun altına aldı. Gözlerinde içten bir endişe vardı.

Bunu bir daha yapma, olur mu?” dedim bir yandan onu rahatlatmaya çalışarak. “İyi niyetli olduğunu biliyorum ama bir şeyi istemiyorsam

istemiyorumdur. Jest yapacağın bir durum gibi görmen beni huzursuz eder.”

Akay bir adım geri çekildi. “Tabii ki...” Gözlerimin içine uzun uzun baktı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ama düşünüyor olmalıydı. “Haddimi aştığımı fark etmedim. Seni mutlu etmek istemiştım.”

“Biliyorum,” dedim ve içgüdüsel bir şekilde poşetin yanında duran elini iki elimle tutuverdim. Onun gözünde bu, küçük bir sürprizdi.

Akay’ın gözleri onun elini tutan ellerime indi ama ifadesi değişmedi. O beklerken açıklamaya devam ettim. “Bu sadece sürpriz yumurta ya da birkaç kalori meselesi değil. Sınırlarımın çiğnendiğini hissettiğimde ister istemez savunmaya geçiyorum. Biraz çocukluğumdan beri içime yerleşen bir refleks gibi.”

Akay ciddiyle dinliyordu. Bu iyiye işaretti, “özür dilerim,” dedi sonra. Gerçekten içten, kısa ama yeterli bir özürdü. “Sana iyi bir şey yaptığımı sanmışım ama ne hissettirdiğini pek düşünmemişim. Bundan sonra dikkat ederim.”

Başımı salladım. “Teşekkür ederim anlayışın için.”

Yumurtalardan birini elime aldım. Parmağımla folyoyu araladım ve yumurtayı ikiye kırdım. Bir yarısını ağzıma atarken diğer yarısını Akay’a uzattım. Elini havaya kaldırdı. “Eldivenlerim kirli.”

Ben de yarım çikolatayı direkt ağzına doğru uzattım. Hafifçe sırtarak dudaklarını araladı ve çikolatayı yavaşça parmaklarımdan kaptı.

Dudakları parmaklarıma hafifçe değdiğinde içimde bir şey ürperdi. Parmaklarımı paniklediğimi çaktırmamaya çalışarak hemen geri çektim. Sanki elim boşken ne yapacağımı unutmuş gibi çilek kutusuna yöneldim ama aklım orada değildi.

Çünkü Akay’ın bakışı...

Hâlâ üstümdeydi.

Dudaklarının hissi...

Hâlâ parmaklarımdaydı.

“iyiymiş bu,” dedi ağzındaki çikolatayı yavaşça çiğnerken.

Ben de hafifçe güldüm. “Biliyorum. Çikolatası için seviyorum zaten bunları. Oyuncak o kadar da önemli değil.”

“Bakmayacak mısın ne çıktığına?”

Sarı kapsülü elimde çevirerek omuzlarımı silktim. “Artık güzel oyuncaklar olmuyor ki. Ben küçükken çok daha bol parçalı, karmaşık oyuncaklar çıkardı. Şimdikiler hep uyduruk ve basit,” diyerek konu hakkındaki detaylı düşüncelerimi paylaşmaya başladım.

Akay, parmaklarımı ve eski oyuncaklardan bahsetmemi gülümseyerek, uzun uzun izledi. Ardından sözümü bitirdiğimde doğruldu, kolunun altındaki kaskını eline aldı ve poşeti kaptı. “Sen eleman ilanını as, ben de bize çilek yıkayıp getireyim, ne dersin?”

Başımı sallayıp gülümsedim. Onun arkamdan dolaşıp dükkânın küçük mutfağına geçişini izledim. İlanları kaptım, çekmecedен bant ve makas alıp cam kapıya doğru döndüm. Hafif eğik asmam kuvvetle muhtemeldi ama her şeyin kusursuz olmasına da gerek yoktu. Bazı şeyler kusurlarıyla güzel olurdu.

Bazen mutluluk çok küçük bir ana sığıverirdi. Bir yarım sürpriz yumurtaya...

Parmak uçlarıyla kurulan o kısa temasın sıcaklığına...

Ve ardından gelen gülüşe...

Bölüm 27

Kapıyı açtığımda salon ışıklan yanıyordu. Anahtarlığımı sessizce kenara koydum. Annemin çoktan eve geldiği barizdi ama korkumdan benim geldiğimi duymasını istemiyordum. Sanki ne kadar geç konuşursam o kadar iyi olacaktı. Sanki gerçeklerden kaçabilir, saklanabilirdim.

Ayakkabılarımı çıkarırken eğildim ve mutfığa göz attım. Annem tezgâhın kenarındaki taburenin ucunda oturuyordu. Boştaki ayağını hızlı ve düzensiz şekilde sallıyor, parmak uçlarıyla tezgâha vuruyordu.

Ben geldim anne! Bir üstümü değiştireyim hemen,” diyerek duraksamadan merdivenlere yöneldim.

Annem sesimi duyduğu gibi sırtını dikleştirdi ve yüzündeki endişeli ifadenin yerini sıcak bir gülümseme aldı. “Tamam bir tanem. Açsın değil mi?” diye sorduğunda fırarıma ara vermek zorunda kalarak ona dönmeden cevapladım. “Evet! Çok açım. Her zaman yediğimiz pizzadan söyleyebilirsin.”

Merdivenleri çıkarken bir kere daha ne yaptığını kontrol etme ihtiyacı duydum. Bana bakmadığı için gülümsemesi bir kere daha solup gitmişti. İç çekerek uzandığı telefonunun ekranı açılırken yüzüne yansıyan soluk ışık, onu olduğundan daha yorgun gösteriyordu. Onu bu şekilde görmek bir anda tüm düşüncelerimi değiştirdi. Ben bir konuda azarlanacağımı düşünerek gelmişim eve. Annem bir şeye kızacaktı, ben onu dinleyecektim ve sonrasında çözecektik. Her zaman olduğu gibi...

Şimdiyse konunun bundan ibaret olmadığına emindim. Bu kadar dertlendiği şey ne olabilirdi ki?

Yoksa maddi bir şey mi var?

Faturalar?

Varlığından haberdar olmadığım bir ev kredisi?

Ya da... Sonarla ilgili kötü bir şey mi var?

Kariyeri ile alakalı olabilir mi?

Daha ela kötüsü... Sonat'ın babası yine annemi rahatsız ediyor olabilir mi?

Eğer o adamsa...

Eğer yine bir yerlerden çıkmaya çalışıyorsa...

Yemin ederim bu sefer ben konuşurum.

Bu sefer kendimi tutmam.

Yukarı, odama geçip çantamı yatağın üzerine fırlattım. Aksesuarlarımı ve sutyenimi odanın farklı köşelerinde bırakarak aceleyle bol bir tişört ve şort giydim. Yüzümdeki hafif makyajı da silip elimi yüzümü iyice yıkadıktan sonra saçlarımı topuz yaptım. Aynaya kısa bir bakış attım.

Yorgundum. Gerilmiştim. Endişeliydim.

Psikolojimi toparlayıp aşağı indiğimde pizza siparişimiz gelmişti bile! Annem kapıyı açmış, kuryeye vereceği bahşişi önceden hazırlamış, bir eliyle pizzaları alırken diğer eliyle ödemeyi yapıyordu.

Kapıyı kapatıp mutfığa geçerken, “Tam vaktinde geldin,” dedi. Sesinde zorlama bir normallik vardı. Hani gerçekten öyle hissetmese bile, her şey yolunda, demeye çalışan bir ton.

“Evet, hadi oturalım,” diyerek elindeki pizza kutularını hızlıca açıp içeceklerimizi doldurdum ve oyalanmadan annemin karşısına geçtim. Evet, ne konuşuyoruz?

Annem peçeteleri ikiye katlayıp hizalı bir şekilde önümüze yerleştirdi. Tuzu koyarken bile parmak uçları titriyordu. Fark ettiğimi anlamaması için hemen gözlerimi kaçırdım.

Pizzadan bir dilim alan annem konuya girmeye niyetli görünmüyordu. Hatta pizzasından ısırık alırken göz göze gelmemek için ekstra bir çaba bile sarf etti. Henüz hazır değil miydi konuşmaya? Tamam. O zaman önce biraz havadan sudan sohbet ederek onu rahadatabilirdim.

“Bugün yeni bir eleman ilanı astık,” dedim. “Ve Akay bana çilek alıp geldi. Yani kendi kendine alıp gelmedi tabii. Ben istedim. Çok canım çekmişti,” derken kendi pizzamdan bir dilim aldım. “Bir de yanında çikolata aldı ama benim yemek konusunda hassas olduğumu bilmiyordu. Küçük bir tartışma yaşadık.”

O da hemen söze girdi: “Anlayışla karşıladı mı?”

Hemen başımla onayladım. “Gayet anlayışlıydı. Özür diledi ve dikkatli olacağını söyledi.”

“İyi iyi,” dedi ağzı pizzayla dolu bir halde. “İyi yetiştirildiği belli oluyor.” Bardaktan bir yudum su aldım. Aniden kurumuş boğazımı yatıştırarak bir şeye ihtiyacım vardı.

“Evet, öyle,” diyerek pizzamın kenarını kemirdim. “Senin bizi yetiştirdiğin kadar iyi olamaz ama.”

Gülümsedi ve sonunda bir göz teması kurdu. Elindeki pizzayı tabağına bıraktı. Bir peçete alarak parmak uçlarını rasgele temizledi ve peçeteyi buruşturdu. Dudaklarını birbirine bastırarak derin bir nefes alıp verdi. “Güz, şimdi sana bir şey söyleyeceğim. Bunun sana nasıl hissettireceğinden emin değilim ama ne düşünürsen düşün, ne hissedersen hisset şeffaf olmanı istiyorum.” Duraksadı. “Tamam mı?”

Başımı hafifçe eğdim. “Tamam,” dedim. Hayatımda bu kadar geril-diğim başka bir an olmuş muydu? Muhtemelen birçok kez. Peki yakın zamanda olmuş muydu? Kesinlikle hayır.

Bu histen kesinlikle hoşlanmıyordum.

“İşyerinden biriyle tanıştım.”

Kelimeler havada bir süre asılı kaldı. Doğru mu anlamıştım? Beynim bir süreliğine mavi ekran verdi. Microsoft kapanma sesini zihnimde duyabiliyordum âdeta. Pizzam havada öylece kalakalmıştı. Lokmamın bir kısmı ağzımda, bir kısmı boğazımdaydı.

Ne hissetmem gerekiyordu? Gerginlik? Kıskançlık? Yoksa şaşkınlık mı? Eh, şaşırdığım kesindi. Kesinlikle konunun bu olmasını beklemiyordum. Buna rağmen düşündüğümde, gerçekten düşündüğümde o kadar da rahatsız edici olmadığına karar verdim.

Hayır, annemin biriyle tanışmış olması bana kötü hissettirmiyordu. Yalnızca beklenmedikti.

Kelimeleri gereğinden çok daha yavaş telaffuz ederek, “Biriyle tanıştın...” dedim.

“Evet. Aynı departmanda çalışıyoruz. Bir süredir aynı projeye denk geliyoruz. İlk başlarda sadece işten konuşuyorduk ama sonra onunla geçirdiğim vakitten çok daha keyif almaya başladım.”

Yutkundu.

“Sonra?” diye sordum. Kaşlarım hafifçe kalkmıştı ama ses tonumun yargılar gibi çıkmaması için dikkat ediyordum. Şaşkındım, evet ama bu tür şaşkınlıklar negatif olmak zorunda değildi.

“Sonra sohbet uzadı.”

Bir anlığına sustuk. Birbirimize baktık. Pizzalarımıza baktık. Yeniden göz göze geldik.

Annem, “İstediyini sorabilirsin,” dedi. Ben de sormaya başladım.

“İsmi ne?”

“Kerem.”

“Kaç yaşında?”

“Benden dört yaş büyük.”

“Evli falan değil, değil mi?”

“Hayır, hayır,” diye güldü. Sesi kısık ve titrekti. Gülümsemesi hemen ciddileşti. “Boşanmış. Bir süredir yalnızmış.”

“Çocuğu var mı?”

“Yok.”

“Boy u kaç?”

“Güz?”

“Ne?” diyerek muzırca güldüm. “Annem biriyle çıkıyorsa ona layık olmalı. En azından senden uzun olsun. Değ ilse de bilelim yani. İlk tanışmada topuklu giymem.”

“Sanırım benden birkaç santim uzun.”

“Ooo, fena değ ilmiş. Evcil hayvanı var mı peki?”

“Yok. Bir kedisi varmış ama geçen sene vefat etmiş.”

“Yaa... Ama kedi insanıysa ilk onayı almış demektir.”

“Güz,” dedi uyarıcı bir tonla.

“En sevdiğ i yemek ne? Politik görüşü de çok önemli. Konuştunuz mu hiç bu konuda? Gerçi sen kesin konuşmuşsundur. Bizden haberi var mı peki? Çocuğ u olmadığına göre bizim varlığ ımız onu gerebilir. Sporla ya da sanatla falan ilgileniyor mu?”

Annem baş ını geri atarak kahkaha atmaya başladı. “Daha çıkmaya bile başlamadık doğru düzgün, sen adamı evlendirdin, çocuk sahibi yaptın!”

“Hazırlıklı olmaya çalışıyorum,” dedim kollarımı masanın üzerinde çapraz yaparak. “Sana kimse layık değ il ama bir sevgilin olacaksa da ben o özgeçmiş i görmek isterim.”

Göz göze geldik. Bana uzun uzun baktı. Gözleri dolmuştu. Gülümsüyordu ama o gülüşün altındaki şey başkaydı. Gururla bakıyordu sanki

bana. Ben onun gerginliğini, o ise benim ciddiyetsiz tavırlarımı denge-

Fırsat bu fırsat diye düşünerek sessizliğimi uzatmadan, “Peki... nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

Gözleri biraz daha dolarken, “Sana bunu söylemek beni öyle çok gerdi ki, Güz... diye başladı. Durup yutkunurken bir damla yaşın yanağından aşağı akmasını izledim. “Sanki hayatımıza birini almak istemek suçmuş gibi hissettirdi. Özellikle de geçmişte yaşananlar yüzünden. Bu zamana kadar çok yanlış seçimler yaptım. Çok hatalar yaptım. Verdiğim en doğru karar ise bu aileyi üç kişi olarak tutmaktı. Sizi tek başıma yetiştirmekti. Yıllardır hep üç kişiydik. Sonat, sen, ben. O üçgenden çıkmak... Hayatınıza birini getirmek... Bunun sizi nasıl etkileyeceğini bilmiyorum. Yine bir hata mı yapıyorum acaba diye düşünmeden edemiyorum.”

Anne... dedim. Elimi uzatıp elinin üstüne koydum. Tırnaklarının kenarında oje kalıntıları vardı. Anneme bir manikür randevusu almalıyım, diye düşündüm. Sözkonusu kendisi olduğunda böyle şeyleri hiç düşünmezdi. “Önemli olan senin nasıl hissettiğin.”

Bu sefer gözyaşlarını saklamaya veya tutmaya çalışmadan rahat rahat ağlamaya başladı. Hiçbir şey söylemeden ellerini biraz daha sıkı tuttum ve hafifçe okşadım.

“Kerem bana iyi geliyor,” dedi sonra. “Kahvemi nasıl içtiğimi aklında tutuyor. Bir şeyler anlatırken pürdikkat dinliyor. Ne yaptığımı, neden yaptığımı umursuyor. Dikkat ediyor. Sohbeti akıcı, kültürlü birisi. En önemlisi ise beni güldürüyor. Yıllardır kimseye bu kadar kolay anlatmadım içimi ve her şeyi anlayışla karşıladı. Uzun uzun açıkladım ona. O kadar güzel dinledi ki. O da geçmişte karmaşık şeyler yaşamış. Birbirimizi yaramızdan tanıdığımızı söyledi. Çok romantikti ama gülmemi tutamadım. O da güldü. Bırak kelimelerle yargılamayı, gözleriyle bile yapmadı bunu. Beni mutlu ediyor.”

“Senin mutlu olman benim için yeter de artar anne. Mutluluğu sonuna kadar hak ediyorsun. Kararın ne olursa olsun ben arkadayım. Benim açımdan için olabildiği kadar rahat olsun.” Ortamı yumuşatmam gerekiyordu. Annem ağlamaya devam ediyordu. “Ve!” diye bağırdım avazım çıktığı kadar. “Başım belada değilmiş! Mesajı attığından beri son bir aydır ne bok yedim diye düşünüp durdum anne ya. O kadar çok senaryo kurdum ki!”

Küçük bir kahkaha atarken aradan birkaç hıçkırık sızdı. Gözlerini silebilmesi için elini bırakmadan ikiye katladığı peçetelerden birini uzattım.

Gözlerini ağır ağır sildikten sonra peçeteye bakarak burnunu çekti. “Bu kadar anlayışla karşılayacağını düşünmemiştim.”

“Anneciğim ya... Büyük bir değişiklik, haklısın. Ben de şaşırdım. Hatta bayağı bir şaşırdım ama kötü bir şey olduğu anlamına gelmez ki. Yeniden âşık olmak, yeniden sevmek ve sevilmek, kendini mutlu hissettiğin birini bulmuş olmak... Senin adına sevinmeyeceğim de ne yapacağım?

O yarı gülümseyip yarı ağlamaya devam ederken, “Sonat’a söyledin mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır. İlk sana söylemek istedim. Onunla da konuşacağım. Yarın, belki ertesi gün konuşurum bilmiyorum. Önce sana söylemek istedim.”

Başımla onayladım ve akşamın geri kalanında ona hayatımızın yeni karakteri Kerem’le ilgili yaklaşık otuz soru daha sorarak güldürmeye devam ettim.

Bölüm 28

Bazı sabahlar insanı güne kibar bir ses tonuyla kulağa usulca fısıldanan bir ninni gibi başlatır. Belki uykunun kalitesinden, belki de günün getireceklerini hissettiğinizden keyifli mırıltılarla kalkarsınız. Huzurlu bir şekilde gerinir, kuş cıvıltıları ve parlak güneş eşliğinde açarsınız gözlerinizi. Bugün güzel bir gün, diye düşünürsünüz. Başlayalım bakalım.

Şaşıracaksınız ama bu sabah, kesinlikle o sabahlardan biri değildi.

Telefonum komodinin üzerinde kıyamet kopuyormuş gibi titreşip duruyordu.

Tamay mı yazıyordu? Kombinini mi seçememişti? Bu kadar arka arkaya gelen mesaja bakacak olursak gerçekten zorlu bir kombin olmalıydı. Başka bir ihtimal ise iklim’in başaramadığı bir manevra yüzünden sinir krizi geçirmesiydi. Hangi seçenek olursa olsun, hemen kalkmam ve arkadaşlarıma psikolojik olarak destek olmam gerekiyordu.

Uykulu gözlerimi birkaç kere kırıştırıp elimi körlemesine komodine uzattım. Telefon parmaklarıma tutunamayıp yere düştü. Ağzımdan çıkan belli belirsiz bir homurdanmayla onu yerden aldım ve parlak ekrana bakarken yazıları okuyabilmek için gözlerimi kısıtım.

Eğlence parklarındaki, mide bulantısı yaşayacağınızdan emin olduğunuz ama arkadaş grubunuzda kötü olan taraf olmak istemediğiniz için kendinizi güvende hissetmeseniz de bindiğiniz oyuncaklar vardır ya hani. İşte kalbim tam da ona binmişim gibi atmaya başlayıverdi.

Çünkü Akay mesaj atmıştı. Üst üste beş mesaj. Kalbime doğrudan fırlatılan ve ellerimin buz kesmesine sebep olan beş küçük füze gibi.

İşte şimdi tam olarak uyanmıştım.

Akay: Günaydın.

Akay: Bugün kafeyi amcam açacak.

Akay: Akşama doğru da dün onunla görüşen ve içine sinen bir eleman varmış, onunla görüşeceğiz.

Akay: Ama o zamana kadar şeninim.

Akay: Kaçta geleyim?

Beynim bu mesajları güçlkle algılıyordu. Uykumda Türkçe konuşmayı ve anlamayı mı unutmuştum? Biri bana bu kelimeleri çevirebilir mi?

Gelmek.

Bale.

Doğru ya!

Akay'ı beni bale dersinden sonra izleyebilmesi için stüdyoya davet etmişim. Özgüven patlaması yaşadığım ve düşünmediğim anlardan birisiydi herhalde. Şu anda hissettiğimden çok daha cesur, çok daha rahat bir versiyonum olmalıydı. Eh, artık caymak için fazlasıyla geçti.

Tamam, sakin ol Güz. Sadece bir ders. Ayrıca Fındıkkıran Balesi için seçilirsən seni yüzlerce kişi izleyecek. Akay dan mı çekineceksin?

Ben: Ben sana dersin bitişine on beş dakika kala

haber versem nasıl olur?

Ben: Yeterli bir süre mi?

Akay: Gayet.

Telefonu bırakır bırakmaz duş a koştum. Duş alırken buram buram çilek kokan şampuanıma karışan sıcak buhar etrafımı sardı. Akay geldiğinde neler yapacağımı kafamda kurmaya başlamıştım. Yani, gerçekten... Davet ederken ne düşünüyordum ki? Düşeceğimden ya da rezil olacağımdan değil... Ama ya sıkılırsa ne olacaktı? Baleden anladığını bile sanmıyordum. Belki izlemekten hoşlanıyor olabilirdi...

Kaotik yirmi dakikalık bir duş ve daha da kaotik bir saç şekillendirmenin ardından bale kıyafetlerimi üzerime geçirdim. Spor

çantamı da hızlıca bir kontrol ettim. Suyumu tazeleyip havlularımı yeniledikten sonra yeni ^o/»/'lerimi de gülümsememe engel olamadan spor çantama attım. Onları denemek için sabırsızlanıyordum! Yeni po-zzzflerle geçirilen ilk ders gibisi yoktu.

Mutfaktan geçerken telefonumu çıkardım ve bir saate, bir mutfağa baktım. Kahvaltıyı atlayabilirdim, biraz geç kalmıştım. Öte yandan İklim le Tamay 1 yıllar boyunca doğru düzgün beslenmeleri için zorbala-dıktan sonra kendi tükürdüğümü yalayamazdım. Peki fazla gelir ve kamım şişerse ne olacaktı? Hem Meriç Hoca nın hem de Akay'ın karşısına şişmiş bir alt göbekte mi çıkacaktım?

Bir kere daha saate baktıktan sonra çantamı omzumdan kaydırıp yere attım.

Tabii ki öyle çıkacaktım. Göbeğim varsa vardı, vücuttu bu sonuçta. Yeri gelir şişer, yeri gelir belli olurdu. Sağlıklı olduğumu saklamaya çalışacak halim yoktu.

Telefonumdan bir şarkı açtıktan sonra sevdiğim meyveleri doğramaya başladım. Elbette bunu yaparken kızları da durumdan haberdar etmeyi unutmadım.

Ben: Günaydın Zirve Ötesi Kızları!

Ben: Günaydın canım dostlarım!

Ben: Size gününüze renk katacak haberlerle geldim!

Ben: Ben yürek yedim ve Akay'ı derse çağırdım!

Ben: Hatta direkt olarak, "Gel de birkaç hareket göstereyim/" demiş olabilirim...

Saat farkı yüzünden ne yaptığını tam olarak tahmin edemediğim Tamay'ın cevabı gecikmedi.

Tamay: Şu an seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam.

Tamay: Deneyebilirim ama kelimeler kifayetsiz kalır.

İklim: GÜZ SANA İNANAMIYORUM!

İklim: KEŞKE ORADA OLABİLSEYDİM!

İklim: VİDEOYA ALMA ŞANSIN FALAN YOK MU?

Tamay: Akay'ı kaçırmak için harika bir fikir. Ona gidip en yakın arkadaşlarına atmak için kendisinin videosunu çekeceğini söyle.

İklim: YA SÖYLEMEYECEK TABİİ Kİ! GİZLİ

GİZLİ HALLEDEBİLİR.

Ben: Yok artık...

Bir yandan kızlarla konuşmaya devam ederken diğer bir yandan da ahşap bir kaba koyduğum meyvelerimin üzerini kapattım. Çatalımı da

dudaklarımın arasına yerleştirerek yeniden çantamı omzuma astım. Kapıyı açtığım gibi yüzüme vuran sıcak hava yazın artık gerçekten yaklaştığını hatırlatıyordu.

Tamay: Ya sizi bilmiyorum ama ben Güz'ün böyle bir şey yapacağını düşünmezdim.

İklim: Ben de.

Ben: Ben de.

Tamay: Lütfen bu flörtleşmenin bu kadarla kalmayacağını söyle!

İklim: Ben Güz'ün yerinde olsam on parmağımdaki on tırnağı da yemiştim şu an. Bence şu anda bile gayet iyi ilerliyor.

Tamay: Bunun sebebi romantik ilişki anksiyetesine sahip olman değil hayatım, mükemmeliyetçiliğin. Performans sergileyeceğin kişi bir kedi bile olsa tırnaklarını yerdin sen.

Bir yandan yürüyüp bir yandan kıkırdarken meyvelerimi yemeye başladım. Yanımdan geçen bir komşumuz tuhaf tuhaf bakarak başıyla selam verdi. Ben de ona selam verdim ancak dik dik bakmaya devam ederken neredeyse tökezledi. Muhtemelen hafiften deli olduğumu düşünüyordu. Anlaşılır bir durum sevgili komşum, sen de haklısın.

Telefonum titreştiğinde ışığı bile kışkandıracak bir hızla elimi cebime attım ve mesajın Akay'dan gelip gelmediğini kontrol ettim. Kalbim bir anda deli gibi atmaya başlamıştı. Bir erkekten gelecek bir mesaj beni bu kadar heyecanlandırıyorsa buna yapılacak tek bir yorum vardı: Ayvayı yemiştim.

Ayvayı yemiştim çünkü normalde böyle olmazdım. Bana böyle hissettiren erkekler genelde kurgusal karakterler olurdu. Onlar kendi dünyalarındaki kadınlar için bir şeyler yapar, benim kalbim çarpmaya başlardı. Sayfaları çevirdikçe hızlanırdı kalbim, gerçek hayat için değil, kendi telefonum yüzünden hiç değil. Bir telefon titreşmesi yüzünden midemde kelebekler uuşmaz, ellerim heyecanla titremezdi. şimdiyse sanki tüm günüm onun yazacağı tek bir kelimeye bağlıymış gibi davranıyordum. Belki de tam

uyanmamıştım ve beynim doğru düzgün çalışmıyordu. Kendime gelememiş olmam, gayet mantıklı bir açıklamaydı.

Kalbim beni ele vermeye çoktan hazırdı. Mantığım, “Sakin ol kızım, abartma. O sadece tatlı bir çocuk ve bu sadece bir mesaj!” dese de hiç kimseyle doğru düzgün çıkmamış, hiç sevgilisi olmamış ama aşkı ve bu tarz durumları seven içimdeki küçük Güz, “Bu sadece bir mesaj değil seni aptal, böyle hissetmen onun resmen sana ilgi duyduğunun bir işareti!” diye bağıırıyordu.

İşte bu yüzden de ayvayı yemiştım. Kendimi yeterince tanıyordum, sanırım. Bu heyecan bana bunun sıradan bir arkadaşlıktan çok daha fazlası olduğunu fark ettirdi ve kendimi o kitaplardaki kızlar gibi hissettiğimde mantığımın ne kadar ileri gidebileceği belirsizdi. Garip olan şu ki, yakınmaya hiç niyetim yoktu. Sadece o heyecanı, o taşkınlığı hissetmek istiyordum. Belki aptalcaydı, belki sadece bana özgü bir çılgınlıktı ama bu duyguları sevmiştim işte.

Gelen mesaj, Akay’dan değildi. Kızların grupta devam ettiği konuşmanın bildirimleri geliyordu. İç çekerek telefonu yeniden cebime attım, kahvaltımın son lokmalarını ağzıma tıktım ve kabı çantama yerleştirdim.

Belki de bu etkinlik onun için pek bir şey ifade etmiyordu. Sıkılabilir, esneyerek telefonuna bakabilir, bir an önce gidebilmek için dakikaları sayabilirdi. Ya da bunların hiçbirini yapmasa bile balenin ona keyif vermediğini öğrenebilirdi. Bunların hepsi olası ihtimallerdi.

Bir diğer olası ihtimal ise balenin benim için ne demek olduğunu anlamasıydı. Tüm kaslarımı saatlerce zorlayarak, imkansız görünen pozisyonlarda mükemmeli ararken neden bu kadar uğraştığımı anlayabilirdi. Bir sıçrayışı, bir dönüşü, bir pozisyonu gördüğünde, “Demek baleyi bu yüzden bu kadar seviyor,” diyebilirdi.

Stüdyonun kapısına vardığımda durup omuzlarımı geriye attım ve derin bir nefes aldım. Evet, tatlı bir heyecandı. Evet, bugünün nasıl geçeceğini deli gibi merak ediyordum ama bunun dersimi etkilemesine izin vermeyecektim.

Akayı unut.

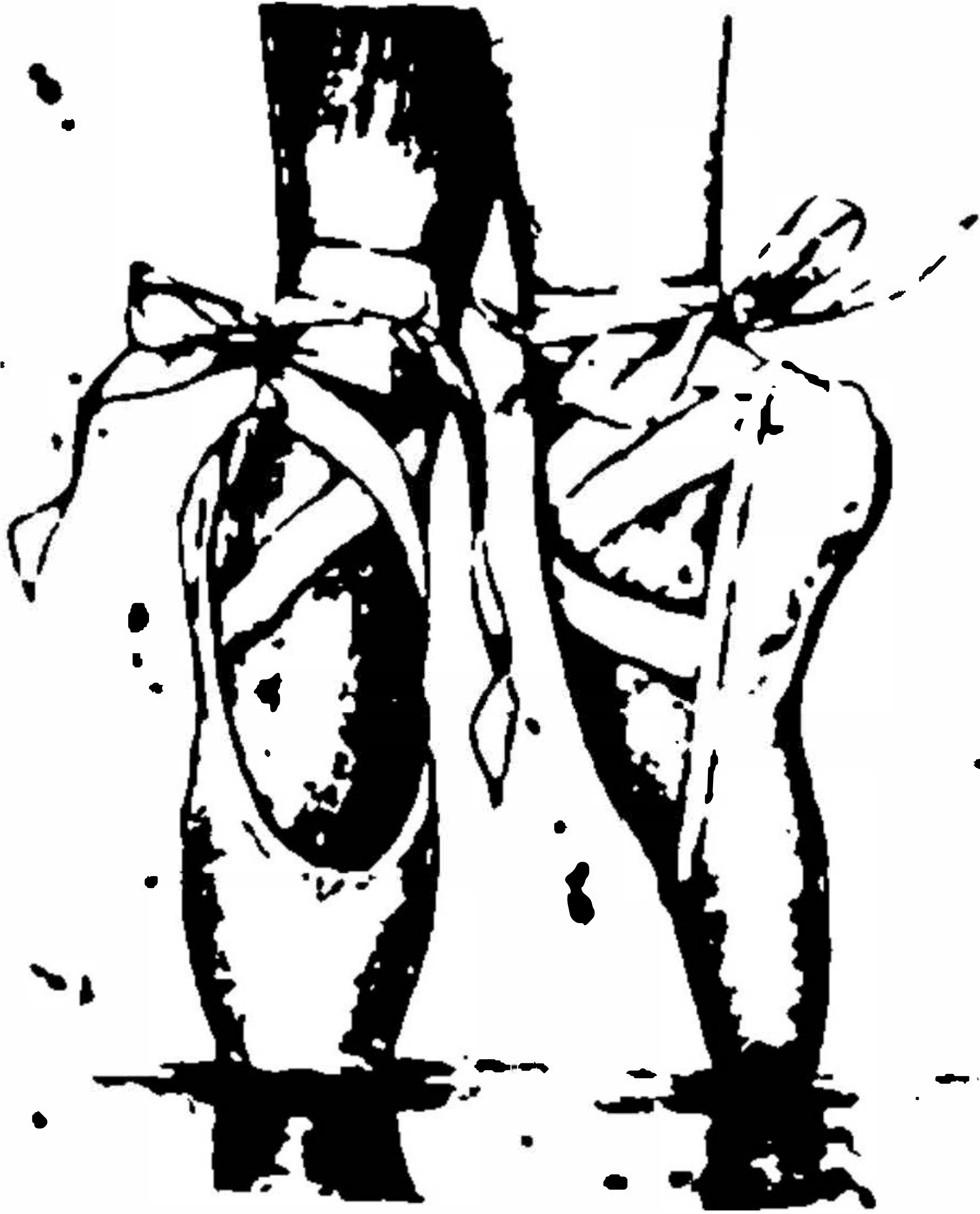
Çıkışta yapacaklarım unut.

İşi unut.

Evi unut.

Yalnızca baleye odaklan.

Kapının koluna dokunmamla açılması bir oldu ve cilalı ahşabın, reçinenin ve Meriç Hoca'nın çayının bilindik kokusu beni sıcak bir şekilde karşıladı.

Bölüm 29

Ders, balerinlerin aşına olduğu türden tatlı bir yorgunluk ve iç ra-hatbğıyla sona erdi. Sınıf arkadaşlarım soyunma odasına doğru süzülürken konuşmaları hem kısa kesilen kahkahalarla hem de fazla yapılan releveler yüzünden oluşan su toplamalarına yönelik sızlanmalarla doluydu. Bugünkü çalışmada özellikle kontrollü dönüşlere ve titizlikle yapılmış arabesklere

odaklanmıştık. Meriç Hoca ise her zamanki hassaslığından ödün vermeyerek duruşlarımızı düzeltmişti. Her bir pozisyonda bizi olması gerekenden daha uzun süre tutmuş; eleştirel bakışları kalkmış çenelerimizi, kavislenen ayaklarımızı tek tek inceleyerek bize zarafetin aslında görünür kılınmış öz güçten başka bir şey olmadığını hatırlatmıştı.

Diğerleri yavaş yavaş çıkarken ve tatlı, samimi halleriyle, hoşça kal Güz, sonraki derste görüşürüz, kafede kolay gelsin, diye vedalaşırken ben geride kaldım. Dans çantamın askısıyla oynayıp duruyor, son rond de jambe dizisinin ardından baldırlarımda hâlâ keyifli bir yanma hissediyordum. Ne tarafa dönsem aynalarda kızarmış yüzümü ve dağınık saçlarımı görüyordum. Zihnimse çoktan sabah oluşturduğum sınırları aşmıştı. Kontrolü kaybetmiştim. Şimdi karnımda sabırsız, heyecanlı ve hallerine bakılırsa oldukça iyi beslenmiş devasa kelebekler uçuşuyordu.

Herkes çıktığında Meriç Hoca'nın yanına giderek, "Hocam," dedim temkinli bir şekilde. Gülümsemekte iyi olduğumu bildiğimden, hemen yüzüme kocaman, ikna edici bir tebessüm yerleştirdim. "Ben biraz daha kalıp çalışsam olur mu?"

Hadi Meriç Hoca... Bu terli, muhtemelen kötü kokulu ve yorgun tatlılığa hayır diyemezsin.

* Relevi. dansçının ayak parmak uçlarına veya ayak parmaklarının üzerine topuklarını yerden kaldırarak yükselmesi anlamına gelir, (ed.n.)

Meriç Hoca kafasını kaldırdı ve yüzündeki ifade anlayış dolu, sıcacık bir gülümsemeye dönüştü. "Tabii ki canım. Yalnız ders de yoğun geçti zaten, kendini çok fazla yorma. Ayrıca bir buçuk saate küçükler grubu gelecek. O zamana kadar vaktin var. Tamam mıdır?"

"Evet! Çok teşekkür ederim," diye cıvıldadım içten içe yorulmama sözünü hiç tutmayacağımı bilerek. Dinlenme bugünün gündeminde yoktu. Akay'la geçireceğim vakitten sonra bir de saatlerce ayakta kalacaktım. Kesinlikle birden fazla ağrıkesiciye ihtiyacım olacaktı...

Telefonum titreşti; bu sefer Akay'dan olmalıydı.

Akay: Ben geldim, dışarıdayım.

Akay: Bekleyeyim mi gireyim mi?

Ben: Hocamız çıkmak üzere.

Ben: İki-üç dakika bekleyip gelebilirsin;

Meriç Hoca çıktıktan birkaç dakika sonra stüdyonun kapısı yavaşça açıldı ve Akay kafasını dikkatlice içeriye uzattı, yüzünde meraklı ama rahat bir ifade vardı.

“Şeker Perisi burada mı?” diye fısıldayarak takıldı bana, aynalara, barlara ve salonun sessiz ihtişamına bakarken. “Kendisinin büyük bir hayranıyım. Bir imza alabilir miyim?”

Gözlerimi istemsizce devirerek güldüm. “Dur bakalım, onunla tanışman için henüz erken.”

Akay başını hafifçe yana eğdi. Simsiyah gözlerindeki ifade samimi ve hevesliydi. Doğrusu sürekli siyahlar içinde dolaşan, kaskının arasından dünyayı pek de umursamıyormuş gibi bakan bu çocukta nasd bu kadar samimi bir ifade olabiliyordu, aklım almıyordu. Normalde koyu renk gözler biraz mesafeli, hatta belki biraz da korkutucu olurdu. Hele Akay’ınkiler gibi geceden çalınmış gözlerde böyle bir sıcaklık bulmak, kendimi metal müzik konserinde romantik şiir okuyan biriyle karşılaşmış gibi hissettiriyordu bana.

Motorcu, deri ceketli, siyalara bürünmüş bu çocuktan duygusal bir prens çıkar mıydı bilmiyordum ama gölgelere sığınmış prensleri anlatan kitaplar bana her defasında bunun mümkün olabileceğini kanıdıyordu.

Hazır mısın bana bir şeyler göstermeye?” elerken gözleriyle beni hafifçe süzdü ve />ozwflerimde takılı kaldı. “Aaa, bunlar yeni aldıkların. Çok güzel görünüyorlar. Yakışmış.”

Teşekkür ederim,” dedim yanaklarıma sıcaklık yayıldığını hissederek. Point\en gerçekten tanıdığı için mi söylemişti yoksa sadece isabetli bir

tahminde mi bulunmuştı? “Her ne kadar Fındıkkırandan çok bahsetmiş olsak da sürprizi kaçırmak istemiyorum. Kuğu Gölü’ne ne dersin? İlgini çekiyor mu?”

Dudaklarına bir sırtış yayılırken kaşlarını kaldırdı. “Pek bilgim olduğunu söyleyemem.”

Parmaklarımı gereksiz yere mahcup hissederek birbirine doladım. “O zaman... tanışmış olursun belki? Hem Odette’in koreografisi çok güzel.”

Akay içtenlikle güldü, rahat ve karizmatik haliyle kollarını bağlayıp bara yaslandı. “Bak şimdi iyice merak ettim. Sabırsızlanıyorum.”

Sesindeki tatlı şefkat, göğsümde yuva yapan gerginliği yatıştırıyordu. Akay’la göz göze gelmemeye çalışarak telefonu hoparlöre bağladım. Odaklanmam gerekiyordu ve onun bakışları dikkatimi fazlasıyla dağıtıyordu. Müzik, kulaklarımdan girip tüm bedenime akmaya başladığında hareketlerim kendiliğinden Odette’in tanıdık zarafetine büründü. Koreografi nefes almak kadar doğal bir şekilde içimden akıyordu.

“Bak bu kısım,” diye mırıldandım hafif bir piruet yaparken, “Odette’in Prens Siegfried’le ilk karşılaştığı sahne. Çok sevdiğim bir yer. Nazik, kırılgan ama aynı zamanda umut dolu. Sanki...” derken hafifçe duraksadım çünkü cümlemi nasıl bitireceğimi önceden düşünmemiştim. Ne gibi hissettiriyordu? “Âşık olmak gibi.”

Arada durup açıklama yapma ihtiyacı duyuyordum çünkü yalnızca performans sergilemek tuhaf hissettiriyordu. Üstelik bilmediği yerler için kelimelerle boşlukları doldurmak istiyordum. En azından konuşursam içimdeki heyecanı bastırabilirdim.

Bir sonraki pozisyona geçmeden önce ağır ağır Akay’a döndüm ve gözlerine baktım. Beni pürdikkat izliyordu; hayran olmuş, belki de biraz etkilenmiş bir ifadesi vardı. Altdudağını hafifçe bükmüştü. “Çok güzelsin,” dedi hülyalara dalmış gibi. Ardından gözlerini kırıştırarak hafifçe sırtını dikleştirdi. “Dansın yani, Kuğu Gölü, çok güzel. Odette. Bayıldım.”

* Piruet, kendi eksenini etrafında yapılan um dönüş hareketidir, (ed.n.)

Yakalandın motorcu çocuk, diye düşündüm. Yakalandın ama beni de yakaladın.

Bu baskıya daha fazla dayanamayacaktım. “Daha devam ederim istersen ama az çok böyle bir şey,” diyerek durdum. Zaten bacaklarım ve ayaklarım da iyice ağrımaya başlamıştı. Daha fazla yorulmak istemiyordum.

“Yoruldu mu?” diye sordu Akay birden endişeli bir sesle. “Gerçekten çok güç ve emek isteyen bir spora benziyor. Dışarıdan bile böyle diyebiliyorsam sen neler hissediyorsundur tahmin edemem. Yoruldu değil mi ya? Keşke bunu işe gelmeyeceğin bir gün yapsaydık. Düşünemedim.”

Hafifçe gülerek telefonumu aldım ve müziği durdurdum. “Ben seni davet ettim Akay, sorun yok. Yoruldu, orası doğru ama biraz soğuk kahve ve ağrıkesici ile kendime gelirim.”

Başıyla onaylarken gözleri odanın öbür ucundaki eski akustik piyanoya kaydı. “Bu piyanoyu çalmanıza izin var mı?”

Omuzlarımı silktim. “Vardır herhalde. Hiç sormadım.”

“Bence de sorun olmaz gibi...” Sözünü yarım bırakıp piyanoya doğru hafifçe başıyla işaret etti. “Birkaç dakikamız daha var gibi.”

“Ben mi çalayım? Bilmiyorum ki,” derken bir anda jeton düştü ve benden bahsetmediğini anladım. Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. “Dur bir dakika. Sen?” Parmağımla onu gösterdim. “Sen piyano mu çalıyorsun?”

Akay utangaç ama hoşnut bir tavırla omuz silkti. “Biraz.”

“Birazdan kastımız ne?”

“Orta düzey?”

“Bu yeterli bir açıklama değil.”

Yüzünde muzip bir sırıtışla piyanoya doğru yürümeye başladı. “Şöyle açıklayayım o zaman...”

Piyanonun başına oturdu ve kapağını nazikçe kaldırdı. Uzun parmakları tuşların üzerine yerleşti ama basmadan önce duraksadı. Elleri damarlı ve zarıftı. Hareketleri ağır ve dikkatliydi, sanki piyanoyu incitmekten korkuyordu. Birkaç gümüş yüzüğünün parıltısı gözüme yansıdı. Bileğinden başlayarak koluna uzanan dövmesi ise simsiyah mürekkeple çizilmiş belirsiz desenlerdi ancak onu bu şekilde gördüğümde, o dövmenin etrafına birkaç notanın ne kadar yakışacağını düşündüm.

Derin bir nefes aldı, omuzlarını rahatlattı ve birden parmakları tuşlarda gezinmeye başladı. Stüdyo, net ve akıcı notalarla doldu.

Kuğu Gölü.

Bu kesinlikle utana sıkıla çalınan, notaları sekteye uğratan amatör bir performans değildi. Çaykovski'nin eseri Akay'ın parmaklarının altında mükemmel bir akıcılıkla canlanıyordu. Ağzım açık kaldı; inana-mıyordum. Tanıdık melodi etrafımızda dolaştıkça içimdeki şaşkınlık yerini hayranlığa bıraktı.

Akay tamamen odaklanmıştı; ikindi ışığında profili büyüleyici görünüyordu. Parmakları tuşların üzerinde rahatça dans ediyordu, kendini tamamen müziğe kaptırmıştı. O anda büyülendiğimi hissettim; gölgelerde kalmış bir yeteneğin, beklenmedik bir zarafetin karşısında hayrete düşmüştüm. O da beni bale yaparken gördüğünde böyle hissetmiş miydi acaba?

Akay parçayı fâzla uzun tutmayarak ikinci dakikasında kesti ve son notanın yankısı sessizliğe karıştığında başını kaldırıp bana döndü.

Utangaç ama gururlu bir tebessümle baktı. “Orta düzey işte,” diye tekrar etti hafifçe omuz silkerek.

Kafamı aşağı yukarı sallarken ne diyeceğimi bilemiyordum bile. Ağzım açık bakakalmıştım.

Akay'ın bakışları dudaklarıma indi. “Sürpriz mi oldu?” dedi parmaklarını çeneme nazikçe dokundurarak açık kalan ağzımı kapatırken.

“Orta düzey dediğin bu mu Akay? Notasız, akustik piyanoda Kuğu Gölü’nü ezbere çaldın. Hem de hata yapmadan.”

Tatlı bir kahkaha attığında sesini neredeyse kalbimde hissettim. “Sürpriz mi oldu?”

“Herhalde yani!” diye çıkıştım şok içinde piyanoya doğru yürüyerek. Önce yanına yaslanayım diye düşündüm ancak Akay ona doğru geldiğim gibi kenara kayarak küçük taburede benim için bir yer açtı. “Şaka bir yana, bayıldım. Neden daha önce piyano çaldığını söylemedin? Senden bir elektro gitar ya da bateri beklerdim ama piyano şaşırttı.”

Bana doğru hafifçe eğilip gizemli bir ses tonuyla fısıldadı. “Onları da çalabiliyorum.” Nefesi terden nemlenmiş kulağımdan çeneme doğru bir serinlik oluşturdu.

• “Vay be. Ben de birbirimizi tanıdığımızı zannediyordum,” diyerek dramatik bir şekilde elimi göğsüme koydum. “Bu dostluğumuza büyük bir darbe oldu.”

Akay’ın bakışı göğsüme, oradan dudaklarıma ve tekrardan gözlerime kaydı. “Sormadın ki! İnsan durup dururken, ‘Ya bu arada ben şu enstrümanları çalabiliyorum!’ demiyor. Ayrıca sen de bana balede bu kadar iyi olduğunu söylemedin. İyi demek az kalır hatta, mükemmeldin. Büyük bir sahnede başaracaklarını hayal bile edemiyorum!”

Hafifçe gülerek koluna vurdum. “Başka ne çalabiliyorsun?”

“Klasiklerin birçoğunu biliyorum. Sana da çalmak isterim ama işe gitsek iyi olur yoksa amcam bu piyanoyu alıp bir taraflarıma s-”

Anında ayağa kalktım ve cümlesini tamamlamasına izin vermedim. “Gidelim o zaman.”

O da kalkarak piyanoyu kapattı. Tam soyunma odasına doğru ilerleyecektim ki durmak zorunda kaldım. Bir sorun vardı. Ayak parmaklarımı haddinden fazla yormuştum ve canım yanıyordu. Normalden daha yoğun bir acıydı bu.

Yine de çaktırmamaya çalışarak telefonumu kaptım, başımı ve sırtımı dik tutmaya çalışarak soyunma odasına yöneldim.

Bir adım. Sonra bir tane daha. Derken...

Çok yanlış bir noktaya ağırlığımı vererek acıya dayanamadım. Bir anlığına yerçekimiyle aramda yaşanan savaşta kesin kaybedeceğimden emindim ki güçlü bir kol belimi sardı. Aniden kendimi sırtımda kaslarını hissedebildiğim bir kolun desteğıyle Akay'ın göğsüne yaslanmış halde buldum.

Hangi romantik komedi hikâyesine ışınlandım ben az öncel¹

Nefesim kesilmişti, aniden önüme döndüm. Beni tutmak üzere eğildiğı için o kadar yakındık ki nefesim onun çenesine çarpıyor, onunki ise alnıma iniyordu. Ellerini belimde hissetmek tüylerimi diken diken etti ama beni asıl sarsan şey bakışlarıydı. Gözleri, anlık bir endişeyle karışık hayranlıkla gözlerime kilitlenmişti. Dudaklarımız arasındaki mesafe artık nefesle ölçölüyordu. Her şey birkaç saniyeliğine dondu. Birimizin en ufak bir hareketi her şeyi mahvedebilirdi.

Mahvetmek doğru bir kelime miydi?

Akay tam bir centilmen gibi boğazını temizleyip beni doğrulttu. Bir eli hâlâ belimdeydi ama artık desteklemiyordu. Yalnızca orada oyalanıyordu.

“İyi misin?” diye fısıldadı kadife gibi sesiyle.

“İyiyim,” dedim ve yapmacık bir şekilde güldüm. “ Wattpadsahneleri yaşamayı acilen kesmemiz lazım.”

Başını hafifçe yana eğdi, elini çekti ve güldü. “Denk geliyor.”

“Evet,” dedim ve bir adım geri çekildim.

“şikâyetim yok.”

Güldüm. Buna ne cevap verilirdi ki? “Ben... Hızlıca üstümü değıştireyim. Çantamı da alayım,” derken bir adım daha geri ıktım. Can acımı

unutmuştum bile. “Sonra gidelim, olur mu?”

Başını usulca salladı. “Acele etme.” .

Canımın acısının yerini göğsümde filizlenen, hafif ve hoş bir kıpırtı aldı. Dokunuşları her zaman içimde bir yerlerde duran bir melodiyi uyandırmış gibiydi. Bizzat tatmadığım ama tanıdığım, dinlemeye korktuğum ama dilediğim bir melodi.

Usulca döndüm. Adımlarım soyunma odasına yönelse de içimde bir şey onun yanında kalmak istiyordu. Piyano çalmaya, yanında oturmaya, sohbet etmeye devam etmek istiyordum. Bana o piyanoya dokunduğu gibi dokunmasını, parmaklarının dudaklarımda ve çenemde gezmesini istiyordum.

Evet, söylediğim gibi. Ayvayı yemiştım.

Artık beni nefessiz bırakan tek şey bale dersleri değildi.

Bölüm 30

Hızlıca soyunma odasında bir duş aldıktan sonra aynalarla kaplı duvarlarımızın ötesinden tenime çarpan serin havayla gerçekliğe geri

döndüm. Hafifçe ürpermeme güneşe doğru koşmam bir oldu. Güneşi her zaman sevmişimdir.

Güneşin varlığı yalnızca bir ışık değildi benim için. Beni daha güçlü, daha umutlu ve mutlu hissettirirdi. Sabahın erken saatlerinde gökyüzünü fethedişini izlemeye bayılırdım mesela. Bu her şeyin, her gün yeniden başlayabileceğini hatırlatırdı bana. Kararsızlıklarımı eritir, içimi ısıtır, omuzlarımdaki yükü hafifletirdi. Güneş de hep orada olurdu. Sorular sormaz, açıklama istemezdi ve varlığıyla iyi gelirdi. Bazen anlatacak çok şeyim olduğunu ama bunları nasıl, kime anlatacağımı bile bilemediğimde yeterdi bana varlığı. Güneş benim için sabırlı ve sessiz bir dosttu. Herkesin ihtiyacı olan, sahip olanların şanslı sayılacağı türden bir dost.

“Aracınız hazır, Kül Kedisi,” dedi Akay yanına vardığımız motorunun kaskını bir elinden diğer eline sektirip bana uzatarak.

Simsiyah motoruna şüpheyile baktım. O canavarın üzerine bir kez daha çıkma düşüncesi içimde tanıdık bir heyecanla karışan o hafif korkuyu uyandırıyordu. Mantıklı düşünmem gerekiyordu. Sonuçta çocuğu buraya çağırmıştım ve aynı yere gidecektik. Beraber gitmemiz daha mantıklıydı. Ondan yürümesini isteyebilirdim belki ama bu sefer de iş çıkışı bir kere daha bu kadar yolu gelmek zorunda kalacaktı. O halde en mantıklı seçenek...

Neşeli bir gülümsemeyle cevap verdim. “Harika! Bugün de bir ölüm tehlikesi eksik diyordum, tam oldu!”

Akay hafifçe güldü, huzursuzluğumu fark etmişti, “istiyorsan yürüyelim. Israrcı davranmak istemiyorum. Huzursuz hissedeceksen-”

Hissedeceğim ama sorun değil,” diyerek araya girdim kaskı başıma geçirirken. Ayrıca bir süre daha beraber çalışacak gibiyiz. Belki de motor işine alışmam gerekiyordur.”

Akay ın yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Kocaman bir gülümseme.

Kocaman.

Şu ana kadarki en büyük gülümsemesi olabilirdi. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Ellerini nazik hareketlerle uzattı ve kaskımı bağlamama yardımcı oldu. Dokunuşları da bakışları gibi yumuşacıktı. Ardından kendi kaskını takarak yerine geçti. Homurdanmamak adına içimden söylene söylene çantamı sırtıma doğru çektim. Dikkatle arkasına çıktıktan sonra beline sıkıca sarıldım ve ellerimin altındaki kaslı vücudunun beni hiç etkilemediğine beynimi ikna etmeye çalıştım.

İyi miyiz?” diye sordu omzunun üzerinden.

Başımı salladığımda motoru çalıştırdı. Zaten kısacık bir seyahat olacaktı. Rüzgârın gürültüsü kulaklarıma dolarken etrafımızdaki ağaçlar ve binalar birbirine karışıyordu. Gözlerimi kapatarak başımı Akay’ın geniş sırtına gömdüm ve muhtemelen gereğinden çok daha sıkı sarıldım. Akaysa her hareketimde ne yapmaya çalıştığımı anlamak için çaba gösteriyormuş gibi vücudunu ona göre hareket ettiriyordu. Ne düşünüyordu acaba? Kafasını öne yasladı. Ben de eğileyim de rahat rahat yaslasın. Kollarını daha da sardı. O halde ben de arkaya doğru geleyim, daha yakın olalım. Yoksa yalnızca şunu mu düşünüyordu? Beş dakikalık bir yol, rahat dur.

La Likya’nın önüne vardığımızda bacaklarım hem antrenmanın hem de motorun üzerindeki gerginliğin etkisiyle perte dönmüştü; yine de garip bir şekilde kendimi iyi hissediyordum. “Tamam ya,” dedim neşeyle motordan asfalta atlarken. “Alışmaya başladım bence.”

Akay hem beni hem de motoru dengede tutmaya çalışarak neşeli tavrıma katıldı. “Aynen öyle! Birkaç kere daha binersen iyice alışırsın. Belki kendi motorunu bile isteyebilirsin.”

Kaskı çıkarıp özenle topladığım saçlarımın dağılmış minik minik tutamlarını kabullenerek ona ciddi bir bakış attım. “Abartmayalım.”

Kafenin girişine doğru yürürken kapının yanında kollarını göğsünde kavuşturmuş halde dikilen Ahmet abiyi fark ettim. Bizi görür

görmez yüzündeki sabırsız ifade bir tutam rahatlama ve biraz da sitemle değişti. .

“Nihayet geldiniz,” diye homurdandı. “Geç kaldınız.”

“Sanatsal bir gecikme?” diye atıldı Akay neşeyle ve duvardaki Atatürk portresini işaret etti. “Sanatsız kalan bir milletin hayat damarlarından biri kopmuş olur. Biz sadece Atamızı dinliyorduk.”

Ahmet abi ona bir bakış attı ama Akay çok doğru bir noktaya parmak basmıştı. Hemen yumuşayan adam bir iç geçirdi. “Hadi içeri girin. Ellerinizi yıkayın, önlüklerinizi takın, sonra da yeni elemanla tanıştıracığım sizi.”

Akay’la birbirimize meraklı bakışlar attık ve tezgâhın arkasına geçtik. Sabun köpükleri, su sıçramaları ve önlükle boğuşmalar eşliğinde merakımızın getirdiği hızla rekor sürede işe hazır bir hale geldik.

“Sence kimi işe aldı?” diye fısıldadım. “Ayrıca burası en son batmıyor muydu? Bu kadar hızlı toparlanmış olamaz. Kuzenin falan mı?”

“Hayır, Ankara’da hiç kuzenim yok,” dedi Akay parmak uçlarıyla üzerime birkaç damla su sıçratarak. “Ayrıca yeni eleman daha fazla gider anlamına gelmiyor. Amcam bizi yine aynı anda iki eleman çalışacak şekilde ayarlayacak. Saatlik ücret alıyoruz ya, gerçi sen saatlik ücret alıyorsun, benim ne aldığım belli değil, amcamın keyfi ne isterse... Neyse. Eğitim süresi bittiğinde üçümüz aynı anda çalışmayacağız. Bu birimizin yokluğunda diğerinin o vardiyayı doldurması için.”

“Anladım,” diyerek Akay’la beraber Ahmet abinin yanına yürüdüm.

Ahmet abinin yanındaki genç, bir dergi sayfasından fırlamış gibiydi. Mükemmel bir sonbahar stiliyle giyinmişti. Onu ilk gördüğümde aklımdan geçen tek şey şu oldu: Evet, işte Pinterest’te Sonata zorla giydirmeye çalıştığım kombin öneri panolarının vücut bulmuş hali.

Keten mi pamuk mu karar veremediğim krem rengi gömlek, dirseğe kadar sıvanmış kolları ve rasgele açılmış düğmeleriyle konuşuyor gibiydi. Ben

pahalı bir gömleğim, hava sıcak ve hem terlememek hem de şık görünmek için varım.

Altına giymiş olduğu soluk yeşil şort, sıcak yaz akşamlarında buz eşliğinde içilen matcha tonlarını andırıyordu. Büyük cepli, epey fonksiyonel olanlardan. Ayakkabılarına baktığımdaysa tertemiz, krem rengi şık ayakkabılarla karşılaştım.

Tüm kombinini boynundaki ikili kolye, yakasına astığı güneş gözlükleri ve dağınık, kıvrırcığa yakın diyebileceğim kadar dalgalı açık kahve saçları tamamlıyordu. Evet evet, bu kişi bir kitap karakteri olsaydı kesinlikle yazlık bir kasabaya yeni taşınan, tüm yazı orada geçireceği için butik bir kitapçıda çalışan, edebiyatla yakından ilgilendiği için müşterilerin isteklerini çabucak bulabilen yakışıklı yabancı olurdu.

Bu, dedi Ahmet abi eliyle Akay'ı göstererek. “Yeğenim Akay. Sana o yardımcı olacak. Ardından elini bana doğru çevirdi. “Bu da Güz kızımız. Yeni başladı sayılır ama işi kaptı bile. Sosyal medya ve sana gösterdiğim Kaçırılmış Bağlantılar panosuyla da o ilgileniyor.”

Gülümseyerek çok hafif bir reverans yaptım. O da önce bana, sonra Akay a bakarak başıyla selam verdi. Gülümsemesi insanın içini ısıtıyordu. “Merhaba,” dedi gözlerinde dostça bir ışıltıyla. “Çok memnun oldum. Ben de Ardıç.”

“Burası için fâzla şık giyinmişsin dostum,” diye şakalaştı hemen Akay. Elini uzatırken güldü. “Sana acilen bir önlük ayarlamamız lazım yoksa bu gömleği mahvedersin.”

“Tarzına bayıldım bu arada,” diye söze girdim gülümseyerek. “Ben de abime böyle bir tarz sağlamaya çalışıyorum. Asla dinlemiyor gerçi. Neyse ki kendi tarzı da kötü değil de üstüne çok gitmiyorum. Abi dediğime bakma bu arada, yaşlarımız çok yakın. Daha çok ikizim gibi. Sen kaç yaşındasın?”

“Yirmi iki,” diye yanıtladı beni.

“Okuyor musun?”

“Sinema ve Televizyon okuyorum. Varkent Vadisi Üniversitesinde.”

“İstanbul’dan geliyorsun!” diye atıldım ve parmağımı İstanbul’un konumunun olduğunu düşündüğüm yöne doğru salladım. Muhtemelen yanlış yöne sallamıştım.

Ardıç hemen başıyla onayladı. “Evet, bu dönem erken bittiği için ailemin yanına geldim. Yaz sonuna kadar buradayım. Sonbaharda okul başladığında geri döneceğim.”

Akay hafifçe güldü. “Yaz için İstanbul’un neminden kaçtın yani.”

“Biraz öyle oldu.”

Ahmet abi kemerini düzelterip omuzlarını geriye attı. “O zaman siz kaynaşın ve Ardıç’a işi öğretin. Bir sorunuz olursa ben buralarda dolaşıyor olacağım. Beni bulursunuz.”

Üçümüz de başımızla onaylayarak Ahmet abinin uzaklaşmasını izledik.

Ardıç kibarca başını sallayıp ellerini önünde birleştirerek hafifçe eğildi. O kadar tatlı birine benziyordu ki şimdiden iyi anlaşıcağımızı hissetmiştim. Karakteri, daha doğrusu saçtığı enerji onda kendimi görmemi sağlamıştı.

“Hadi bakalım,” dedi Akay yedek önlüklerden birine uzanarak. “Senin geleceğini bilsek bunları yıkamaya verirdik ama bugünlük idare edebilirsin, değil mi?”

Yalancı, diye düşündüm. Geleceğini bilse bile önlükleri yıkatmayı unutacağına dair yeni />0/Wlerim üzerine bahse girerdim.

Ardıç, “Ederim tabii,” derken önlüğü başından geçirip belinin etrafında özenli bir şekilde bağladı.

Sonrasında ona tezgâhı, kupaların yerini, sipariş sistemini, buz makinesini, kahveleri nerede hazırladığımızı, hatta tezgâhı sildiğimiz bezi kimin nerede unutma eğilimi olduğunu bile gösterdik. Ardıç da bu sırada her şeyi dikkatle dinliyor, sık sık başını sallıyor, arada da saçını düzeltiyordu.

Kaçırılmış Bağlantılar panosuna geldiğimizde ona kısaca neden böyle bir şey yaptığımızı anlattım ve sosyal medya hesabımızı gösterdim. Bu süreçte Ardiç'in ağız hayranlıkla aralanmıştı. "Bu, bir kafede gördüğüm en havalı şeylerden birisi olabilir," derken gözlerinde ışıltılı bir bakışla bana bakıyordu. "Dâhice! Ben bir müşteri olsam bu kısım ilgimi acayip çekerti. Sosyal medyada karşıma çıksa da kesinlikle kaydedip arkadaşlarımı alıp gelirdim. Çok sevdim. Çıkışta ben de yazayım bari," dediğinde ikimiz de hafifçe güldük.

Benim öğretebileceğim veya eşlik edeceğim kısım tamamlandığında arka tarafa geçip bardakları yerleştirmek üzere İkiliyi baş başa bıraktım. Bir yandan yeni yıkanmış, hâlâ sıcak bardakları boylarına göre raflarına koyarken uzaktan gelen mırıltılar dikkatimi çekti.

Akay, Ardiç'a içerdeki ışıklandırmaların nereden açılıp kapandığını ve hangi anahtarın nereyi kontrol ettiğini gösteriyordu. Bir yandan da sohbet ediyorlardı. Dikkatimi çeken şeyse kendi ismimi duymak oldu.

"Eee," dedi Ardiç çekingen ama meraklı bir ses tonuyla. "Güz'le sevgili misiniz?"

İşte cam o anda neredeyse bardaklardan birini düşürecektim.

Akayın vereceği cevabı duyabilmek için bardakları ağır çekimde yerleştiriyormuş gibi yaptım ve diğer bir yandan da ses çıkarmamak için uğraşarak kulak kesildim. Ne cevap verecekti? öyle olduğumuzu söyleyemezdi herhalde. Ardiç'in bunu sorma sebebi neydi acaba? Yoksa benden hoşlanmış mıydı? O halde Akay geri mi çekilecekti yoksa kıskançlık mı yapacaktı? Kıskançlığı yalnızca okuduğum kitaplarda severdim. Umarım saçma sapan bir sahiplenme girişiminde bulunmaz, diye düşündüm. Şansıma ne kafe kalabalıktı ne de müziğin sesi yüksekti. Sinsilik için biçilmiş kaftan.

Hayır, dedi Akay, sesi biraz gerilmiş gibiydi. "Değiliz."

"Öyle gibi duruyordunuz."

"Yok, değiliz."

Bir sessizlik oldu.

Sonra sessizlik tuhaf derecede uzadı.

Uzamaya devam etti.

Hâlâ konuşmuyorlardı.

Konuşsanıza, diye bağırmak istedim. Konuşun da dinleyeyim biraz!
Akay'ın ağzından laf almak için mükemmel bir zamanlamaydı. Belki de konuşmaya ben dahil olmalıyım, diye düşünürken Akay tekrardan konuştu.

“Neden sordun?”

Ardıç son derece rahat bir ses tonuyla yanıtladı. “Merak ettim. Hoş bir kız. Çok güzel gülümsüyor. Sen de gayet karizmatiksin. Neredeyse film yıldızı gibisin. Dışardan görsem burada çalıştığını düşünmezdim.”

“Yani merak ettin, anladım onu. Peki merak etme sebebin ne? Yanlış anlama ama şansını denemeyi falan mı düşünüyorsun?”

Ardıç birden küçük bir kahkaha attı. “Hiç alakası yok. Dediğim gibi, çok hoş bir kız ve birçok ortak noktamız olduğuna da eminim. Muhtemelen bu ortak noktalardan birisi de aynı cinsten hoşlanmamız. Kesinlikle şansımı denemek gibi bir niyetim yok. Yakıştığınızı düşündüm.”

Akay, “Ha!” diye bağırdığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Sesi bir anda öyle rahat çıkmıştı ki duyan da piyango vurdu zannederdi. “Tamam. Süper! Harikaymış. Çok sevindim.”

“Biraz gerildin sanki?” dedi Ardıç eğlendiğini belli eden bir sesle.

“Bir tık. Ama senden dolayı değil. Yani Güz'den hoşlansan gerilirdim de, sonuçta bir ilişkide değiliz. Bana düşmez. Maalesef. Keşke olsak. Durumlar biraz karışık. Belirsiz. Daha yeni tanıştık sayılır zaten. O yüzden ona ihtiyacı olan tüm mesafeyi ve vakti vermeye çalışıyorum.”

“Bu da seni delirtiyor mu?”

“Hem de nasıl.”

“O halde sen duygularından eminsin?”

“Dostum, harika birisin ve seni şimdiden sevdim ama bu yarım saat önce tanıştığım biriyle konuşabileceğim kadar rahat bir konu değil.”

“Peki o zaman,” derken Ardıç’ın sesi hiç de alınmış gibi değildi. “Ne kadar samimiyet lazım?”

“Biraz daha fazlası.”

“Bir iş çıkışı bira içmeye gitsek?”

“Hmm,” dedi Akay. Yalnızca sesinden bile bu fikrin hoşuna gittiğini anlayabiliyordum. “Bu fikir hoşuma gitti.”

Bakın, ne dedim size?

Tam o anda kapının sesi duyuldu. Bir müşteri kapıdan içeri girdi. Akay hızlıca bana doğru baktı. Bu, ben Ardıç a öğretmeye devam edeyim, sen siparişi al, anlamına geliyordu. Başımınla onaylayıp ışık hızıyla kasaya geçtim. Bir yandan sistemi açarken diğer yandan da müşterinin kasanın tam ucunda durduğunu görebiliyordum.

Müşteriye bakmadan, “Merhaba, hoş geldiniz! Ne hazırlayalım?” diye sorarken hâlâ uykuda olan sistemin açılması için uğraşıyordum. Neydi bunun şifresi? Sevgili muhabbetleri yüzünden aklım tamamen dağılmıştı.

Ardından duymaya alıştığım, hatta ezberlemeye başladığım kahve siparişlerinden birinin gelmesini beklerken kendi adımı duydum.

“Güz?”

Ses yabancıydı. Ama ismim... Benim adım...

Başımı kaldırdım.

Gözlerim önce yüzünde gezindi, sonra boğazım düğümlendi. Kalbimde tarif edemeyeceğim bir yük hissettim.

Ayakta dik durmakta zorlandım.

Kıpırdayamadım. Ne geri çekilebildim ne de ileri gidebildim.

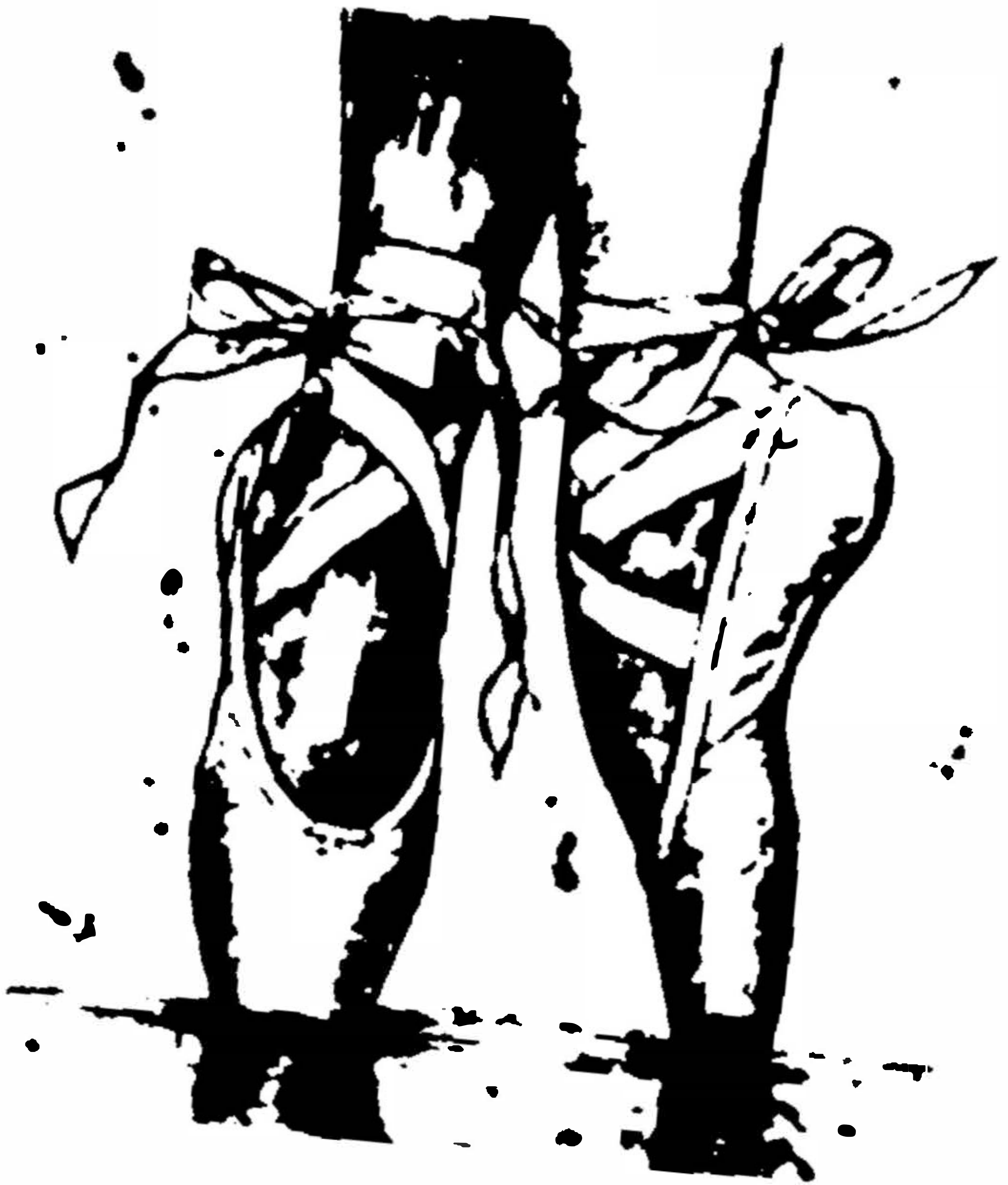
O an kafe daha da sessizleşti. İçimdeki gürültüye rağmen her şey donmuş gibiydi.

Tanıımıyordum bu kişiyi.

Ama tanıyordum.

Yıllar öncesinden kalan fotoğraflardan tanıyordum. Annem benden uzak tutmaya çalışsa bile albümlerden çaldığım, yatağımın kenarına sıkıştırdığım fotoğraflardan tanıyordum. Hatırası yoktu, sesini bilmiyordum ama tanıyordum.

Babam.

Bölüm 31

Yedi yaşındaydım. Odamda, yatağımın ucunda, yepyeni pembe tü-tüm etrafıma yayılmış şekilde oturuyordum. Tül etek bacaklarıma batacak kadar sertti ama yine de onu seviyordum. Annem balerinlerin güzel, zarif, cesur ve tütülü olduğunu söylemişti. Bütün bunlar olmayı delicesine istiyordum ve tütüm bu paketin bir parçasıydı. Batması önemli değildi.

Sonat yerde bağdaş kurmuş, /özeklerimin kurdelelerini dikkatle çözüp eşit şekilde tekrar bağlıyordu. Düzgün bağlanmadığında ağladığımı biliyordu. İşler yolunda gitmediğinde küçükken ağlardım. Bunun bir sınırı yoktu. Dondurmam damlasa da ağlardım, en sevdiğim oyuncacı kaybetsem de.

Sonat'ın küçük yüzü, ciddi bir bakışla buruşmuştu. En yakın arkadaşım, koruyucum ve kendini point bağlama işine atamış yardımcım.

Annemse arkamda duruyor, saçımı sıkı bir topuz haline getiriyordu. Hareketleri özenli, ritmik ve yatıştırıcıydı. Kıvırcık saçlarımin çok kolay düğüm olduğunu bildiğinden tarağı buklelerin arasından usulca gezdiriyordu.

“Anne?” dedim çekine çekine de olsa.

“Evet?”

Aynadaki yansımasına baktım, konuşmadan önce tereddüt ettim. “Bugün Özlem'in, Gizem'in ve diğer tüm arkadaşlarımin babası geliyor,” dedim yavaşça. “Benim babam neden gelmiyor?”

Annemin elindeki pembe, simli tarağı birden durdu. Yansıması hafifçe titredi ve bir anlığına gözleri uzaklara dalmış gibiydi. Masum sorum, masum olduğunu sandığım sorum, kapanan bir yarayı aniden açnuştı.

İfadesini toparlaması için birkaç saniye geçti. Fark etmediğimi sanıyordu ama fark etmiştim. Yetişkinler, çocukların sadece görmelerini

istedikleri şeyleri gördüğünü sanmak gibi bir gaflete düşerdi. “Canımın içi, baban bugün gelemiyor, konuştuk bunu.”

Evet ama neden? diye fısıldadım. “Beni unuttu mu?”

Annemin yüzü kısa bir anlığına düştü, sonra hızla dizlerinin üzerine, Sonat ın yanına çöktü ve küçük ellerimi avuçlarının arasına aldı. “Hayır, Güz. Bunu asla düşünme. Seni unutmadı.”

Ellerimize baktım, küçücük parmaklarım onun ellerinin içinde kayboluyordu. “O zaman neden gelmiyor? Ben mi bir şey yaptım?”

Derin bir nefes aldı. “Bazen büyüklerin sorunları olur. Çocuklara söyleyemediğimiz karmaşık sorunlar. Bu da onların bir süreliğine gitmesine neden olabilir ama bu asla senin suçun değil, bir tanem.”

“Peki...” Nefesimi tutarken minik kalbim deli gibi çarpıyordu. Ağlayacak gibi hissediyordum. Ağlarsam annemin daha yeni sürdüğü simlerim bozulur muydu? “Peki ya beni yeterince sevmiyorsa ve bu yüzden geri dönmüyorsa?”

Annemin gözleri bir anda doldu ama gözyaşlarının akmasına izin vermemek için elinden geleni yaptı. Avuçlarını yanaklarıma koydu ve gözlerinin içine bakmaya zorladı beni. “Beni iyi dinle, bir tanem. Sen, çok ama çok seviliyorsun. Baban da ben de seni çok seviyoruz. Bale gösterisine gelemiyor olabilir ama bu seni sevmediği için değil. Üstelik Sonat ve ben geliyoruz! Ne olursa olsun senin için her zaman orada olacağız. Her zaman.”

Yutkundum, anlamaya çalışıyordum. Zordu. İyice anlamaya çalıştım ve kaşlarımı çattım. Yok, yine zordu. Çünkü annem ne kadar açıklamaya çalışsa da kalbim öyle acıyordu ki canım yanıyordu. Babamın yokluğu yalnızca bale gösterilerine özel değildi ki... Akşam yemeklerinde onun yeri boş kalıyordu. Doğum günümde bir hediyem az oluyordu. Hep bir şeyler eksik hissettiriyordu.

Annem eğilip alnımı öptü. “Hadi bakalım, hazırlanmayı bitir. Saçların da pek güzel oldu. Prenses gibi görünüyorsun.”

Ardından suratındaki tebessüm soldu, ayağa kalktı ve odadan çıktı. Kapının gıcırtısı odaya yayılırken annemin ayak sesleri giderek uzaklaştı.

Yeniden aynadaki yansımama baktım. Yüzümdeki ifade, ışıltılı pembe bir tütü giymiş, simli gözkapakları ve pembe yanakları olan küçük bir kıza göre fazla hüzünlüydü.

Sonat, yerde dikkatle bana bakıyordu. Gözlüğünü düzeltti ve ayağa kalkarak yanıma geldi. Hiçbir şey söylemeden cılız kollarını omuzlarıma doladı. Sarılması sıkı ve biraz beceriksizdi ama inanılmaz şekilde rahadatıcıydı.

“Babana ihtiyacın yok, Güz,” dedi kararlı bir fısıltıyla. Küçük sesi kararlı ve koruyucuydu. “Ben orada olacağım. Öyle yüksek bağıracağım, öyle çok alkışlayacağım ki kimse babanın gelmediğini fark etmeyecek.”

Omzuna sokularak burnumu çektim, konuşamadım.

Sarılığını daha da sıkılaştırdı, bırakmaya niyeti yoktu. “Ciddiyim. Onu hiç düşünmek zorunda değilsin. Ben senin hem abin hem de baban olabilirim.”

Bunu duyunca göğsümde hâlâ taş gibi duran o ağırlığa rağmen hafifçe güldüm. “Baba olmak için fazla küçüksün Sonat.”

Omuz silkerken gururla gülümsedi. “Olabilir. Ama arkadaşlarının bale gösterisine gelen bazı babalar var ya... Point bağlamayı bile bilmiyorlar. En azından ben y>0zWlerinden ve kurdele yapmaktan anlıyorum.”

Yeniden gülümsedim. Bir damla yaş yanağıma düştü. “Evet, çok güzel bağlıyorsun. Hiç açılmıyorlar.”

“Hem çoğu babadan da daha eğlenceliyim. Yanımda atıştırmalık getiririm, balonlar alırım sana hepsi pembe pembe...”

Gözyaşlarımı sildim. Gözüm takımına hiç de uymayan, en sevdiğim pembe tonundaki kravatına kaydı. Ona sarılırken yamulmuştu. Nazikçe düzelttim. “Teşekkür ederim abiciğim.”

Omuz silerken yanakları hafifçe kızardı. “Üzülme yeter. Sen üzülünce ben de üzülüyorum.”

Sessizce başımı salladım. Sonat anlamıştı. Daha çocuk olmamıza rağmen anlamıştı. Nasıl anlamayacaktı ki? O boşluğun nasıl hissettirdiğini, o özlemi, cevapsız soruları, annemin yanındaki o eksik sandalyeyi bizzat o da yaşıyordu.

Çantamı alıp sırtına astı ve elini uzattı. “Hadi geleceğin Şeker Perisi, annemi bekletmeyelim.”

Kalbim hâlâ ağrıyordu ama Sonat’ın nezaketi ve tatlı şakaları zihnimdeki karabulutları dağıtmıştı. Elini tuttum. Odamdan el ele çıkarken kendi kendime karar verdim.

Bugün annem ve Sonat orada olacaktı.

Bugün onlar için dans edecektim.

Bugün bir babaya ihtiyacım yoktu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nabzımı parmak uçlarımda hissediyordum. Babam, yıllar önce beni bırakıp giden adam, karşımda duruyordu.

Dudaklarını araladı, kapattı. Birkaç saniye sonra yeniden açtı. Hafifçe güldü. Gözlerime baktı. Gülümsemesine karşılık vermediğimi görünce gülümsemeyi bıraktı. Boğazını temizledi. “Çok büyümüşsün.”

Ona baktım ama cevap veremedim. Boğazım düğümlenirken kelimeler göğsümde bir yerlere sıkıştı. Ciddi miydi? Bunca yıldan sonra, söyleyebileceği ilk şey, "Büyümüşsün, " müydü?

Gözleri yüzümde ve saçlarımda dolaştı, âdeta çaresizce nasıl bir şeye benzediğimi ezberlemeye çalışıyordu. “Çok güzel bir genç kız olmuşsun,” dedi usulca. Midem bulanmaya başlamıştı. Sanırım kusacaktım.

Nasıl olur da burada dikilip bana büyüdüğümü, güzelleştiğimi söyleyebilirdi? İltifat ederek aramızdaki buzları kırabileceğini mi düşünüyordu? Burnumdan bir nefes verdim.

Neydi bu şimdi? Hiç gitmemiş, hep yanımda olmuş, beni tanıyormuş gibi davranıyordu. Düştüğümde beni kaldıran da o değildi, başarılarımda yanımda duran da.

“Ne yapıyorsun burada?”

Yüz ifadesi utançla suçluluk arasında gidip geliyordu. “Ben, seni görmek istedim. Belki biraz konuşabiliriz diye düşündüm.”

“Konuşmak mı?” dedim keskin bir sesle. Tuhaf hissediyordum. Sanki ihanete uğramıştım ve onun acısını hissediyordum. “Ne konuşacağız? Son yirmi yılda kaçırdığın epey bir şey var. Hangisini dinlemek istersin? Hayatımdan bir anda çıkıp gittiğinde ne hissettiğimi anlatayım mı? Sonrasında olanları? Doğum günlerimi, okulun ilk günlerini, bale gösterilerini? Tam olarak hangisini merak ediyorsun?”

Ben sayarken sözlerimle küçüldü sanki. Gözleri öylece takılıp kaldı. Böyle bir tepki beklememişti sanırım. Sevinçli bir karşılama mıydı beklediği? Tabii. Bunca yıl sonra geri döndüğü için minnettar olurdum bir de. Kocaman sarılırdım falan filan.

“Güz,” dedi zayıf bir sesle. “Nasıl yapacağımı bilmiyordum.”

“Neyi bilmiyordun?” diye sertçe kestim sözünü. “Telefonunu çıkarıp numaramı tuşlamayı mı? Bir arabaya atlayıp nasıl geleceğini mi?”

Bakışlarını kaçırdı. Gözlerinde bir acının emaresi, utanç parladı. İtiraf etmem gerekirse bundan memnun olmuşum. Üzülmeliydi. Utanmalıydı. Sonuna kadar hak ediyordu. “Yoksa baba olmayı mı?”

“Nasıl tepki vereceğini bilemedim,” dedi sessizce, gözlerini kaçırarak.

Elimle bir onu, bir kendimi gösterdim. “Herhalde şimdi öğrenmiş-sindir,” dedim buz gibi bir sesle. Kendi sesim beni bile kırmıştı. “Ne söylemek istiyorsan, umursamıyorum.” Başımla kapıyı gösterdim. Tam o anda Ardıç ve Akay’ın işlerini bıraktığını ve beni izlediklerini fark etsem de hiç duraksamadan babama döndüm. “Yıllar önce nasıl gittiysen aynı o şekilde gidebilirsin.”

Göğsüm inip kalkıyordu. Kalbim göğüs kafesimi yumrukluyordu âdeta, her yumruk bir kemik kırıyordu. Gözlerim yaşla dolmak üzereydi, hissedebiliyordum. Dilimi damağıma bastırdım, yutkundum, burnumdan derin bir nefes aldım, içimdeki öfke, hayal kırıklığı, kırgınlık... Hepsi hâlâ oradaydı. Ağlayamazdım.

Çünkü ağlarsam... Ben bile kendime hâlâ bir yanımin onu önemseddiğini itiraf etmiş olacaktım.

Ağlayamazdım.

Guz...

Kafe gitgide daralmaya başlamıştı; sanki duvarlar üstüme kapanıyor, hava giderek ağırlaşıyordu.

Akay'ın varlığını ona bakmadan hissettim. Tezgâhın arka kısmına geçti, yanıma yaklaştı.

“Güz,” dedi yumuşak bir sesle. Sesi yumuşak olduğu kadar endişeliydi. “Yardım lazım mı?”

Bakmadım ona. Şimdi bakamazdım. Tüm bedenim hâlâ karşımda duran tanıdık yabancıya bakarken tir tir titriyordu. Başımı iki yana sallarken konuşamadım. Ona bakmadım. Boğazımda bir yumru, gözlerimde hâlâ inatla tutmaya çalıştığım bir damla vardı, öfkemin yerini yavaş yavaş kalbime yayılan bir sızı alıyordu.

Terk edilmenin değil, anlam verememenin acısıydı bu.

Beni bırakmasının değil, beni bu kadar kolay unutulmasının acısıydı.

Akay usulca pozisyonunu değiştirdi. Elini belime nazikçe koyup beni kasanın kenarına çekerken benim yerime o geçti. Babama döndü ve kibar bir sesle konuştu. “Merhaba, siparişiniz varsa ben alayım. Yoksa da sizi dışarıya alabilir miyiz?”

Babam tereddüt etti. Bana baktığını hissedebiliyordum. Gözleri üzerimden ayrılmıyordu ve ben ona bakamıyordum. Söylemek istediği önemli bir şey

vardı belki. Önemliydi, anlamlıydı, hatta belki mantıklıydı. O kadar mantıklıydı ki her şeyi düzeltebilecekti. O kadar mantıklıydı ki kendi kafasında her şeyi birleştirmiş, bana açıklayabilecek hale getirmişti. O kadar mantıklıydı ki kalbimin sızısını dindirebilecekti.

Peki mantıklı bir açıklama bunca yıla eşit miydi? Yıllar çok fazlaydı. Eksiklikler fazla derindi. Sessizlik gereğinden uzun sürmüştü. Mantık bunca yılı yenemezdi. Mantık, zamanla yarışamazdı.

Yıllarla büyüyen hasarı, kelimelerle onaramazdı kimse.

Bazı suskunlukların geri dönüşü yoktu.

Sonunda başını salladı ağır ağır. “Ben gideyim o zaman. Güz, eğer beni dinlemek istersen buralardayım. Birkaç gün Ankara’dayım. Beni arayabilirsin.”

Bir kan uzattı. Karta uzanmadım. Akay aldı. Sessizce cebine koydu.

Babama bir cevap vermedim. Veremedim.

Döndü ve kapıdan çıktı. Kapının küçük zili hafifçe çaldı, ardından geriye sadece kasvetli bir sessizlik kaldı.

Gözlerimi birkaç saniye önce onun durduğu boşluğa sabitledim. Aklımdan yüzlerce düşünce, kalbimden binlerce his geçiyordu.

Akay nazikçe sırtıma dokundu. “Güz?”

Döndüm ve hiçbir şey söylemeden kollarımı boynuna dolayıp yüzümü göğsüne gömdüm. O da kollarını bedenime sıkıca doladı; sorgulamadan, teselli etmeden, konuşmadan benim için orada oldu ve ben bırakana kadar sarılmaya devam etti.

Bölüm 32

Uzun bir süre ikimiz de kıpırdamadık, konuşmadık. Boğulacakmış gibi hissederken, yönümü bulamazken deniz fenerim oldu bir anda. Zihnimin karanlığında, dalgaların arasında bir ışık tuttu bana.

Akay'ın kollarından ayrılmadan hemen önce hafifçe başımı kaldırdım ve Ardiç'ı kapının kenarında dikilirken gördüm. Bir şeylerle oyala-nıyormuş gibi görünmeye mi çalışıyordu? Gözlerimi kısıp daha dikkatli baktım. Evet, Kaçırılmış Bağlantılar panosunun raptiyelerini düz bir şekilde dizmeye

alışıyordu. Belli ki durumu hızlıca analiz etmiş ve geride durması gerektiğine karar vermişti.

Göz göze geldiğimizde gülümseyip dudaklarını oynattı, fyi misin?

Ona gözlerimi sıkıca kapatarak cevap verdim. İyiyim.

Hafifçe başını salladı ve anlayışla panoya dönüp raptiyeleri dizmeye devam etti.

O sırada ben de burnumu çekerek Akay'ın göğsünden uzaklaştım. Tişörtü hem gözyaşlarım hem de s m ğ mle ıslanmıştı. "Tiş rt n  s m k yaptım," dedim hafif ağlamaklı bir sesle.

Güldü, yumuşacak gözleri beni inceliyordu. Ellerini sırtımdan çekip parmaklarıyla usulca gözlerimin altını sildi ve orada olduğunu bile fark etmediğim gözyaşlarını yok etti.

"Sorma dersen sormam," dedi kısık bir sesle. Derin ve kalın sesi yıpranmış sinirlerime sürülen bir merhem gibiydi.

Titrek bir nefes verdim. "Ağladığımı görmesini istemedim."

Akay başını yavaşça salladı. "Ağlamak bence abartılıyor. Herkes ağlar. Ne hissediyorsan hissetmeye ve bunu dilediğin gibi yansıtmaya hakkın var."

"ok şey hissediyorum," dedim kısık bir sesle. "Kızgınım, kafam karışık, kırıgınım, sinirliyim. En çok sinirliyim sanırım."

Haklısın, diye fısıldadı durumu anlamasa da. Haklı olup olmadığını bilmiyordu ki. Belki de haksızdım.

Kollarını tekrar etrafıma doladı. Bir süre daha öylece kaldım. Bedenim yavaş yavaş onun düzenli nefes ritmine uyum sağladı. Akay'ın usul usul soluklanması kemiklerime işledi, beni sarmaladı ve gerçekten rahadatu.

Bir süre sonra başıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Dudaklarının sıcaklığı saçlarımda ince bir dokunuş gibi kaldı. "Biraz hava almak ister misin?"

Başımla onayladığımda elimi nazikçe tuttu ve beni kapıya doğru yönlendirdi.

Ardıç'a dönerek, "Hemen şuradayız, biri gelirse seslenirsin," dedi ve kapıyı benim için açtı.

Sessizce kafenin girişinin kenarındaki ağaçların altında duran küçük banka doğru yürüdük. Akay elimi bırakmadı. Parmaklarının sıcaklığı, sıkı sıkı tutuşu yanımda olduğunun göstergesi gibiydi.

Oturduğumuzda elimi iki elinin arasına alarak öylece bekledi.

Derin bir nefes aldım. Akciğerlerimi temiz havayla doldurmak gerçekten iyi gelmişti. "Babamdı," dedim.

Başıyla onayladı.

"Küçükken onunla ilgili tonlarca hikâye uydururdum. Masallar... Hikâyeler... Gizli bir ajan olduğunu, astronot olduğunu, evrenler arası portallar açabildiğini ve önemli işleri olduğunu düşünürdüm. Önemli bir yerde olduğuna ikna ederdim kendimi. Kahramanca şeyler yapıyor olmalı diye düşünürdüm."

Akay sessizce dinlerken elimi yavaşça okşuyor ve sabırla bana kelimelerimi bulmam için alan tanıyordu.

"Tabii büyüdükçe hikâyeler karardı," dedim. Dudağımı ısırırken gözlerim yeniden doldu. "Beni istemediğini kabullendim. Bizi istemediğini. Kalmak isteyecek kadar sevmemişti bizi. Bazı insanlar yeterince sevilmezdi."

"Neden gittiğini biliyor musun?" diye sordu usulca.

"Bunu hiç doğru düzgün konuşmadık. Annemin anlattığı küçük küçük şeylerden çıkardım biraz. Tabii bir de hayal meyal de olsa küçüklük anılarım var. Kavga ettiklerini falan hatırlıyorum. Uzun lafın kısası,

annemi aldattı ve o kişiyle bir hayat kurmak istediği için bizi bırakıp gitti. Yani o kişiye karşı olan sevgisi, bizimkine ağır bastı."

“Güz,” dedi yumuşak bir sesle. “Bu babanın kalpsizin teki olmasıyla ilgili. Senin sevgiye değer olmamanla ilgili değil. Babanın tercihleri senin sevmeye layık biri olduğun gerçeğini değiştirmez.”

“O kadarını bilemezsin ya,” dedim hafifçe gülerek. Güldüğümde yine burnum aktı.

Çaresizce peçete ararken Akay tişörtünün kol kısmını uzattı. “Al.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Başıyla onaylayınca uzanıp burnumu tişörtüne sildim ve kıkırdarak geri çekildim.

O da benim gülmeme güldü ve bana biraz daha yaklaştı. “Bilebilirim çünkü seni az çok tanıdım. Tamam, kısa süredir tanışıyoruz, haklısın ancak öyle bir enerjin var ki ne kadar nazik, akıllı, cesur ve ince düşünceli biri olduğunu anlamamak için kafasız olmak gerekiyor. Bunların hiçbirinin babanla ilgisi yok. Bunlar seni sen yapıyor ve ben gülüşünden tut bu özelliklerine kadar hepsini çok seviyorum.”

Kalbim bir an duraksadı. “Gerçekten mi?”

“Kesinlikle.”

“Bana biraz iyi hissedeyim diye kolpa sıkıyorsun gibi geldi.”

“Kesinlikle hayır.”

Yüzüne uzun uzun baktım. İnsanların genelde diğer insanlarla konuşmaktan çekindiği şeyleri bu kadar kolay söylemesine şaşırmıştım. Parmaklarımı avcunun içinde yavaşça oynattım.

“Soru sorabilir miyim?”

“Tabii ki,” derken elimi geri çektim ve bir dizimi kendime çekerek bankta ona doğru döndüm.

“Kulak misafiri olduğum kadarıyla seninle konuşmak için geri dönmüş.”

“Evet.”

“Sen de konuşmak istemediğini söyledin.”

“Evet.”

“Merak etmiyor musun?”

Merak ediyor muydum^

Hayır.

Etmiyordum.

Etmek de istemiyordum. Ben geri döneceği ihtimalini de, geçerli bir sebebi olması ihtimalini de defalarca içimde öldürmüştüm. Kapıyı kapamış, kilitlemiş, anahtarı da yutmuştum. Zamanında anlamaya çalışmışım sonuçta. Kızmış, üzölmüş, suçlamış, susmuştum. Sonra da kabullenmişim. Gitmeyi seçtiğini, kalmak için yeterince sevmediğini kabullenmişim.

Etmiyorum çünkü geç kalan cümlelerin bana sunabileceği bir teselli yok. Ne söylerse söylesin hislerim değişmeyecek.”

Başını sallayarak onayladı. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Bankta, ağaçların altında, yazın akşam serinliğini içimize çeke çeke oturduk. Bir rüzgâr esti, yapraklar hışırdadı.

“Bence çok olgusun,” dedi sonunda. “Böyle bir durumda babasını dinlemeyecek kişi sayısı azdır. İnsanlar genelde meraklarının peşinden gider. Sonuçtan bağımsız. Sense çoktan karar vermiş, bunun sana iyi gelmeyeceğini anlamışsın ve kendini koruyorsun. Bence bu çoğu insanın ulaşamadığı bir şey.”

“Sanırım öyle.”

“Bana da bu yüzden mi mesafelisin?”

“O ne demek?”

“Babanın sana hissettirdikleri yüzünden sevgiden kaçıyor olabilir misin? Sevmeye değer olmadığını düşünüyor, bu yüzden de gerçek bir ilişki

potansiyelin olsa bile kaçıyor olabilir misin? Anladığım kadarıyla gerçek bir şeylerin başlama ihtimali doğduğu anda geri adım atıyorsun. Dürüst olayım, hayatım boyunca tanıdığım en güzel, akıllı başında, tatlı, neşeli, komik kızsın. Yanında olan insanın mutsuz hissetme ihtimali yok. Güneş gibisin.”

Afallayıp kalıverdim. Cümlelerle beraber onlara eşlik eden kalp atışlarım da zamanda donmuştu sanki.

Sevilmeye değer olmadığını düşünüyor olabilirsin...

Kaçıyor olabilirsin...

Dilim damağıma mı yapışmıştı? Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir yandan kendimi savunmak isterken bir yandan da Akay’ın söylediklerini yalanlayamadım. Onaylayamadım da. Kabuklarım çatlamıştı.

“Haddimi aşırıysam özür dilerim.”

“Hayır,” dedim hemen aceleyle. “Aşmadın ama cevabı ben de bilmiyorum.”

“Peki,” diye yanıtladı hafifçe omuzlarını silkerek. “Konuyu değiştirmek ister misin?”

Hevesle başımı aşağı yukarı salladım. Konu hakkında konuşmaya devam etmektense konuyu değiştirmek kulağa çok daha güzel geliyordu.

Ayağa kalkıp elini bir kere daha uzattı. “Kaçırılmış Bağlantılar panomuza bakıp bugünün notlarını seçelim mi?”

Bir kere daha hevesle başımı salladığımda güldü. Uzun uzun gözlerimin içine baktı. Kalbim usulca kıpırdadı. Daha fazla oyalanmadan elimi yakalayarak beni kaldırdı.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Beni sakinleştirdiğin için.”

“Her zaman,” diye mırıldandığında o iki kelimenin içinde binlerce anlam vardı.

La Likyaya döndüğümüzde Ardıç'ı da alarak Kaçırılmış Bağlantılar nodarının bulunduğu kutumuzu açtık. Sırayla okumaya başladık.

"Hava buz gibiydi ve o kız ıslak saçla kantin sırasında bekliyordu. Elinde deri bir defter, sırtında eski bir ceket vardı. Tostunun içinde olmaması gereken şeyleri sıralıyordu. Sucuk az olacakmış ama bolca sos sıkılacakmış. Kaşarı da laktozsuz kaşar varsa o olacakmış yoksa olmasınmış. Arkasındaki birkaç erkeğin kızla dalga geçtiğini ve güldüklerini gördüm. Ardından ona âşık oldum. Çünkü kız da onlara dönüp gözlerinin içine bakıp kocaman bir kahkaha attıktan sonra tostunu aldı, ortaparmağını çocuklara kaldırdı ve suratını asıp hızla uzaklaştı. Lütfen ıslak saçlı kız, beni bul. Sana evlenme teklif edeceğim. "

"Yanıma oturduğunuzda kafede başka yer yoktu. Çantanızı dikkatle yere koyup nazikçe, "Rahatsız etmiyorumdur umarım, "dediniz.

Hayır, etmediniz. Aksine uzun zamandır kendimi bu kadar sakın hissetmemiştim. Nezaketinize bir teşekkür edemedim.

O yüzden şimdi ediyorum. Teşekkür ederim. "

"TUVALETSIRASINDAKİ GÜLÜMSEYEN GÖZLÜKLÜ ÇOCUK
NEYE GÜLÜYORDUN?

KİME GÜLÜYORDUN?

SEVGİLİN VAR MI?

ÇOK GÜZEL GÜLÜYORDUN

BU KADAR."

"Unutamadım. "

"Sadece, ‘Selam,’ deseydim belki tanışırđık.

Ama, "Selam, " deyince saçma olacaktı.

Bu devirde kim selam vererek tanışıyor ki?

Ne bileyim, ‘Merhaba,¹ desem resmi, N’aberya?’desem gevşek...

Sonra düşündüm, düşündüm ve hiçbir şey diyemedim.

Sonra hiçbir şey diyemediğime pişman oldum. ” .

Son not ise sadece bir kitap alıntısıydı.

"Hoş değildim, güzel hiç değildim. Ama en azından güneş kadar parlaktım. ”¹

Ne ben seçebildim en güzellerini ne Akay ne de Ardıç. En sonunda hepsini panoya sabitlemeye karar verdik. Ardından işe döndük. Uzun bir gün bizi bekliyordu.

Bölüm 33

Gün batarken La Likya yavaş yavaş boşaldı. Geriye sadece Akay’ın kasadaki bozuk paraları sayarken çıkardığı sesler ve yumuşak bir sessizlik kaldı. Tezgâhın yanında dikilirken günün yorgunluğu ve babamla olan yüzleşmenin gerginliği omuzlarıma çökmüştü. Ardıç da aynı derecede bitkindi. Espresso makinesine yaslanmış, çıkardığı önlüğünü özenle katlıyordu.

“Kahve ister misin?” diye sordu esnerken. “Ben ısmarlıyorum.”

Hafifçe güldüm. “Bizim için zaten bedava.”

Yorgun gözleri hâlâ parlarken önlüğünü kenara bırakıp makineye uzandı. “Daha da güzel o zaman. Kahve?”

“Evet, olur.”

Tezgâha yakın masalardan birine oturdum. Ardıç kısa sürede iki soğuk americano ile karşıma geçti. Şansımıza, espresso makinesi kullanmayı,

klasik kahveleri nasıl yapacağını ve süt köpürtmeyi biliyordu. Buz gibi içeceği minnetle yudumlarken telefonumu çıkardım.

Karşımda bana dönük ve sohbete açık bir şekilde oturduğu için, “Kusura bakma ama ben birkaç dakika telefonumla ilgileneceğim. Arkadaşlarımla konuşmam gerekiyor,” dedim.

Hiç düşünmeden kahvesini eline alıp yan döndü. “Tabii ki.”

Işık hızıyla grup sohbetimize girdim. Benim telefona bakamadığım süre boyunca kızlar yedikleri yemeklerden, antrenmanlardan, farklı ülkelerdeki farklı deneyimlerden küçük kesitler paylaşp birbirlerini cevaplamışlardı. Parmaklarım neredeyse aynı şeyleri yeniden yaşıyormu-şum gibi titriyordu.

Ben: Kızlar.

Ben: Babam bugün La Likya'ya geldi.

Cevapları anında geldi:

Tamay: NE!

İklim: NE?

Tamay: Şaka mı...

İklim: Yok artık?

Tamay: Konuştunuz mu?

İklim: İyi misin?

Tamay: Öldürelim mi?

İklim: Neden gelmiş?

Tamay: İnanamıyorum...

İklim: NEDEN GELMİŞ?

Tamay: Bence cidden kurtulmalıyız.

Tamay: Sana bir tarif vereceğim.

Tamay: Etilen glikol bulabilir misin?

Tamay: Arsenik de olur.

İklim: Tamay bir sus.

Kendimi tutamasam da dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.

Kızlarım yanımda olmasalar da her savaşta yanımdalardı.

İklim: Sus da kız bir anlatsın,

Tamay: GÜZ ANLAT!

Tamay: Sonra etilen glikol ve biraz domates bul.

Ben: Direkt La Likya'ya geldi.

Müşteri gibi girip kasada bana baktı.

Ben: Bir şeyler söylemeye çalıştı ama ben onu terslediğim için hiçbir şey açıklayamadı.

Ben: Neden geldiğini falan bilmiyorum yani. Umurumda da değil zaten.

Ben: Sonra ağlayacak gibi olduğumda Akay araya girdi. Çok tatlıydı.

Ben: Babam gittikten sonra da Akay'a sarılıp ağladım.

Ben: Çocuğun her yeri sümük oldu.

Ben: Sabahtan beri tişörtünde sümüklerimle çalışıyor.

Ben: Kurudu tabii ama...

Tamay: İnanamıyorum ya.

İklim: İğrenç.

Tamay: Baban yani.

İklim: Akay değil.

Tamay: Akay tatlı.

İklim: İdeal erkek arkadaş tablosunda artı on puan.

Tamay: Nasıl hissediyorsun peki?

İklim: Evet Güz'üm ya... Nasılsın?

Ben: İyiyim. Yani büyük bir darbe oldu.

Biraz sarsıldım ama kötü değilim.

İklim: Bize ihtiyacın var mı?

Tamay: Hemen bir uçak bileti ayarlayabilirim.

Ben: Hayır hayır! Hiç gerek yok.

Ben: Tamay, bunu Sonat'a şimdilik söyleme olur mu? Onunla sonra konuşurum. Eğer senden öğrenirse hemen gelmek ister. Uçak biletleri çok pahalı.

Tamay: Tabii ki, nasıl istersen.

Tamay: Ama Sonat'ın gelmesini istiyorsan onun uçak biletini de ayarlayabilirim.

İklim: Ya da ben de gelebilirim.

Ben: DURUR MUSUNUZ YERİNİZDE?

Kimse gelmesin ve herkes ülkesinde kalsın lütfen.

Ben: İyiyim. Gerçekten.

İklim: Tamam ama bizi haberdar et.

Tamay: Evet, aklımız sende kalacak.

' İklim: Akşam müsait olursan görüntülü konuşabiliriz.

Ben: Teşekkür ederim kızlar. Sizi çok seviyorum.

İklim: Biz de seni çok seviyoruz!

Tamay: Hem de kocaman! Gerekirse tüm babalarla savaşırım senin için.
Yeni bir çizgi roman serisi başlatırız.

Y: Son Baba² diye.

iklim: Sen az önce bir çizgi roman serisine gönderme mi yaptın?

Güz: Hem de hiçbirimizin bilmediği ve ilgilenmediği?

Tamay: ...

Tamay: Sonattan bulaştı.

Kıkırdayarak kızlarla konuşmaya devam ederken Akay kasayı kapatmış, yanımıza gelmişti. Tepemde olduğunu sesini duyana kadar anlamadım.

“Nasıl gidiyor?”

Kızlarla konuşuyorum,” dedim gülmeye devam ederek.

“İyi geldikleri belli.”

“Evet, iyiyim,” diyerek onayladım onu. Kızlar bana her zaman iyi gelirdi. Dostlarım beni gülümsetmeyi biliyordu.

“Diğer konuda... İyi misin peki?” diye sordu nazikçe.

Yorgun bir tebessümle omuz silktim. “İyiyim. Sadece eve gitmek istemiyorum.”

Başını hafifçe eğdi, bir saniyeliğine duraksadı. “Aslında kafamda küçük bir plan vardı. Motorcu arkadaşlarla biraz şehir turu yapacaktık. Sakin bir sürüş, söz veriyorum. Hatta istersen biz katılmayız, kahve içeriz, sonra onlar çıkar. Kafan dağılır diye düşündüm. Gelmek ister misin?”

Bir an durdum. Motorlarla ilgili tüm tereddütlerim bu teklifin cazibesi karşısında buhar olup uçtu. Üstelik bugün Akay bana çok iyi gelmişti ve onunla daha fazla vakit geçirmek istiyordum. “Çok isterim!”

Gözlerinde hafif bir şaşkınlık parladı ve gülümsedi. “Bu epey kararlı bir evetti.”

“İşte o kadar eve gitmek istemiyorum. Halimi anla.”

Sıcacık gözlerini bir gülümseyen dudaklarıma bir gözlerime çevirdikten sonra Ardiç’a döndü. “Sen de gelmek ister misin?”

Ardiç elini kaldırdı, kibar ama yorgun bir ifadeyle reddetti. “Teşekkür ederim ama bugünlük yeterince yoruldu. Bu kadar ayakta durmaya alışık değilim. Yatağım bana sesleniyor.”

Akay elini uzatarak kalkmama yardımcı oldu. Sanırım artık el ele tutuşuyorduk. Peki, yeni normalimiz buysa buna memnuniyetle alışabilirdim. Dışarı çıktığımızda akşam serinliği üzerimize doldu. Sokaklar sakindi, sokak lambaları her şeyi sıcak, puslu bir sarı tonuna boyuyordu.

“Arkadaşların nasıl tipler? Rahatlar mı? Yoksa, biz bir motor kulübüüz adamım ve dışarıdan kimseyi aramızda kabul etmeyiz, tarzında insanlar mı?” diye sordum.

Bu gerginlikten kaynaklanan bir soru değildi. Yeni insanlarla tanışmak beni hiçbir zaman tedirgin etmemişti. Aksine garip bir merak duygusuyla yaklaşırdım bu tür anlara. Tanımadığım biriyle karşılaştığımda benim nasıl görüldüğümü, onun bana ne yansıttığını gözlemlemek hoşuma giderdi.

Kendimi sevdirmek gibi bir çabam olmazdı. Samimiyetin ille de karşılıklı olması gerektiğine inananlardan değildim. Ya aramızda doğal bir uyum olurdu, sohbet akar giderdi ya da konuşma birkaç zorlama denemeden sonra sönüp yerini içten içe ortak bir “neyse artık” düşüncesine bırakırdı.

insanlar arkadaşlık ilişkilerine gereğinden fazla anlam yüklüyordu. Biriyle anlaşılamamak, eksik ya da kusurlu biri olduğunun kanıtıymış gibi. Oysa bence kimse kimseyi derinlemesine sevmek zorunda değil. Bu bir mecburiyet olmamalı. Sırf biri sana yeterince ilgi göstermiyor ya da beklediğin yakınlığı kuramıyor diye hemen alınmak da çocukça gelir bana. Hayata mükemmel uyum sağlayan insanlar vardır, bir de yalnızca uğrayıp geçenler. Bence ikisinin de yeri ayrı. Hepsinin kalıcı olması şart değil. Bazıları bırakıp gitmeli. Bu bir sorun olmamalı.

Akay bana yedek kaskı uzatırken yüzü güven veriyordu. “Bayılacaklar sana.”

“Pek açıklayıcı olmadı.” Kaskın kayışını dikkatle çenemin altından bağladı. “Ben motor çetesi olarak tutumunuzu anlamaya çalışıyorum.”

Kendi kaskını başına geçirirken gözleri vizörün ardından şakacı şekilde parlıyordu. “Çete falan değiliz,” dedi gülerek. “Sadece motor sürmeyi seven ve birbirini bulmuş bir grup insanız.”

Motorun arkasına oturup kollarımı beline doladım, sırtına yaslandım. “İlk madde motor sürmeyi sevmekse ben elendim bile.”

Omzunun üzerinden döndü, gülümsedi. “Hazır mısın?”

Kollarımı biraz daha sıkı sardım. “Hazırım.”

Motorun sesi sokağı yırtarak yükseldi.

Bu sefer, önceki seferlerden de farklı bir his yayıldı göğsüme.

Heyecan ve adrenalin tüm sinirimi alıp götürdü.

Biz batan güneşe doğru yol alırken yıldızların ve sokak lambalarının altında babamı değil, Akay’ı düşündüm.

Hayatımda olmayanları deęil, benimle kalanları dūşündüm.

Ve iyi hissettim.

Bölüm 34

Şehrin kalabalığından biraz uzakta, gri binaların arasına sıkışmış ama kendine ait dünyası olan bir mekândı geldiğimiz yer. Sade bir tabelası, metalden harfleri vardı. Tabelada yalnızca “Garaj” yazıyordu. Giriş kapısının hemen yanında, zinciri hâlâ üzerinde nostaljik bir Triumph motor park edilmişti. Dekor için konulduğunu düşünüyordum ancak sahibi içeri kahve almak için girmiş de her an çıkacakmış gibi duruyordu.

Motordan indik, saçlarımı düzelttim ve Akay bir kere daha elini uzattı. Elini tuttum. Kapıdan içeri girer girmez, benzinle kahvenin karıştığı garip ama rahatsız etmeyen bir koku karşıladı bizi. Mekânın içi tam anlamıyla bir motorcu mabedi. Sol duvar boyunca uzanan raflarda sıralanmış onlarca kask var vardı. Rengârenk boyanmış olanlardan savaştan çıkmış gibi çizilmiş olanlara kadar. Bazılarının üzerinde yıpranmış etiketler, bazılarında el yazıları ve tarihler vardı. Hatıra duvarı gibi görünmesi hoşuma gitmişti. Gerçekten çok yaratıcı bir dekordu.

Köşe masada, Akay'ın arkadaşları olduğunu düşündüğüm beş kişi toplanmıştı. Bizi görür görmez neşeyle el salladılar.

“Sonunda!” dedi saçları dağılmış, uzun boylu biri neşeyle. Üzerinde eski model bir deri ceket, yüzünde ise koca bir gülümseme vardı. “Neredeyse buluşacağımızı unuttun sanacaktık.”

Akay gülümsedi ve elini nazikçe belime koyarak beni tanıttı. “Selam herkese! Güz, herkes; herkes, Güz.”

“Ay, efsane Güz sonunda aramıza teşrif etti!” diye seslendi başka biri neşeyle. Alev gibi kıpkırmızı saçları olan yapılı bir kız ayağa fırladı. Dudaklarında kıpkırmızı bir ruj, üstünde de siyah deri ceket vardı. Boğazındaysa 2013 Tumblr zamanlarını andıran siyah ^Hardan vardı. Dahası, demode durmuyordu ve kıza çok yakışmıştı. Kemerindeki zincirden ceketindeki rokalara, bileğindeki gökkuşağı bilekliğe kadar net bir tarzı vardı. “Ben Gizem. Akay senden durmaksızın bahsetti.”

Elini uzattığında hafifçe eğildim ve sigarayla karışık Victoria's Secret parfümü kokusu aldım.

Utangaç bir gülümsemeyle ona baktım. “Çok memnun oldum.”

Diğer kız da hemen ayağa kalkarak Gizem'in yanına geldi. Gerçekdişi, okuduğum kitaplardaki gibi bembeyaz saçları, belirsiz kaşları ve kirpikleri vardı. Saçları, omuzlarından dökülürken buz tutmuş bir akarsuyu andırıyordu. Gözleri beyaz sarkıtların ardından görünen birer su birikintisi gibiydi.

Gizem i kalçasıyla itip sıcacık bir ifadeyle elini uzattı. “Ben Evrim.”

Ben de Emirhan,” dedi sarışın çocuk kolunu Evrim in omzuna dolayarak. Evrimhan çiftinin çirkin yarısı.”

Emirhan, Fası & Furious setinden çıkıp yanlışlıkla Ankara’ya sapmış bir aksiyon filmi herifi gibi görünüyordu. Saçlarını geriye doğru yatırmıştı, gümüş zincirini görünce ister istemez yüzümü buruşturdum. Siyah deri ceket, gri bir kotu ve siyah ceketinden de siyah botları vardı.

Elini uzatmadan önce eğilip Evrim’i dudaklarından öptü, ardından hafifçe reverans yaparak ve Evrim’i tutmaya devam ederek elini uzattı. “Memnun oldum.”

Evrım gözlerini devirdi ve sevgiyle homurdandı. “Biraz teatral biridir ama alışırsın.”

Akay güldü ve beni ciddi görünümlü, koyu kahve saçlı, gür sakallı adamın yanındaki boş sandalyeye yönlendirdi. “Bu da Başar. Ekibin sözde yetişkini.”

Üstünde koyu kahverengi, deri ama deri demeye bin şahit isteyen bir ceket vardı.

Ondan daha kalitelisini ancak zengin akrabaların yurtdışından dönerken, “Bu sana,” diye getirdiği hediyelerde görürdünüz. İçine siyah bir tişört giymişti. Üzerine düşen gölgelerle birlikte kendisi sanki ışığı emiyordu. Sol elinde yüzük vardı. Basit, düz, sade. Bağırmadan, evliyim ama hâlâ çok uzun boylu, kaslı, seksiğim, üzgünüm, diyen bir yüzük.

Başar, asker selamı verir gibi yaptı. “Hoş geldin Güz, sonunda tanıştığımıza sevindim.”

“Ben de Ege,” dedi masanın ucunda sessizce oturan, dağınık siyah saçlı, ince yapılı biri. Elini hafifçe salladı. “Kendi motorun var mı? Yeni biriyle dalga geçmeyeli epey oldu.”

Altında siyah, dikiş detaylı, dizleri pedli motor pantolonu, ayaklarında kadife kırmızı ve beyaz spor ayakkabılar, elinde ise döndürdüğü son model kırmızı bir telefon vardı. Kırmızı seviyordu anlaşılan.

Maalesef, diye yanıtladım onu gülümseyerek. “Akayinkine zor alıştım.”

Alıştın demek,” dedi Akay bana dokunmadan ama neredeyse dokunabilecek kadar yakınımı sokularak. “Güz’ün üzerine fazla gitmeyin ama. Zor bir gündü. Kafası dağılsın diye geldik buraya.”

Gizem hemen öne eğildi, yüzünde merak dolu bir ifade vardı. “İçini dökmek ister misin? Dinleme konusunda iyiyiz. Gerekirse çözüm bulma konusunda da fena değiliz.”

Akay gözlerini devirdi. “Bugünlük dinleme kısmını pas geçsek?”

Emirhan sandalyesine yaslanarak sırttı. “Hiçbirimiz özel hayatımızdaki dertleri anlatmadığımız için Gizem bir şeyler dinlemeye aç.”

Evrin ciddiyetle başını salladı. “Ne yazık ki doğru.”

Yine gülümsedim. Göğsümde huzurla yayılan o sıcaklık gittikçe artıyordu. “Sıkıntı yok ya. Anlatmak istemiyorum ama farklı insanlar tanımayı çok severim. Şimdiden neşelendirdiniz beni.”

Başar memnuniyede başını salladı. “O zaman doğru ekibi bulmuşsun.”

Akay omzuma hafifçe dokundu. “Bu arada... Güz motorumdan daha yeni nefret etmemeye başladı.”

Gizem’in gözleri kocaman açıldı. “Ve buna rağmen buraya mı geldin? Cesur kızsın. Sevdim.”

Mahcup bir şekilde gülümsedim. “Bazı durumlar korkuma ağır bastı diyelim.”

Emirhan eğildi, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. “Yoksa Akay bu kadar mı ikna edici?”

Akay’a hızlıca bir bakış attım. Yüzü hafifçe kızarmıştı ama kayıtsız kalmaya çalıştı. “Tamamen kendi kararıydı.”

Ege ellerini çırttı. ‘İlk kez gelenlere özel soru: Güz, kahve mi bira mı? Sakın su deme. Onu kabul etmiyoruz.’

Kahkahayla güldüm. Gerçekten de yanlarında rahat hissetmeye başlamıştım. “İkisi de olur. Siz ne içiyorsanız uyarım ben.” Gözlerimi hızlıca masada gezdirdim ve çeşitli miktarlarda içilmiş beş bira ile karşı karşıya kaldım. “Ve sanırım bira içiyorsunuz.”

Bira içip motor mu kullanıyorlardı? İşte bu beni iterdi. Sorumsuz davranışlardan hiç hoşlanmazdım. Hele ki yirmili yaşlarında hâlâ çocuk gibi davranan insanlardan daha da hoşlanmazdım. Eğer ehliyet alacak yaşları varsa alkollü bir şekilde araç kullanmamaları gerektiğini de biliyor olmalıydı.

“Sen de mi bira?”

Akay başıyla onayladığında neşem sönüp gidiverdi. Ege, bana ve Akay a birer bira almaya giderken kafamın içinde fırtınalar dönüyordu. Akay yakışıklıydı, karizmatikti, centilmendi, nazikti, onunla iyi vakit geçiriyor ve elimi tutmasından keyif alıyordum ama alkollü şekilde motora binen biriye gözümünden düşmesi saniyelik olacaktı.

Bunları içip sonra da trafiğe mi çıkıyorsunuz?” diye sordum daha fazla dayanamadan.

Başar kahkahayı bastı. “Yok artık! Garaj’ın en büyük kuralı: Ağzına içki değdiği an motorun zincirli kalır. Sen gitmek istesen bile diğerleri izin vermez. Zaten tehlikeli bir araçtır motor, daha da tehlikelileştirme-ye gerek yok.”

Sırtıma göğsünü yaslayan Akay’a dönüp, “Gece sürüşü demiştin sanki?” diye sordum.

Omuzlarını silkti. “Öyle konuşmuştuk ama biz gelene kadar plan değişmiş anlaşılan. Bu akşam biraz takılır, sohbet ederiz. Seni de istediğin zaman eve

bırakırım. Olur mu?

İşte şimdi içim rahatlamıştı.

Gizem birasını pipetle karıştırırken, ki o görüntü başlı başına ilginçti ama bunu sigara içmek istediği ve dudaklarını meşgul etmeye çalıştığı şeklinde yorumlamıştım, “İçip motora bineni Başar kaskıyla döver zaten,” dedi hiç istifini bozmadan.

Evrin başıyla onayladı. Başar bir şey demedi. Yüzünde net bir o işlere asla taviz vermem ifadesi vardı ki cümle kurmasına gerek bile kalmadı. Adam sustu ve bakışlarıyla güven verdi.

O sırada Emirhan bana döndü. Meraklı ama nazik bir ifadeyle sordu. “Peki Güz, Akay bize senin dans ettiğini söyledi. Doğru mu?”

“Evet. Bale yapıyorum,” dedim hem şaşırarak hem de hoşnutlukla.

Gizem samimiyetle, “Bale muazzam bir şey. Ben bir kere denemiştım. Beş yaşındaydım. Dönerken bir çocuğa tekme atınca kariyerim orada bitti,” dedi.

Ege geri döndü ve önümüze bardağı buzlanmış bira bardaklarını bıraktı. “Bale kesinlikle zarif bir sanat.”

Sıcacık bir şekilde gülümsedim, Akay’a baktım. Gözleri çoktan beni yukarıdan izliyordu. “Ben de severek yapıyorum.”

“Siz ikiniz çok tatlısınız,” dedi Evrim gözleri parıldayarak. “Şimdiden imliyorum.”

Akay inleyerek yüzünü eliyle kapattı. “Evrin, ne konuşmuştuk?”

Kolunu hafifçe dürttüm. Arkadaşlarının bizi el ele ve bu kadar yakın gördükten sonra aramızda bir şeyler olduğunu düşünmesi normaldi. Ayrıca bundan hiç de rahatsız olmuyordum. Ayrıca bir şeyler de vardı zaten.

Gizem iç geçirdi. “Şu kimyaya bak...”

Kendimi Akay’a doğru yasladım ve tüm günün sonunda derin bir huzur hissettim. Akay kolunu hafifçe atıp fazla sıkmadan sarıldı. Teninden yayılan sıcaklık beni de ısıtıyordu.

Arkadaşlarının neşeli gürültüsü arasında sadece bana duyulacak şekilde, “İyi misin?” diye sordu fısıltıyla. “Dediğim gibi, sıkıldığında söyle. Seni eve götürürüm.”

Başımı hafifçe kaldırdım ve gözlerimin içine bakan o tanıdık bakışa karşılık verdim, “iyiyim. Ayrıca artık bırakamazsın.”

Birasını gösterdim.

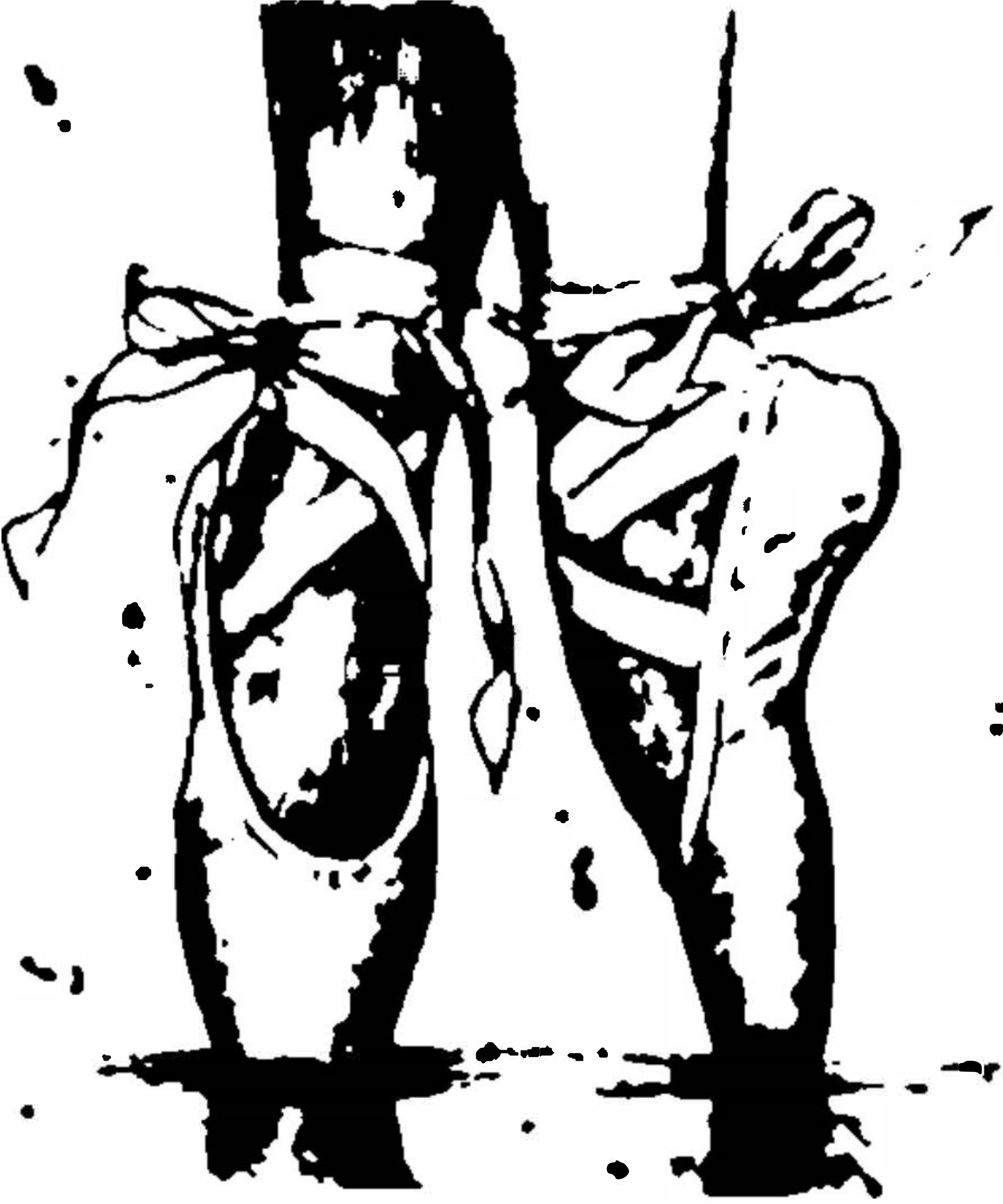
Hafifçe güldü. “Evine yakınız. Beraber yürürüz.”

“Olur.”

Bakışları, ben bakışlarımı çevirene kadar benimkilerde kaldı. Sonra ben utanarak daha fazla göz teması kuramadım. Başımı arkadaşlarına çevirdim ve ekibin konuşmalarına, kahkahalarına katıldım.

O gece eğlenmekten başka bir şey yapmadım. Babamı, maddi sorunlarımızı, Şeker Perisi olup olamayacağımı düşünmedim. Belki de bu gece ihtiyacım olan şey tam burada olmaktı.

Yeni arkadaşlıklar arasında, Akay’ın yanında...

Bölüm 35

Ayıcığının usulca aydınlattığı o tanıdık kapıya baktım. Evim... Canım evim, ben geldim, diye düşündüm. Evimi, en çok da odamı özlemiştim. Şimdi iyi bir uyku çeker, pamuk gibi rüyalar görür, kendime gelirdim. Uyku... Çok uykum gelmişti. Başımı geriye yaslayıp yukarıdaki yıldızlara gözlerimi kısarak bakırdım. Dizlerim titriyor gibi hissediyordum. Hayır, gibi değil, gerçekten titriyorlardı.

Dikkat et, diye mırıldandı Akay kolunu belime daha da sıkıca dolarken. Hafifçe sendelemiştim. Tutuşu hiç de nazikçe değildi. Sanırım bunun sebebi tüm ağırlığımı ona bırakmış olmamdı. Neyse, diye düşündüm. Kaslı kolları var. Bir işe yarasın.

“İyiyim, iyiyim,” dedim hemen. Sesim gereğinden biraz daha yüksek mi çıkmıştı? Saat kaçtı acaba? Komşuları uyandırmasam iyiydi. “Hiç sarhoş değilim. Akaycığım, çok iyiyim, değil mi? Gerçekten. Zerre sarhoş değilim.”

Sessizce güldü ve beni dikkatlice çevirerek yüz yüze getirdi. “Sadece biraz çakırkeyf.”

“Çakırkeyf bile değilim,” dedim inatla. Parmağımı göğsüne bastırarak söylediklerimi vurguladım. Göğsü çok sertti ve çok dikkat dağıtıcıydı. Gözüm parmağımın ucundaki göğsüne takılıp kalmıştı. “Epey ayığım şu an.”

Parmaklarıyla çenemden tutup yüzümü kaldırdı, gözlerinde eğlenceli bir şüphe parladı. “Ayıksın?”

“Epey,” dedim gülümseyerek. Gözlerim yeniden göğsüne kaydı ama hemen başımı kaldırdım. Yanaklarımda sıcaklık hissettim. “Dikkatimi dağıtıyorsun.”

Yine güldü ve sesi göğsünün dibinde duran kulağıma doğru derinden ve yavaşça yankılandı. Bir anda ne kadar yakın durduğumuzu fark

edim. O kadar yakındık ki burnunun üzerindeki minik tüylerini, kirpiklerinin gözkapaklarına hafifçe değdiği anları bile görebiliyordum.

Şu an beni öpebilir, dedi içimdeki ses. Çok yakınız. Birazcık yaklaşıp yeter. Keşke öpse.

Kalbim hızlandı. Tek düşünebildiğim şey Akay’ın bana doğru eğilmesi, dudaklarının nazikçe benimkilerle buluşmasıydı. Elini belki yanağıma, belki çeneme doğru götürse, parmakları tenime değse ne olurdu ki? Başparmağıyla çenemi kavrayıp başımı hafifçe kaldırırdı. Tekrar. Bunları

yaparken dikkatli ve nazik davranacağına adım kadar emindim. Akay'da o enerji vardı. Her anın tadını çıkaran, acele etmeyen tiplerden olmalıydı. Böyle çok karakter okumuştum. Nerede görsem tanırdım.

Kahve gibi mi kokardı acaba? Nane sakızı mı? Benim leş gibi bira kokacağımı kesindi. Gerçi, o da benim kadar içmişti. O da bira kokacaktı. İlk öpücük için ideal bir koku olmasa da bu düşüneceğim son şey olabilirdi. Beni öpmesini, ellerini belime sarmasını, bana dokunmasını o kadar çok arzuluyordum ki...

Bakışlarını bana çevirdiğinde sııttı. Aklımı okuyabiliyor muydu? Yok artık.

Akay, şu anda aklımı okuyabiliyor musun? Eğer okuyabiliyorsun oyalanmayı bırak ve öp beni. Okuyamıyorsan da neden öyle gözlerimin içine içine bakıyorsun? Kafamda seninle ilgili senaryolar kurduğumu çok mu belli ettim? Kusura bakma. Ya da bak. Belki beni öperken bakabilirsin.

“Arkadaşların,” dedim çaresizce aklımı dağıtmaya çalışarak. Dudaklarına bakma. Dudaklarına bakma. Dudaklarına bakma. Göz teması kur. “Hepsi gerçekten çok tatlı.”

“Onlar da seni sevdiler,” dedi sıcak bir ifadeyle. “Şaşırmadım.”

Başparmağı belimde hafifçe gezindi sadece, aramızdaki mesafeyi inatla koruyarak gülümsedi.

“Miden falan bulanıyor mu?” diye sordu.

“Yok.”

“Başın dönüyor mu?”

“Yok.”

“Bu kaç?”

Birkaç parmağını havaya kaldırdı. Gözlerimi kıstım. Biraz duraksadıktan sonra, “Üç... Sanırım? İki de olabilir. Üç de...” Başımı yana eğerek eline yaklaştım. “Belki dördür.”

Kıkırdadı. Akay'ı kıkırdattım.

“Çok inandırıcısın.”

“Bu arada bugün gerçekten bana çok iyi geldin, teşekkür ederim.”

Başını hafifçe salladı. “Ne zaman istersen buradayım, burada değilsem de telefonun burada. Bir mesajına bakar, Kül Kedisi.”

Aramızda bir süre sessizlik oldu. Havadaki gerilim, o çekim orada duruyordu ama ikimiz de harekete geçmiyorduk. Sonunda iç çekerek kolundan sıyrılıp döndüm ve kapıya yöneldim. “O zaman içeri gireyim ben.”

O da geriye bir adım attı ve ellerini cebine soktu. “İyi geceler.”

“İyi geceler, dikkatli git,” dedim zoraki bir gülümsemeyle.

Kapıyı açıp içeri girdim. Göğsümde hayal kırıklığı, Akay'dan kalan bir sıcaklık ve öfke birikti. Beni öpmediği için sinirlenmişim. Neden öpmedi? İşaretleri yanlış mı okumuştum?

Sessizce iç çektim. Belki de hızlı ilerlemek istemiyordu. Onu anlayabilirdim. Olgun düşünmeli ve davranmalıydım. Çocukça heyecanlara kapılıp Akay'ın günahını almak istemiyordum.

Ayakkabılarımı çıkardım ve mutfığa doğru yöneldim. Planım basitti: Moral bozucu düşünceleri padamış mısır ve romantik komedi kitaplarımla boğmak.

Ama mutfağın eşiğinde donup kaldım. Paniğin tüm bedenime yayıldığını hissettim bir anda. Öyle bir histi ki bu, ne sersemlik ne sarhoşluk bırakmıştı geride. Bir anda kendime gelivermişim.

Annem masada oturuyordu. Kolları göğsünde sıkıca kenetlenmişti ve yüzü epey solgundu. Yorucu iş günlerinde bile yorgunluğunu hemen anlardım ama neşesini kolay kolay kaybetmezdi. Şimdiyse tamamen, kelimenin tam anlamıyla tamamen, neşesiz görünüyordu.

Peki bu mutsuzluğunun sebebi neydi dersiniz? Tam karşısında oturan o kişi kim olabilirdi? Babamdı elbette... Davet dahi edilmediği evde, istenmediği evde, yıllar önce hem karısını hem de kızını üzerek terk edip gittiği evde, mutfakta oturuyordu.

Ben içeri adım attığım anda ikisi de aynı anda başlarını çevirdi.

“Hoş geldin canım,” dedi annem. Gözlerinden bıkkınlık akıyordu. Uğraşacak yeni bir derdimiz var artık bakışıydı bu.

“Yeniden merhaba Güz,” dedi babam. “Biz de ne zaman geleceğinden konuşuyorduk. Epey geç geldin.”

Anneme baktım. Epey geç geldiğimi mi söylemişti bu adam az önce?

Bu adam kim olduğunu sanıyordu?

Ellerim sinirden titremeye başlamıştı.

“Saat yeni on iki oldu Taner.” Annemin sesi buz gibiydi.

“Burada ne işin var?”

Babam rahatsızca yerinde kıpırdandı.

“Konuşalım diye geldim,” dedi yavaşça. “Senin de duyabilmen için seni bekledik.”

Az önceki huzur artık çok ama çok uzakta kalmıştı.

Bölüm 36

O kadar gerilmiştim ki nefes almak bile zor geliyordu. Daha önce göğsümün bu kadar sıkıştığı tek an Sonat’ın merdivenlerden düştüğü gündü. Ondan daha kötüsünü hatırlayamıyordum.

Babam boğazını hafifçe temizledi. “Güz, lütfen oturur musun? Saatlerdir seni bekliyoruz. Bizim için en azından yanımızda oturup bu konuşmanın bir

parçası olabilirsin.”

Annem bir anda öfkeyle döndü. “Bizim diye bir şey yok.”

İpek... Durum zaten zor. Lütfen daha da zorlaştırma. Açıklama yapmaya geldim ben buraya.”

“Açıklama mı?” dedi annem. Gözlerinde yıllardır bastırılmış acının kini vardı. “Ne açıklayacaksın tam olarak? Hangi ihanetini anlatacaksın oncer

Annemin tavrı benimkine o kadar benziyordu ki istemeden de olsa gururlandım. Belki bunu düşünmenin sırası değildi ama annemin küçük versiyonu gibiydim ve bu hoşuma gitmişti. Onun gibi kendi ayakları üzerinde durabilen, her zorluğa gülümseyerek karşılık veren güçlü bir kadın olabilmek beni ancak gururlu hissettirebilirdi.

Dikkatli bir adım attım içeriye. Zihnim ayılmış olabilirdi ama iş bedenime geldiğinde her hareketimde sendeleyecek kadar dengesiz hissediyordum. “Anne, ben dinleyebiliriz diye düşünüyorum.”

Babam sırtını dikleştirip gülümsedi.

“Ne kadar çabuk anlatırsa o kadar çabuk gider,” diye de ekledim. Aslında defolup gider ya da siktir olup gider demeyi düşünmüştüm ama böyle bir durumda bile ne saygımdan ne karakterimden ödün verecektim. Hele o adam için, asla.

Annem ona yaklaştığımda aniden bana döndü. Gözleri; kızarmış yanaklarımda, buğulanmış ve kısılmış gözlerimde gezindi. Ardından

bakışları yumuşayıverdi. Onunla hızlıca telepatik bir konuşma gerçekleştirdik.

Güz, sarhoş musun?

Evet.

Çok mu içtin?

Hayır.

İyi misin?

Evet.

Neredeyse gülümseyecekti.

Derin bir nefes alarak yanlarında duran sandalyeyi çektim. Ellerini doğru düzgün kontrol et. Ahşap ayakları yerde sürtünürken iğrenç bir ses çıkardı ve üçümüzün de yüzünü ekşitmesine sebep oldu. Yavaş hareketler... Sakin ol... Bir şeyleri devirmeye çok müsaitsin şu an. Kendi iç sesime bir ekleme yaptım. Gerçi sen hep müsaitsin ama yine de dikkatli ol. Sandalyeye çıkmaya çalışırken de az kalsın hem kendimi hem sandalyeyi düşürecektim. Annem sandalyeyi hızlı bir şekilde yakalamasa ikimiz de yerde olabilirdik. En sonunda oturmayı başardığımda hafifçe kıkırdadım.

Babam kaşlarını çattı, beni dikkatle inceledi. “İçki mi içtin?”

Annemin yüzü aniden öfkeyle parladı. “Sakın ona karışmaya kalkma. Hayatımızdan çekip gittiğin gün Güz hakkında en ufak bir söz söyleme hakkını da kaybettin.”

“Yargılamıyorum. Endişeliyim.”

Kahkahaya benzer acı bir ses çıktı ağzımdan. Kendimi durdurama-dım bile. “Endişeli mi? Pardon? Beni ne kadar tanıyorsun da endişeleniyorsun? Haftada kaç gece dışarı çıktığımdan haberin var mı? Genelde kaçta geldiğimden? Kimlerle vakit geçirdiğimden? Tam olarak ne endişelendiriyor seni?”

“Kızım, ikinizi de incittiğimi biliyorum. Bunun için çok üzgünüm. Kaç gece sabahlara kadar düşündüm, acaba bir gün beni affeder misiniz diye. Buraya gelmeden önce kaç uykusuz gece geçirdim, sizinle konuşsam mı acaba diye.”

“Bunların hiçbirisi bizi ilgilendirmiyor. Hepimiz kendimizce bir şeyler yaşadık ve ne tesadüftür ki hepimiz senin davranışlarının sonucuna

katlandık. Karşıma geçip pişmanlığından bahsettiğinde sana acıyıp

sırtını sıvazlayacağımı mı sanıyorsun? Ne söyleyeceksen direkt söyle artık. Annemin elleri yumruk olmuştu ve gözleri öfkeyle parlıyordu.

Kızını terk ettin. Kızım. Biz tek başımıza mücadele ederken sen hiçbir ?ey yaşanmamış gibi yeni bir hayata başladın.”

Beni suçlayarak bir yere varamazsın İpek. Ağır konuşuyorsun. ’

Ağır? diye kestim sözünü. “Ağır olan annemin hem anne hem de baba olmaya çalışmasıydı. Hem maddi hem manevi, tek başına, hiçbir yardım almadan bizi büyütmesiydi. Sen o sırada ne yapıyordun? Doğru ya! Seçtiğin aileye babalık yapıyordun.”

Yaptıklarımı değiştiremem. Keşke elimden gelse. Ama...” derken gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı. Neydi bu şimdi? Yavru köpek bakışı atarak kendini sevimli göstermeye mi çalışıyordu? “Şimdi buradayım. Yanınızda olmak istiyorum.”

Ya pardon da neyin yanında olmak istiyorsun? Bizim sana ihtiyacımız kaldığını falan mı zannediyorsun?”

Güz, her şeyi düzeltmek istiyorum. Yeniden baban olmak istiyorum.”

“Baba olmak bir hobi değil. İstedğin zaman başlayıp bırakamazsın.”

Yüzü soldu, sözlerim canını yakmış gibiydi. Güzel. “Sadece bir şans istiyorum. Affedilmeyi beklemiyorum belki de. Affetmeyin. Ama bana bir şans, hayatınızda bir yer, bu evde bir oda verin. Size kendimi kanıtlamam için bir şans verin. Bu şansı tanıdıktan sonra pişman olmayacağınıza eminim.”

Annem bu kez daha da keskin bir tonla konuştu. “Yirmi yıl boyunca birden fazla şansın oldu. Hiçbirini kullanmadın. Asıl içip gelen sensin galiba, epey saçmalıyorsun şu an.”

Babamın bakışları aramızda dolaştı. Umutsuzluk gözlerine yerleşmişti. Sonra tekrar bana döndü. “Lütfen, Güz. Kızım. Güzel kızım benim. Sadece sana destek olmak istiyorum. Yol göstermek istiyorum. Bu zamana kadar olmadıysa en azından bundan sonra yanında olabilirim. Belli ki bu gece dışarıdaydın... İçki içmişsin. Sana bu konularda da destek olabilirim.”

Annem bana bakıp gürültülü bir kahkaha patlattı. “Yok artık!”

Gülüştü aynı şekilde karşılık verdim.

Annem masada babama doğru eğildi ve dümdüz bir sesle, sanki karşısında onu anlamayan bir salak varmışçasına tane tane konuştu. “Sen kızımı nasıl yetiştirdiğimi sorgulamaya mı çalışıyorsun? Ben anlatayım

sana. Senin yokluğunda dünyanın en güzel yürekli insanı oldu. Zeki, girişken, özgüvenli, başarılı bir kız oldu. Harikulade bir balerin. Tüm arkadaşları ona bayılıyor. Girdiği odayı güneş gibi aydınlatıyor o ve senin bununla hiçbir alakan yok,” derken son üç kelimeyi ayrı ayrı vurgulamıştı.

“Ya,” dedim. Neredeyse, “Ya baba, ” diyecektim ama kendimi durdurdum. Bu kulağa da çok tuhaf gelmişti, dudaklarımdan da dökülmemişti. “Ne anlatıyorsun gerçekten? Gelip zaten hayatımızın bir parçasıymışsın, her şeye hâkimmişsin, bizi tanıyormuşsun gibi davranıyorsun. Sonat’ın nerede olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı mesela? Saat kaç olmuş. Evde yok. Onu umursamıyor musun? Kan bağınız olmayabilir ama o da bu ailenin bir parçası.”

“Umursamaz olur muyum?” diye atıldı panikle. Sahte bir davranıştı. Sonat’ın yokluğunu bile şu an fark etmiş olabilirdi. “Seni yeterince tanımıyor olabilirim ama benim lazımsın sen. İki gözümün çiçeğisin. Bu zamana kadar çok büyük hatalar yapmış olsam da pişmanım, anlamam lazım. İkinci bir şans istiyorum. Seni tanımak istiyorum. Seni bırakıp giderken de seni seviyordum. Hâlâ seviyorum.”

Kalbim acımaya başlamıştı. İçimde küçücük, inatçı bir parça ona bu şansı vermek istiyordu, diğer bir yandan ise hiçbir söylediğine inanamı-yordum. Onca öfkenin, hayal kırıklığının altında hâlâ inanmak isteyen bir parçam

vardı ancak artık çok geçti. Ona bu şansı vererek kalbimi bir kez daha kırmasına izin vermeyecektim. Bu riski almaya niyetim yoktu.

Başımı iki yana salladım.

Baktı, baktı, baktı... Gözleriyle yalvarıyordu âdeta. Yüzünde taşıdığı her çizgiden pişmanlık okunuyordu. Öte yandan bu pişmanlık o kadar sahte hissettiriyordu ki... “Ne yapmamı istersen yaparım Güz. Söylemen yeter.”

“Ben sana bir şans borçlu değilim. Annem de değil. Daha iyisini hak ediyoruz ve daha iyisi sen değilsin.”

Gözlerimi zar zor onun gözlerine kilitleyerek başımı dikleştirdim. “Eskiden bu anı hayal ederdim biliyor musun? Bir gün geri döneceğini, döndüğünde neler söyleyeceğimi düşünürdüm. Bana sunacağın sebepleri de merak ederdim, duyduğum şey ne olursa olsun seni nasıl pişman edeceğimi de. Şimdi kurduğum hayaller gerçekleşti ama fark ettim ki bunların hiçbirine ihtiyacım yok.”

Ağzını açtı ama ben sözünü kestim. “Cevap mı istiyorsun? Seni affetmiyorum ve zaten affetmekle uğraşmak istemiyorum. Anlatmak istediğin hiçbir şeyi merak etmiyorum. Benim için yıllardır yoktun, bundan sonra da olmayacaksın.”

Annem sessizce başını salladı. Gözlerinde bana duyduğu gurur apaçık okunuyordu.

Baba, dedim son kez. “Lütfen bir daha gelme.”

O yeniden ağzını açtığı anda derin bir nefes aldım. Elimi uzattım, onun buruşmaya başlayan elini tuttum, başparmağımla hafifçe okşadım. Bu bir şefkat değil, veda göstergesiydi.

“Hoşça kal, baba,” diye fısıldadım.

Kalktım, arkamı döndüm ve merdivenlere doğru yürümeye başladım. Başım dönüyordu, gözlerim doluydu ama adımlarım sağlamdı. Kapımı

kapattığımda duyduğum tek şey annemin alçak ama net sesiyle onu evden uğurlayışı oldu.

Yatağa kendimi bırakırken yorgunluk bedenimi tamamen ele geçirmişti. Öylece yatarken ve tavanı izlerken gözyaşlarım yanaklarımdan sessizce süzüldü ama bu sefer zayıflıktan, sinirden ya da çaresizlikten ağlamıyordum.

Bu sefer... Gözyaşlarım, gücümün ta kendisiydi.

Bölüm 37

Ertesi sabah uyandıgımda başım olduğundan daha ağır hissettiriyordu. Hızlı bir harekede yan döndüğümde neredeyse kusacak gibi oldum. Evet, bugün pencereden sızan ısıltılı güneş ışığı bile bana iyi hissettir-meyecekti anlaşılan. Yan dönmüş halde öylece uzandım. Bu sefer midemin bulanmaması için ağır çekimde telefona uzandım ve kızlarla olan konuşmayı açtım.

Ben: Günaydın! Uyanık mısınız?

Tamay: Senin için her zaman uyanığım.

İklim: Tüm bildirimlerimi açık bırakmıştım yazarsın diye, iyi misin?

Hafifçe gülümsedim.

Ben: Dün gece eve geldiğimde evdeydi.

Ben: Babam.

Gerisini mide bulantım eşliğindeki baş dönmem sebebiyle sesli mesaj olarak attım. “Bu arada dün akşam Akay ve motorcu arkadaşlarıyla tanıştım ve ÇOK EĞLENDİM! Birazcık sarhoş oldum ve Akay beni eve bıraktı. Beni öpmesini bekledim doğrusu, hamle yapmayınca da birazcık sinirlendim. Bunun detaylarını sonra anlatırım. Eve geldiğimde de bir baktım annem ve babam mutfak masasında oturuyor!”

Tamay: Şu an babanı pek umursamayıp

Akay hakkında konuşsak alınır mısın?

İklim: Boktan arkadaşlar olmak istemiyoruz ama

ÖPMESİNİ Mİ İSTEDİN?

Burada yaptıkları küçük numarayı hemen anladım. Bu konuda konuşmak istemeyeceğimi biliyorlardı ve konuyu bilerek değiştiriyorlardı. Yıllardır babamla ilgili açılan her konuda nasıl rahatsız olduğumu ve konuşmaktan kaçtığımı biliyorlardı. Bastırdığımı, sakladığımı, ağzımı kapalı tuttuğumu... Şimdi de konuşmak istemediğimi en az benim kadar iyi bildikleri için sanki

onlar farklı bir şey konuşmak istiyor gibi davranıyorlardı. Beni bu kadar iyi tanıyan dostları bulmak için ne iyilik yapmıştım acaba?

Ben: Evet... Hem de çok. Üstelik, alkolden mi acaba, diye düşünmüştüm ama hâlâ istiyorum.

Tamay: BUDUR BE!

İklim: Seni sarhoşken öpmemesi kötü bir şey değil bu arada.

Tamay: Bence de ya... Centilmence hatta. Benim hoşuma gitti.

Seni öpmek istemeyeceğini düşünmüyorum.

İklim: Sen ondan mesafe istediğin için buna saygı göstermeye çalışıyor da olabilir.

Tamay: Evet... Sinirlenmek yerine niyetini daha belli et.

Ben: Beni öpmesini istediğimi mi belli edeceğim yani?

Tamay: Evet.

İklim: Evet.

Ben: Nasıl?

Tamay: O kadar romantik komedi okuyorsun...

Hiç mi bir şey kapmadın kızım?

Ben: Sence gerçek hayat ve kurgular aynı mı?

İklim: Üstelik Güz biraz utangaç...

Tamay: Tamam, tamam... Beni dinliyorsun şimdi.

Sık sık gözlerine bak. Göz teması kur.

Ben: Bakıyorum zaten.

Tamay: Daha çok bak o zaman? Dudaklarına bak. Gözlerine tekrar bak. Bunu birkaç kere yaparsan salak değilse anlar zaten.

İklim: Fiziksel teması da artırabilirsin.

İklim: Biraz daha dokunabilir ya da birbirinize dokunduğunuz anlarda oyalanabilirsin.

Tam o mesajı okuduğum anda mesaj silindi. Yerine başka bir mesaj geldi. Utandı mı acaba diye düşünürken kendi kendime gülümsedim.

İklim: Merhabalaşmak için sarılıyor musun mesela?

Daha uzun sarıl.

Ben: Anladım...

Teoride gerçekten kulağa kolay geliyordu. Biraz daha dokunmak, daha çok bakmak, yakınlaşmaya çalışmak. Asıl mesele bunları yapmak değil, bunları yapmak istemiyor olmamdı. Yani Akay'a gidip beni öpmesini istediğimi söylesem zaten bunu yapardı. Benim isteğim, benim bir hamle yapmama gerek kalmadan bunu yapmasıydı.

Ben: Ama şu an onu öpmek istemiyorum, onun beni öpmesini istiyorum.

Tamay: İlk adımı onun atmasını mı istiyorsun?

İklim: Tamay bunun ne demek olduğunu bilmiyor.

Tamay: Adım beklemek ne demek? Benim lüğatimde yazmıyor da.

İklim arka arkaya birkaç gülen emoji yolladı.

Tamay: Tamam tamam, bunu sonra konuşuruz.

Babanla ne olup bitti?

Ben: Yine konuşmaya çalıştı. Annemle beraber çıkıştık bu sefer. Ona kafede anlatmaya çalıştığım her şeyi bir tur daha beraber açıkladık.

En sonunda da ona bu konuşmanın bir yere gitmeyeceğini daha net bir şekilde gösterip odama çıktım. Zaten kafam da güzeldi biraz. Ağlayarak yattım ve uyudum.

Dudaklarımı ısırdım. Başparmaklarım klavyenin üstünde bekledi. Başka ne yazmalıydım?

Ben: Çok iyi hissettiğimi söyleyemem. Tuhaf hissediyorum biraz. Sanırım akşamdan kalmalık da var. Yaptığım araştırmalara göre dopamin ve serotonin düşüşü yaşıyorum şu anda.

Tamay: Bir bira daha içersen toparlarsın.

İklim: TAMAY!

Ben: Özet olarak, annemle beraber babamı kovduk ve bizi bir daha rahatsız etmeyeceğine emin gibiyim. Açık kapı kalmadı.

Tamay: Bu dik duruşun için seninle gurur duyuyorum Güz... Arada şakaya vurduğuma bakma. Neşelenmen için yapıyorum ama seninle sonsuz gurur duyuyorum.

İklim: Tam bir savaşçısın. Hayran olduğun güçlü kadın karakterler gibisin, sadece bir kılıcın ve ejderhan eksik.

Tamay: Bir kılıcı ve ejderhası olsa yapabileceklerinden korkardım doğrusu. Daenerys geldi aklıma.

İklim: Güz'ün ejderhası da olsa asla Daenerys'in yaptıklarını yapmazdı.

Tamay: Doğru, yapacak olan benim. Nerede bu ejderhalar?

Taner Bey ile bir görüşelim.

Göğsüme sıcak bir his yayıldı. Kitaplardan ve karakterlerden bahsetmek bile ruhuma iyi geliyordu. Tam o anda kitaplığımdan bir kitap çıkarmak ve

okumak istedim. Belki de birkaç ay önce okuyup çok sevdiğim Endişeli İnsanlara bir bakabilirdim. İşaretlediğim yerlere göz atar, beni etkileyen yerleri yeniden anımsardım.

Ben: Acaba bugün baleyi de işi de eksem mi? Canım dışarı çıkmak istemiyor. Başım da ağrıyor zaten. Rahat bir şeyler giyip evde ne var ne yoksa yemek ve kafamı dinlemek istiyorum.

Tamay: Ek tabii ki!

İklim: Sen ne istiyorsan onu yap bir tanem ama

Fındıkkıran Balesi için seçmeler yaklaşıyor mu?

Ben: Yaklaşıyor da bir ders kaçırsam bir şey olmaz.

İklim: Emin misin?

Tamay: İklim'i boş ver. Anksiyetesi konuşuyor. Sen güzelce dinlen.

İklim: Dinlen, minik bir tatil yap da sonbahara enerjini topla. Çünkü ilk buluştuğumuz an sana öyle kocaman sarılacağım ki nefessiz kalacaksın!

Sonbahar... diye düşündüm. Pencereden dışarı bakarken yaprakların sararmasını, rüzgârla dans edip kaldırımlara düşmesini hayal ettim. İklim bunu söylediği anda içimde tarifsiz bir heyecan oluşmuştu. Bu sonbahar

yalnızca yaprakların rengini değil, hayatımı da değiştirecekti. Fındıkkıran Balesi performansları, Sonat'ın buz pateni turnuvaları, Tamay ın ilk DCC gösterisi ve yılbaşını takip eden, belki de tüm bu saydıklarımın daha da önemli olan Kış Olimpiyadarı... Karza ve İklim'i Milano'da olimpiyatlar için yarışırken görecektik! Hepsi de sonbaharın kuru yapraklı turuncu patikasında arka arkaya sıralanmıştı. Her bir adım bir diğeri kadar parlak, büyük, emek dolu hayallerin kapısını açıyordu.

Bu hareketlilik bazı insanları yorabilirdi. Hayatlarında hızlı kararlar almayı sevmezdi bazıları. Değişiklik sevmezdi. Seyahatlerden hoşlan-mazdı. Beni ise asla yormuyor, aksine düşüncesi bile her anı iliklerime kadar yaşamak, her sahneye şahit olmak istememi sağlıyordu.

En güzel tarafı neydi biliyor musunuz? Bu anların çoğunda arkadaşlarımın yanında olacak olmam... Onlara sıkı sıkıya sarılacak, saatlerce sohbet edebilecek, başımı birinin omzuna koyup öylece, sessizce oturabilecektim. Sabahlara kadar kahkahalara boğulduğumuz o günlere geri dönebilecektik.

Tek sorun, hem çalıştığı hem de bu kadar seyahatin masrafları da fazla olacağı için annemin aralarından yalnızca Sonat'ın yarışmasına eşlik edecek olmasıydı. Geri kalan her şehir, her ülke, her uçuşta tek olacaktım. Dert ediyor muydum? Pek sayılmaz. Tek başıma yola çıkmak beni o kadar da korkutmuyordu. Zaten konu arkadaşlarım olduktan sonra bırakın ülke değiştirmeyi, gezegen değiştir, deseler giderdim.

Ben: Şimdiden heyecanlandım ya.

Ben bu gazla çok güzel dinlenirim.

Tamay: Harika fikir!

İklim: Seviyoruz seni. Dikkatli ol.

Tamay: Konuşmak istediğinde buradayız.

Ben: Ben de sizi seviyorum.

Sohbeti kapattım ve hızlıca parmağımı kaydırarak La Likya grubuna girdim. Yeni bir numara eklenmişti gruba. Ardıç olmalı, diye düşünerek numarayı kaydettikten sonra kısa bir mesaj attım.

Ben: Bugün işe gelemeyeceğim. Bir sıkıntı yok ama günü kendime ayırmam gerekiyor. Biraz özel sebepler. Kolay gelsin!

Göndere bastığım anda içime hafif bir rahatlama hissi yayıldı. Şimdiden iyi hissetmeye başlamıştım. Bunu da hallettiğimize göre, bale dersi için haber vermeme gerek yoktu, yalnızca annemle konuşmak kalmıştı.

Tam annemi işe gitmeden yakalayabilmek için aşağı inecektim ki telefonum hafifçe titreşti.

Akay: Günaydın, Kül Kedisi.

Akay: İyisin değil mi? Bir sıkıntı yok?

Dün gayet iyi görünüyordun ama aklım kaldı.

Ardından bir titreşim daha geldi.

Ardıç: Günaydın Güz! Umarım iyisindir!

Ardıç'ın mesajına gülümseyerek yeterince açıklayıcı olacağını düşündüğüm tadı bir ifade bıraktıktan sonra Akay'la olan sohbete geçtim.

Ben: İyiyim. Başım ağrıyor ve hafif sersemim ama o kadarı da normal zaten. Dün gece geldiğimde babam evdeydi. Biraz olaylı bir gece oldu o yüzden. Evde kalmak istediğime karar verdim. Teşekkür ederim sorduğun için.

Soğuk bir cevap mı oldu? Omuzlarımı silkip gönder tuşuna bastım. Bunu nasıl samimi bir şekilde açıklayabilirim ki?

Akay: Anladım. Bir şeye ihtiyacın olursa söyleyebilirsin, ben buradayım.

Dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirdi. Bedenim hâlâ yorgundu ama duygusal fırtına nihayet dağılmaya başlıyordu. Hızlıca

pijamalarımı değiştirip mutfığa indim. Annemi termosuna filtre kahve doldururken buldum.

Günaydın, tatlım,” dedi yumuşak bir sesle. Gözleri hemen gözlerime kaydı. Yüksek ihtimalle dün gece ağlayıp ağlamadığımı anlamaya çalışıyordu. Ne zaman gergin bir gün geçirsek ve ağlayacağımı aşağı yukarı tahmin edebilse bunu yapardı. “İyi uyudun mu?”

Hafif bir gülümsemeyle omuz silktim. “Olduğu kadar.”

Ne demek istediğimi gayet iyi anlayarak gülümsedi ve termosunu bırakıp yanıma geldi. Dağınık kıvrırcık saçlarımin bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Konuşmak mı istersin yoksa konuyu kapatmak mı?”

işte annemi en çok sevdiğim noktalardan biriydi bu. Her zaman, konu ne olursa olsun, konuşmak istemediğimde buna saygı duyardı. Üstelemez, daha fazla soru sormaz, ben konuşmaya hazır olana kadar ihtiyacım olan alanı tanırdı. Birçok ailenin yapamadığı bir şeydi bu.

“Kapatmak,” diye gülümseyerek onu yanıtladım. Benim için endişelenmesini, bu konuyu dert ettiğimi düşünmesini istemiyordum.

Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. “Peki. Seninle gurur duyduğumu bil yeter.”

“Bugün evde kalsam diye düşünüyorum aslında anne, ne dersin? Canım baleye gitmek de işe gitmek de istemiyor. Sanki evde kalıp biraz vakit geçirsem daha iyi olur gibi.”

Anlayışla başını salladı ve saate baktı. “Kal tabii kızım. Bir günden ne olacak?” Termosunu alıp çantasına yerleştirdi. “Madem evde kalacaksın...” dedi muzip bir gülümsemeyle.

Hemen kocaman bir tebessümle yanıtladım. “Eyvah, iş geliyor!”

Kıkırdadı. “Evi toparlamaya yardımcı olabilirsin bence. Sana da iyi gelir üstelik.” Parmağını kaldırarak tıpkı Avatar: Son Hava Bükücündeki Iroh amcanın tavrıyla, “İyi demlenmiş bir çayla yapılan temizlik çoğunluğun küçümsediği bir terapi yöntemidir,” dedi.

“O zaman bir liste rica edeyim.”

Annem bana defterinden kopardığı yamuk yumuk bir kâğıdın üzerinde maddeler sıralarken ben de bir kâse mısır gevreği alıp üzerine biraz süt ekledim. Başka bir şeyler yemek istiyor olsam da hazırlamak için fazla üşengeç bir günümdeydim.

“Al bakalım, dinlene dinlene yaparsın.”

Listeye göz attım:

- Çamaşırları makineye at.

- Evdeki ve bahçedeki bitkileri sula.
- Yatak arşafklarını değiştir.
- Evin tozunu al, sonra süpürüp sil.
- Makine bitince perdeleri as.

“Tamamdır,” dedim kâğıdı katlayıp cebime koyarak. “Hepsini bitirirsem akşama pizza isterim.”

Annem gülümsedi ve çantasını alıp kapıya yönelirken, “Akşama görüşürüz,” dedi.

“Görüşürüz anneciğim.”

Kapı arkamdan sessizce kapandığında evin içine bir sessizlik yayıldı. Mutfağın dolabını açıp en sevdiğim devasa kupayı aldım ve kahveyle doldurdum. İlk yudumu aldığım da içime az ama gerçek bir huzur yayıldı. Kahvemi bitirene kadar kitabımı okur, daha sonrasında da işlere başlayabilirdim.

Kahvemden bir yudum daha alarak kitaplığımın önüne geçtim ve Endişeli İnsanları nazikçe yerinden çıkardım. Parmaklarımı kapakla uyumlu renklerdeki plastik post-iderde gezdirerek rasgele aralamaya başladım.

“İkililerimiz sürekli elimizden kayan bir kalıp sabun gibidir; tam rahatladık derken harekete geçip âşık olur ve kırırlılar. ”

Bunu duyuyor musun Akay?

Hayır, bir saniye. Neden aşkla ilgili okuduğum bir alıntıda aklıma Akay geliyordu ki?

Başımı iki yana sallayarak Akay’ı aklımdan çıkarmaya ve kitabıma odaklanmaya çalıştım.

“Bir nesil bir türlü hareketsiz duramadığı için azar yiyip dururken diğeri hiç hareket etmediğı için fırçalanıyor. ”

Hüzünlü ama komik bir tespitti. Epey de yerindeydi doğrusu. Bizim kuşak hep bir şeyle suçlanırdı zaten. Çok sessizsin, çok konuşkansın. Çok dışarı çıkıyorsun, hiç çıkmıyorsun. Çok sosyal, asosyal. Telefona bakma, aç şu telefonu. Hep ya çok fazlaydık ya da eksik. Denge diye bir şey yoktu çünkü kimse ölçülerin neye göre belirlendiğini söylemiyordu. Fazla atılgan hareket ettiğinde, “Deli bu”çekingen kaldığında, “Yabani bu. ”Herkesin

kendine özgü olması bekleniyordu ama fazla farklı olursak da yargılanıyorduk. En sonunda hem kendimizden utanıyorduk hem de hâlâ neden azarlanıyoruz diye merak ediyorduk.

“Adına ‘finans piyasalarında kriz’ dediler; bankaların çöküşü. Hâlbuki çöken yalnızca insanlardı. Bankalar bugün hâlâ ayakta, finans piyasalarının kırılacak bir kalbi yok. ”

Bu alıntıyı ilk okuduğum zamanı hatırlıyordum. Çökenin yalnızca insanlar olduğuna nasıl da katıldığımı... insan bir yerden sonra öğrenirdi zaten; bazı şeylerin yıkıldığını rakamlar söylemez, söyleyemezdi. En basitinden gençlerin umutları, hayalleri, beklentileri grafiklerle çizilmezdi ki. Bir sabah uyanıp hiçbir şeye heves edememek bir veri sayılmazdı. Hayalini kurduğumuz mesleği yapma şansımızın bile yalnızca coğrafya farklı olduğu için doğmadan önce başkasına verilmiş olması da bir veri değildi. Çalınan gençlikler bazı borçların aksine geri ödenemezdi.

[1](#)

Suzanne Collins, Açlık Oyunları, çev., Sevinç Seyla Tezcan (İstanbul: Pegasus Yayınları, 2013), 129.

[2](#)

Y: Son Erkek isimli çizgi roman serisine gönderme yapılmıştır, (ed.n.)

Bölüm 38

Günün ilk yarısını tamamladığımda Endişeli İnsanlar hâlâ zihnimden çıkmamış ve ev işlerinden geriye yalnızca perdeleri asmak kalmıştı. Yani aynı zamanda da en zoruydu... Sonat burada olsaydı bu işi uzun boyunu bahane ederek kolayca ona bırakabilirdim ancak bugün iş başa düşmüştü. İşin iyi yanı, genelde perde asma işinin babalara düştüğü bir dünyada babasız bir evde büyüdüğümüz için merdivenimiz vardı ve oldukça kolay ulaşılabilecek bir yerdeydi. Yalnızca öncesinde biraz soluklanmam ve telefona bakmam gerekiyordu.

Telefonu aldığımda kalbimin neredeyse yerinden çıkacağım ise kesinlikle tahmin edemedim.

Akay: Selam!

Akay: Rahatsız etmek istemiyorum ama merak ettim seni.

Akay: Ne yapıyorsun? Nasıl gidiyor?

Kendi duygularıma gülümsedim. Bir mesajla mudu olmak, bu kadar heyecanlanmak neydi ya? insanlar sevgili olduklarında her gün böyle mi hissediyordu? En küçük bir mesaj, kalplerini hızlandırmaya yetiyor muydu?

Eğer öyleyse... Fena değilmiş. Hatta bayağı güzelmiş. Sadece bir ekrana bakıp içten içe, bunu bana yazmış, beni düşünerek yazmış, aklına geliyorum, diyebilmek... Beni heyecanlandırmıştı işte. Akay için ne planlı ne de üzerine düşünerek yazdığı bir mesajdı belki ama benim için sıradan değildi çünkü sıradan bir mesaj bu hisleri yaşatmazdı.

Bazen insanın mutlu olmak için büyük şeylere ihtiyacı olmuyordu. Uzun mesajlar, dramatik şiirler, büyük itiraflar değil de... Üç kelimelik

bir mesaj yetiyordu. “Nasıl gidiyor?” Dünyanın en basit sorusuydu ama sorunun arkasındaki meraktı özel olan.

Ben: Gayet iyi gidiyor. Tüm evi temizleyip toparladım.

Ben: Sadece perdeler kaldı, onları asmak zor geliyor. Tanıdığım tek iki metrelik insan yaklaşık dört bin kilometre uzakta da...

Akay: iki metre olmayabilirim ama yeterince yakınım bence.

Sırıtmaya devam ederek biraz dalga geçmeye karar verdim.

Ben: Haklısın aslında. Gel de takıver o zaman.

Akay: On beş dakika.

Yok artık, diye düşündüm. Bir dur Akay. Şaka da mı yapamayacağız?

Ben: Şaka şaka. Ben hallederim.

Hemen ardından yazıyor balonu belirdi. Ardından yok oldu. Gözlerim büyüdü. Gerçekten geliyor muydu?

Ben: Akay!

Ben: Cidden şaka yaptım. Gelmene gerek yok.

Altdudağımı ısırdım, ekrana hafif gülümseyerek bakarken mesajını beklemeye başladım. Bir tarafım gelmesini istiyordu. Hem de çok istiyordu. On beş dakika içinde kapımda olsa ne güzel olurdu.

Yine cevap gelmedi. Belki de müfteri gelmiştir, diye düşünerek omuzlarımı silktim ve balkonun yolunu tuttum. Salonun tüm perdeleri çamaşır makinesinde bir yığın halinde bekliyordu. Hadi bakalım Güz, kollarına kuvvet.

Tam tüm perdeleri sırtlamış aşağı iniyordum ki kapı zili çaldı.

Başımı iki yana sallayıp küçük bir kahkaha attım. Perdeleri koltuğa

fırlatıp koşarak kapıyı açtım ve işte Akay karşımda duruyordu. Halinden memnun bir gülümseme, kolunun altında kaskı, elinde bir buket çiçek ve eczane poşeti.

Kapının kenarına yaslandım, kollarımı göğsümde bağladım ve “Cidden geldin, ’ dedim gülümseyerek.

Tatlı bir oyunbazlıkla baktı bana. “Ben sadece, ‘Gel de takıver,’ mesajını gördüm. Başka bir şey mi yazmıştın?”

İnatçısın,” dedim yumuşak bir sesle. Geri çekilip ona içeri girebilmesi için yer açtım. “Bunlar nedir?”

Çiçekleri ve eczane poşetini bana uzattı. “Annen eve geldiğinde taze bir çiçek buketiyle karşılaşsa hoş olur diye düşündüm. Bunda da ağrı-kesici ve mide bulantısı için bir ilaç var. Bir de çilek,” derken yanakları hafif kızarmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedim içtenlikle. “Çiçekleri bana aldın sanmıştım ama.”

Akay kaskını bırakırken nazıkçe gülümsedi. “Sana alacağım ilk çiçekler özel olmalı. Bunun için ilk randevumuzu bekleyeceğim, perde asma etkinliğini değil.”

Yanaklarımın kızardığını görmemesi için koşarak mutfağa kaçtım. O salonda ayakta, oyunlardaki NPC karakterler gibi beklerken bir vazo buldum ve çiçekleri özensizce içine yerleştirip yanına döndüm.

“Perdeler bunlar sanırım?” dedi Akay koltuğun üzerindeki yığını göstererek.

Başımla onayladım. Birkaç dakika sonra Akay sandalyeye çıkmıştı ve ben kumaşı yönlendirirken o, perde düğmelerini ustalıkla yerine takıyordu.

“Eee, bugün bir şeyler okudun mu yoksa günün ev işleriyle mi geçti?” diye sordu kornişlerden gözünü ayırmadan.

“Endişeli İnsanlar okudum,” diye yanıtladım onu. İnsanın hayatında, bugün ne okudun diye soracak kadar kitaplardan bahsetmeyi sevdiğini bilen biri olması hoştu. “Fredrik Backman’dan. öneririm.”

“Okumak için alır mıyım bu öneriyi, emin değilim... Hâlâ Off-Campus serisini bitirmedim.” Sırıtarak bana döndü ve göz kırptı. “Ancak sana bir

sonraki kitap sürprizim için yazarı aklıma yazdım bile.”

Kalın perdeyi güzelce taktıktan sonra tül olana geçti ve yönünü bulma konusunda yardım bile istemeden ustalıkla düğmeleri geçirmeye başladı.

Tam o sırada bir ses, ikimizin de aniden durmasına sebep oldu.

“Miyav.”

ikimiz de dönüp birbirimize baktık.

“Kedi sesi mi o?”

“İçeriden mi geliyor?”

“Kapıyı açık mı bıraktın?”

“Ben sen kapattın sanmıştım!”

Annem eve kedi girdiğini öğrenirse beni Atakule’nin tepesinden sallandırır Akay!”

“Miyav.”

Akay bir kere duraksayarak hızlıca etrafa bakındı. “Belki de acıkmıştır. Evde mama var mı?”

Başımla onayladım. “Tabii ki var.” Evde kedi beslemeye iznimiz olmasa bile annem kedileri çok severdi. Bu sebeple sık sık sitedeki kedileri besler, su verir, sever ve iyi olduklarından emin olurduk. Evde de her zaman birkaç paket kuru ve yaş mamamız bulunurdu.

“Sen asmaya devam et, ben kediye bulayım,” dedim tül perdenin asılmamış kısmını tamamen Akay’ın kucağına fırlatarak. Cevap vermesine fırsat kalmadan mutfağın yolunu tuttum.

“Miyav.”

Şansıma, kedi gerçekten de acıktığı için içeri girmiş olmalıydı çünkü mama paketinin sesini duyduğu anda ortaya çıktı. Turuncu, şişko, bol tüylü bir kediymiş bu. Adı da Tarçındı. Sitede beslediklerimizden biri olduğu için anında tanımıştım. “Dombili seni!” dedim Tarçın göbeğini sallaya sallaya yanıma gelirken. “Acıktın biliyorum.” Bir kâse çıkarıp mamayı içine boşaltmaya koyuldum. “Ama bunu dışarıda yesen olur mu? Annem içeri kedi aldığı mı öğrenirse ikimizi de mahveder.”

Tarçın hüzünlü bir miyavlama eşliğinde gözlerini meraklı meraklı kırptı. “Haklısın,” dedim iç çekerek. “Sana dokunmaz, beni mahveder.”

Kaseyi aldım ve Tarçını dışarı götürebilmek için mamayı göstererek kapıya doğru ilerledim. “Gel bakalım. Bak mama var burada, nefis mama mis gibi kokuyor!” Ancak Tarçın kapıya yönelmek yerine bacaklarıma dolanmaya karar vermişti. Ne kendisi yürüyor ne de benim ilerlememe izin veriyordu.

“Tarçın! İzin verir misin?”

“Bak mama vereceğim diyorum ama!”

Tam o sırada Akay’ın sesi duyuldu. “Güz! Muhteşem sohbetinizi bölmek istemiyorum ama yardım lazım!”

İç çekerek Tarçını kucağıma aldım. Mama kâsesini de alarak Akay’a yardıma koştum. Gördüğüm manzaranın epey komik olduğunu itiraf etmeliydim. Bir eli tülün kalan kuyruğunu tutmaya çalışıyor, diğer eli kornişe doğru uzanmıştı ve tülü kaldıramıyordu çünkü alttaki düğmeler pantolonunun paçasına takılmıştı. Tamamen yardıma muhtaç bir şekilde bana bakıyordu.

Tarçını korkutmamak için kahkahamı bastırmaya çalıştım.

“Çok acilinden yardım etmen gerek, bak ciddiylim,” diye çıkıştı Akay ama bunu yaparken o da gülüyordu. “Ne kadar şişko bir kediymiş bu.”

Mama kâsesini çenemle omzumun arasına tutturdum, Tarçın ı kaçmaması için daha sıkı kavradım ve boşta kalan elimle Akay ın paçasına takılan düğmeyi kurtarmaya çalışırken daha ne olabilir, diye düşündüm. Evren ce-

vabmı vermekte geç kalmadı. Salonun kapısının önünde önce ayak sesleri, ardından da annemin sesini duydum. “Güz, ön kapı neden açık?”

Şaşkınlıktan Akay bir anda irkildi, dengesini kaybedecek gibi olduğunda merdivene ayağımı dayadım ve onu dengede tutmaya çalıştım.

Annem kapının girişinde, bize bakarak donakalmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Tam karşısında bir elinde şişko bir kedi, diğer elinde Akay’ın paçası, bacağıyla merdiven destekleyen, boynunda kâse tutan kızına ve merdivenin tepesinde ise tül perdelere dolanmış, düşmek üzere bir vaziyette duran siyahlar içindeki çocuğa bakıyordu.

“Merhaba îpek Hanım!” dedi Akay mahcup bir sesle. “Nasılsınız? Ben Akay. Güz’ün işten arkadaşıyım.”

Annemin adtnı ne ara öğrenmişti de aklında tutmuştu?

Odada birkaç saniye boyunca gergin bir sessizlik oluştu. Annemin bakışları yavaşça Akay’dan bana kaydı. Ben hâlâ afallamış halde dikili yordum.

“Miyav.”

Tarçın ayaklarıyla koluma vurdu.

“MÎYAV!”

Bu sefer küfrettiğine emin gibiydim.

Sonra annem kahkahaya boğuldu. Bastırmaya çalıştığına emin olduğum ama kontrolsüzce çıkan, gülmekten yere çökmesine ve karnını tutmasına sebep olacak türden bir kahkaha.

Akaya baktım, hâlâ perdelerin içindeydi ve ben de kıkırdamaya başladım. Düğmeleri kurtardım, Akay perdelerden kurtulabildi ve sonunda merdivenden aşağı indi. Boynumdaki kâseyi alarak rahatlamama yardımcı oldu.

Annem gözlerindeki yaşları silerken hâlâ gülüyordu. “Eve gelirken böyle bir manzarayla karşılaşacağımı hiç beklemiyordum.”

Merhaba Akaycığım, tanıştığımıza çok sevindim. Gerçi, daha düzgün bir tanışmayı tercih ederdim.”

Akay, mahcup bir tebessümle elini uzattı. Yanakları hafifçe kızarmıştı. Karmaşa için kusura bakmayın, İpek Hanım. Ben de çok memnun oldum.”

Annem onun elini sıkarken gözleri hâlâ gülüyordu, sonra bana döndü.

Şimdi güzel kızım...” dedi. “Salonumda neden biri perdelerle boğuşurken senin kucağında Tarçın var ve neden ikisi de evimizde?”

Tarçını kucağımda biraz daha sıkı tuttum, çenesinin altını okşarken gürültülü şekilde miyavladı. Akli hâlâ mamasındaydı tabii. “Akay perdelerle yardım etmeye geldi, o geldiğinde de kapıyı açık bırakmışız. Tarçın da içeri girivermiş. Sen geldiğinde çıkarmaya çalışıyordum. Yemin ederim ben sokmadım.”

Annem başını iki yana sallayıp derin bir iç çekti. “Tamam. Akay, hoş geldin evimize canım, teşekkür ederiz yardımların için. Güz, Akay her zaman misafirimiz olabilir ama Tarçını ya da başka bir kediyi evde görmek istemiyorum. Tarçm’ı da hemen çıkar da eve alışmasın. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedim iç çekerek. Belki bir umut, bu tatlılığa dayanamayıp evde bir kedi olması fikrine sıcak bakar diye ummuştum. Akay’a dirseğimle hafifçe dokundum. “Şu son kalan yeri tak da Tarçını besleyelim.”

Ardından anneme döndüm. “Sen neden bu saatte evdesin?”

Annem cevap olarak ceketini açtı ve bembeyaz gömleğinin tam ortasındaki büyük kahve lekesini gösterdi.

Küçük bir çığlık artım. “Kerem Bey seni görünce panikledi falan mı yoksa? Heyecanlanıp üzerine kahve mi döktü?”

Annem tatlı tatlı gözlerini devirmekle yetindi. Akay da tam bir görev adamı olarak hızlıca perdede kalan kısımları da kornişe geçirdikten sonra

merdiveni katlayıp ona tarif ettiğim yere götürdü ve annemi evde, kolları bağlı bir şekilde bırakarak kapı önüne çıktık.

Tarçını ve mamasını kapının hemen önüne bıraktık. O da bir saattir kucağında beni tekmelememiş gibi usulca kabına gömüldü, mutlu mırıldanmalar eşliğinde yemeye başladı.

“Çok tatlı bir kedi ya.”

“Kedilerin hepsi çok tatlıdır,” dedim hemen.

Akay bana döndü. “Senin gibi.”

Ona yavaşça bir dirsek attığımda gülerek geri kaçtı.

“Benim yavaştan kaçmam gerekiyor. Ardıç tek kaldı. Çocuğu daha ikinci günden yalnız bırakmayayım.”

Başımınla onayladım. “Git tabii,” dedim sanki benden izin istiyormuş gibi. “Teşekkür ederim geldiğin için. Çok yardımcı oldun.”

Tam o sırada annem de aceleyle evden çıkmaya hazırlanıyordu. Üzerine temiz bir gömlek geçirmişti ve ceketini elinde tutuyordu. “Lütfen ben yokken evde başka bir kedi krizi yaşanmasın.”

Gülerek annemi telkin ettim ve tam hem annemi hem de Akay’ı uğurlayacakken Akay birden boğazını temizledi. “İpek Hanım, bir dakika, çıkmadan önce...”

Annem durdu ve arkasını döndü. “Evet?”

Akay önce bana baktı, sonra derin bir nefes aldı. “Eğer sizin için de uygunsa... Bu akşam Güz’ü dışarı çıkarmak istiyorum. Bir randevuya.”

Kalbim o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki sesini duyuyordum. Annemin bakışları Akay’dan bana kaydı. Yüzüne yavaşça sıcak bir ifade yayıldı. Birkaç saniye boyunca beni süzdü, sonra başını yana eğdi. Gözleri sessiz sorularla doluydu.

Sen de istiyor musun, diye sordu bakışlarıyla.

Onu şaşkın gözlerle yanıtladım. İstiyorum galiba, anlamadım.

İstiyorsan izin vereceğim.

Ver ver, gerisini ben hallederim.

Annem tekrar Akay'a döndü. "Bildiğim kadarıyla motor kullanıyorsun," dedi yargılayıcı gözlerle kaskına bakarak. Akay başıyla onayladığında tek kaşını kaldırdı. "Eğer kızımı motorla alıp bırakmayı düşünüyorsan tek damla içki içmenizi istemiyorum. Alkol yok. Motor

kullanmayacaksanız da sınırınızı bilin. Sana kızımı emanet ediyorsam sorumlu davranmanı bekliyorum."

Anlaşıldı. Akay rahat bir nefes verdi ve gülümsedi.

Annem gülümseyip arkasını döndüğünde Akay hemen kaçmaya yel-tense de onu kolundan yakalayıp kendime doğru çektim.

Önce bana bir sorsaydın keşke!" diye çıkıştım yarı sinirle ve yarı alayla. Gerçekten de anneme gelene kadar bana sorabilirdi. Ne sanıyordu kendini? Randevu teklifini doğrudan annemin önünde patlatmak da ne demektir? Ben neydim bu denklemde? Repliksiz figüran mı?

Annen de izin verirse evet deme ihtimalin artar diye düşündüm." Sen kendine bayağı güveniyorsun." Ellerimi belime yerleştirdim. Kendime güveniyorum demeyelim de umutluyum diyelim."

Bir yandan hoşuma gitmişti bu durum, öteki yandan sinirimi bozmuştu. Benim için çabalaması güzeldi. Risk alması da aynı şekilde. Ancak teklif etme biçimi... Hiç de hayallerimdeki gibi olmamıştı. Bu benim ilk randevu teklifim sayılırdı. Ya da en azından gerçekten hoşlandığım birisinden aldığım ilk teklifti ve bana teklif edilmemişti bile. Daha özel, daha bizim aramızda bir an olması gerektiğini düşünmüştüm. İçten bir anda, aramızdaki kıvılcımı yakalayıp sormalıydı. Cevabımı dört gözle beklemeliydi.

Bu durum hiç de hoşuma gitmemiştir. Gözlerim dolmaya başlıyordu. Neden hayalimdeki gibi olmamıştı ki? Sanki hikâyemin en özel, en beklediğim sayfaları yazılırken bir anda başka birinin kalemi değmişti.

Kalbim, "Evet," derken içimdeki o buruk his, "Böyle olmamalıydı, " diye mırıldanıyordu.

Evet, artık gözlerim daha da dolmuştu. Akay'a baktım. O da bana döndü ve göz göze geldiğimiz anda ağlamaya başladım.

Bölüm 39

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladığı anda Akay'ın o kendinden emin, rahat ifadesi dağıldı. Gözleri büyürken kaşları çatıldı, yüzündeki her bir kasın gerildiğini görebiliyordum. Hareketlerini dikkatlice seçerek ağır ağır yaklaştı. Sanki bir adım daha atarsa ya da yanlış bir şey söylerse oracıkta patlayabilecek bir bombaydım.

“Güz?” dedi sakin bir sesle. Sesindeki neşeli ton kaybolmuş, yerini tedirginlik ve suçluluk almıştı. Gözlerini gözlerime kilitledi ama o da ne yapacağını bilmiyordu. Eh, onu suçlayamazdım. Sonuçta bu tepkiyi bekliyor olamazdı. En azından sürpriz yapabilen biriymdim, değil mi?

“Ne oldu?” derken sesi hafif çatladı. “Neden ağlıyorsun? Ben... Bir şey mi yaptım? Yanlış bir şey mi söyledim?” Gözleri bir sağa bir sola kaçtı, sonra tekrar bana döndü. Normalde hiç kaybetmediği soğukkanlılığı şimdi yerle bir olmuştu. Sanırım ne yaparsa beni toparlayabileceğini, ne yapmazsa beni daha da kırmayacağını anlamaya çalışıyordu.

Başımı yavaşça iki yana salladım ve ellerim istemsizce gözyaşlarımı silmek üzere yüzüme gitti. Onlarsa inatla durmak bilmiyorlardı ve kısa sürede görüşüm tamamen bulanmıştı.

“Hayır,” diye fısıldadım karmaşık duyguların ağırlığıyla titreyen bir sesle. “Yanlış bir şey yaptın ama bilerek yapmadığını biliyorum.” Burnumu çektim. “Kötü bir niyetin olmadığını biliyorum.”

Akay’ın yüzü daha da düşerken gözlerindeki şaşkınlık derinleşti. “Peki ne yaptım? Gerçekten anlamıyorum, lütfen açıkla mısın?”

Sözlerindeki samimiyet doğrudan kalbime işledi ama bu aynı zamanda gözlerimi tekrar doldurdu. Kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Kendimi savunmasız, açıkta kalmış hissediyordum. Bu anı böyle hayal etmemiştim. Etmemiştim işte.

Akay bir adım daha yaklaştı ve aramızdaki mesafeyi yavaşça kapattı. “Güz, lütfen benimle konuş,” dedi. “Bunda yeniyim,” diyerek ikimizi

gösterdi. Seni anlamakta yeniyim ve bunu gerçekten istiyorum. Eğer yanlış bir şey yaptıysam bilmem gerekiyor. Ne söylediysem, ne yaptıysam, ne kadar küçük ya da büyükse... Lütfen, seni üzenin ne olduğunu anlat. Kelimeleri seçerken özenliydi.

Başımı kaldırıp ona baktım. Görüşüm yaşlarla parlıyordu. Yüzündeki gerçek kafa karışıklığı ve savunmasızlık kalbimi acıttı ama aynı zamanda bana bir güven verdi. Karşımda yalnızca beni anlamaya çalışan birinin

olması göğsümü rahatlattı. Evet, diye düşündüm. Ona anlatabilirim ve anlamak için çaba gösterir. Beni anlamaya çalışır.

Akay, dedim titrek bir sesle. “Yaptığın şey kötü bir şey olduğundan değil ama biraz daha ince düşünceli davranmanı isterdim. Önce bana sormanı isterdim. İkimizin arasında geçen bir anda. Bizim aramızda. O an bizim anımız olsun isterdim. Özel olsun, farklı hissettirsin...”

Gözleri biraz daha açılırken yüzüne bir anda farkındalık yayıldı. “Önce annene sormamdan bahsediyorsun.”

Başımı yavaşça salladım ve dudaklarımı ısırarak daha fazla ağlama-maya çalıştım. “Evet. Sanki benim ne hissettiğim ya da düşündüğüm senin için hiç önemli değilmiş gibi hissettirdi. İlk gerçek randevu tek-lifimdi, Akay. Doğru düzgün bir anda, istediğim kişiden gelen ilk randevu teklifim olacaktı. Ben de bunu biraz daha farklı hayal etmiştim.”

Aramızda kısa bir sessizlik oldu. Onun gözlerinde bir pişmanlık parladı. Derin bir içtenlikle duyduğu pişmanlık.

“Çok üzgünüm,” dedi alçak sesle. Oflarken boğazındaki düğüm sesine yansımıştı. Sanki kendi aptallığına söyleniyordu. “Bunun böyle hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Haklısın. Önce sana sormalıydım. Bu an bizim olmalıydı. Senin olmalıydı. Bunu düşünemediğime inanamıyorum. Çok özür dilerim Güz. Gerçekten çok özür dilerim. Nasıl telafi edebilirim bunu?”

“Saçmaladığımı düşünmediğin için teşekkürler,” dedim gülerek. Sessizce gözyaşlarımı sildim. “Sorman bile iyi geldi.”

Biraz daha yaklaştı ama beni bunaltmamak için hâlâ dikkatli davranıyordu. “Hızlı ilerlediğimizi düşüneceksin belki yine ama senin ne hissettiğin benim için her şeyden önemli. Ne zaman bir şeyi yanlış yaparsam ya da seni anlayamazsam, lütfen o an söyle. Benim her an, her saniye ağzıma sıçabilirsin. Sövebilirsin. Kızabilirsin. Anlatabilirsin. Söylenebilirsin. Ağlayabilirsin ama ağlamayı istemem. Kıvırcık

saçlarını kulağının arkasına alıp dik dik bana baktığında ben sana nasıl karşı gelebilirim ki zaten? Hele o kocaman gözlerinle heyecanla bir şeyler anlatırken bana bakacağını bildiğimde senin üzgün kalmana gönlüm nasıl razı gelir? O yüzden daima açık ol bana. Ben biraz düz bir adamım, kendi kendime anlayamayabilirim bazı şeyleri belki ama anlattırsan, açıklarsan anlarım ve hiç unutmam.”

Ona baktığımda sözlerindeki içtenliğini kalbimde hissediyordum. Birinin savunmaya geçmeden seni böylece dinlemesi, seni anlamak istemesi... Nadirdi. Olması gerekendi belki ama bir o kadar da güzeldi.

“Ben de çok iyi değilim bu konuda,” dedim usulca burnumu çekerek. “Beni bu şekilde anlamak isteyen biri hiç olmadı.”

Akay elini yavaşça uzattı, yanaklarımda kalan bir damlayı usulca sildi. Gözleri bana bakarken dokunmadan önce bile izin ister gibiydi. “Ben seninle öğrenmeye varım.”

Elinin sıcaklığına başımı hafifçe yasladım.

“Bazen hata yapabilirim, Güz,” dedi başparmağıyla biraz önce gözyaşı olan noktayı okşarken. “Hatta belki düşündüğünden daha fazla. Kitaplarda okuduğun kusursuz karakterler gibi değilim. Onlar kadar hatasız olamam ama hep dinleyeceğime söz verebilirim. Hep anlamaya çalışacağıma, seni biraz olsun kırarsam telafî etmeye çalışacağıma..’. Negatif en ufak duygunu bile söyle, dinlerim. Senin hiçbir hissin küçük ya da önemsiz gelmez bana.”

Kalbim göğsümde genişledi. Gerçekten biri tarafından önemsenmek böyle bir şey miydi?

“O zaman ben de zor ya da saçma gelse de söyleyeceğime söz veririm,” dedim alçak sesle.

Başparmağıyla yanağımı biraz daha narin bir şekilde okşadı. “Senin hislerin bana asla saçma gelmez.”

Aramızdaki o gerilim yavaşça dağıldı. Gözlerimde hâlâ yaşlar vardı ama fark etmeden hafifçe gülümsüyordum.

“İlişki dediğimiz şeyin başlangıçta kolay ve neşeli olması gerektiğini sanıyordum,” dedim hafifçe gülerek. “Niye ağlayarak başladık?”

“İlişki mi? Elf kulaklarım neler duyuyor?” Akay hafifçe güldü, gözlerinde rahatlamış bir ifade vardı. “Bence hem eğlenceli hem de ağlamalı olabilir. İnişleri çıkışları olmayan ilişki mi olurmuş? Elbette birbirimizi

anlamaya çalıştığımız ve hata yaptığımız birçok aşama olacak. Bu da gayet normal.”

Başımınla onayladım. O da gülümsedi, adımını biraz daha yaklaştırdı ^{naZ^Ç^e} kollarına aldı. Hiç acele etmeden, istersen hemen çeki-e ı irsin dercesine... Ben de kollarının arasında kaybolma izini verdim endime. O sarılışa, vücudunun desteğine yaslandım. Sıcak, güvenli ve rahat hissettirdi.

Teşekkür ederim, dedim yavaşça. Göğsüne yaslandığım için sesim boğuk çıkıyordu.

Neden? diye sordu saçlarımı usulca okşarken.

Dinlediğin, umursadığın ve kaçmak yerine sorduğun için.”

Kollarını biraz daha sıkı sardı. “Her zaman.”

Birkaç saniye daha sarıldıktan sonra geri çekildi ve ellerini nazikçe belime yerleştirdi. Peki,” dedi utangaç ama kararlı bir sesle. “O zaman... Yeniden sorabilir miyim?”

Kalbim yeniden taklalar atmaya başladı. Az önceki hayal kırıklığının yerini bu kez bambaşka bir heyecan alıyordu.

Dene bakalım,” dedim hafifçe gülerek.

Derin bir nefes aldı. Gözlerini benimkilerden ayırmadan, tatlı ve ciddi bir ifadeyle sordu:

“Güz Aroskay, bu akşam seni bir randevuya çıkarabilir miyim?”

Bu kez tam anlamıyla doğru hissettiren bir andı.

“Evet, Akay Kayahan,” dedim alçak bir sesle gülümseyerek.
“Çıkarabilirsin.”

Akay derin bir nefes verdi. “Oh be, teşekkür ederim.”

“Evet dediğim için mi?”

Başını iki yana salladı. “İkinci kez sorma şansını verdiğin için.”

Güldü, elimi tuttu, nazikçe sıktı. Ben de onun elini sıkarken içimde bir huzur vardı.

“O halde akşam sekizde seni alırım, olur mu?”

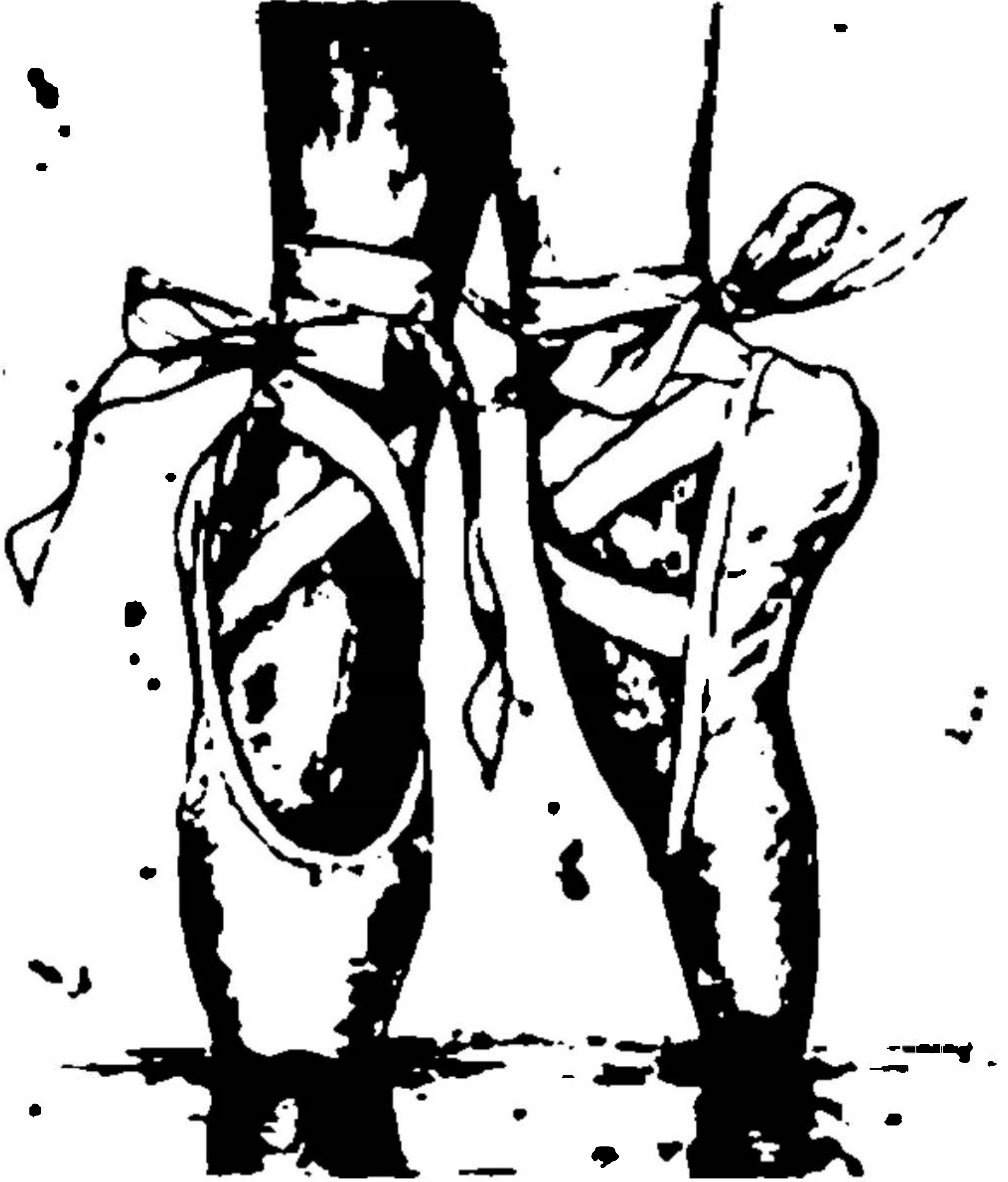
Başımınla onayladığımda tuttuğu elimi dudaklarına götürdü, yumuşak bir öpücük kondurdu ve motoruna doğru ilerlemeye koyuldu. Gözden kaybolana kadar onu izledim.

Anlaşılmak istenmişim.

Duyulmuş ve dinlenmişim.

önemsenmişim.

Her şeyden daha önemlisi ise bu akşam sekizde bir randevum vardı!

Bölüm 40

Odama koşup kızları görüntülü aramam beş dakika, kombin seçmemiz elli dakika sürdü. Kombinimin yeterince şık ama bir o kadar da günlük görüldüğünden emin olup onaylamamız da on beş dakika...

Aynanın karşısına geçerek kendimi birkaç saniye boyunca baştan aşağı süzdüm. Yüzümde engelleyemediğim ufak bir tebessüm vardı. Üzerime yumuşacık, beyaz pelüş detaylarla süslenmiş, açık bir yakaya sahip dar bir hırka vardı. İnce, saten kurdele ile bağlanan ön kısmı eski romantik filmlerin enerjisini taşıyordu. Altıma da pembe ekoseli mini bir etek giymeyi tercih etmiştim. Görüntüyü beyaz kurdelelere sahip beyaz file çoraplarım tamamlıyordu. Zarif bir dokunuş olarak da boynuma İncili bir kolye takmıştım, gözkapaklarıma bolca ışıltı, dudaklarıma ise pembe bir ruj sürmüştüm ve iki yandan pembe kurdeleli topuz yapmıştım. Geriye yalnızca ayakkabılar kalıyordu. Onun için de kalın tabanlı ve kalp detaylı beyaz Mary Jane platformlarımı tercih edecektim. Nasıl olsa ne kadar uzun olursam olayım Akay'a yetişemezdim. Bu gece hissedeceğim tüm duygulara, heyecana, her ana hazır hissediyordum.

Onu beklerken zaman bir türlü geçmedi. Saati kaç kere kontrol ettiğimi sayamadım bile. Acaba üstümdekiler iyi miydi yoksa başka bir kombin mi denemeliydim? Gerçi başka bir kombin deneyecek vaktim de yoktu. Zamanında geleceğini umut ediyordum. Terlemeye de başlamıştım diğer bir yandan. Acaba şimdilik üstümü çıkarıp Akay geldiğinde mi giyseydim? Yüzüm de terliyordu! Makyajım akar mıydı? En iyisi bir tur daha pudra sürüp sabitleyici sıkayım.

Kapı zili çaldığı anda kalbim çılgınca atmaya başladı. Aynaya son bir kez göz attıktan sonra merdivenlerden hızlıca indim. Koştuğum için nefes nefese kalmıştım. Akay'ın karşısına daha rahat çıkabilmek için birkaç saniye soluklanıp derin bir nefesle kapıyı açtım.

Kapının önünde dimdik duruyordu. Yumuşak bir tebessüm, sıcacık bakışlar, tek tarafa kıvrılmış dudaklar... Üzerinde bordo, dar kesim, yakası birkaç düğme açık bırakılmış bir gömlek vardı. Kumaşı hafif parlaktı ama abartılı değildi. Sanırım onu ilk defa gömlekle ve siyahtan farklı bir renk giyerken görüyordum. Özenmesi hoşuma gitmişti.

Altına gri tonlarında, klasik kesim bir kumaş pantolon giymişti. Beline kusursuz oturuyor, paçaları ise ayakkabısına nazikçe dokunuyordu. Tam bir modern centilmen havasındaydı. Elbette dövmeleri havasını biraz değiştiriyordu ama iyi anlamdaydı. En azından benim için...

Bir elinde ceketini tutarken diğerk elinde sade, kahverengi kâğıda sarılı bir buket vardı. Buketin ramamı pembe tonlarının birbiriyle dans et-^ğ' güllerden oluşuyordu. Açık somonla neredeyse beyaza çalan pastel pembeler, daha koyu tonlardaki gülkurularıyla harmanlanmıştı. Her biri özenle seçilmiş gibi duran bu güller, taze, dolgun ve yumuşak yapraklıydı.

Renkleri kombinimle öyle güzel bir uyum sağlıyordu ki bir anlığına her şeyin mükemmel olduğunu düşündüm. İçimdeki tüm kırgınlıklar geçip gitmişti sanki. Buket, Akay'ın beni anladığını söylemesinin farklı bir dili gibiydi. Onun bana vereceğı ilk buketi hiç hayal etmemiştim ama daha iyisini hayal edemezdim.

“Çok güzel olmuşsun,” dedi alçak bir sesle çiçekleri uzatırken. “Bu güzelliğın yakınına bile yaklaşamaz ama.”

“Mis gibi kokuyorlar,” dedim gülümseyerek buketi alırken. Bu noktadan sonra gülümsememi saklayamıyordum bile. Çok heyecanlıyım. Hevesliydim. Mutluydum. Bu gece kötü geçecek bile olsa eve mutlu dönecektim. “Teşekkür ederim.”

Akay'ın gözleri çiçeklere baktığım her anı dikkatle izliyordu. “Her çiçek alındığında böyle gülümseyeceksen her gün alırım.”

Gülümsedim, içeri geçip çiçekleri bir vazoya yerleştirdikten sonra çantamı aldım ve onun yanına döndüm.

“Hazır mısın?” diye sordu nazikçe kolunu uzatarak. Başım la onaylayarak koluna girdim. Acaba kolu bedenime bu kadar yakınken kalp atışlarımı hissedebilir miydi? Hızlanan nabzımı, ara sıra kasılan vücudumu? “Bugün motor yok,” dedi beni evimizin bahçesine çıkarırken. “Saçlarının bozulmasını istemedim.”

Cebinden çıkardığı anahtarla yolun karşısında duran siyah bir spor arabanın kilidini açtı. Arabanın kime ait olduğuna dair bir fikrim yoktu.

Ailesinin, amcasının, kendisinin veya arkadaşlarının olabilir di ama bu önemsizdi. Sormayacaktım. Önemli olan bunu düşünmüş olmasıydı.

“Teşekkür ederim,” dedim benim için kapımı açtığında. Binmek için acele etmedim, o da sabırla beni bekledi. Gözleri üzerimden ayrılmıyordu. Kapıyı kapatmadan önce iyice yerleştiğime dikkat ederek eteğimin sıkışmaması için eliyle hafifçe kenara kaydırды.

Arabanın kapısını nazikçe kapattıktan sonra sürücü tarafına hızla geçti ve yanıma oturdu. Arabanın deri döşemesi nane ve Akay’ın parfümü kokuyordu. Gözlerim, kontrolüm dışında, onun profiline doğru kaydı. Duruşunu ayarlayışındaki dikkat, direksiyona neredeyse okşar gibi dokunan parmakları... Pişano çalarken ne kadar zarıfse o kadar zarıf kullanıyordu parmaklarını ya da bu gece yaptığı her hareket, olağanüstü bir çekiciliğe sahipti.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını hafifçe çevirdi ve göz göze geldik. Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi ve ardından orta konsolun üzerinden elimi tutmak için uzanarak parmaklarımı nazikçe kavradı.

“Rahat mısın?”

“Gayet,” dedim kendime engel olamadan kıkırdarak. Neden kıkırdadığımı ben de anlamamıştım. Fazla heyecanım ve mutluluğum bedenimi âdeta ele geçirmişti.

Elimi yavaşça dudaklarına doğru kaldırdı ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. Dudaklarının sıcaklığı parmak uçlarımdan başlayıp kalbime kadar yayılan ufak ürpertilere sebep oldu.

“Süper,” diye fısıldadı, gözleri sıcak bir ışıltıyla parlıyordu. “Nereye gideceğimizi öğrenmek için heyecanlı mısın?”

“Hıhı,” demekle yetindim. Başparmağımla onun elinin arkasına küçük daireler çizerken o an beni nereye götüreceğinin düşündüğüm en son şey olduğunu söylemedim.

Elimi bırakmadan arabayı hareket ettirdi. “Gidene kadar bana bugün başka neler yaptığını anlatmak ister misin?” Başım la onaylayıp havadan sudan bahsetmeye koyuldum ve o da ara sıra başparmağını elime sürterek dinledi.

Kısa süre sonra restorana vardık. Arabayı valeye bırakırken kapımı açarak inmememe yardımcı oldu. “Bu kadar güzel ve tatlı bir kızla yemeğe çıktığıma inanamıyorum,” dedi başımın kenarına bir öpücük

kondurarak. İçeri girerken elini belime yerleştirdi ve yakın durmaya özen gösterdi. Üstelik çok şanslıyım çünkü bu kızla saatlerce sohbet edebileceğim.”

Mekân loş ışıklı, zarif ve samimi bir atmosfer taşıyordu. Sessizliğin içinde kısık sesle çalan klasik müzik tınları sanki zamanın biraz yavaş akmasını sağlıyordu. Dekorasyona bakarak buranın bir Japon restoranı olduğunu anladım. Masamız duvara yakın bir köşede, iki kişilik bir masaydı. Aramızda ne çok mesafe bırakacak ne de fazla yakın duracağımız, tam sohbet edebileceğimiz, göz göze gelebileceğimiz, el ele tutuşabileceğimiz boydaydı.

Elbette Akay, kendisi oturmadan önce benim sandalyemi çekerek yerleşmeme yardımcı oldu, ardından karşıma geçti. “Suşi ile aran nasıl?” diye sordu.

“Çok severim.”

“Ben de bayılırım. Peki her şeyi yer misin?”

Her şeyin tadını bilmiyorum ama hepsini denemeye açığım. Yeni şeyler denemeyi çok severim.”

Gözlerimin içine baktı ve gülümsedi. “O halde senin için de uygunsa karışık bir şeyler söylüyorum?”

“Olur.”

Ortaya çeşit çeşit ama hepsinden azar azar suşi söyledi: Somon nigiri, Kaliforniya roll, avokadolu maki, Philadelphia roll, trüflü ebi ten crispy roll, salmon tempura roll, dışı susam kaplı ebi tempura, tteokbokki tavuk, kızarmış wonton, yengeç eti salata... Yanında da minik seramik kâselerde soya sosu, vasabi ve zencefil geldi. “Nasıl olsa bütün gece buradayız ya da sen sıkılana kadar,” derken muzip bir bakış attı. “Yavaş yavaş yeriz.”

Ardından tüm siparişlerin sonuna da son bir ekleme yaptı. “Benim için su, hanımefendi için kırmızı şarap lütfen, en iyisi hangisiyse.”

Garson tüm siparişi tamamlayıp ayrıldığında masanın üzerinden uzanıp elini benim tarafıma koydu, içgüdüsel olarak hemen elimi onun elinin üzerine yerleştirdim ve parmaklarımla oynamasına izin verdim. “Sen içmiyorsun,” dedim.

“Araba kullanacağım. Ayrıca annene söz verdim.”

Göğsümde yavaşça büyüyen bir sıcaklık hissettim. “Akay sana bir şey soracağım. Ailemin durumları, benim son zamanlardaki duygusal

dengeşizliğim falan seni hiç korkutmuyor mu? Durup dururken ağlamaya banlamam gibi.”

Elini biraz daha sıktı ve gülümsedi. “Seninle ya da hayatınla ilgili hiçbir şey beni korkutmuyor. Hatta aksine, seni her geçen gün daha iyi tanıyorum ve bu hoşuma gidiyor.”

“Ya bir gün hoşuna gitmeyecek bir tarafımı tanırsan?”

“Seninle ilgili olan bir şeyin hoşuma gitmemesi zor, Kül Kedisi,” dedi elimi okşarken. “Fazla duygusal çıkışların olabilir, önemli değil. Sana göre fazla olan, benim normalim olur. Bazı insanlar daha fazla hisseder. Ailenle problemler yaşayabilirsin, önemli değil. Ben bana izin verdiğin kadarıyla arkada dururum. Birini kusurlarıyla kusursuz görmek ve sevmek çok kolay, insanlar zorlaştırıyor sadece.”

Kısa bir an tereddüt ettim. Beynimde fırtınalar dönüyordu çünkü ona inanmayı ve güvenmeyi çok istiyordum. Ona kendimi tamamen açmayı da, tüm endişelerimi şeffafça dile getirmeyi de...

“Bu konularda ne kadar iyi olduğumu bilmiyorum Akay. Hiç doğru düzgün bir ilişkim olmadı. Nasıl kız arkadaş olunur, bilmiyorum. Yeni tanıştığım biriyle bu kadar yakın olmayı da bilmiyorum. İstemiyor değilim, yalnızca benim için çok farklı. Beni endişelendiriyor. Hatta bir noktada korkutuyor.”

“Nedenini biliyor musun peki?” Sesi sabırlı ve nazikti, beni konuşmaya teşvik eder gibi.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi ellerimize indirdim. “Eninde sonunda hoşlanmayacağın taraflarımı göreceğinden korkuyorum. Baş etmesi zor gelecek taraflarımı, mantıksız davranışlarımı, ani enerji patlamalarımı, duygusal iniş çıkışlarımı, güvensizliklerimi, sınırlarımı, korkularımı... Ya bir gün bunlar sana fazla gelirse?” Durdum ve burnumdan derin bir nefes aldım. “Ya bir gün gidersen?”

Elini uzattı, çenemi nazikçe kaldırdı ve bakışlarını kaçırmama izin vermedi. Gözleri inanılmaz derecede içime işliyordu. Yalnızca bakışlarıyla bile beni sakinleştiriyordu.

“Güz, beni dikkatle dinle lütfen,” dedi yavaşça. “Ben yüzeysel bir ilişki için burada değilim. Kolay bir şey aramıyorum. Kolay bir şey istemiyorum da. Seni, her şeyinle birlikte istiyorum. Fazla olacağını düşündüğün tüm özelliklerine çoktan hazırım zaten ben.”

iyi de neden?” Kelimeler titreyerek dökülmüştü dudaklarımdan, gözlerim dolmak üzereydi.

Çünkü seninle ilgili gördüğüm her şey, daha fazlasını görmek istememe yetiyor da artıyor. Sen uğruna uğraşılmaya, çabalamaya, emek vermeye değersin.”

Karşımda ağladığında,” diye devam etti yavaşça. “Bir şeyler değişti bende. Sadece seni teselli etmek istemedim. Senin iyi hissetmene ihtiyacım vardı. Güvende hissetmen, bana güvenmen, benimle her şeyi konuşabileceğini bilmen benim için çok önemliydi. Korktuğumu itiraf edebilirim ama beni senden uzaklaştıracak türden bir korku değildi.”

“Ne tür bir korkuydu?”

“Seni hayal kırıklığına uğratma korkusuydu. Yeterince iyi olamama korkusu. Sana layık biri olmak istiyorum.”

“Eh,” dedim konuyu, biraz dağıtabilmek için. “Fena gitmiyorsun ama değerlendirmelerimiz devam edecek.”

Biraz daha yaklaştı. Yüzü birkaç santim uzaklıktaydı. “Gözlemlediğim kadarıyla bazı şeyleri içine atmayı tercih ediyorsun, bazı şeyleri ise konuşmayı. İkisi için de her zaman buradayım. Konuşmak istediğinde konuşur, istemediğinde yürüyüşe çıkarız. Dondurma yeriz. Kahve içeriz. Perde asarız.” Eliyle yanağımı nazikçe okşadı. “Sen hayatımı değiştiriyorsun, Güz. Güneş, seninle tanıştığım günden beri her gün daha parlak doğuyor.”

Gülümsedim, konuşmak istemiyordum. Bunun yerine söylediklerini anladığımı belli ederek başımın ağırlığını eline doğru bıraktım. Gözlerimi yavaşça açıp kapadım. Akay da buna gülümseyerek yanıt verdi, yanağımı bir kere daha okşadıktan sonra elini çekti.

Yemek boyunca sohbetimiz doğal bir akışla devam etti. Küçük konulardan konuştuk. Kitaplar, filmler, sevdiğimiz ve asla yemediğimiz yemekler, hayal ettiğimiz yerler... Her konu bizi birbirimize biraz daha yaklaştırdı.

“İtalya’ya hep gitmek istemişimdir,” dedi utangaç bir gülümsemeye. “Sanatını, mimarisini, o romantik atmosferini çok merak ediyorum. Bence tam sevgili ile gidilmesi gereken türden bir ülke.”

“Bence de!” dedim heyecanla. “Ben bu senenin sonunda gideceğim.”

“Gezmeye mi?” diye sordu merakla.

Başımla onayladım. “Hem gezmeye hem de olimpiyatlar için, iklim ve Karza olimpiyatlarda Türkiye’yi temsil edecek. İklim’i biliyorsun,” dedim onay almak için.

“En yakın iki arkadaşından biri,” dedi chopstick\en ile tuttuğu suşiyi bana doğru uzatarak. “Favorim bu oldu bu arada.”

Uzattığı suşiyi alarak iki lokmada yuttum ve zevk dolu bir nefes verdim. “Çok iyi. Neyse, olimpiyatlar Milano’da olacağı için ben de şubat ayında onlara destek olmaya gideceğim.”

“Belki birlikte gideriz.”

Kalbim o fikirle bir anlığına duraksadı. Heyecanla karışık tatlı bir utangaçlık kapladı içimi.

“Yani tabii, sen de istersen,” diye ekledi hemen aceleyle. “Kendimi davet ettirmiş gibi olmasın.”

“Aslında hiç fena olmaz çünkü annem gelmiyor. Eğer o zamana kadar beraber olursak...”

Akay donup kaldı. “Bu şu an beraberiz demek mi?”

“Hâlâ değerlendirme sürecindesin,” dedim fısıltıyla ve yüzümde kocaman bir gülümsemeye. “Ama bu fikre alışıyorum.”

Öksürerek soğuk suyla dolu bardağını aldı ve az önce çölden çıkmış gibi hepsini tek dikişte içti. “Pardon, biraz heyecanlandım da.” Bir kere daha öksürerek güldü ve bardağı yerine bıraktı. “Başka planların var mı?”

“Bir de sonbaharda Amerika’ya gitmem gerekiyor. Sonat’ın turnuvaları ve Tamay’ın ilk DCC gösterisi için.”

“Ne kadar da çeşitli bir arkadaş grubunuz var. Çok aradınız mı birbirinizi?”

Kıkırdadım. “Tamay hariç hepimiz çocukluk arkadaşınız. Anne ve babalar arkadaşları. Beraber büyüdük sayılır. Tamay’la da lisede tanıştık.”

“Bu başarılarda hep beraberiniz o zaman. Ne kadar güzel,” derken ağzına bir suşi daha atarak en beğendiğinden geriye kalan son parçayı benim tabağıma bıraktı. “Peki sonbaharda senin Fındıkkıran gösterilerin olmayacak mı? Onu nasıl halledeceksin?”

“O kadar yoğun olacağını sanmıyorum. Turnuva tarihleri de çok aralıklı değil. Yalnızca bölgesel ve ulusal turnuvalar olacak zaten. Yani Amerika’da da uzun kalmama gerek yok. Biraz şansa bırakacağız gibi ama çakışmazlar diye umuyorum.”

“Seni sonsuza kadar dinleyebilirmişim gibi hissediyorum, dedi alçak bir sesle. “Biraz daha anlatsana.”

“Ne anlatayım?”

“Bilmiyorum, ne olursa. Şu an her şey mükemmel ilerliyor. Konuşmak değil, seni dinlemek istiyorum.”

“Kimse o kadar mükemmel değildir Akay,” dedim utanarak.

“Sen öylesin,” derken sesini alçalttı ve hafifçe eğildi. Benim için mükemmelsin.”

Bölüm 41

Evime döndüğümüzde doymuş göbekler ama sohbete doymamış zihinlerle arabadan indik ve temiz havayı ciğerlerime çektim. Bir elimi karnıma koyup güldüm; evet, gerçekten de çok yemiştik. Üstelik ısrar etmeme rağmen Akay hesabı ödememe müsaade etmemiş, hatta ne kadar tuttuğunu görmemiştım bile. Uzun zamandır bir suşi restoranına gitmediğim için tek tahminim epey yüksek olduğu yönündeydi.

Akay sırtını arabanın kapısına yaslayarak beni belimden tutup yavaşça kendine çekti. Aramızda neredeyse hiç boşluk kalmamışa. Parmak uçlarının belimde hafifçe baskı yapmasıyla birlikte kalbim hızla çarpmaya başladı.

“Üşüyor musun?” diye sordu. İçimden geçen hafif ürpermeyi mi fark etmişti? “İstersen ceketimi alalım.”

“Hayır,” dedim utangaç bir gülümsemeyle. “Hava serinlemiş ama üşümüyorum.”

“İyi,” diye fısıldarken gözleri sokak lambasının solgun ışığında sıcacık parlıyordu. “Çünkü seni bırakmaya hiç hazır değilim.”

“Zaten şu an kaçmak istesem de imkânım yok.”

Başını hafifçe yana eğerken dudaklarının kenarında oyunbaz bir gülümseme belirdi. “Şikâyetçiysen bırakabilirim, Kül Kedisi.”

“Kesinlikle şikâyetçi değilim,” diye fısıldadım. “Kalalım.”

Kısa bir sessizlik oldu, bir baykuş üzerimizden uçup uzaktaki bir ağaca kondu. Akay’ın yüzünü, sert ve kemikli yüz hatlarını inceledim. Onun fiziksel her ayrıntısını bilmeden duygusal ayrıntılarına nasıl da kolayca bağlandığıma inanmakta güçlük çekiyordum. Gerçi öğrenmeyi başarabildiğim fiziksel yönleri de yok değildi. Gülümsediğinde dudağının tek taraflı kıvrımı, başını eğişi, ellerindeki nezaket, gözlerindeki içtenlik...

Parmakları belimde ufak daireler çizerken damarlarımda küçük kıvılcımlar dolaşıyordu.

Kalbin çok hızlı atıyor,” dedi aniden sessizliği bozarak.

Seninkinin de pek sakin olduğunu sanmıyorum,” diyerek elimi onun göğsüne uzattım ve parmaklarımı kalbinin üzerine yerleştirdim. Dokunuşumun altındaki kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedince gözlerim kocaman açıldı. “Epey hızlı.”

^P^y>” dedi beni biraz daha kendine doğru çekerek. “Bu gece seni almaya geldiğim andan beri kalbim hiç yavaşlamadı. Bir saniye bile.”

Yanaklarım ısındığından elimi geri çekerek gözlerimi yere indirdim. Eh, ben de heyecanımı saklayamamışımdır muhtemelen. Bir şeye çarpacağım, masayı devireceğim diye endişeliydim. Hiçbir şeyi kırmamış olmam mucize!”

“Heyecanlı hallerine bayılıyorum.”

Utangaç bir kahkaha attım. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi sıcak bir ifadeyle. “Gülüşüne de.”

Sözleri kalbimi hızlandırıyor. “Bu konuda tehlikeli derecede iyisin, Akay.”

Başını eğerek göz teması kurdu ve hafifçe gülümsedi. “Neyde iyiyim?” Gözlerimi kıstım. Kendi de cevabı gayet iyi biliyordu.

“Flört etmekte, güzel sözler söylemekte,” diye fısıldadım.

“Çünkü sadece gerçeği söylüyorum. Ne düşünüyor ya da hissediyorsam onu.”

“Peki, o zaman bana bir gerçek daha söyle.”

“Nasıl bir şey olsun?” diye sordu sakin bir sesle.

“Şu anda ne düşünüyorsun?”

Gözleri gözlerimi tararken bir an duraksadı. Bakışı yoğundu. Sanki yalnızca bakarak beni kendisine çekebilecekti. Yalnızca bakarak bana dokunabilecekti. Yalnızca bakarak tenimi ve kemiklerimi aşabilecek, kalbime ulaşabilecekti. “Bu gece hiç bitmesin istiyorum,” dedi yavaşça o kalın ve neredeyse hırıltılı sesiyle. “Ve seni öpmek istiyorum.”

Kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi atarken panik ve heyecan aynı anda içimi kapladı. Buna ne cevap verebilirdim ki? öpmesini mi söylemeliydim? Uzanıp öpmeli miydim yoksa konuşmaya devam etmesi için başka bir soru mu sormalıydim?

“Tüm gece boyunca bunu düşündüm,” dedi. “Ama beklemek istersen beklerim, ne kadar dersen.”

Başımı yavaşça iki yana salladım ve o cevabı verirken bir an bile düşünmedim. “Bekleme.”

Gülümsedi. Öyle çekici, öyle tüylerimi ürperten bir gülümsemeydi ki dizlerim titredi. Parmak uçları yanağımı nazikçe okşarken gözleri dikkatle gözlerimde ve dudaklarımda gezdi.

Önce tenime vuran sıcak nefesini hissettim. Sonra dokusu yumuşak, tavrı sert dudaklarını. Tutkulu, temkinli bir temasla birleşti dudaklarımız.

Kalbim hızla atıyor, zihnim panik içinde düşünceler üretiyordu. Yaklaşmalı mıydım? Bastırmalı mıydım? Dilimle ne yapmam gerekiyordu? Başımı yana mı yatırmalıydim? Çok eğildiği için boynu ağrıyor muydu acaba, parmak ucuna çıkmalı mıydım? Peki ellerimi ne yapmam gerekiyordu? Öpüşürken ellerimizle tam olarak ne yapmalıydık? Okuduğun ve izlediğin sahneleri düşün Güz... Eller nerede oluyordu? ELLER NEREDE OLUYORDU?

Tam Akay’dan kopup koşarak eve kaçıp farklı bir ülkeye taşınmayı düşünürken Akay paniklediğimi fark etti. Elimi nazikçe tuttu, bir öpücük kondurdu ve ensesine doğru götürdü. Diğer elimi yakaladı, avcu-mun içini dudaklarıyla buluşturdu ve diğer elimin yanına yerleştirdi. Artık ona boynundan sarılıyordum. Ardından elleri sırtımdan belime, belimden kalçama kaydı, kendisini bana daha da yaklaştırdı. Dudaklarım ve vücudum

onun hareketlerine doğal bir cevap verdi. Öptü, öptü, öptü... Sanki ciğerlerine çektiği oksijen benim dudaklarımdan sağlanıyormuş ve kalbi, ben olmasam kan pompalamayacakmış gibi öptü beni.

Nefesini kontrol etmek için geri çekildiğinde gülümsüyordu. “İyi mısın?”

Başımı hızla salladım. Yanaklarımın, kulaklarımın, hatta komple tüm vücudumun kıpkırmızı olduğuna emindim. “Çok heyecanlandım ya. İlk gerçek öpücüğümdü bu benim.”

“Beklediğin gibi miydi?” derken saçımı yüzümden çekti ve başparmağıyla usulca dudaklarımı okşadı.

“Karşılaştırmayabileceğim bir şey ama güzeldi,” derken bir adım geri çıktım. “Gerçi biraz daha pratik yapmam gerekebilir. Ne yapmam gerektiğini tam çözemedim. Okumak, izlemek ve yaşamak birbirinden çok farklıymış.”

Akay ın kahkahası ıssız sokakta yankılandı. “Ne zaman istersen Kül Kedisi, seni öpmeye doyamayacağıma eminim.”

Kalbim bir kez daha sevinçle çırpındı. Kesinlikle onunla daha çok öpüşmek istiyordum. Daha çok yakınlaşmak, dokunmak, her yönünü keşfetmek istiyordum. “Aldım sözünü,” dedim göz kırparak.

“Tüm sözlerim senin olsun,” dedi alnını benimkine yaslayarak. “Şu an seni öpmeye devam etmek için dünyaları verebilirdim ama geç oldu ve seni eve bırakmalıyım. Annen de merak etmiştir.”

Sonra telafî edersin,” derken uzanıp onu bir kere daha öptüm. Dişlerimiz hafifçe çarpışınca gülerek geri çıktım. Kesinlikle daha fazla pratiğe ihtiyacım olacaktı.

Yavaşça doğruldu ve beni son bir kez daha sardı. Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Çok güzel bir geceydi, teşekkür ederim Kül Kedisi.”

“Ben teşekkür ederim,” dedikten sonra gözlerine baktım ve usulca iç çektim. “Gerçi, beni sürekli Kül Kedisi diye çağırmandan sıkıldım sanki. Bir alternatif mi bulsak?”

“Aklında ne var?”

“Sevgilim nasıl?”

Bir anlığına donup kaldı, ardından uzanıp belimden yakaladığı gibi dudaklarını benimkilere bir kere daha bastırdı. Az önceki yumuşaklığın yerini bambaşka bir şey almıştı; ham ve güçlü bir his. Varlığı, bedeninden yükselen sıcaklık, vücudumda gezinen elleri, öpücüğünün tadı... Her şey o kadar baş döndürücü, o kadar yoğun ki... Eli yavaşça sırtımdan yukarı kaydı ve parmakları saçlarımın arasına karıştı. Başımı hafifçe yukarı kaldırıp öpücüğünü daha da derinleştirdiğinde dudaklarımın arasından istemsizce küçük, mırıltılı bir ses çıktı.

“Akay,” diye fısıldadım nefes nefese.

Durdu ve elini yeniden belime sararak geri çekilip gülümsedi. “Sevgilim?”

Bunu duyduğum anda kıkırdadım. “Kulağa bayağı güzel geliyor. Hele senin sesinle, bayağı güzel geliyor. Neyse, dur. Hem biri görecektir hem de gerçekten eve gitmem gerekiyor artık. Burada daha fazla durursak sabrımın sınırlarını epey zorlayacağız ve ben o kadar sabırlı biri değilim.”

Dudaklarını diliyle ıslattıktan sonra yaramaz bir gülümseme takındı. Söylediklerim hoşuna mı gitmişti? “Haklısın,” dedi soluk soluğa. “Ben buradayım. Girene kadar bekleyeceğim.” Ellerini sonunda bedenimden çekti ve gitmeme izin verdi. Ne ara düşürdüğümüz hakkında hiçbir fikrim olmayan çantamı yerden aldım, Akay’ın yanağına bir öpücük kondurdum ve evin yolunu tuttum. Arkamı dönüp baktığım iki seferde de kollarını göğsünde bağlamış, beni izliyordu.

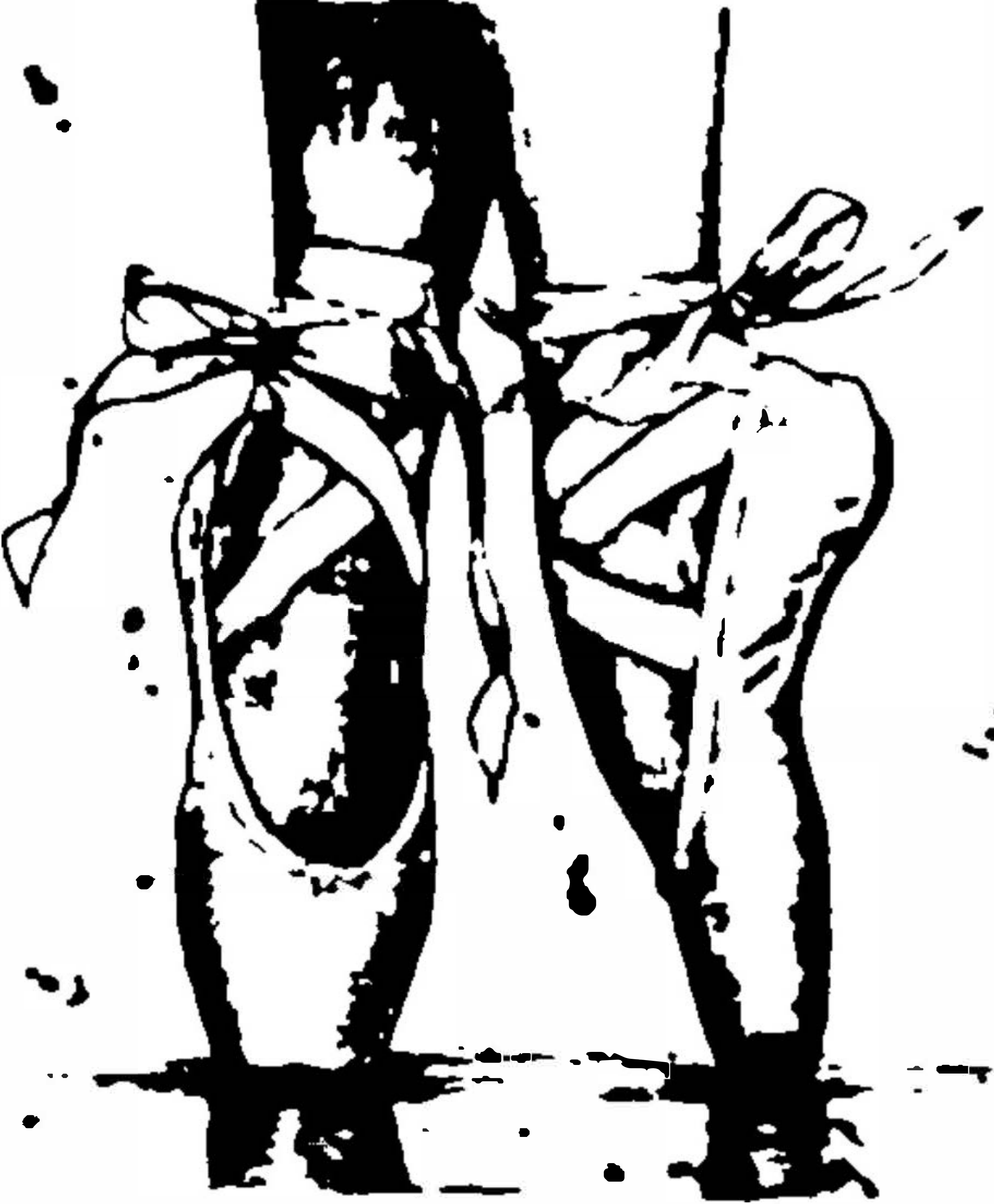
Kapıyı açıp içeri girdiğim gibi ayakkabılarımı çıkarıp odama çıka-madan salondaki koltuğa kendimi attım. İki elimi de kalbimin üzerine koyup yaşanan her şeyi sindirmeye çalıştım.

Hissediyordum, bu gece daha güzel günler için sadece bir başlan-gıÇ«-

Akay hayatıma bir fırtına gibi şimşeklerle ve gürlemelerle gelmemişti. Bahar gibi gelmişti; usul usul, sessizce, fark ettirmeden ama dokunduğu her

şeyi yeşerterek. İlk başta sadece ılık bir esintiyle havayı değiştirmiş, sonra hislerime dokunmuştu ve bir sabah uyandığımda kalbimde çiçekler açmıştı.

Akay'a âşık olmak, yanlışlıkla açtığım bir sayfanın en sevdiğim bölüme denk gelmesi gibiydi.

Bölüm 42

Odama adımıımı attığım anda heyecandan zıplamamak için zor duruyordum. Çantamdan telefonu çıkarırken diğer elimle sutyenimi çıkarmaya çalışıyordum. Tek elle işler daha da karmaşıklaşırken telefonu bıraktım. Sutyeni çıkarıp fırlatırken kendimi yatağa attım. Telefona uzanıp kızlara hızla mesaj atarken kalbim göğsüme sığmıyordu.

Ben: KIZLAR, KALKIN!

Ben: ACİL DURUM! RANDEVUDAN DÖNDÜM!

Moskova'da saat gece iki civarında olmalıydı. İklim muhtemelen beni bekleyemedi yatıp uyumuştı. Onu arayıp uyandırmalı mıydım acaba?

Tamay: ANLAT ÇABUK!

Ben: İklim uyuyor mudur?

Tamay: Bilmiyorum ki, arayalım mı?

İklim: GELDİM GELDİM! HAYIR, UYUMUYORDUM. SENİ BEKLEDİM.

İklim: DÖKÜL KIZIM!

Ben: Her şeyden önce, randevu çok güzel geçti. Beni arabayla aldı. Kimin arabası olduğunu bilmiyorum, sormadım. Kapımı binerken de inerken de açmayı ihmal etmedi. Eteğimi düzeltirken

önümü kapattı ve gökyüzünü izledi. Restorana girerken bana öncelik verdi. Sandalyemi çekti. Suşi restoranıydı bu arada ve tıkabasa yedik. Karnımı görseniz hamile gibiyim. Her şey çok güzeldi. O araba kullanacağı için su içti, ben biraz şarap içtim. Ardından hesabı o ödedi, bahşiş bırakmayı ve garsonlara nazik davranmayı da ihmal etmedi. Sonra eve geldik.

İklim: AYY İNANAMIYORUM!

Tamay: GÜZEL GÜZEL, DEVAM!

Dramatik bir etki için mesajı gönderdikten sonra birkaç saniye bekledim.

İklim: REKLAM MI GİRDİ ARAYA?

İklim: DEVAMI NEREDE?

Tamay: Yarışma sunucusu gibi es veriyor ya!

İklim: Yazsanaü!

Ben: Ama beni hemen göndermedi...

Tamay: BİR ÇEKİRDEĞİM EKSİK ŞU AN.

İklim: SONRA NE OLDU?

Tamay: Eğer seni öpmediyse önce telefonu, sonra Akay'ı camdan aşağı fırlatacağım.

Aramızda geçen diyalogları hızlıca aktardıktan sonra ekledim.

Ben: Cümlemi bitirdikten sonra çekip öptü.

İklim: GÜZ!

Tamay: GÜZ!»!

Ardından Tamay ın çığlıklar attığı, deli deli sesler çıkardığı, bağırıp çağırdığı bir ses kaydı geldi.

İklim ise ağzını kapattığı, gözlerini kocaman açtığı bir özçekim gönderdi.

İklim: Nasıl hissediyorsun peki? Beklediğin gibi miydi?

Tamay: Seksi miydi yoksa romantik mi?

Ben: Mükemmel öpücüğün ne olduğunu bilmiyorum ama harika

* hissettirdi. Dokunuşlarından dudaklarına kadar her şey çok hoşuma s gitti. Hem romantik hem de seksiydi bence. Ben biraz beceriksizdim sadece, o da normal zaten.

İklim: O mu söyledi beceriksiz olduğunu?

Ben: Hayır, ben söyledim. O yorum yapmadı.

Tamay: Aferin ona.

Tamay: İyi bari. Gözüm ilk başta da tutmuştu zaten bu çocuğu.

İklim: Sana iyi geliyor gibi, öyle mi?

Güz: Gerçekten öyle. Resmen titriyorum şu an ama heyecandan, mutluluktan. Duramıyorum, sürekli gülümsüyorum. Eve kıkırdayarak girdim resmen. Siz hep böyle mi hissediyorsunuz?

Tamay: Yakınız ama sen tam bir romantik komedi hikâyesi yaşıyorsun bebeğim.

İklim: Biz artık düzenli ilişkisi olan ve heyecanını kenardan izleyen yan karakterleriz.

İklim: Bu arada... Sonat'a söyledin mi? En son Ejderhanı Nasıl Eğitirsin live action\ hakkında konuştuk ve kafayı yiyordu. Bir de bunu duyduğunda daha da delirecek.

Ben: Daha söylemedim ama birazdan ona da mesaj atarım. Ona her detayı anlatamam zaten.

Tamay: Yine de gerekli her şeyi anlat da ben pot kırmayayım. Her akşam her şeyi konuşmak istiyorum onunla. Senin konularını es geçmek yorucu oluyor.

İklim: AMA BU ÇOK TATLI!

Güz: Senin birini bu kadar sevebileceğin aklımdan geçmezdi Tamay ya.

İklim: Evet, en sevgi dolumuz ve romantiğimiz her zaman

Güz olmuştu.

Güz: Muhtemelen ilk evlenen Tamay olacak.

Tamay: Ay yok artık! Konu nerelere gidiyor!

Güz: Tamam tamam, gidiyorum. Biraz da onunla konuşayım.

Yine güldüm, içimdeki mutluluk artık taşacak gibiydi. Konuşmadan çıkmadan önce son bir mesaj daha yazdım.

Ben: Her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Bu gecenin sonunda sizinle ıglık ıgıa mesajlaşmasaydım bu kadar güzel olmazdı. İklim, iyi uykular ve Tamay, iyi çalışmalar canlarım.

Kendimi tutamayarak sırtırken derin bir nefes aldım ve Sonat'la olan sohbeti açtım. Garip bir şekilde, olanları ona anlatmak beni biraz geriyordu.

Ben: Müsait misin? Antrenmanda mısın?

Ekrana bakarken neredeyse nefes almayı unuttum. O üç nokta hemen kenarda çıktı.

Sonat: Evet. Ne oldu?

Sonat: Bir dakika, orada saat gece iki falan değil mi?

İyi misin? Bir şey mi oldu?

Ben: İyiyim ama bir şey oldu.

Ben: Büyük bir şey oldu.

Ben: İyi ve büyük bir şey.

Sonat: Tahmin edeyim... Şu Akay denen elemanla mı ilgili?

Gözlerimi devirdim. Anlaşılan Tamay ağzını o kadar da sıkı tutamamıştı.

Ben: Evet. Bugün ilk randevumuzdu ve ilk öpücüğümdü.

Sohbet bir an durdu. O küçük üç nokta çıktı, kayboldu, tekrar çıktı. Sonat'ın her neredeyse, muhtemelen buzdaydı, volta atarken telefonu yumrukladığını ve dramatik pozlar verdiğini gözümde canlandırıp kıkırdadım.

Sonunda cevap geldi.

Sonat: Anlatmak istediğin kadarını dinlemek istiyorum ama her şeyden önce nasıl hissediyorsun? Yanlış bir şey yapmadı değil mi?

Ben: Mutlu hissediyorum. Epey mutluyum. Her şey çok güzeldi. Ben biraz panikledim tabii ama Akay'ın tarafından her şey olması gerektiği gibiydi.

Sonat: Sen mutluysan ben de mutluyum canımın içi. Nasıl geçti?

Ben: Çok güzel! Çok romantik...

Ben: İşleri ciddiye bindirmek için biraz erken olduğunu biliyorum ama ona güveniyorum açıkçası. Birbirimizi ilişki içerisindeyken de tanımaya devam edebiliriz gibi geliyor.

Sonat: Bir dakika, o zaman artık sevgilin mi var?

Ben: Evet! Biraz öyle oldu. Beni her şeyimle kabul ediyor.

Olduğum halimle, tüm iyiler ve kötülerle.

Sonat: Zaten öyle birini hak ediyorsun. Daha azını değil.

Sonat: Kabul edelim bir tanem, "yeterli olmak" ile ilgili bazı endişelerin var ve tam da bunun ne kadar gereksiz bir endişe olduğunu hissettirecek biri iyi gelir sana.

Bunu hissettiriyor mu?

Gözlerim doldu. Yazarken burnumun sızladığını fark ettim. Yavaşça yazdım bu sefer.

Ben: Hissettiriyor.

Sonat: Centilmen biri mi? Hareketlerine ve tavırlarına dikkat ediyor mu? Kullandığı kelimelere? Senin hassas olduğun noktalara?

Ben: Ediyor.

Sonat: Kilometrelerce yüzüp gelip çocuğa biraz terbiye dersi vermem gerekiyor mu? En önemli soru bu.

Hafifçe güldüm.

Ben: Hayır, Sonat. Gerekmiyor. Sayende bir centilmenin kız arkadaşına nasıl davranması gerektiğini gayet iyi biliyorum.

Ben: Gerçekten çok mutlu hissediyorum ya. Ne oldu bana bilmiyorum ama romantik komedilerimi bizzat yaşıyor gibiyim! Farklı olan şeyler var tabii ki ama eksik hissettirmiyor. Gerçek bir senaryoda geçen bir romantik komedi karakteriyim ben. İnişleri ve çıkıştan, kusursuz olmayan anlarıyla. Ama çok mutluyum. MUTLUYUMM!

Sonat: YA SENİN HEYECANINA KURBAN! Şu an o heyecanlı gülüşünü görmeyi ne kadar istediğimi anlatamam.

Onu ne kadar özlediğimi bir anda derinlemesine hissettim.

Ben: Seni çok özledim. Doğru düzgün konuşamıyoruz ama her şeyi seninle paylaşmayı daha çok istiyorum aslında.

Aklıma babamla ilgili olanlar ve bunları Sonat'a anlatamadığım geldi. Belki de yüz yüze görüşene kadar anlatamayacaktım...

Ben: Beraber yaşamayı özleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi. Koridorda uçan kirli çoraplarını bile özlemiş olabilirim.

Sonat: Ben de seni çok özledim ama bu geçici zaten. Ayrıca ben gitmesem belki de sen bu kadar açılmayacaktın. Hayatından çekilenler yenilerine yer açtı. Kendi yolunu kendin çiziyorsun şimdi.

Ekrana uzun uzun baktım. Gözlerim yeniden doldu. Sonat böyleydi işte. Bağımız böyleydi. O sadece kardeşim değil, en yakın arkadaşım, biyolojik

olmayan ikizimdi.

Sonat: Seni çok seviyorum ve seninle gurur duyuyorum Güz.

O çocuğa da söyle, ayağını denk alsın. Seni biraz olsun üzerse sana yemin ederim okyanusu yüzerek aşar gelirim.

Ben: Ben de seni seviyorum.

Kilometrelerce uzakta olsa da yanımda olduğunu birkaç cümleyle anlamıştım. Sesindeki o yumuşacık, rahatlatıcı ton kulaklarımda çınlıyordu. Gülümsediğinde gözlerinin kenarında beliren çizgileri hayal edebiliyordum. Akay'a kızarken takındığı yapmacık sert tavırlarını.

Kelimelerin kifayetsiz kaldığı zamanlarda bile sessizce yanımda otururdu, varlığını kelimeler gibi sunardı: Asla yalnız kalmayacaksın.

Sonat bana yalnız kalmayacağımı ve koşulsuz sevgiyi öğreten ilk kişiydi. Kendimi açmayı, korkmadan sevmeyi, sevmek için kusursuz olunması gerekmediğini... İnsanların kusur olarak gördüğü şeyleri o, kişinin bir parçası olarak kabul ederdi. İnsanları ona yaptığı iyilikler için değil, oldukları kişi için severdi. Daha fazlasını aramazdı.

Gözlerim yaşlarla bulanırken göğsüm hem acıtan hem de bir şekilde güzelleştiren bir hisle sıkıştı. Telefonumu kalbime bastırdım; keşke ekranın içinden geçip ona sarılabilsen diye düşündüm. Neyse ki tüm o dayanılmaz mesafeye rağmen onu yanı başımda hissediyordum. Bizi birbirimize sımsıkı bağlayan o görünmez bağları ve kıtaları, okyanusları, gökyüzünü aşan o belli belirsiz ama koparması imkânsız ipleri.

Bölüm 43

Birkaç ay sonra...

Yaz hızlı, tatlı ve uyanmak istemediğim kadar iyi hissettiren, gerçek olamayacak kadar da güzel gelen bir rüya gibi geçti. Gündüzler uza-^» güneş ışığını tüm dünyaya saçan sıcacık sabahlar daha da keyifli hale geldi. Sabahları erken kalkıyor, güzel bir kombin yapıyor, ya La Likyadaki vardiyama ya da bale dersime gidiyordum. “Kaçırılmış Bağlantılar panomuz her geçen gün daha fazla not almaya başladı, sosyal medyada ilgisi arttı ve herkes kendi Kaçırılmış Bağlantısını bize göndermeye başladı,

öyle ki bazılarını biz kendi elimizle yazıp panoya asmaya başladık çünkü onların da paylaşımlarının duyulmasını istedik.

La Likya, yazın en fazla zaman geçirdiğim, geçen günlerin kanını pompalayan bir yer gibiydi. Ben, Ardıç ve Akay da bu dünyanın bir parçası haline gelmiştik. Günlerin çoğunu tezgâh arkasında çalışarak geçirirken tek başıma idare edebilecek kadar her şeye hâkim oldum.

Ama en çok keyif aldığım şey Akay'la geçirdiğimiz güzel anlar oldu. Her sabah bana yaptığı kahveler, o gün okuduğum kitabın konusunu sorduktan sonra dakikalarca bölmeden dinlemesi, bale derslerimden alarak kafeye getirmesi ve müsait olduğumuz akşamlar onun arkadaşlarıyla buluşup geçirdiğimiz vakitler, attığımız kahkahalar, her günün sonunda paylaştığımız öpücükler...

Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça aramızdaki samimiyet ve bağ da daha doğal bir hal aldı. İlişkimiz aceleye gelmeden, sessizce, kendiliğinden gelişti. Ne fazla hızlı ne de fazla gösterişliydi. Güvenli ve rahat hissettiriyordu. Bir kupayı uzatırken parmak uçlarımızın hafifçe birbirine değmesi, göz göze geldiğimizde gülümsemesinin biraz daha belirginleşmesi ve sadece bana baktığını hissettiğim, bana özel hissettiren anlar... Yaz boyunca bu küçük detaylar bizim kilometre taşlarımız oldu. Aşkımız ilk görüşte aşktan yavaş yavaş gelişen tutkulu bir ilişkiye döndü.

Tüm bunların arasında, bale derslerim de gittikçe yoğunlaştı. Ters pirouette\zr , durmadan tekrar ettiğim adagio geçişler, />ö/Wlerin altına yapışan bantlar, Fındıkkıran notaları, ezberlediğim halde hâlâ hata yapıyormuş gibi hissettiğim koreografiler...

Akay, beni bu halimle de daha yakından tanıdı. Bale sonrası buz koyduğum ayak bileklerimi gördü. Morarmış parmaklarımı, kanayan yaralarımı gördü. Sinirden, tükenmişlikten ve yorgunluktan hüngür hüngür ağlamaya yakın olduğum ders çıkışlarında kocaman sarıldı. Sahiden ağladığım ders çıkışlarında ise gözyaşlarımı sildi. Konuşmak istediğimde dinledi, istemediğimde sessizliğime anlayış ve saygı gösterdi.

Bu geçen aylar boyunca hem kendi ayaklarımın üzerinde hem de birinin yanında durabilmenin mümkün olduğunu gördüm. Bu yaz, hayatımdaki

dönüm noktalarından biri oldu.

Annem zamanla Akay ın etrafında daha sık görünmeye başladı ayrıca. Başlangıçta mesafeli, hatta gözle görülür şekilde temkinliydi. Eh, Akay'ın kimseye kendini zorla sevdirmeye çalışmayan haline karşı pek direnemedi ama. Annemin kalbine yavaş yavaş yerleşti. Beni eve bıraktığı günler kapıdan ayrılmak yerine içeri girip annemle çay içti. Annem birkaç kere kafeye gelip tatlılar hakkında yorumlar yaptı ve Akay bunları not aldı.

Derken, Kerem Bey de dahil oldu günlerimize. Bir gün akşam yemeğinde bize katıldı, ertesi gün annemle La Likya'ya geldiler. İlk geldiğinde biraz şaşırmıştım. Annemin hayatında birine gerçekten yer açmasına alışık değildim. Anneme kimsenin layık olmadığını düşünsem de Kerem Bey'i sevdiğimi söyleyebilirdim. İlk baştaki gergin ve çekingen tavrı hoşuma gitmişti. Annemle sohbet ederken beni ve Akay'ı dahil etmesini de takdir etmiştim. Bir gün Akay'a, "Güz fazla çalışıyor gibi, yoruldu mu? Biraz lafa tutayım da onun yerine sen geç," dediğini duymuştum. Akay da hemen işbirliği yaparak plana ayak uydurmuştu. İkilinin, sanki benim haberim yokmuşçasına rollenerek beni dinlendirmeye çalışması beni epey güldürmüştü.

Bu kahkahah akşamlarda, kahveli gündüzlerde, karşılıklı laf atmalarda, çay eşliğindeki sohbetlerde tek eksik Sonat oluyordu. Onu çok özlesem de kavuşmamıza az kaldığını hatırlatarak kendimi avutuyordum.

Tabii, size hep güzel şeyleri anlattım ama bu huzurlu rutini ve güzel anılarımı bölen küçük bir detay vardı. Okul dönemim tahmin

* Pirouette, dansçının tek ayak üzerinde eksenini etrafında dönme hareketidir, (ed.n.)

ettiğimden birazcık daha başarısız bir şekilde sona ermişti. Biri hariç tüm derslerimi vermiştim, o tek dersten kalmıştım. Bedenimin yorulmasına çok alışkıktım ancak o ders beni bambaşka bir şekilde yormuştu. Ruhum yorulmuştu. Geceler boyu çalışmıştım. Saatlerce notlarıma gömülmüş, tekrar tekrar üzerinden geçmiş, sınavdan önceki gece gözümü bile kırpmamıştım. Yine de geçememiştim.

İlk öğrendiğimde hiçbir şey söyleyemedim. Açıklanan not listelerinin düştüğü bölüm grubuna öylece bakakaldım. Sonra yavaşça yatağa uzandım, yüzümü yastığa gömdüm ve sessizce ağladım. Tüm emeklerime rağmen o dersten kalmış olmak beni muazzam bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

Anneme söylediğimde biraz üzüldü tabii ama konuyu uzatmadı. Başımı okşadı, gözlerime uzun uzun baktı, sonra da mutfığa geçip sessizce çay demledi.

Ertesi gün La Likyaya gittiğimdeyse Akay hemen bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Belki göz altlarımdaki morluklardan, belki şiş gözlerimden, belki de kahve tutarken titreyen ellerimden. Bir şey sormadan yanıma gelip kahveleri tezgâha koydu ve yorgun bedenimi yavaşça kollarının arasına aldı.

Dakikalar sonra boğuk bir sesle konuştum.

“Bir dersten kaldım.”

Sadece başını salladı.

“Olabilir, dünyanın sonu değil.”

O gün onun, Sonat’ın, İklim’in, Tamay’ın, annemin ve hatta Kerem Bey’in sözleri beni öyle sarıp sarmaladı ki içimdeki yaraları onardı. Okulumun biraz daha uzayacağı durumunu kabullendim. Sadece bir dersti, dünyanın sonu değil.

Yaz boyunca çalışmak da beklemediğim güzel sonuçlar doğurdu. Tahmin ettiğimden çok daha fazla para biriktirdim.

“Çok çalıştın,” dedi annem bir gece uçak biletlerini nasıl alacağımızı konuşurken. Gözlerinde gururla parlayan bir ışık vardı. “Her kuruşunu hak ettin.”

Verdiğim emekle bir şey başarmanın getirdiği huzur hoşuma gitmişti. Finansal özgürlüğümü edinecek kadar kazanamasam da her şey adım adım ilerleyecekti. Ayaklarım üzerinde durmamın ilk adımlarından

biriydi bu da. Bir işe girmiş, ihtiyacım olandan daha fazla para biriktirmeyi başarmıştım.

Takvim eylüle döndüğünde her şeyin tonu değişti. Yaz mevsimi yavaşça sahneden çekildi ve yerini, sonbahar tonlarında, kuru yapraklarla dolu, soluk almayı unutturan bir Fındıkkıran seçmelerine hazırlık dönemine bıraktı.

İşten çıktım çünkü odaklanmam gereken bambaşka bir hedefim vardı.

Kahve kokusunun yerini koltuk altı bantlarının hafif mentollü kokusu aldı.

Ayak parmaklarımın ucunda biriken baskı arttı.

Vücudumdaki sızılar dinmez bir hal aldı.

Aynı notalar, aynı parçalar zihnimin arkasından asla çıkmaz oldu.

Tüm odağım ve hayatım tek bir noktaya sabitlendi: Fındıkkıran seçmeleri.

5 Eylül.

Takvimimde yaz başından beri kocaman, kırmızı bir çemberle işaretliydi.

Üzerine üç ünlem, iki yıldız, yanına küçük kalpler çizmiştim. Biraz da sim eklemeyi unutmamıştım elbette.

Fındıkkıran... Hayatımda bale kelimesini ilk öğrendiğim andan itibaren yanımdaydı.

Evde eski CD'lerden izlediğimiz versiyonu, annemin küçükken bana okuduğu hikâyesi, biraz daha büyüdüğümdeyse konservatuvar sahnesinde izlediğim ilk canlı performansıyla kalbimde bir yer edinmişti.

Bu sene Fındıkkıran Balesi'nde bir rol almalı, daha da önemlisi Şeker Perisi olmalıydım.

Küçük bir kızken hayranlıkla izlediğim ve “Belki bir gün ben de...”^u dediğim hayal şimdi, olmak zorundayım, diye tekrar ettiğim bir yolculuğun son noktası olacaktı.

Yılların emeği bu seçmelerin omzuna yüklenmişti. Hazırlanma sürecinin kolay olduğu söylenemezdi.

Ağustos ayı boyunca tek bir cümle dönüp durdu içimde:

Ya olmazsa?

Ya jüri beni yetersiz bulursa?

Ya başka biri benden daha hafif, daha akışkan, daha yetenekli görünürse?

Ya yılların emeği, birkaç saniyelik bir sahneye sığmazsa?

Bu düşüncelerle savaşmak dans etmeye benzemiyordu. İçinden çıkamıyor, kafamı dağıtamıyordum. Tek düşünebildiğim seçmeler olmuştu. Bazı geceler yatağında dönüp duruyor, hiçbir yerim ağrımadığı halde sabaha kadar uyuyamıyordum. Kötü hissettiğim gecelerde annem, Akay’ın bizde kalmasına izin vermişti. Elbette onun odama girmesine izin yoktu ama en azından ben salonda uyuyakalana kadar beraber kitap okuyor, bir şeyler izliyor, sohbet ediyorduk. Bazen de o gün devam eniğim kitap hangisi ise Akay beni dizlerine yatırıp saatlerce kaldığım yerden devamını okuyordu. Ertesi sabah kendimi güzelce dinlenmiş bir şekilde yatağında, Akay’ı ise salondaki üçlü koltukta buluyordum. Beraber pankek yapıp yiyorduk ama Sonat’ınkiler kadar güzel olmuyordu. Hiçbir pankek onun yaptıklarının yerini tutamazdı.

5 Eylül’e sadece üç gün kala, ayaklarımın altı mahvolmuştu ve ayak bileklerim zonkluyordu ama yine de her sabah müziği açıp pozisyonumu alıyordum. Artık dans etmeye çalışmıyor, kendimi Şeker Perisi’nin /wwflerinde buluyordum.

5 Eylül sabahı, zihnimde yalnızca Twyla Tharp’ın sözü ile açtım gözlerimi güne.

“Eğer sanat, zihninde gördüğünle dünyanın gördüğü şey arasındaki köprüyse; yetenek, o köprüyü nasıl inşa ettiğindir. ”

Ben o köprüyü kurmuştum.

Şimdi sadece geçme zamanıydı.

Bölüm 44

5 Eylül 2025

Telefonuma arka arkaya gelen bildirimler tarafından uyandırıldım. Alarmımın çalmasına daha yarım saat vardı. Kalkıp mesajlarıma mı baksaydım yoksa biraz daha uyuşa mıydım? Annem dün akşamdan beri uykumu iyice almamı, dinlenmemi söyleyip duruyordu ama bunu yapamayacak kadar meraklı ve heyecanlıydım.

O yüzden bildirimleri kontrol etmeyi seçtim.

Yatakta iki tur atarak telefonumun olduğu komodine yaklaştım ve ekran kilidini açtım.

Tamay: Dünyanın en güzel, evrenin en tatlı, çoklu evrenlerin en yetenekli balerini! Bugün için bol şans! Şeker Perisi olsan da olmasan da bizim İçin her zaman en iyisisin!

İklim: Günaydın bir tanem. Sana buradan kocaman sarılıyorum. Seçmelerin harika geçeceğine, tüm rakiplerini eleyeceğine ve o rolü kapacağına eminim. Derin nefesler almayı, sakın kalmayı ve keyif almayı unutma! Seninle şimdiden gurur duyuyorum. Kucak dolusu başarılar!

Ve en uzun mesaj Sonac'tandı.

Sonat: Bugün büyük gün! Kimse izlemiyormuş gibi dans et, Güz çünkü sen öyle dans ettiğinde neler yapabildiğini en iyi ben bilivorum. Buradan, okyanusun öbür ucundan öyle bir bağıracağım ki sesimi duyacaksın. Ya da telepatik güçlerimle jürilerin zihnine gireceğim.

Ya da süper kahramana dönüşüp onları kontrol edeceğim. Henüz seçemedim ancak sen duymazsan da jürilerin duyacağına ve sırf susayım diye rolü sana vereceğine eminim, iyi şanslar!

Sonuna kutlama ve sarılma çıkartmaları eklemişti.

Yaklaşık yirmi tane.

Bir de kedi çıkartmaları.

Yaklaşık on tane.

Mesajları tekrar tekrar okuyup gülümsedim. Fiziksel olarak yanımda olmasalar da bu sevgiyle sarmalanmışken yalnız hissetmem imkânsızdı. Her birine kalpten yazılmış cevaplar ve rengârenk emojiiler yolladıktan sonra sonunda yataktan kalktım. Kollarımı yukarı uzatıp gerindim ve derin bir nefes verdim. Hayatımın en önemli günlerinden biriyle yüzleşmek için hazırlandım.

Giyindikten sonra spor çantamı üç kez kontrol ettim: Point'ler, tel tokalar, yedek mayo, seçmeler için gerekli belgelerim, onların yedekleri ve Akay ın dün zorla koyduğu sağlıklı atıştırmalıklarım.

Mutfağa inerken merdivenlerin başından bile kahve kokusunu alabiliyordum. Karnım guruldadı. Biraz taze meyve, belki kızarmış ekmek ve yanına kahve şu an harika olurdu. Belli ki annem bugün işe geç gitmeye ve bana kahvaltı hazırlama karar vermiş, diye düşündüm. Lütfen meyve olsun, lütfen meyve olsun, lütfen meyve olsun.

Ancak mutfağa girdiğimde duraksadım. Mutfağın ortasında taze meyveler doğrayan kişi annem değil, Akay'dı.

Simsiyah tişörtü ve koyu kot pantolonuyla tezgâhın başında durmuş, dikkatlice çilek ve ananas dilimliyordu. Sabah güneşi kollarındaki kıvrımlı dövmelere vuruyor, onun sakın ifadesini ve dudaklarının kenarında beliren huzurlu gülümsemeyi daha da belirginleştiriyordu. Ocağın üstünde ise bir tava vardı ve tavada şişko mu şişko pankekler pişiyordu.

Onu gördüğüm anda kalbim bir anda hızlandı. Sevgili olalı aylar olmuştu belki ama onu her görüşümde hâlâ heyecanlanıyordum. Akay'ın sevgilisi olmaya, Akay'ın benim sevgilim olmasına ya da en basitinden, bir sevgilim olmasına ne zaman alışacaktım kimbilir?

“Ben de sabah telefona baktığımda neden mesajını göremedim diye düşünüyordum,” dedim şaşkınlıkla karışık bir sevinç içerisinde. “Direkt eve gelmeye karar vermişsin.”

O bana bakamadan arkasından sarıldım ve beni yakalayıp zarif bir şekilde tezgâhla arasına aldı. Ellerini belime yerleştirdi ve önce dudaklarıma, ardından boynuma bir öpücük kondurdu. “Annen dün akşam mesaj attı. Seçmelere giderken evde yalnız uyanmanı istememiş, içi

rahat etmemiş. Gelip gelemeyeceğimi sordu. Ben de bu fikre balıklama atladım tabii ki. Güzel bir kahvaltı ve bolca öpücükle stres falan kalmaz diye düşündüm.”

Kollarımı boynuna doladım ve bedenimi ona biraz daha yaklaştırdım. “Beni böyle taze meyvelerle ve şişko pankeklerle şımartmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?”

“Seni...” derken bir kere daha öptü. “Şımartmaya...” derken dudakları yanağımı buldu. “Bayılıyorum.”

Kollarında eriyip kalmamak için bir adım geri çekildim.

“Keyfin nasıl? İyi uyuyabildin mi?” diye sordu pankekleri çevirmek için ocağa dönerek.

“Şaşırtıcı şekilde sakinim. Kahve kokusunun ve tam da hayalini kurduğum kahvaltının da bunda etkisi vardır muhtemelen ama bu kadar sakin hissetmeyi ben de beklemiyordum.”

“Belki de başaracağını bilmenin getirdiği rahatlaktır.”

Beni nazikçe mutfak masasına yönlendirdi. Masada taze bir buket ile karşılaştığımda Akay’a dönüp kocaman gülümsedim. Çiçek. Yine. Ve her seferinde bir önceki aldığı buketin solmaya başladığı zamanlarda evimizde yeni bir çiçek belirliyordu. “Buket zamanlamayı nasıl bu kadar iyi ayarlıyorsun? Çiçeksiz kaldığımız gün yok!”

Akay bilmiş bilmiş sırtıttı. Belli ki bununla gurur duyuyordu. “Sana çiçek aldığım zaman içindeki çiçeklerden birini alıp evde suya koyuyorum. O çiçek solmaya başladığında da demek oluyor ki senin buketin solmaya'başlamış.”

Ben ağzım açık bir şekilde ona bakarken gururla gülümsedi, başparmağını yanağıma dokundurup hafifçe gezdirdi. Ardından beni o şaşkın halimle öylece bırakarak masayı hızlıca hazırladı. Meyveleri yerleştirdi, pankekleri özellikle benim önüme koydu ve iki fincan kahve doldurdu.

Ben iştahla dudaklarımı yalarken Akay da karşımdaki sandalyeye yerleşti. Ayaklarımız masanın altında birbirine dokunduğunda küçük bir tebessümle birbirimize baktık.

Kahvaltımızı ağır ağır ettik. Ben meyvelerimi yerken Akay pankekle-rime ince bir tabaka çikolata sürerek onları tabağıma bıraktı. Bir pankek bana hazırladı, bir tanesini kendisi yedi. Havadan sudan konuşurken La Likya’da yokluğumda olan bitenlerden de bahsetti. Son anlattıklarına göre Ardıç işi iyice kapmış, müşterilerle iyi anlaşmaya başlamıştı

ancak artık İstanbul a dönmesi gerekiyordu. Onun da okulu başlayacaktı. Akay aynı zamanda kafam dağılsın diye getirdiği birkaç Kaçırıl-^{mı}5 Bağlantı notunu okumayı ve beni güldürmeyi ihmal etmedi.

Sonunda kahvemi bitirip bardağı masaya koyduğumda saati kontrol etti. Yavaş yavaş çıkmamız gerek,” dedi nazikçe.

Evet, dedim. Güçlü bir heyecanla birlikte hafif bir gerginlik dalgası içimden geçti. Sandalyemden kalkarken kalbim küt küt atıyordu. Akay yanıma geldi, beni kollarının arasına aldı ve sıkı sıkı sarıldı. “Hazırsın eğilim, dedi güven verici bir sesle. “Harika geçecek.”

Başımı göğsüne yasladım. Kalbinin atışını, hızlanmış soluklarını duyabiliyordum. Kahvaltı için teşekkür ederim,” diye fısıldadım ama Akay yalnızca kahvaltı için teşekkür etmediğimi biliyordu.

Başını eğdi ve dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırdı. Rahatlatıcı ve yumuşak bir öpücüğün ardından spor çantamı yerden aldı, omzuna astı.

Uzattığı anda elini tuttum ve beraber serin sonbahar havasına adım attık. Bana pembe renkli kaskımı uzattı ve kendi kaskını bağladı. Artık bu rutin o kadar yerleşik bir parçam haline gelmişti ki Akay'ın bana özel olarak yaptırdığı kaskımı saniyeler içinde bağlıyor, hemen yerime geçiyor, yolculuk boyunca biraz olsun gerilmiyordum.

Yerime iyice kurulmuş, Akay'ın binmesini beklerken, “Bugün ben mi öne geçsem?” diye sordum alaycı bir şekilde. Yaz boyunca Akay fırsat buldukça bana birkaç şey göstermişti. Belki tek başıma kullanabilecek kadar gelişmemiştim ama yanımda o olduğu sürece trafiğe çıkabilecek durumdaydım aslında.

“Sürüş yeteneklerin hakkında en ufak şüphem yok bebeğim ama bunu seçmelerin olduğu sabah denemesek mi?” diyerek güldü, önüme oturduğunda kollarımı beline sıkıca doladım.

Motor öfkeli bir kükremeye çalıştı ve kısa sürede Talatpaşa Bulva-rı'na doğru ilerlemeye başladık. Ankara sabahı bugün de canlı, trafik her zamanki gibi belirli yerlerde yoğunlu. Herkes farklı bir koşuşturma içindeydi. Elinde termosu ile kaygılı görünen biri yol kenarında taksi çağırmaya, başka biri tıklım tıklım minibüs içinde sıkışmış halde kulaklıklarını takmaya, dünyadan bir parça olsun uzaklaşmaya çalışıyordu. Metro merdivenlerinden inenler ve çıkanlar âdeta bir nehir gibi akıyor, her biri kendi küçük sabah rutininin telaşında, dakikalarla yarışlıyordu. Gözleri uykulu olanlar, bu sabah saçlarını tarayamamışlar, tıkabasa dolu çantasını taşımaktan kamburu çıkanlar... Başka bir sabahı, başka

bir gündemi, başka bir telaşı olan binlerce insan. Beton binalar arasında sıkışmış hayaller, yetişilmesi gereken toplantılar, metro kartlarında son kalan bakiyeler, hızlı ama hayat kadar hızlı olamayan adımlar.

Bir süre sonra opera binası uzaktan görünmeye başladı. Başlangıçta yalnızca gökyüzünü delen çatısı, zarif ama bir o kadar da heybetli harlarıyla uzaktan bir hayal gibi görünüyordu. Yaklaştıkça büyüdü, netleşti* devleşti ve içimdeki heyecanı da beraberinde büyüttü.

Camdan parlayan cepheleri sabah güneşini usulca yansıtıyordu. Yüzlerce sanatçının terini, umudunu ve kalp atışlarını görmüş geçirmiş o ağır kapılar,

şimdi benim için aralanacaktı.

Akay motoru dikkatle park ettikten sonra önce kendi kaskını çıkardı. Dağılmış saçlarını eliyle şöyle bir düzelttikten sonra bana döndü ve kaskımı çıkarmama yardım etti. Kaskla beraber havalanan kıvrırcık tutamlarımı da parmak uçlarıyla özene özene düzeltti.

Spor çantamı kapıp omzuna astı. “Çok görkemli bir bina.”

“Evet, epey estetik bir yapısı var. Keşke yeni binalar da böyle yapılsa.”

El ele opera binasının girişine doğru yürümeye başladık. Dev çift kapıya birkaç adım kala bir şey dikkatimi çekti. Merdiven kenarına bırakılmış iki küçük plastik kap. Belli ki biri sokak hayvanlarına su, diğeri de mama vermek içindi ancak ikisi de boştu.

“Bir saniye,” dedim ve Akay’ın elini bırakarak çantamı karıştırmaya başladım. Yarıları dolu su şişemi bulup su kabına boşalttım. Sonra her zaman çantamda taşıdığım iki küçük kedi mamasını çıkarıp mama kabına döktüm.

Akay sessizce izliyordu. “Bayılıyorum sana,” dedi ayağa kalkıp elini yeniden tuttuğumda.

Yanaklarım kızardı. Biraz sonra buraya gelip karnını doyuracak kedilerin, susuzluğunu giderecek köpeklerin ve kuşların düşüncesi ile mutlu olarak yürümeye devam ettim. Opera binasının büyük holü bizi zarif bir sessizlikle karşıladı. Seçmelerin yapılacağı stüdyolar belliydi. Daha önceden elli kere kontrol ettiğim için nereye gitmem gerektiğini ezbere bilerek yolumu hızlıca buldum. Tusem, Erva, Şevval, Nehir ve Ecrin stüdyo kapısının yanında toplanmış, eşyalarını bir kenara yığmış bir şekilde esneme hareketleri yaparak sohbet ediyorlardı.

Tusem beni görünce heyecanla el salladı. “Biz de tam senin ne zaman geleceğini konuşuyorduk!”

Sırayla hepsine sarıldım ve o tanıdık dokunuşlar içimi ısıttı. Erva kollarını sıkı sıkı doladı, Nehir yanağıma bir öpücük kondurdu ve Şevval kolumdan

tutup sevgiyle sıktı. “Ne güzel olmuşsun,” dedi Ecrin de tatlı tadı gülümseyerek.

Asıl siz güzel olmuşsunuz! Gözlerim kamaştı sabah sabah!”

Kızlarla ayaküstü sohbet etmeye devam ederken gözlerim bir an arkamda bıraktığım Akay’a kaydı. Bizden biraz uzakta durmuştu ve yeterli bir mesafeden gülümseyerek beni izliyordu. Kızlarla biraz daha sohbet ettim. Sesleri, kahkahaları iyi geldi ve gerginliğimi azalttı.

Birkaç dakika sonra Akay yanıma geldi ve elini nazikçe belime yerleştirdi. Kızların konuşmalarını bölmek için iyice yaklaşarak, “Güz?” dedi kısık bir sesle. Burada kalmamı ister misin yoksa çıkayım mı?”

Kısa bir an durup teklifini dikkatle değerlendirdim. Gözlerim etrafta dolandı. Isınan dansçılar, kenarda bekleyen arkadaşlar, telaşla dolaşan birkaç veli... Sonuçta Akay içeriye alınmayacaktı. Tanımadığı insanların arasında saatlerce beklemesi, her ne kadar varlığı bana çok iyi geliyor olsa da pek mantıklı olmayacaktı.

Gidebilirsin,” dedim nazikçe gülümseyerek. “Biraz uzun sürebilir ki zaten izleyemeyeceksin.”

Başını anlayışla salladı. “Ne kadar sürer sence?”

Zihnimde hızlıca bir hesap yaptım. “İki, belki üç saat. Isınma zamanı var, bar çalışması, solo performanslar, belki tekrar çağırılma ihtimalimiz de olabilir. Üç saatten daha fazla süreceğini sanmıyorum ama. Zaten kalabalık olduğu için iki güne böldüler. Bugün daha az kişi var.”

“O zaman iki saat sonra çıkış kapısında olurum. Daha uzun sürerse haber verirsin olur mu? Ne kadar sürdüğü önemli değil, ben gelir beklerim.”

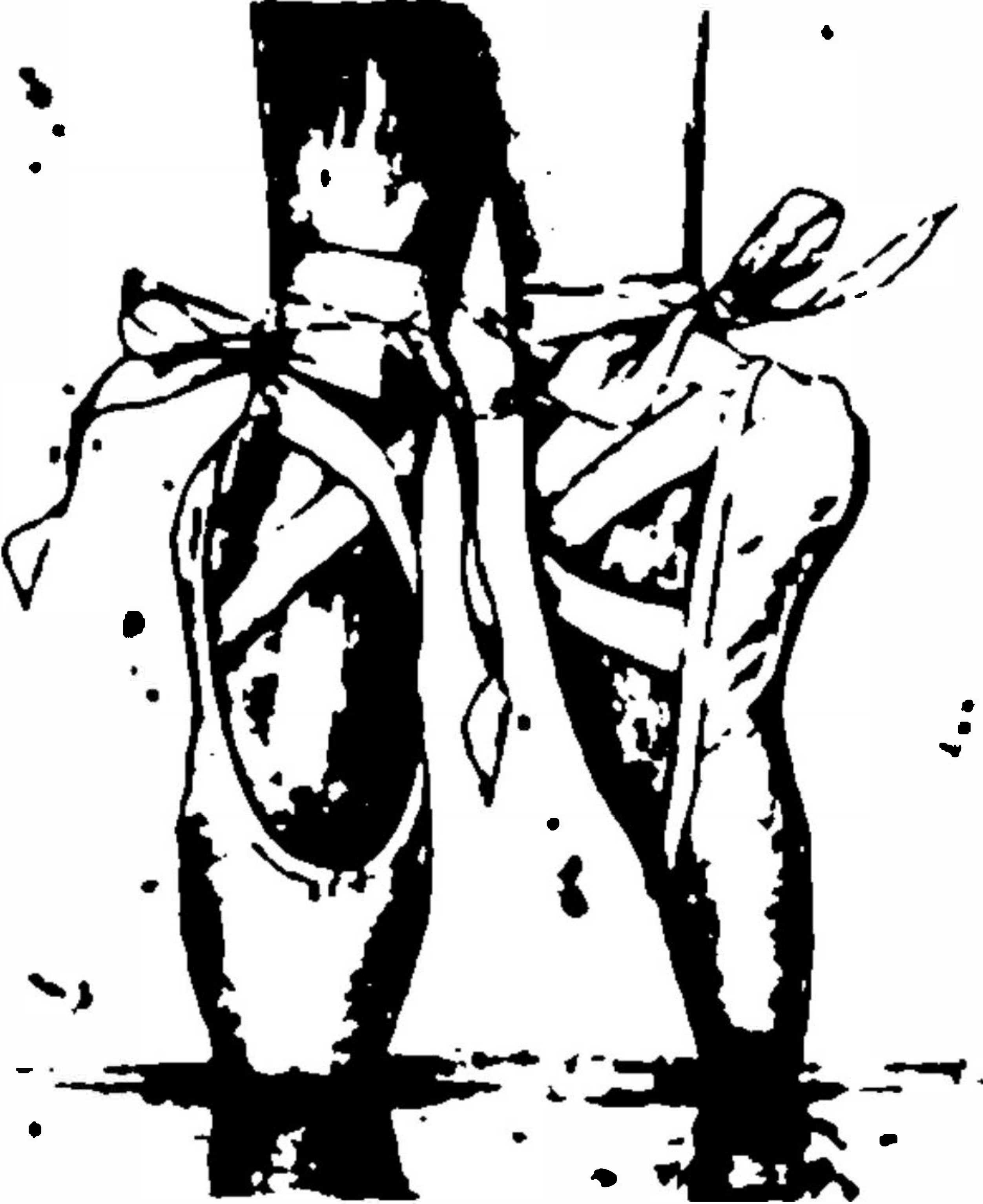
Sözleri içimi sıcacık yaparken kalbim güvenle doldu. “Tamamdır, teşekkür ederim.”

Eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum,” dediği anda tüm bedenimin ürperdiğini hissettim. Bu ilk deyişi değildi ama her defasında ilk

defa duymuş gibi heyecanlanıyordum. “İyi şanslar ve iyi eğlenceler.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim gülümseyerek ve elimi ensesine götürüp dudaklarından öpebilmek için onu aşağı çektim. “Çıkışta görüşürüz.”

Dudaklarında rujumun parıltısı ile yavaşça geriye çekildi, gülümsedi ve insan kalabalığına karışarak koridorun sonlarına doğru kayboldu.

Bölüm 45

Ahşap zeminde yankılanan ayak sesleri, parkeye vuran point uçları, içeri dolan hafif piyano melodisi ve her biri kendi iç dünyasına çekilmiş gibi dans eden balerinler... Stüdyo dışarıdaki koşuşturmacadan ve hızlı şehir hayatından tamamen kopmuş, neredeyse başka bir diyara aitmiş gibi hissettiriyordu. Duvar boyunca sıralanan barlara yönelirken yıllardır tekrarladığım o tanıdık harekelerle bedenimi hizaladım. Sırtlarımızı düzleştirdik, omuzlarımızı geriye atıp çenelerimizi hafifçe yukarıya kaldırdık. Sanki hepimiz görünmeyen ipler tarafından aynı şekilde kontrol ediliyorduk.

Hepimiz aynı kalbin atan damarlarıydık. Her diz bükülüşünde, her kol genişimizde bir nabız daha atıyordu ve bu kalp, hepimizin ortak heyecanı ile senkronize bir şekilde hızlanıyordu. W«larla birlikte ayaklar ileriye, yana, geriye doğru kayarken kimimizin parmakları yere nazikçe dokundu, kimimizin bedeni hafifçe titredi. İlk birkaç dakikanın ardından başlangıçta gergin ve tereddütlü olan bedenlerimiz de iyice ısındı.

Aynanın karşısında herkes birbirine benziyordu ama aslında her birimiz bambaşka bir hikâye taşıyorduk. Bu barlara tutunmuş bedenlerin hiçbiri yalnız değildi; geçmişteki düzinelerce prova, dizlerde kalan morluklar, pabuçlarımızın içinde yara olmuş ayak parmakları ve aynaya karşı ağlayarak geçen geceler de bizimle buradaydı.

Seçmeler resmen başlamıştı.

İlk otuz, kırk dakika İstikrarlı hareketlerle geçti. Hepimiz aynı şeylerle sorgulandık. Denge, duruş, zarafet, esneklik ve teknik hâkimiyet. Ardından biraz daha zorlu hareketlere geçildi. Piruefır, adagio kombinasyonları ve allegro' serileri çalışıldı. Bu sırada piyano, biraz daha tempolu ve dramatik bir parçaya geçti. Piruet sırasında her dansçı t

* Allegro terimi, zıplama ve hızlı adımlardan oluşan bölümler için kullanılır, (ed.n.)

eker teker öne çıktı. O jürilerin önüne tek başıma geçmek... İlk defa yaptım bir şey değildi sonuçta ancak ilk defa bir rolü bu kadar çok istiyordum. Boydan boya olan, perdesiz camın önünde dizilmiş jüri üyelerinin karşısında, yalnızca ben ve benden beklenen o ilk dönüşle baş başa kalmıştım. Jürilerin yüzü net değildi, sırtlarından vuran gü-^{neş} lığının gölgelerinin içinde kalmışlardı ama gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum.

Bir adım attım. Kollarımı açtım. Derin bir nefes aldım. İlk dönüş başladığında içimde ne varsa; tüm endişelerim, hayallerim, çocukluğumda hayranlıkla izlediğim Fındıkkıran gösterileri, annemin mutfakta fısıldadığı hayallerinin peşinden git cümleleri, hepsi birden kalbime çekildi. Ayak ucum zemine dokunduğu anda dengeyle birlikte özgüvenim de bedenimi sardı ve o bir saniyelik yükselişte, bedenimden çok kalbim döndü sanki.

Merkez çalışmaları sona erdiğinde kısa bir mola verildi. İlk etap bitmişti. En zorunun bittiğini söylemek isterdim ama işler tam tersi işliyordu. En kolayını atlatmış, zor olan sona kalmıştı. Point'ler cilalı ahşap zeminde hafifçe sürtünürken herkes kendine bir köşe, bir duvar ya da bir koltuk bulup çekildi. Kızlar yorgun uzuvlarını esnetiyor, aralarında heyecanla fısıldamıyor, su içiyor ve kurdelelerini, bağcıklarını, saçlarını titizlikle düzeltiyordu.

Birkaç dakika sonra yarışmacılarla ilgilenen Bahar Hanım ellerini nazikçe çırparak herkesin dikkatini tekrar topladı. “Kızlar, eğer herkes güzelce dinlenip karnını doyurduysa şimdi seçmelerin ikinci aşamasına geçeceğiz. Buradan sonra size verilen programda vazdığı gibi solo varyasyonlar ile devam edeceğiz. Ana roller için burada olanlar ve onlardan birini isteyenler seçtikleri klasik varyasyonlardan birini sergileyecek. Eğer ki verilen koreografi listesinin dışında bir performans seçtiyseniz geçersiz sayılacak.”

Kısa bir duraksama yaşandıktan sonra elindeki kağıda baktı, kafasını kaldırdı ve cesaret verici bir tebessümle, “Alfabetik sırayla başlıyoruz. Aroskay, Güz,” dedi.

Kalbim pir anda hızlandı. “Benim.”

“İlk sensin.”

Heyecan ve endişe birbirine karıştı. Ayağa kalktım, bedenime yapışmış kumaşı hafifçe düzelttim, yönlendirdiği stüdyo odasının merkezine

doğru zarifçe ilerledim. Yanından geçip gittiğim arkadaşlarımın cesaret verici cümleleri kulağımdan eksik olmadı.

Tüm gözler üzerimdeydi. Jüri üyeleri dikkatle bana bakıyordu. Not defterleri hazırды ve kalemleri ellerinde döndürüyorlardı. Birçoğunun suratında cesaret verici bir ifade olsa da bir o kadar da yargılayıcı ve beklentili oldukları belli oluyordu. Bahar Hanım başıyla hafifçe beni işaret etti.

“Güz Aroskay. Hazır mısın, Güz?”

Derin bir nefes aldım. “Hazırım.”

Şeker Perisi’nin o tanıdık ezgileri çalmaya başladığı anda kendimi o odanın çok daha ötesinde, bambaşka bir evrende hissettim. Artık dünyamızda seçmelere katılan ve rol kapmaya çalışan bir balerin değildim. Yalnızca istediğim, sevdiğim için ve hatta nefes alabilmek için bale yapan ışıltılı, pamuk gibi bulutların olduğu, pespembe bir dünyada yaşayan bir periydim.

Ariflerim zarif ve kendinden emin, arabesklerim yumuşak ve dengeli, developpe\eun net ve vurucuydu. Müzikle kurduğum derin bağ, karakteri hayata geçirmemi sağlıyordu. Zaman durmuştu âdeta. Yalnızca piyano tuşları, Şeker Perisi’nin ruhu ve benim bedenim kalmıştı odada. Müzik son bulduğunda yavaşça bitiş pozisyonuma geçtim. Nefesim kontrollü olsa da kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

Birkaç saniyelik sessizlik oldu. Müzik stüdyonun köşelerine nazikçe yayılırken kimseden ses çıkmadı. Ardından jüri üyeleri birbirlerine kısa bakışlar attılar ve başlarıyla hafifçe onayladılar. Elleriindeki kağıtlara not alırlarken yüzümde, boynumda, kulaklarımda bir sıcaklık hissettim. Jürilerden biri hafifçe gülümseyerek ve başını sallayarak not alıyordu. Onun ifadesini gördüğüm anda içimde bir umut filizlendi. Bazen dillendirilmeyen bir takdir, en gürültülü alkıştan bile daha anlamlı olabilirdi.

“Teşekkürler, Güz,” dedi Bahar Hanım içten bir tonla.

Hafifçe reverans yaptım ve kızların yanına, koridora dönerken zıplaya zıplaya gitmemek için kendimi zor tuttum. Arkadaşlarım beni gülümseyerek karşıladı. Geriye kalan dansçılar da teker teker stüdyoya alındı.

ilk yarışan kişi olmanın hem bir lütuf hem de bir lanet gibi hissettirdiği yönleri vardır, ilk başta henüz kimse sahneye çıkmamışken

* Developpt, bacağın dizden açılarak yavaşça uzatıldığı zarif bir bale hareketidir, (ed.n.)

çıkarsınız jürinin karşısına. Dikkati taze, görüşleri net olur ve tüm adımlarınızı odaklı bir şekilde izlerler. Bu da eğer iyi bir performans sergilersen, hafızalarda net bir iz bırakma ihtimalini yükseltir. Öte yandan senin performansından sonra onlarca kişi daha sahneye çıkar ve sen her birinden sonra kendi yaptığın küçük hataları onların da yapıp yapmadığını merak edersin. Acaba o benden iyi miydi yoksa kötü müydü diye düşünürsün ve içindeki o ses asla susmaz.

Dahası jüri karşısına ilk çıkan olmak, diğerlerinin nabzını ölçme-den kim nerede öne çıkıyor, nasıl hissederek geri dönüyor, neyi yapamıyor bilmeden tamamen kendi içgücüne güvenerek ilerlemeyi gerektirir. Bir nevi pusulasız bir yolculuğa ilk adımı atan kişi olursun. Başarırsan rota çizersin, hata yaparsan sadece kenara çekilip bir keşke, dersin.

Solo performanslar bittiğinde Bahar Hanım yeniden seslendi. “Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederiz. Hepiniz olağanüstüydünüz. Sonuçlar 20 Eylülde açıklanacak. Şimdilik herkese iyi dinlenmeler ve iyi çalışmalar.”

Hepimiz birbirimize sarıldık, tanıdığımız tanımadığımız herkesi tebrik ettik ve iyi şanslar diledik. Çantamı toparlarken ve ayakkabılarımı giyerken içimde kendimden beklemediğim bir dinginlik ve rahatlama vardı. Artık 20 Eylül’e kadar seçmeler hakkında yapacak bir şeyim yoktu. Yalnızca bekleyecektim.

Binadan dışarı çıktığımda güneş yüzüme nazikçe vurdu. Binanın hemen çaprazında, motorunun yanında bana söz verdiği gibi bekleyen Akay duruyordu. Gözleri beni görür görmez parladı ve yüzüne kocaman bir

gölümseme yayıldı. Yaslandığı motorundan kollarını iki yana açarak doğruldu. Kendimi onun kollarına atıverdim.

“Nasıl geçti?” diye sordu çantamı omzumdan alırken. “Mutlu görünüyorsun.”

Başımı hızla salladım ve gülümsedim. Kalbim ferah, içim gururla doluydu. “Gayet güzeldi. Rolü kapar mıyım bilmiyorum, açıklanmasına daha çok var ama elimden gelenin en iyisini yaptım. Her şey tıpkı çalıştığım gibi gitti. Bir aksilik olmadı, hata yapmadım, tökezlemedim. O yüzden rolü almasam da içim rahat olacak.”

“işte benim sevgilim ya,” diyerek beni kucakladı ve kendi etrafında döndürdü. “İşte benim yetenekli, başarılı, özverili sevgilim. Bayılıyorum sana Kül Kedisi, gurur duydum.”

Mahcupça kıkırdadım. “Şimdi 20 Eylül’e kadar odaklanmamız gereken başka şeyler var.”

Akay heyecanıma ortak olarak kocaman gülümsedi. “Sonat ın bölge turnuvası, Tamay’ın ilk performansı ve...”

“Ve...” dedikten sonra aynı anda cümleyi tamamladık. Amerika!

Bölüm 46

Seçmeler artık geride kalmıştı. İleride dönüp dönüp izlemek üzere saklayacağım bir film sahnesi gibi hafızamın bir köşesine yerleşmişti. Üzerinden beş gün geçmişti ve her sabah uyandığımda Fındıkkıranı düşünmeden edemesem de artık zihnim bir sonraki dönüm noktasına kayıyordu: Amerika yolculuğumuz.

Tamay ın 13 Eylül'deki ilk DCC turnuvası, Sonat'ın ise 14 Eylüldeki bölge şampiyonası. Evren sanki onları desteklediğini göstermek istermiş gibi kariyerlerinin en önemli anlarını denk getirmişti. İkisi de aynı eyalette, Teksas, Arlington'da yapılacaktı. Bu sayede ikisi de birbirlerini desteklemek için orada olabilecekti. Ne kadar da romantik, diye düşündüm. Kitaplarda okuduğum, neredeyse imkânsız olduğuna inandığım o çifi hayatını yaşıyorlar. Bir oda bir salon ev, iki başarılı insan ve sağlıklı bir iletişim. Tek eksikleri bir evcil hayvan.

Onları göreceğimi her düşündüğümde yanaklarım gülümsemek-ten ağrıyordu. Gözlerimi her kapatışında aynı görüntüler tekrar tekrar zihnime doluyordu. Tamay'ı AT&T Stadyumu ışıkları altında, DCC formasıyla, yüksek atkuyruğu saçları zafer bayrağı gibi sallanırken görmek... Sonat'ı, kararlı ve sarsılmaz bir şekilde, hakemlerin önünde yerini alırken izlemek... Hayatının her döneminde âşık olduğu, diğer döneminde yapmaktan korktuğu sporu biraz olsun tereddüt etmeden sergilediğini görmek...

Okyanusun ötesine ilk defa geçecektim ama benim için bu yolculuk mesafesiyle değil, maneviyatıyla büyük bir yolculuk olacaktı.

Alarmımın çalmasına beş dakika kala uyanmam hiç de şaşırtıcı değildi. Zaten heyecandan doğru düzgün uyuyamamış, sürekli gözlerimi açıp durmuştum.

Valizim iki gün önceden hazırlanmış haliyle odanın kenarında duruyordu. Sadece diş fırçamı da koyup kapatacaktım. Beş kere kontrol

ettiğim pasaportum, cüzdanım ve diğer tüm kişisel eşyalarım da balerin anahtarlıklı, pembe fiyonklu çantamın kenarında bekliyordu. Sonat'ın istediği kıyafetler ve birkaç kişisel eşyası da benim valizimdeydi. Zaten çok kalamayacaktık, benim fazla bir eşyam yoktu. Yine de bana okyanusun ötesine birkaç figür götürmemi istediğinde hem de hepsini zarar gelmemesi için baloncuğa sarmamı istediğinde epey bir tartışmıştık. “Zaten geri geleceksin, neden birkaç yıllığına figür koleksiyonunu orada istiyorsun?” diye çıkmıştım ona. O da sakince cevap vermişti. “Kitaplığıma koyacağım.”

Valizim ilk başta hafifti ama artık Sonat'ın eşyaları ile dolu olduğu için muhtemelen tam sınırdaki kalacaktı. Annem kapıyı tıklattığında çoktan giyinmiş, saçlarımı toplamış ve eşyalarımın son kontrolünü yapmışım.

Kapıyı açtığımda annem beni uyanık ve hazır görünce gülümsedi.

“Günaydın tatlım,” dedi. “Hazır mısın?”

“Hem de nasıl,” dedim ve bir elimi omzumdaki çantama, diğer elimi valizime yerleştirdim. O kadar hazır hissediyordum ki içim içime sığmıyordu. “Akay geldi mi?”

Annem başıyla onayladı. “Benimkini ve kendi valizini arabaya yerleştiriyor. O da epey heyecanlı. Hem de Sonat'ı ve arkadaşlarını tanımıyor bile. Neden bu kadar heyecanlandığını pek anlayamıyorum doğrusu.”

Beraber yolculuk yapacağımız için, diye düşündüm içimden. Farklı bir ülkeye gideceğimiz için, vakit geçireceğimiz için, beni mutlu edecek bir şey yaptığı için, yanımda olduğu için...

Çok cevabı vardı bu sorunun.

Valizleri arabaya yüklediğimizde gökyüzü soluk altın rengine dönmüştü. Sokaklar sakindi, yollar boştu, şehir henüz uyanmamıştı. Tabii bu saatte uçağına yetişmeye çalışanlar istisnaydı. Akay direksiyona geçmişti, her zamanki sakin haliyle bizi hızlı ama güvenli bir şekilde havaalanına götürüyordu. Yanında annem, termosuna doldurduğu kahvesini yudumlayıp duruyordu. Kahve bağımlılığı konusunda İklim'le yarışabilirlerdi.

Ben ise arka koltuğa geçmiş, başımı cama yaslamış, dışarıyı izliyordum. Hayatta büyük bir gelişme olmadan hemen öncesindeki o heyecanı hissediyor, biraz da korkuyordum.

Annem aynadan bana bakarak, “Kendi kendine gülümsüyorsun,” dediğinde beni düşüncelerimden uzağı çekti.

“İçim içime sığmıyor.”

Heyecanın çok tatlı,” dedi Akay dikiz aynasından gözlerimi yakalayarak. “Yorucu ama güzel bir yolculuk olacak.”

Arabayı bırakıp havaalanına vardığımız andan itibaren tüm işlemleri hızlı bir şekilde yaptık. Güvenlik, check-in, bagaj yükleme, bir güvenlik daha, pasaport kontrolü... Karınca yuvasına girmiş gibiydik: Fayans üzerinde gürültüyle ilerleyen valiz tekerlekleri, uçağına yetişmek için koşturan insanlar, alışveriş yapanlar, farklı dillerde üst üste binen konuşmaların uğultusu, durmak bilmeyen anonsların havayı kesen sesi...

Uçakta koltuklarımız yan yana değildi. Anneme rahat edebilmesi için ön taraftan bilet alırken Akay’la ben ekonomik seçimler yapmıştık. Koltukların biraz dar olması tatsızdı çünkü Akay’ın dizleri öndeki koltuğına çarpıyordu. “Sıkıntı yok,” dedi onu izlediğimi fark ettiğinde kısık bir sesle.

“Ama dizlerin ağrıyacak,” diyerek dudaklarımı büktüm.

Akay uzanıp başımın kenarından öptü. “Olsun, sıkıntı yok.”

Motorlar çalışırken kendimi cam kenarına iyice yerleştirdim, çantam ayaklarımın dibinde duruyordu ve kucağımda yepyeni bir kitap vardı. Saatler sürecektir bir uçuş olacağını düşünürsek bu kitabın saatleri kısaltmasını umuyordum.

John Green’den Aynı Yıldızın Altındaydı bu kitap. Okumak için sabırsızlanıyordum. Birkaç gün önce bir pembe gül ile vermişti. Bu sefer buket yok. Biz dönene kadar solarlar,” demişti. Aldığı kitaba baktığımda aylar önce bahsettiğim ve sonrasında almayı unuttuğum o romanı bulmak beni gülümsetti.

Uçak kalktıktan sonra kabin ne tam gündüz ne tam gece olan o ara ışığına büründü. Dar koltuğum zihnimde kütüphanedeki rahat bir koltuğına dönüştü. Akay’ın göğsü rahat bir yastık haline geldi ve Atlantik Okyanusunun binlerce metre üzerinde uçacak olan metal bir tüpün içinde olduğumu unuttum.

Uçuşun ilk kısmı kolay geçti. Yanımıza aldığımız krakerleri yedik, kahve içtik, bulutları izledik, sohbet ettik, müzik dinledik ve Akay film

izlerken ben kitabımı okudum. Yanıma sosyal medyada gördüğüm, içerik üreticilerinin uzun uçuş sırasında yaptıkları maskelerden de almıştım. Akay la onları yaptık, bir saatten fazla dayanamadık. Hem her yere bulaştılar hem de gidip yıkamamız gerektiği için tüm uçağı yapış yapış yaptık. Size önerim, uçakta fazla sıvı maskelerden yapmayın.

Birkaç saat sonra kitabımı yarılammış, sevdiğim kısımları işaretlemiş, son aldığım kahveyi de bitirmiştım. Artık gözlerim yorulmaya başlamıştı. Gözlerimi ovuşturarak çenemi çıkarırcasına esnedim ve kitabımı kucağıma bıraktım.

O anda kulağımın dibinde alçak bir ses duydum.

“Yoruldu mu?” Akay hafifçe bana doğru eğilmişti.

“Biraz,” dedim gülümseyerek. “Çok da güzel gidiyordu ama dayanamıyorum.”

Kitaba baktı ve elini uzattı. “Alabilir miyim?”

Tereddüt ettim. Bu hiç de Akay’a göre bir kitap değildi. “Sen mi okuyacaksın?”

“Sana okuyacağım” dedi ve ayraçın durduğu sayfayı açıp omzunu biraz daha rahat yaslanabileceğim şekilde oynattı. “Nerede kaldın?”

Parmağımla kaldığım yeri gösterdim ve o da okumaya başladı.

Bir kitabı ya da hikâyeyi kendim okumayı severdim tabii ki. Ancak o an yaşadığım şeyin tadı bambaşkaydı. Kalbimi hızlandıran, midemde kelebekler uçuran, âşık olduğum kişinin sesini bana kitap okurken duymak bambaşkaydı. Konuşmalarından, kahkahalarından, sohbetlerinden ezbere bildiğim o ses bana kitabımın devamını okuyordu. Karakterlere onları ayırt edecek kadar ama büyüüyü bozmayacak ölçüde hafif ton farkları veriyordu.

Bölümler ilerledikçe hikâyeye odaklanmakta zorluk çekmeye başladım. Kelimeler beynime ulaşıyordu lâkin kalbim metnin seyrinden çoktan kopmuş ve başka bir güzelliğe yönelmişti.

Akay'ın cümlelerin aralarında bana bakmadan ara ara öperek varlığını hissettirmesi onun haberi olmadan bir ömrün en kıymetli anlarından birini yaratıyordu.

Kitabın kahramanları aramızdan çekilmişti. Onların yerine sayfalarla benim arama giren bir başka hikâye doğmuştu. Bu hikâyenin yazarı

o ya da ben değildik belki, ipler başka birinin elindeydi ama onun dudaklarından dökülen her kelime benim kalbimin en hassas yerlerine işliyordu. O vakit anladım ki bazen insan, anlatılanı değil, anlatanı; hikâyeyi değil, seslendireni sever.

Bir süre sonra gözkapaklarım ağırlaştı. Uçağın uğultusu, omzunun sıcaklığı ve sesinin ninni gibi gelen fısıltısı beni yavaşça sarmaladı. Ne kadar uyudum bilmiyordum. Uyandığımda kucağıma kabin ekibinin getirdiği bir battaniye örtülmüştü ve kitabım Akay'ın önünde kapalı duruyordu.

En iyi yeri kaçırdın,” dedi gözlerimin açık olduğunu fark edince.

Bence en iyi kısım senin bana okumanı dinlemektir,” dedim hiç düşünmeden.

Gülümsedi. İndiğimizde birlikte bitiririz.”

Uyanıklıkla rüya arası bir yerdeydim, göğsünün iniş çıkışını hissediyordum. Nefesimin değiştiğini fark etmiş olmalıydı ki sesi daha da yumuşadı.

Uyuyorsun,” dedi hafif bir gülüşle.

Gözlerimi açmadan onaylarcasına mırıldandım.

"Tamam,” dedi saçımı yüzümden yavaşça çekerek. “Uyu. Buradayım.”

O yarı uyku halinde, aklım planladığımız buluşmaya gitti. İçimdeki gurur ve heyecan o kadar büyüktü ki rüyamda bile kollarımı açıp ikisine sımsıkı sarıldım.

Akay beni uyandırdığında ve kemer ışığı iniş için yandığında midem hem heyecan hem de gerginlikle düğüm düğüm olmuştu. Çok yakında Tamay'ı

görecektim. Sonat'ı görecektim. Amerika'da olacaktık. Hep başkalarının hikâyesinin geçtiği bir yer gibi görünen o ülke, bu kez bizim hikâyemizin sahnesi olacaktı. Bir zamanlar uzaktan baktığım o dünya, şimdi ayaklarımın altında uzanıyordu ve ben de kendi romanımın yeni bölümüne, o parlak sayfaya başlıyordum.

Bölüm 47

Uçaktan inip dar ve floresan ışıklı körüğe adım attığım anda kollarımı havaya kaldırarak iyice gerindim. Akay da hem kendi hem de benim çantamı sırtına alarak bacaklarını esnetti. Annem çoktan uçaktan inmiş, kapıda bizi bekliyordu. Keyfi yerinde görünüyordu ve gülümsüyordu. Yanma vardığımızda. Yata yata gelersen gülümsersin tabii,” dedim şakayla karışık.

Güzel kızım çok çalışıp rahat koltuk aldı bana, ne yapalım...”

Kalabalığı takip ederek pasaport kontrolüne inen yürüyen merdivenlere geçtik. O kıvrıla kıvrıla uzayan sıraya girdiğimizde yerimde duramıyordum. Annem sakın olmam için bacağıma ya da koluma vurup dursa da ben Akay’ın elinden tutmuş, bir sağa bir sola zıplayıp duruyordum. Görevlilerin dikkatini epey çeksem de pek kızgın görünmüyorlar, hatta bana bakıp gülüyorlardı. Ne yapayım, çok mutluyum, diye düşündüm. En yakın arkadaşlarımı ve kardeşimi göreceğim birazdan.

Bagaj teslim alanına vardığımızda valizlerimiz çoktan bantlara inmiş dönüyorlardı. Sapına pembe kurdele bağladığım valizim önümüze geldiği gibi Akay tek hamlede valizi çekip yere koydu. Ardından kendi valizi ve anneminki geldi. Üçümüzün arasında en büyük valiz benimkiydi. Teşekkürler Sonat ve istekleri.

Valizlerimizle beraber çıkışa doğru ilerlemeye koyulduk. Havaalanı epey kalabalıktı. Hızlı hızlı yürüyen takım elbiseli insanlar gergindi. Birkaç adım ötede birbirlerine kavuşmanın sıcaklığında eriyen aileler vardı, gözleri dolu, kolları sımsıkı sarılıydı. El ele tutuşmuş bir şekilde kendi küçük dünyalarında rahatça ve huzurla yürüyen çiftler, etraft şaşkın şaşkın inceleyen ve yabancılığı yüzlerinden okunan turistler... Hepsinin arasından sıyrılarak cam kapılardan geçtik.

Bariyerin hemen yanında duran iki kişiyi gördüğümde çığlık atmamak için zor durdum.

Tamay ve Sonat.

Sonat ın elinde bir pankart, üzerinde şu yazıyordu:

Aroskay Kraliçesi & Prensesi ve (+l'leri)

Koşmaya başladığımı yarı yola gelene kadar fark etmedim bile, valizi bırakıp gittiğimi de. Her şey onlara sarılmama kalan son birkaç adımına odaklıydı. O an havaalanının uğultusu, anonslar, tekerlek sesleri, her şey sustu. Son adımı attığımda aramızdaki mesafe tamamen yok oldu ve kollarım aylardır beklenen bir kavuşmanın bütün ağırlığıyla onlara sarıldı»

Tamay ın kolları boynuma dolanırken Sonat ikimizi birden o kadar sıkı çekti ki ayaklarımın birkaç saniyeliğine havalandığına emindim. Üçümüz aynı anda sarılmayı bıraktığımızda doyamadım ve ayrı ayrı tekrar sarıldım, kollarımı aileme sıkı sıkı doladım.

Kendime ağlamayacağıma dair söz vermiştim. Uçakta, uçaktan inerken, valizleri alırken defalarca tekrar etmiştim: Gülümseyeceksin, sakın olacaksın, mutlu olacaksın. Ancak Tamay'ın her zaman sıktığı o parfümü ve Sonat'ın tanıdık kokusunu aldığım an içimdeki tüm direnç çözüldü.

Çok özledim...” dedim. Sesim cümlemin ortasında çatladı. “Sizi.”

Tamay'ın da gözleri dolmuştu. “Ağlama Güz, ben de ağlayacağım,” dedi.

Gözyaşlarımı silerken gülüyordum. Tamay da aynısını yaptı ama o çoktan çantasından küçük bir ayna çıkarmış, eyelinermin. akıp akmadığını kontrol ediyordu.

Sonat'ın sesi normalden daha derindi. “Gel buraya,” diyerek annem yanımıza varana kadar beni sıkı sıkı bir daha kucakladı.

Annem ve Akay da aramıza katıldıktan sonra o karmaşık sarılma, gözyaşı ve gülümseme yumağından kurtulmamız uzun sürdü. Gülmekten yanaklarım ağrıyor, ağlamaktan gözlerimin kenarları yanıyordu ama duramıyordum.

Nefesimi biraz olsun toparladıktan sonra arkamda sabırla bekleyen ve fırlatırcasına bıraktığım valizime sahip çıkan Akay'ı işaret ettim.

“Tamay, Sonat,” dedim Akay’ı elinden yakalayıp yanımıza yaklaştırarak.
“Bu, Akay.”

Akay öne çıkıp önce Sonat’a elini uzattı. “Memnun oldum tanıştığımıza.”

Sonat elini sıkarken hafif alaycı bir gülümseme takındı ve Akay’ı baştan aşağı süzdü. Bunu yaparken neredeyse yargılayıcı denilebilecek

bir yüz ifâdesine sahipti ve saklamaya uğraşmıyordu. Belki de bilerek yapıyordu. “Ben de. Cidden uzunmuşsun kanka ya.”

Akay gülümsedi. “Senin kadar değilim. Bu genetikle nasıl basket-bolcu olmadın?”

“Denedik ama ona göre değildi,” dedi Tamay manalı manalı sevgilisine bakarak. Sonat da yanıt olarak hafifçe Tamay’ın açık belini okşadı.

Akay biraz şaşırmış görünse de kısa bir sarılmayla karşılık verdi.

Hep birlikte çıkışa doğru yürürken konuşmalar birbirinin üstüne bindi. Tamay, DCC programındaki son dakika değışikliklerinden bahsediyordu. Sonat, geçen hafta antrenmanda yaşadığı küçük bir düşüşü -ben kaşlarımı çatınca, “Bir şey olmadı, öyle bakma,” diye ekledi- gereğinden az detayla anlatıyordu. Annemse ev düzenlerini, sağlık durumlarını, ihtiyaçlarını sorup duruyordu.

Dışarının havası, Ankara’daki serin eylülünden daha sıcak ve yoğundu.

“Arkadaşımanın arabasını ödünç aldım,” dedi Tamay bizi park alanındaki epey geniş model bir arabanın yanına yönlendirerek. “Gece de İklim’i almaya gidip geleceğimiz için lazım olacağını düşünerek birkaç günlüğüne el koydum. Sonuçta bir oraya bir buraya epey gezeceğiz ve kalabalığız. Haksız mıyım İpek teyze?” derken annemin oturabilmesi için ön sağ kapıyı açtı.

Sonat ve Akay valizleri bagaja sığdırmaya çalışırken Tamay da direksiyon başına geçti. Döndü, bana gülümsedi ve elini uzatıp dizime koydu. “Çok

özlemişim kızım seni ya,” dedi ve ardından fısıldadı. “Akay tıpkı gösterdiğin ve bahsettiğin gibi. Yakışıyor sunuz.”

Dizimdeki elini yakalayıp öptüm. “Ya...” dedim yakıştığımız fikriyle mutlu olarak.

Yola çıktık ama sohbet hız kesmedi. Tamay, Sonat’a telefonunu verdi ve telefonundan prova videoları açıp bana göstermesini istedi. Sağımda oturan Sonat, solumda oturan Akay’la Amerika’daki farklılıklar hakkında sohbet etti. Annem yolda bir markete uğramamız gerekip gerekmediğini sordu, Tamay her şeyi hallettiklerini söyleyerek onu rahadattı.

Evlerine vardığımızda içerisi sıcak ve sevimliydi. Tamay’ın videolarında ya da görüntülü konuşurken defalarca gördüğüm için zaten her şey çok tanıdık geliyordu. Kapıdan içeri adım attığımda burnuma kahve ve mum kokusu çarptı. Biraz da yeni yapılmış temizlik kokusu vardı elbette.

Tamay bize ilk yatak odasını gösterdi. Odanın ortasında, tam pencere hizasında duran beyaz yorganlı yatak, kabarık ve davetkârdı. Üzerine bıraktığı küçük izlenim bile, “Gel... Gel ve yat... On beş saat uyu...” diye bağıırıyordu. Arkasındaki üç uzun pencere, incecik tüllerle kaplıydı. Perdelerin önünde, saksılarından taşarcasına büyümüş, parlak yapraklı bitkiler vardı. Yaprakların kenarları yapay ışığı yakalayınca cilalı gibi görünüyordu. Yatağın sağ köşesinde de uzun boy bir ayna vardı.

Salona ve mutfağa geçtiğimizde koca bir L koltuk üzerinde birbirine hiç uymayan ama birlikte hoş duran yastıklar karşıladı bizi. Genelde kahverengi, krem ve tarçın tonlarındalardı.

Orta sehpa yerine tek boyda küçük, yuvarlak ahşap masa vardı ve üzerinde Sonat ın laptopu duruyordu. Salonla mutfak arasındaki yüksek yemek masası küçüktü ve dört kişilikti. Üzerinde bar tabureleri ile hizalanmış yuvarlak, hasır Amerikan servisler vardı. Arkasında uzanan mutfaksa beyaz dolaplarıyla tertemiz görünüyordu. Raflarda koydukları birkaç bitki ve küçük süsle evi fazla süslemeden ev hissini vermişlerdi.

Tamay bizi koltuğa yönlendirdi. “Burası iki türlü de açılıyor, yani dört kişi burada yatabilir.”

Kafamdan hızlıca bir hesap yaptım. İklim de bu gece geleceğine göre toplamda altı kişi oluyorduk. Karza vize problemleri yaşadığı için Rusya’da kalmak zorunda kalmıştı. İklim tek geliyordu. Peki nasıl uyuyacaktık? Muhtemelen annemin yanında benim yatmam gerekecekti.

“Yemeği akşam dışarıdan söyleriz diye düşündük,” dedi Sonat. “Böylece saatlerce konuşuruz, bulaşık derdi de olmaz. Açsanız hemen söyleyebilirim.”

“Harika,” dedi annem koltuğa rahatça yerleşerek. “Bence çok açız.”

“Çok açız,” diyerek başımla onayladım.

Akay da kaşlarını abartılı bir şekilde kaldırıp kelimeleri bastıra basura konuştu. “ÇOK AÇIZ.”

Tamay yanıma oturup koluma girdi, Sonat ise karşıdan bana bir yastık fırlatıp bize teker teker nasıl bir pizza istediğimizi sordu. O an anladım ki okyanusu aşmamın, haftalardır dinmeyen heyecanımın sebebi tam olarak buydu. Dışarıda bambaşka bir ülkenin sokakları, bilmediğim bir şehrin ışıkları vardı ama içeride o koltuğun üzerinde otururken hissettiğim şey, dünyanın neresinde olursam olayım yanımda olmasını isteyeceğim tek şeydi: Ait olduğum insanların tam ortasında olmak.

Bölüm 48

Hepimiz pizzalarımızı yedikten sonra annem yorulduğunu ve yatacağını söyledi. Sonat ve Tamay kendi yataklarını annem için hazırlamışlardı bile, geri kalan herkes salonda yatacaktı. Beş kişi bu küçücük salona nasıl

sığacaktık, hiçbir fikrim yoktu. Üstelik yarın Tamay'ın performansı vardı ve doğru düzgün dinlenmesi gerekiyordu!

Ancak bunu söylediğimizde tek yanıtı, “Dostlarıma sarılarak dinlenirim ben,” olmuştu. Annem, Sonaf a defalarca kez daha sarıldıktan ve öptükten sonra valizini aldı, kafama bir öpücük kondurdu ve “İstediğiniz kadar gürültü yapın, kulaklık takacağım,” diyerek yatak odasına gidip kapıyı ardından kapattı. Erken yatmamız için tembihte bulunmamıştı bile! Annem son günlerde sıradan bir anne olma kılavuzundaki birçok maddeyi çiğniyordu doğrusu.

Tamay, İklim'i almak için yeniden havaalanına doğru yola çıktığında biz de ikinci tur pizzalarımızı sipariş ettik çünkü hâlâ doymamıştık. Sonat, “İklim ne içer acaba?” diye sorduğunda Akay başını iki elinin arasına alarak homurdandı. “Ayran olmaması çok kötü.”

Onu ikimiz de aynı anda aynı hareketle onayladık çünkü biz de pizzanın yanında ayran içmeye bayılırdık.

“Çok özledim ayran içmeyi,” dedi Sonat özlem dolu bir tavırla. Neredeyse gözleri dolacaktı.

“Yuh,” diye çıkıştım ona. “Beni özlediğini söylerken bile bu kadar iç çekmiyorsun!”

“Ama, ama...” Dudaklarını bükerek bana baktı ve iki elini savunmasız, yavru bir kedi tutar gibi birleştirdi. “Ayran...”

Üçümüz hem İklim'i hem de pizzalarımızı beklerken bir anahtar sesi duyuldu, ön kapı gıcırdayarak ağır ağır, bir korku filmi edasıyla açıldı. Serin akşam havasının esintisi tüm odaya dağılırken içeri siyah, topuklu

bir çizme adım attı. Ardından bir insan beklerken üst üste binmiş altı pizza kutusu içeri girdi. Pizza kutuları o kadar büyüktü ki bir yetmiş beşlik Tamay 1 bile arkalarında saklamayı başarmıştı.

Birileri doymamış!” diye söylenen Tamay tek eliyle altı pizza kutusunu tutarken ev ve araba anahtarlarını kapının hemen kenarındaki sehpanın

üzerine bıraktı. Kapının önünden zar zor çekildikten sonra neşeyle seslendi.
“BAKIN SİZE KİMİ GETİRDİM?”

Koltukta doğrulmaya fırsat kalmadan açık mavi bir kapüşonlu giymiş kişi, savrulan sarı ve uzun saçların sahibi odanın ortasına daldı.

“SONAT!”

Canlı ve heyecanlı bir frizbi gibi fırlayan İklim, Sonat’ın onu yakalamak için eğilmesine ya da kollarını açmasına gerek kalmadan kucağına atlayıp tutunuverdi. Sonat yüksek sesli bir kahkaha ile sendeledi ancak düşmemeyi başardı ve İklim’i kendi etrafında iki tur döndürdü.

İki güne bölge yarışmaları varken beni sakatlamaya çalışman çok düşünceli bir davranış,” dedi İklim’e sıkı sıkı sarılırken.

İklim ise yanıt olarak Sonat’ın kafasına bir tane geçirdi ve yere indi.
Rusyada dört kilo verdim, bir zahmet yakala.”

Ardından yüzünde onda görmeye alışık olduğum gülümsemelerin onlarca katı bir gülüşle bana döndü. “GÜZ!” Bakışları yakalamaya çalıştığı lazere odaklanmış bir kedi gibi parladı.

“Hayır,” dedim iki elimi kaldırarak.

Sırıttı. “Güz...”

“İklim, yavaş!”

Sonat yüzüstü düşmemesi için refleksle elini uzattı ama İklim çoktan atılmıştı. İki büyük adımda üzerime geldi, bir şey diyemeden kanepenin minderlerine gömüldüm. Yastıkların ve İklim’in ağırlığı altında dünya döndü, sersemledim ancak İklim’in o yumuşacık kapüşonlusunun, her zaman kullandığı şampuanın kokusunu aldığım anda kendime geldim.

“İklim! Nefes alamıyorum!”

“Bana ne. Sarılma dediğin böyle olur.”

Sonunda bir bacağı üstümde, kolu kanepenin koluna sıkışmış şekilde yan tarafa kaydı. “Siz bir de Tamay’ı görecektiniz, havaalanı zeminine yapıştı kız.”

Kapı açıldığından beri hızla çarpan kalbim, sonunda tatlı bir ritme oturdu.

Tamay, iyi ki İklim yemekten sonra geldi ya. Bunun için harbinden enerjiye ihtiyacım vardı,” derken bir yandan da montunu astı, pizza kutuları ve mor çoraplarıyla yanımıza geldi.

Oda iyice taze pizza kokmaya başlamıştı. Mayalı hamurun sıcaklığı, domatesin tatlı-ekşi aromasının hayali ve erimiş mozzarellanın kokusu geldikçe yeniden acıktığımı hissediyordum. Sonat koltuğuna yaslanarak ellerini başının arkasında birleştirdi. Sanırım az önce iniş pisti olarak kullanılmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

İklim dirseğini karnıma dayayarak benim üzerimden Akay’a doğru eğildi ve elini uzattı. “Ben iklim bu arada.”

Akay gülümseyerek el sıkışmasına karşılık verdi. “Akay, memnun oldum.”

Sonat sehpayı önümüze çekerek tüm pizzaları herkesin ulaşabileceği şekilde açmaya koyuldu. “Yolculuk nasıldı?”

İklim omzuma gömüldü. “Ya bu kadar uzağa taşınmak zorunda mıydınız? Bacaklarım koptu. Üstelik ben küçüğüm, ebat olarak. Siz nasıl sığdınız o kadar saat anlamadım. Popom düzleşti. Artık bir popom yok. Ayrıca sıkıldım.” Bir yandan konuşurken bir yandan da Tamay’ın dolaptan çıkardığı soğuk bira şişelerine bakıyordu. “Ayrılan yok mu ya?”

Tüm kutular açılana kadar başımı onunkinin üzerine bıraktım. Tamay pizza kutusunu bize doğru iterek şöyle bir etrafına bakındıktan sonra haliyle bağdaş kurdu. “Kusura bakmayın arkadaşlar, ev bu kadar fazla kişiye alışık değil.”

Hepimiz bunun biraz olsun önemli olmadığını mırıldanarak sehpanın çevresine dizildik. Bana yakın olan kutudan fesleğen kokulu bir buhar yükseliyordu.

İklim, “O kadar açım ki, O KADAR AÇIM Kİ!” diyerek kendine en yakın pizzanın bir dilimini aldı, kenarını kopardı, dürüm haline getirdi ve ağzına tıktı. Ardından ekledi. “Çok oçom.”

“Yarının planı nedir?” diye sordu Akay yanıma yaklaşarak. Bu soruyu Tamay’a bakarak sormuştu.

Tamay boğazını temizledi ve bir kaptan edasıyla konuşmaya başladı. “Saat zaten geç oldu. Hepiniz serilip yatarsınız diye düşünüyorum. Uzun bir uyku çekeriz. İstedığınız saatte kalkabilirsiniz ama benim öğlen provada olmam gerekiyor. Yakında kahvaltı yapabileceğiniz güzel

bir mekân var, Sonat sizi götürür. Yarın ne yazık ki görüşemeyeceğiz. Ardından akşam stadyuma geleceksiniz. Benim görebileceğim bir yerde olursunuz umarım, sizi orada görmeyi çok istiyorum.”

‘ Ben çok renkli ve göze çarpacak bir şeyler giyebilirim,” dedi Sonat.

“Ben de baştan aşağı simlenebilirim,” dedi İklim.

“Ben de Akay’ın omzuna çıkabilirim,” dedim.

Tamay pizzasından bir dilim ısırды ve başıyla onayladı. “Hepsine bayıldım, üçünü de yapalım ama herkes simlensin.”

Ben de mi? diye sordu Akay yarı alaycı bir tavırla. Tamay’ın gayet ciddi olduğunu henüz anlamamıştı. Zavalıcık, diye düşündüm. Daha yeni başlıyoruz.

Tamay tek kaşını kaldırıp ona keskin bir bakış fırlattı. “Evet?”

O anda Akay ın gözlerinden sistem arıza hatası okunabiliyordu âdeta. “Gerçekten mi?”

itirazın mı var?” Tamay çiğnemeyi bırakmıştı.

Karşjhğında Akay gözlerini kaçırды ve pizzasına odaklandı. “Kesinlikle yok. Sim rengini seçebilir miyim peki?”

Tamay ve Akay, hangi renk simler kullanabileceklerini konuşurlarken ben de İklim'e döndüm. "Keşke Karza da gelebilseydi ya."

"Ben de çok istiyordum. Hatta benden çok o da istiyordu ama işte vize sıkıntıları... Sporcu olsa da süreç çok sıkıntılıydı. Bir de üç dört günlüğüne de olsa Tonya şimdi orada yalnız kalacaktı. O da pek içimize sinmedi. Karza'ya çok düşkün, bir görsen. Çocukluğunu üzerinden atamadı, hâlâ çok şapşal. Ama öğreniyor. Zeki bir çocuk oldu yani, Kar-za'nın öğretmeye çalıştığı tüm komutları kolayca anladı. Sadece unutmasın diye sık sık tekrar etmemiz gerekiyor."

"Ben de Tonya'yı görebilirim diye ummuştum."

"Annen kedi sahiplenmeye yanaşmıyor mu hala?"

"Maalesef hayır... Çok istiyorum ama ikna olmadı. Geçenlerde bir kediyi beş dakikalığına misafir ettik. Hiç yoktan iyidir, değil mi? Tar-çın'ı hatırlıyor musun?"

"Şu şişko, turuncu kedi mi?"

"Evet! Üstelik bir kedimiz olsa Sonat döndüğünde onunla çok eğlenir."

İklim bana yaklaşıp biraz da sessiz bir tonla konuşmaya devam etti.

"Eğer Sonat bölge yarışmalarını başarıyla geçerse sonrasında ulusal

ve uluslararası yarışmalarda devam edecek, biliyorsun değil mi? Süreç oldukça yavaş işliyor."

Başımınla onayladım ve ağızımdaki pizza lokmasını zar zor yuttum. Bir anda boğazım kurumuştı. "Biliyorum, önemli değil. Mutlu olsun yeter, ben mesafelere katlanmaya razıyım. Onunla gurur duyuyorum."

Göz ucuyla kardeşime baktığımda onun da bana baktığını fark ettim. Yüzünden yarım saniyeliğine yumuşayan bir ifade geçti, sonra çocuk gibi utangaç bir şekilde bakışını kaçırıp içeceğine döndü.

"Tamam," dedi Akay pizza hamuruyla toz ve sos olan ellerini ıslak mendille silerken. "O zaman ilk olarak Tamay'ın yarınki harika geçecek DCC

performansına odaklanıyoruz. Ardından da Sonat'ın bölgesel yarışmalarda birinci olmasını izliyoruz ve bu sırada doya doya vakit geçirdiğimizden emin oluyoruz.”

“Kapanış konuşması mı bu?” dedi Tamay alayla birasını yudumlayarak.

Akay usul usul başını salladı. “Çok uykum geldi ya, sizin gelmedi mi?”

Ben tam, “Gelmedi! Daha çok oturalım!” diye bağırarakken herkesten onaylayan mırıltılar yükselince susmaya karar verdim. Anlaşılan enerjisi yerinde olan tek kişi bendim. İklim yol yorgunuydu, Akay'ın bacakları ağrımıştı, Sonat'la Tamay ise hem dinlenmelilerdi hem de biraz gergin olabiliyorlardı.

Yerlerimiz hazırlanırken salonda sanki kamp ateşinin sıcaklığı vardı. Yerde yan yana, üst üste, omuz omuza oturmuş bu insanların arasında, bu kadar kalabalığın ortasında bile içime çöken huzur, kendi evimin dört duvarında bile kolay kolay bulamadığım cinstendi. İşte tam da olması gerektiği gibiydi. Buraya sığmayız, dediğim her anın aksine, şimdi sığmanın değil, taşmanın güzel olduğunu anlıyordum.

İnsanın hayatında değişmeyen bir şey varsa o da yalnızlıktı. Kimi zaman sinsi, kimi zaman göğsüne oturan ve nefesini kesen yalnızlık... Ancak artık biliyordum ki her yalnız dönün kalabalık bir yarını vardır. Güçlü hissetmediğinde yaslanacak bir omuz bulmak, dünyanın bütün yükünü tek başına taşımaktan daha kıymetlidir. Ben de bu gece tam da o omuzların arasında oturuyordum.

Gururunu bir kenara bırakabilen, yardım istemekten çekinmediğin, ihtiyaç duyduğunda elini uzatabileceğin insanlar... Zor günlerinde, her şey üstüne üstüne geldiğinde ya da hiçbir şey yolunda gitmiyormuş gibi

hissettiğinde gözlerini kapatıp düşündüğün insanlar... En karanlık geceni bile aydınlatmak için tek bir lafına bakacak insanlar...

Mutluluğu tarif etmem istense bu sahneyi gösterirdim: Dişlerimin arasında baharatlar, damağımda bira, fesleğen ve su tadı varken kahvemi nasıl içtiğimi, hangi şarkılarda deli gibi dans ettiğimi bilen o kişileri... Cümlemin

ortasında uyuyakalsam üstüme bir battaniye örter, kalanını onlar tamamlardı.

Bu gece de Akay'a sokularak İklim'e döndüm ve battaniyemi çeneme kadar çektim. Gözlerim yavaşça kapanırken kalbim huzur dolu bir dinginlikle doldu.

Bu gece, yalnız değildim.

Bu gece, arkadaşlarım vardı.

Bu gece, aileme sarılarak uyuyordum.

Tam uykuya dalacakken iklim'den bir mırıltı yükseldi.

Bir dakika, Tamay yarın yoksa eyelinenimi kim çekecek?"

Bölüm 49

Ertesi sabah herkesin esneye esneye uyanmasıyla başlayan sıcak bir sabahtı. Salondan Winnie the Pooh geçmiş, geçerken de koca bir kova dolusu bal dökmüş gibi tüm oda güneş ışığıyla dolmuştu. Elbette ilk uyanan kişi aynı zamanda ilk uyuyan kişiydi, yani annemdi. Diğer herkes hâlâ uyku ile

uyanıklık arasında gidip gelirken mutfağa girmiş, kahve makinesini kurcalamaya başlamıştı bile. Kupaların hafif tıngırtısı ve kahve makinesinin tıslamasıyla sonunda tamamen uyanarak Akay'ın kolunun akından sıyrıldım ve İklim'in üzerinden atlayarak tuvalete gittim.

İşimi bitirip çıkarken kapıyı açtığım anda kapı eşiğine yaslanmış, yataktan yeni kalkmış, dağınık saçları ve yarı kısık sesiyle söylediği her kelime tok hissettiren Akay'la karşılaştım. “Günaydın, Kül Kedisi,” diye mırıldanıp elimi tuttu. Bir öpücük kondurduğunda daha fazlası için dudaklarına hamle yaptım ama hafifçe geri çekildi. “Dişlerimi fırçalamadım.” Ardından dudaklarımdan öpmek yerine boynumdan Öpüp yanımdan sıyrıldı.

Sonat ise en son kalkan oldu. Saçları bütün gece derin ve huzurlu bir uykuyla elde edilebilecek o tatlı dağınıklıktaydı. Yüzündeysen iki kişilik evinde değil de kahkahalarla dolu kalabalık bir evde uyandığını hatırlayan birinin hafif gülümsemesi vardı.

Fazla oyalanmadan hepimiz çıkmak için hızlıca hazırlandık ve Tamay'ın bıraktığı araba anahtarlarını da kaptık. Arabaya doluşarak brunch'z gittik. Sonat, gideceğimiz yere varana kadar oranın Teksas'ın en iyi pankeklerini yaptığını defalarca ve büyük bir tutkuyla iddia edip durdu. Bunu söylerken eyaletteki tüm pankek yapan yerlerle tek tek röportaj yapmış gibiydi.

* (Ing.) Kahvaltı ile öğle yemeği birleştirilen öğün, (ed.n.)

Restorana vardığımızda içerisi cıvıl cıvıldı. Çatal bıçak sesleri, sohbet uğultusu ve uykunuzu fiziksel olarak açabilecek güçteki kahve kokusu annemi epey memnun etmişe benziyordu. Dar bir köşe masasına sıkıştık. Herkesin dizlerinin ve tabaklarının birbirine çarpması kaçınılmazdı ancak bu kimsenin umurunda değildi.

Yemek geldiğinde Sonat resmen mutluluktan havaya uçacak gibi görünüyordu. Üstünden akışkan akça ağaç şurubu damlayan kabarık pankek kulelerine, taze doğranmış yeşil soğanla süslenmiş yumurtalara, kenarları kıvrılmış çıtır pastırmalara ve sabah güneşinde terleyen büyük bardaktaki buzlu kahvelere bakarak dudaklarını yaladı.

Annem pankeklerden bir lokma aldı.

“Epey güzel ama seninkiler kadar değil.”

Sonat sanki kendisi pişirmişçesine gururla gülümsedi.

Lokmalar arasında Sonatın Amerika, iklim’in Rusya anılarını uzun uzun dinledik. Beni de onlar gittiğinden beri neler yaptığım konusunda konuşturmaya çalışsalar da konuyu bir şekilde onlara döndürmeyi başardım. Buraya konuşmaya değil, dinlemeye gelmişim ve öğrenmem gereken çok şey vardı. O kadar mesajlaşmamıza ve görüntülü konuşmamıza rağmen yine de hâkim olamadığım o kadar çok olay vardı ki! Tabii bunda benim her şeyi en ufak detayına kadar dinlemeyi seviyor oluşum da yatıyordu.

Kahvaltımızı uzun uzun yaptıktan sonra eve şişmiş göbeklerimizle döndük. Tek banyo olduğu için hepimiz sırayla duşa girdik, saçımızı kuruttuk ve neredeyse herkes başka bir ayna bularak onun önüne geçti. Tamay, stadyum kalabalığının çok enerjik olacağını haber vermişti, bu yüzden de hiçbir şekilde abartı olmayacağımızın güvencesini de almıştık.

Valizimi açarak önceden yaptığım kombini yere serdim. Stadyum koltuklarında birkaç saat kalacak, gerektiğinde zıplayıp tepinebileceğim kadar rahat ama çekineceğimiz tüm video ve fotoğraflar için de yeterince sık bir kombindi bu.

Ben İklim’in makyajını yaparken ve bolca sim eklerken salonun diğer ucundan Akay ile Sonat’ın stadyumda nachomn mu yoksa patlamış mısırın mı daha iyi atıştırmalık olduğu üzerine tartışmalarının sesi ge-, fiyordu. Annem bir askeri operasyon yönetiyormuş gibi çıkış saatimizi koordine etmeye çalışıyordu. Yaklaşan eğlenceye, gönlümüzde büyüyen heyecana dair tatlı bir uğultu vardı.

Evden ayrıldığımızda güneş hâlâ ufku kenarına tutunmaya çalışıyordu. Şehrin üzerindeki açık gökyüzüne pembe, altın ve turuncu tonlarında renkler yayılmıştı. Sıcak ışık, araba tavanlarından ve cam pencerelerden yansıyarak neredeyse her sokağı bir fotoğraf filtresine çeviriyordu. Vaktimiz olsa burada birkaç fotoğraf çektirebilirdik, diye düşündüm, insanın yavaş yavaş yürüyüş yapmak isteyeceği türden bir akşamdı.

Stadyum önce uzaklarda bir ışık olarak göründü, ardından her metrede büyüyerek tam anlamıyla devasa bir arenaya dönüştü. Yan taraflarına dev afişler asılmıştı. Henüz otoparkta bile içeriden gelen kalabalığın gürültüsü hissediliyordu. Bir yerlerde kablolar takılıyor, mikrofonlar test ediliyor, spot ışıkları ayarlanıyordu. Sporcular ve amigo kızlar ısınıyordu.

Heyecanla Akay'ın elini yakalayarak parmaklarımı onun parmaklarının arasına sıkıca geçirdim. Sıkı tutuşuma anında karşılık verdi. Bu, yapmasını en sevdiğim şeylerden biriydi. Bazı insanlar onların elini tuttuğunuzda yalnızca tutmanıza izin verirken o daha sıkı tutmaya hep özen gösteriyordu. O an ihtiyacım olanın bu olduğunu anlıyor, karşılamakla kalmıyor, katlıyordu.

Direkt olarak kapılara doğru akan insan seline katıldık. Çocukların ellerinde kendilerinden büyük köpük eller vardı. Aynı tişörtleri giymiş, aynı renk boyalar sürmüş yetişkinler ise fırsat buldukça sağda solda fotoğraf çektiyordu. Havada taze patlamış mısır, adını bilmediğim hamur işi yiyecekler, pamuk şeker, nachos ve daha birçok koku vardı.

“Sonat üç vakte kadar bunlardan almamız gerektiğini söyleyecek,” dedim Akay'ın koluna tutunup parmak uçlarıma kalkarak. Tıpkı Ta-may'a söz verdiği gibi DCC renklerine ve kendi kombinine uyumlu olması için şakaklarına gümüş simler sürmüştü. Disko topu gibi parlıyordu ama elbette bunu ona söylemedim.

Ardından Sonat'ın sesi arkamızdan duyuldu. “Siz koltuklara geçin de ben atıştırmalıklarımızı alıp geleyim.”

“Kaç dolar bu atıştırmalıklar ya?” diye sordu İklim şaşkın bir şekilde etrafı inceleyerek. “Yardım lazım mı? Hepsini taşıyamazsın.”

“Yok yok, taşıyım,” diyen Sonat, anneme hepimizin biletlerini ve Tamay için hazırladığı devasa WE <3 TAMAY pankartını bırakarak aramızdan ayrıldı.

İçeriye adım attığımız anda göğsüme farklı bir his yayıldı. Bana ne yaptıklarını bilmiyordum ama bir şekilde gaza gelmiş gibi hissediyordum.

Müzik stadyumda yankılanan pop parçalarından oluşuyordu ve herkesin adımlarını hızlandırırken bana dans etmem için bağıırıyordu.

Kendi bölümümüzü bulup sıralardan yukarı çıkmaya başladık. Kimse koridoru işgal etmediğı ve herkes içeriye düzenli bir şekilde alındığı için hiç zorlanmadan koltuklarımızı bulup oturabildik. Koltukların yerleri tam idealdi: Tamay'ı görece kadar yakın, bütün arenayı kapsayan maçı izleyebilecek kadar yüksekte.

Çim saha, stadyumun projektörleri altında parlıyordu ve öylesine kusursuz yeşildi ki gerçekdışı görünüyordu. Sahada, sahne görevlileri bu işi yüzlerce kez yapmış gibi hareket ediyor, kabloların ve ışık sistemlerinin arasında hızla kaybolup çıkıyorlardı. Ara sıra birisi mikrofona örüyor ya da binlerine el sallıyor, dev ekranlar kısa bir süreliğine renkli grafiklerle parlıyordu.

Sonat birkaç dakika sonra elinde elli çeşit atıştırmalık ve pantolonunun her cebinde bir şişe birayla geldi.

“Hangimize ne aldın?” diye sordu İklim, ellerindekileri dağıtmasına yardımcı olmaya çalışarak.

Sonat omuzlarını umursamazca silkti. “Ne gördüysem aldım işte, döne döne yeriz. Herkes her şeyin tadına bakar.” Ardından panikle etrafına bakındı. “Pankartım nerede?” Annemin güvenli kollarında olduğunu gördüğünde de derin bir nefes verdi.

Ben nachos tepsisini seçip onu yeni doğmuş bebek gibi dengede tutarken o, koltuğına dikkade yerleşti. “Çok büyük bir yer ya,” dedim.

Akay biraz öne eğilip elindeki patlamış mısır paketinden birkaç tane mısırı bana yedirdi. “Buna rağmen her şey düzenli ilerliyor. Pek alışık değiliz böyle şeylere. Girmemiz en az yarım saat sürer sanmıştım ben.” İki parça mısırı da kendi ağzına attı.

Hoparlörlerden kalabalığın üzerine tok bir ses yayıldı. Anlaşılan ön gösteri anonslarıydı bunlar. Hoş geldiniz mesajları, çıkışlar ve ücretli fotoğraflar hakkında hatırlatmalar...

O an geldiğinde ve ışıklar biraz kısıldığında kalbim daha da hızlandı. Tam karanlık olmamıştı ama kalabalığın içindeki simlerin iki kat parlamasına yetecek durumdaydık. Sohbetler hızlandı, kalabalık çeşidi tahminlerini paylaşmak için birbirlerine eğildi. Sağ taraflardan bir grup.

"D-C-C!" diye kısa ama sesli tezahüratlar atmaya başladığında saniyeler içinde onlara onlarca ses katıldı.

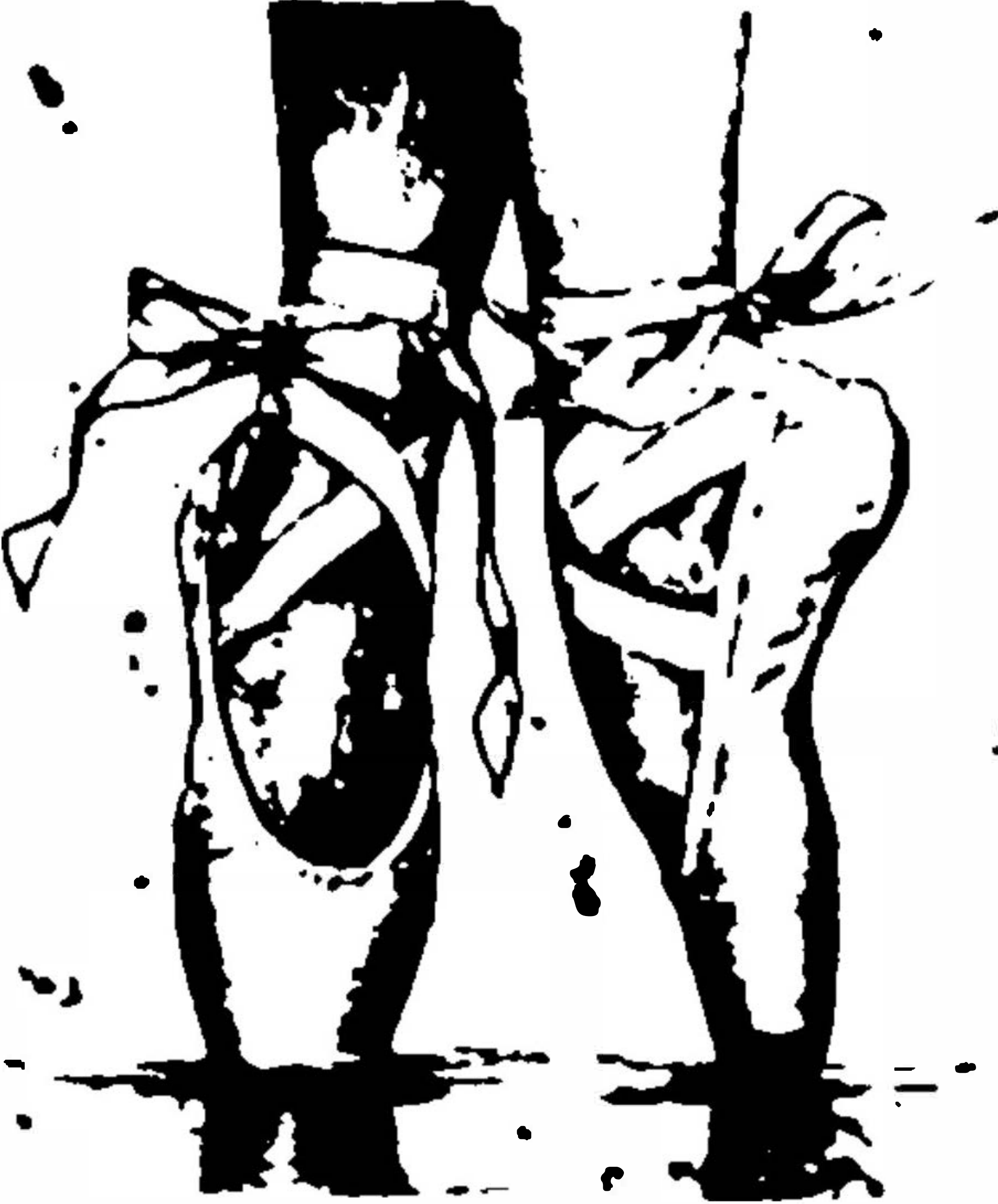
Ardından bir bas sesi duyuldu.

O sesi göğüs kafesimde hissettim.

Sahnenin üzerindeki dev ekran tekrar canlandı ve bu kez Thunderst-ruck' logosu, elektrik mavisiyle çakarak hayat buldu. Animasyon şimşekler ekranın bir köşesinden diğerine, birbirini kovalıyormuş gibi zıplıyordu. Kalabalık kükredi, ses büyüyerek herkesi ayağa kaldırdı. Tüm stadyum titreşiyordu.

Tamay, sahneye çıkmak üzereydi.

* Tbunderstruck, AC/DC grubunun The Razors Edgc albümünün açılış parçasıdır. (cd.n.)

Bölüm 50

Arena ışıkları ve sahanın üzerindeki dev ekran canlanırken göğsümün derinliklerinde bir gök gürültüsü yankılandı.

O ^{tar} girişi duyuldu ve tüylerim diken diken oldu.

Thunderstruck.

Kalabalığın yaptığı şeye tezahürat demek az kalırdı. Binlerce kişiden çıkan o alkış, tempo tutuş, ıslıklar, çığlıklar... Hatta bazıları en sevdikleri DCC kızının adını haykırıyordu. İçimde bir yerde, bu hissi ömrüm boyunca unutmayacağımı biliyordum.

Akay bana doğru eğildi ve sesi, müziğin gürültüsünde neredeyse kayboluyordu. “Çok havalı?”

Ancak ağzım açık kaldığı için sevgilime cevap veremedim. Gözümü kırpmaya bile korkuyordum. Ya gözümü kırpar ve çok önemli bir anı kaçıırırsam? Biri video çekiyor mu? Bu anı tekrar tekrar izleyebilecek miyiz?

Arena zemininde kızların giriş yapacağı tünelin ucu beyaz ışılda parlardı ve DCC kızları görünmeye başladı. Gelişleri o kadar havalı görünüyordu ki kendimi aşağı atmamak için zor duruyordum. Adımları ritme uyumlu ve upuzundu. Normal bir İnsanın iki katı boyunda adım atıyorlardı âdeta. Omuzları dimdik ve çeneleri havadaydı. Saçları uzun olanların saçları arkalarından resmen bayrak gibi dalgalanıyordu. Işıklar üniformaların) parlatıyordu. Üst kısmı lacivert, parlak kumaştandı ve önü derin bir şekilde kesilmişti. Her adımda sallanan püskülleri vardı. Hareket ettikçe ışık yakalıyor ve kıyafetin kendi enerjisi varmış gibi hareket ediyordu.

Şortları daracık, kısacıktı ve bellerinde parlak mavi bir kemer, yan taraflarında da lacivert yıldız desenleri vardı. Benim böyle bir şortla bir dakika bile durmam imkânsızken kızlar resmen o Kumaş oarçaianna hükmediyordu. Ayaklarında diz altına kadar gelen beyaz, parlak deriden kovboy çizimleri ile görünüşleri tamamlanıyordu.

Yanımda duran İklim bir yandan video çekmeye çalışıyor, diğer bir yandan da bağıırıyordu. “Tamay nerede? Göremiyorum!”

Sonat öne eğilmiş pankartının gözüktüğünden emin olmaya çalışıyordu. “Üçüncü sıra olması lazım! Üç!”

Annem ise Sonat yiyecekleri devirmesin diye uğraşırken diğer bir yandan da İklim’in çekmeye çalıştığı videoya müdahale ediyordu. “Yamuk tutuyorsun İklim! Sonat! Dikkatli ol!”

“Ben de hâlâ göremedim,” dedi Akay başını bir oraya bir buraya oynatarak.

Ellerimi öfkeyle belime koydum. “E sen de Sonat da göremiyorsanız biz ne yapalım?”

“BULUN ŞU KIZI!” diye bağırdı İklim.

Sonra Sonat birden doğrulup sahanın sağ ucunu işaret etti. “Orada! Sondan üçüncü! Üçüncü sıra! O işte! O benim sevgilim! Sevgilim orada!”

Pankartını çok daha şiddetli bir şekilde sallamaya başladı.

“İşte benim sevgilim!”

Gösterdiği yere döndüm ve o an sahadaki diğer herkes silindi. Ta-may’ın geniş gülüşü, neredeyse meydan okurcasına kısıtıldığı gözleri metrelerce uzaktan bile parlıyordu. Serbest saçları kusursuzca sallanıyor, tüm bedeni âdeta enerji saçarak dikkat çekiyordu.

Yıldırımın vücut bulmuş halini izlemek gibiydi. Tamay’ın tekmeleri jilet gibi keskin, ayak uçları gergin, duruşu taş gibi sağlamdı. Hareketlerinin oluşturdukları hattın bir ucundan diğerine aktığı dalga bölüme geldiklerinde kalabalık coşkuyla bağırdı ve yüzümdeki gülümseme yanaklarımı acıtacak kadar genişledi. Ardından zıplayıp bacaklarını açarak indikleri kısımda Tamay öylesine iyi ve hiç zorlanmadan indi ki sanki zemine yapışmıştı. Final pozisyonunda göğsünü kaldırışıyla ve profesyonel duruşuyla dünyadaki en kolay şeyi yapıyormuş gibi görünüyordu.

Yanımda İklim camlan kıracak kadar keskin bir çığlık attı. “İŞTE BU!”

Sonat ellerini ağzının etrafına koyup, “HADİ TAMAY!” diye öyle bir bağırdı ki bölümümüzde kafalar bize döndü. “Ne diye bağırdığınızı da bilmiyorlar. İngilizce mi bağırsaydık acaba?” Bir anda sağa sola dönüp daha da bağırmaya başladı. “That’s my girlfriendP”

* (Ing.) İşte benim kız arkadaşım! (ed.n.)

Hemen arkasındaki kırklı yaşlardaki bir çift, Sonat'ın heyecanına katıldı. Destekleyici bir tavırla Sonatın sırtına arka arkaya yavaşça vururken Sonat da delirmiş vaziyette zıplamaya devam etti.

O sırada Akay avuçlarını acıtacak kadar alkışlıyordu. Bir ara alkışlamayı bıraktı, avuçlarını bacaklarına sürdü, yanağına bir öpücük kondurdu ve ardından alkışlamaya devam etti. Annem artık İklim'in sürekli salladığı ve yamuk tuttuğu telefonu devralmış, hafifçe öne eğil^{m^}> gözlerini kısarak doğru düzgün bir video çekmeye çalışıyordu.

Performansları şimdilik bittiğinde Tamay'ın gözleri parladı ve bize el salladı. On binler arasında sadece bize aitmiş gibi hissettirdi o gülüşü.

Başarmıştı. İlk DCC performansını hatasız tamamlamıştı. Bundan sonra maç bitene kadar dinlene dinlene kalabalığı eğlendirmeye devam edeceklerdi ancak en zor kısmı, en önemli kısmı mükemmel bir şekilde atlatmıştı.

O an insanın sevdiği biriyle gururlanmasının ne demek olduğunu bir kere daha iliklerime kadar anladım. Ellerim acıyana kadar alkışladım. Öyle ki artık avuçlarımın içi alev alev yanıyordu. Bağırmaktan boğazım kurudu, sesim çatallaştı ama kendimi susturamadım çünkü o sahnedeki sadece Tamay değildi; yıllardır emek verip terler döken, uykusuz sabahlarını ve ağırlı akşamlarını görmüş olduğum dostumdu. Ailesi olmadığında sıkılıp evime gelen, bana makyaj yapmayı öğreten dostumdu. Yeterince beslenmediğini düşündüğümde zorla yemek yedirdiğim, sağlığına dikkat etmesi için azarladığım dostumdu.

Ona koşup sarılmak, ne kadar gurur duyduğumu söylemek istiyordum ama biliyordum ki bunu söylememe gerek yoktu. Tamay tüm bu kalabalığın gürültüsü içinde bile benim sesimi, yüreğimi duyardı.

Hemen arkamızdaki Sonat, kızlar sahadan ayrılana kadar simli pankartını sallamaya devam etti. Gözden kaybolduklarında tüm performans boyunca tuttuğu nefesini bırakır gibi derin bir nefes verdi. “Harikaydı,” dedi.

Herkes yerine oturduğunda gözlerim artık boş kalan sahnede idi. Gülümsedim. “Evet,” dedim sessizce başımı Akay ın omzuna yerleştirerek.

Elimi uzatıp İklim'in elini tuttum ve sıktım. "Gerçekten harikaydı."

Bölüm 51

Arenadan çıkarken alkışlar hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Dışarıda hava geldiğimiz zamana göre daha serindi.

Tamay hâlâ içerideydi ve bir süre daha kalacaktı. Gösteri sonrası medya fotoğrafları, kuliste alacakları tebrikler, DCC ekibinin konuşmaları ve röportajlar sebebiyle hemen çıkmayacağını biliyorduk. Beklemeyi isterdim ama Sonat'ın ertesi sabah maçı vardı ve annemin yüzündeki yorgun gülümseme artık kendini belli ediyordu. Üstelik belde sek bile kızlar hep beraber aynı otobüsle döneceklerdi. Onun tüm süreci tecrübe etmesini engellememeliydik.

İnsanların akın akın ilerlediği park alanına ulaştığımızda trafik çoktan kilitlenmişti. O sırada Sonat artık yamulmuş, biraz ıslanmış ve biraz da nachos sosuna bulanmış pankartını Akay'a uzattı. "Şunu biraz tutar mısın?"

Atalım, demiştik. Anı olarak saklayacağını söyleyerek izin vermemiştik.

Akay hemen pankartı alsa da ölümcül bir virüs taşıyormuşçasına parmak uçları ile tutarak yüzünü ekşitti. "Eve mi götüreceğiz bunu?"

Başımla onayladığımda bir kere daha pankartı baştan aşağı süzdü. "Üzerindeki yiyecek içeceklerle bir aile doyar."

Sonat biraz daha önden ilerledi. Bir yandan arabayı ararken diğer bir yandan telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü. "Bebeğim, her şey yolunda mı?"

Tamay'la konuşuyordu. Telefonu elinden kapıp bir çığlık atmamak için Akay'ın koluna tutundum. Sakin kal Güz, evde göreceksin zaten.

"Tamam, süper. Hayır hayır, acele etmene hiç gerek yok. Ne yemek istersin diye soracaktım. Trafik çok fena, eve anca gideriz zaten. Ne istiyorsan yoldan alalım." Ardından hafifçe kıkırdadı. "Hayır, sağlıklı

bi' şey olmak zorunda değil. Biraz fast food yesem bir şey olmaz. Evet, eminim. Bir tanem sen ne istiyorsan onu söyle, beni düşünme. Herkes uyum sağlar zaten.”

Soru sorar gibi bize döndüğünde uyum sağlayacağımıza dair herkes başıyla onay verdi.

Tamamdır. Hamburger. Bolca patates kızartması. Milkshake.” Arabayı sonunda bulduk ve Sonat bagajı açarak Akay’a pankartı yerleştirmesini işaret etti. Annemle Sonat öne geçerken biz de hızlıca arka koltuklara kurulduk. Ortada her zamanki gibi ben oturuyordum. “Tamamdır. Ekstra peynir de alırız tabii ki. Tamam. Tamam. Seni seviyorum. Evde görüşürüz.”

Arkama yaslanarak güldüm. “O kadar fazla seçeneğin arasından hamburger mi istedi gerçekten?”

“Evet. Hem de ev yapımı olanlardan değil; en yağlı, en sağlıksız üretilenlerden. Taşındığımızdan beri o kadar sağlıklı besleniyoruz ki midemizde otlar büyümediğine şaşıyorum. Bol yağlı, bol tuzlu bir hamburgeri hak etti.”

“Peki, peki,” dedi İklim ön koltuğa doğru eğilerek. “Bu sefer ayran bulma şansımız var mı?”

Sonat sonunda park alanından çıkmayı başarmıştı. “Elimizden geleni yaparız.”

İlk gittiğimiz yer kapalıydı. İkincisi açıktı ama tıklım tıklımdı; sıra kapının dışına taşıp kaldırım boyunca kıvrılıyordu. Tam alsak mı alma-sak mı diye konuşuyorduk ki, “Benim sevgilim yağlı, sağlıksız, kanserojen dolu bir hamburger istiyorsa o hamburgeri yiyecek,” diyen Sonat arabayı hiç de güvenli olmayan bir noktaya bırakarak arabadan indi. Arkasından koşarak hep beraber sıraya girdik. Saatler gibi gelen dakikalardan sonra sıra bize geldi ve Sonat sipariş verdi.

Yedi tane double cheeseburger menü, üç tane ekstra patates, her sestan üçer tane, yedi tane çikolatalı milkshake...

“Neden yedi? Altı kişi değil miyiz?” diye sordu İklım parmak uçlarında yaylana yaylana.

Sonat cüzdanını çıkarıp ödemeyi yaptı. “Elbette doymayan olacaktır. Doymayanlar döne döne yer, içer, fena mı olur?”

Tüm paketleri kucağıımıza alarak arabaya yerleştik. Yolumuz uzun olmasa da koku hızlıca yayıldı ve araba fevkalade kokmaya başladı.

Torbaların sıcaklığına daha fazla dayanamayacaktım. Bir elimle düşmesin diye çabaladığım paketleri dengede tutmaya devam ederken diğeriyle birkaç patates alıp ağzıma attım.

Eve geldikten sonra hamburgerciadaki o uzun sıra yüzünden Tamay’ı çok beklememize gerek kalmadı. Hamburger ve patates kızartması dolu torbalar mutfak masasına yerleştirilirken herkes sırayla elini yüzünü yıkadı. Birer birer üzerimizde en yumuşak, en rahat kıyafetlerle mutfak masasına geri geldik. Benim üzerimde eski, büyük bir tişört ve pamuklu şort vardı, iklim saçını dağınık topuz yapmış, üstüne çadır gibi duran bir hoodie giymişti. Akay ise kot pantolonunu eşofmana, tişörtünü de defalarca yıkanmaktan griye dönmüş incecik bir tişörte değiştirmişti. Sonat’ın üzerinde bebek mavisi bir pijama takımı vardı. Annem de her zamanki saten pijamalarına bürünmüştü.

Ve beklediğimiz an sonunda yaşandı, Tamay geldi... İçeri yüzünde kocaman bir gülümsemeyle girdiğinde onu neredeyse tanıyamayacak-tım. Makyajı silinmişti, burnunun ucu gece serinliğinden hafif pembeleşmişti. Saçlarını topuz yapmıştı. Üzerinde gri bol eşofman altı ve kolları bileklerinden taşan iki beden büyük bir DCC kapüşonlusu vardı.

Eşiği geçtiği an, hepimiz üstüne atladık.

İlk sarılan tabii ki ben oldum. Bir sevinç çığılığı eşliğinde Tamay’a hem kollarım hem de bacaklarımla bir koala gibi tutundum. “GECENİN YILDIZI!”

Tebrikler biz ona sırayla sarılırken üst üste geldi.

“Tekme sekansında çok keskindi hareketlerin.” “O saç savurduğun an var ya... GEBERDİM!” “Bizi görebildin mi?”

“Güvenliklerin bile ağzı açık kalmıştır.”

“Bir tane kameraman sürekli sana odaklanıyordu, bence âşık olmuştu.”

“Pankartımı gördün mü bir tanem?”

“Herkes hayran oldu zaten.”

“Ağzım açık izledim resmen.”

“Seni almakla o kadar iyi yapmışlar ki!”

“Mükemmeldin.”

“Harikaydın.”

“Seyirci ayrı, biz ayrı bayıldık.”

“Pankartımı gördün mü bebeğim?”

Tamay yanakları pembeleşmiş şekilde güldü ve elini uzatıp Sonat’ın ensesini okşadı. Gördüm sevgilim, çok güzeldi. Ellerine sağlık.”

Sohbete devam ederken Sonat, Tamay’ın dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurduktan sonra spor çantasını ve diğer eşyalarını alıp yatak odalarına bıraktı. Ardından sevgilisinin ayaklarını yerden keserek onu kucakladı ve mutfak masasının yanına götürdü. Bunu yapması yaklaşık iki adım sürdü.

Ay sen de taşı taşı yoruldun,” dedi Tamay, Sonat onu sandalyesine yerleştirirken.

Sorma bebeğim ya... Bir dahakine daha küçük bir eve taşınalım, yürü yürü bitmiyor.”

Tamay, soğumasın diye üstünü örttüğümüz burgerlerden birini alıp göğsüne bastırdı. “Bunun hayatımın en mutlu anlarından birisi olduğunu

biliyorsunuz, değil mi?”

iklim hemen kendi burgerinden bir ısınk alarak, “Hak ettin kızım,” dedi.

Tamay, İklim, annem ve ben sandalyelerimizde otururken Sonat ve Akay bize ayakta eşlik etti. Yemekler bitip milkshakeın son yudumu da çekildiğinde, odanın enerjisi tekrar yumuşadı. Kahkahalar hafiflerken herkes daha az konuşmaya başladı. Tamay çok yorgun görünüyordu, kapüşonlusunun kollarını ellerinin iyice üzerine çekerek kanepenin kenarına kıvrıldı. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı uykulu bir sesle. “Geldiğiniz için.”

Ancak bilmiyordu ki ben onu sahnede izlemek için değil, alkışlar kesildikten ve makyajlar silindikten sonra ona kocaman sarılmak için gelmiştim.

Uzanıp Tamay’ın yanağına bir öpücük kondurdum. “Şimdi sen ve Sonat yatıp dinleniyorsunuz. Biz mutfağı ve ortalığı topluyoruz. Siz hiçbir şeye dokunmuyorsunuz.”

Tamay hafif mahcup bir gülümsemeyle, “Emin misin?” diye sordu.

Annem odasına çekilirken onaylar gibi mırıldandı, “İkinizin de dinlenmeye ihtiyacı var. Bırakın onlar halletsin,” diyerek Akay’ı ve beni işaret etti. İklim ise çoktan bulaşıkları yıkamaya koyulmuştu bile.

Akay duvara asılı önlüklerden birini alıp boynuna geçirdi. “İyice dinlenin, Sonat yarın birinci olsun, sonra hep beraber kudamaya gideriz.”

Sonat gülümseyerek Tamay ın yanına geçti. “Anlaştık.”

“Anlaştık,” diye tekrarladı Tamay ve ona başparmağını uzattı. Ardından esneyip kediler gibi gerinerek başını Sonat’ın omzuna bıraktı.

Masayı sessizce toparladık. Çöpleri attık, bardakları dizdik, kalan patatesleri ziyan olmasın diye yedik ve ışıkları kısıp yerlerimize yattık.

Kalplerimiz çoktan birinciliğe ve dostlarımızın hak ettikleri kutlamaya hazırken gün huzurlu bir yorgunlukla sona erdi.

Yarın Sonat'ın günü olacaktı.

Bölüm 52

Kimsenin uyanmış olmasını beklemiyordum ama mutfak masasının babında Sonat oturuyordu. Başını hafifçe eğmiş ve bakışlarını yere sabit-lemişti. Yüzünde yorgunlukla karışık bir sakinlik vardı.

Masaya dayanıp gözlerimi ovuşturdum. “Uyuyamadın mı?”

Uyudum, dedi Sonat hafif bir sırtmayla, önünde buharı tüten bir bardak kahve vardı.

“Tamay uyuyana kadar en azından.”

“Üç dakika falan yani.”

“Daha kısa bile olabilir.”

“Bravo. Rekor kırmışsın. Guinness'e başvuralım mı?”

Gülümseyerek bana da bir bardak kahve doldurdu.

“Sakin görünüyorsun. Hatta tuhaf derecede sakınsın. Senin yerinde olsam paniklerdim. İklim, senin yerinde olsaydı muhtemelen şu an evin etrafında tur falan atıyordu.”

Doldurduğu zift görünümlü kahveyi tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırıldı. “Pek gergin değilim. Sanırım başaracağımı bilmenin rahatlığı var üzerimde. Zaten buz korku dinlemez ki, doğru açıyı ve hızı dinler. Bende ikisi de var. Çok çalıştığımı en iyi sen biliyorsun, Güz.”

Boğazım düğümlendi. O an önümde oturanın hâlâ aynı kardeşim olduğunu ama artık başka bir kişiye dönüştüğünü fark ettim. Bacağını sakatladıktan sonra buza çıkmaya çekinen o kişi şimdi tüm özgüveniyle buza meydan okuyordu. Yıllar önce ben ağladığımda gözlerimi silen, annemin yememize izin vermediği cipsleri gizlice odama taşıyan çocuktu o. Şimdi de odama cips taşımak yerine travmalarına karşı koyarak yarışma yükünü sırtlıyordu.

Yıllar önce ben ağladığımda gözlerimi silen, annemin yememize izin vermediği cipsleri gizlice odama taşıyan çocuktu o. Bunları hâlâ

yapacağına adım kadar eminim. Zaten değişen şey, bir şeylerin eksilmesi değildi. Eklenmiş olmasıydı. Sonatta hiç görmediğim bir özgüven vardı. Belki de radikal bir değişiklikle yurtdışına taşınmış olmak, başka bir dilde konuşan kişilerle dolu bir ortamda kendi gibi olmaya çalışmak onu yetersiz hissettirmiş olabilirdi.

Bizimle her konuya bir şaka yapabiliyorken başka bir dilde bunu yapmak eminim ki çok zor olmalıydı. Bunu daha önce düşünmemiş olmama şaşırdım. Kimbilir, belki benim fark etmediğim nice savaşlar vermişti. Mücadelelerini bilmesem de zaferlerinin izlerini görebiliyordum. Daha sakindi, kendisine karşı daha merhametli, daha kararlı ve daha hırslı. Sanırım ikimiz de bu sene birbirimizden ayrıken dönüşüm geçirmiştik. Ne de olsa, yanımızda kimse olmadığında bile hep birbirimiz vardık. Sonat benim, ben de onun güvenli alanıydık. Ayrı kalmak ikimizi de zorlu bir yola sokmuştu fakat sanıyorum ki çektiğimiz acı bizi güçlendirmişti.

“Büyümüşsün,” dedim gözlerim yanarken. “Tuhaf.”

“Sen dönüp bir de kendine bak,” dedi. “Ben bir büyüdüysem sen on beş yaş yaşlanmışsın.”

“Abart,” dedim kahvemden büyük bir yudum almadan hemen önce. Söyleyeceklerim henüz bitmemişti tabii. Dirseğimi masaya koyup ona baktım. “Peki, ya kayarken bir şeyler ters giderse? Şans sonuçta, ya hata yaparsan ve ilk üçe giremezsen?”

Sonat gözlerini devirdi. “İşte insan böyle motive edilir kardeşim, harikası!”

İkimiz de diğerlerini uyandırmamak için sessizce gülmek zorunda kaldık. Ardından ekledi. “Başarısız olursam tekrar denerim. Düşersem kalkarım. Artık düşmenin o kadar da korkulacak bir şey olmadığını biliyorum.”

“Hatırlıyor musun, buzun üstünde ilk düştüğümde çenemi çarpmıştım.”

Sonat ürperir gibi gözlerini kapattı. “Çıglıkların hâlâ kulağымda.”

“Sen de bana bağırıydın çünkü seni dinlemeden hızlanmaya çalışmıştım.”

“Haklıydım,” diye atıldı.

Evet, dedim hafif bir tebessümle. “Genelde haklı olan sensin. Düşen de benim.”

“Kaldıran da benim,” diye ekledi.

Başımla onayladım. “Doğru. Ve senin için düşsen de kalksan da her zaman orada olan benim. Her zaman destekçin olacağım, Sonat.”

Kardeşler arasında kelimeler her zaman doğal akmayabilirdi. Bazı konular konuşulmazdı. Bu sorun olmazdı çünkü bazı kardeşlikler cümlelerle değil, eylemlerle kurulurdu. Nasıl yetiştirildiğimiz ile ilgiliydi belki de. Çoğu ebeveyn çocuklarına sevgi cümlesi kurmayı öğretmezdi çünkü kendisi de beceremezdi ancak son kalan pasta dilimini verir, tencerede kalan son kepçe yemeği önüne bırakırdı. Ya da bir sınav sabahı kardeşimize cümlelerce nutuk çekmek yerine ona bir bardak su bırakır, okula götürür, sınavı bitene kadar beklerdik. Eksik sözcükleri ekstra eylemlerle tamamlardık.

Sonat bana, “Kaldıran da benim,” dediğinde fark ettim ki biz de çok konuşan ve dertleşen kardeşler değildik ama başka birinin bana söyleyeceği en büyük, en gösterişli cümleler bile Sonat’ın bir el uzatışı kadar güven veremezdi.

“Ya ben daha aynı cümleleri Fındıkkıran Balesi için söyleyeceğim, Güz. Hepsini kullanma. Bana kalmıyor.” Ayağa kalktı, sandalyesinin etrafından dönerek yanıma gelip alnımdan öptü. “Hadi herkesi kaldıralım.”

Kalabalık ailelere ya da arkadaş gruplarına sahip olanlar bilir ki büyük bir günün sabahı evi uyandırmak çok keyiflidir. Gün doğumu ve kuş cıvıltılarının getirdiği huzur bir anda bir bando takımıyla ücretsiz yaz festivalleri curcunasının çarpışmasına benzer.

Sonat herkesi teker teker dürtmek yerine iki elini ağzının etrafına koyarak bağırmayı seçti. “GÜNAYDIN! HERKES BİRİNCİLİK KAZANMAK ÜZERE KAPIYA BEKLENİYOR!”

Yarışma çok erken başlayacağı için kahvaltı yapacak vaktimiz yoktu. Hızlı davranmamız gerekiyordu. Dakikalar içinde herkes canlandı. Dolap kapakları çarpıldı, üst değiştirme sırasına girildi, duş kavgaları yapıldı, saç kurutma makineleri uğuldadı, banyodan dış fırçalarının sesi geldi.

Asıl kargaşa ise yaklaşık on dakika sonra başladı. İklim tek ayak üzerinde zıplayarak koridorda çorap giyiyordu. Oturacak yer yoktu. “Ayakkabımın teki nerede?”

Akay, temiz kupa bulamadığı için Sonat'ın kupasından kahve içerken iklim i cevapladı. "Kanepenin altında bir adet spor ayakkabı görüyorum."

Annem son derece profesyonel bir disiplinle saati ve bizim hazırlanma hızımızı kontrol ediyordu. Tamay ise banyoyu işgal etmiş, "Birinci olan sporcunun sevgilisi olmak da zor, herkes benim hakkımda konuşacak" diyerek makyajını yapıyordu.

Yarışan kişi Sonat," diyerek güldüm.

Evet ama insanlar bu tarz şeyleri merak ederler," diye karşılık verdi saçını savurarak. "Ya Sonat birinci olduktan sonra bana doğru koşarsa, sarılırsa, biri bunu videoya çekip sosyal medyaya yüklerse ve milyonlarca izlenirse ne olacak? Hazırlıklı olmalıyım."

Sonunda kapıda toplanmayı başardık. Sonat eşğin önünde durmuş, patenleri omzunda asılı bir şekilde herkesin hazır olup olmadığını kontrol ediyordu.

Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı açtı. "Hadi gidelim," dedi kendine güvenle. Hepimiz sırayla arkasından çıktık. Sonat arabaya doğru ilerlerken bir kolunun altında sevgilisi, sırtında patenleri, yanında annesi ve arkasında kardeşi ve dosdarıyla birlikte, bugün kazanacağını ya da belki de çoktan kazandığını bilen birinin sağlam adımlarıyla yürüyordu.

Teksas yolları camların ardından uzayıp gidiyordu. Yol kenarındaki reklam panoları gökyüzünü yoklarcasma yükseliyor, su kuleleri yanımızdan geçip gidiyordu. Rotamızın sonunda epey büyük bir buz pisti vardı. Sonat'ın dediğine göre buradaki rasgele bir buz pisti bile Türki-ye'dekilerden çok daha iyiydi.

"İlk üç," dedi bir yandan arabayı yönlendirirken. "Tur atlamak için yeterli ama tabii ben üçüncü olmak için gelmedim."

Araçtaki herkes onu pürdikkat dinliyordu.

"Bugün iki program var," diye devam etti Sonat, "önce kısa program olacak. Tekli, üçlü atlayış, axel, çift ya da üçlü, tek dönüş, spin gibi... Buz

bu saatte sert olacağı için erken çıkmamız iyi olmuş. Uzun uzun ısınabilirim.”

“Puanlama sistemine baktın mı?” diye sordu annem tam bir anne edasıyla. Sayılara inanan, matematiğin kimseye torpil geçmediğini ve geçemeyeceğini bilen o insanlardandı.

“Baktım baktım. Bildiğim kadarıyla bölge yarışmalarında jüriler biraz cimri oluyormuş. Sanırım kimse hocalık yaptığı ya da gözüne kestirdiği çocuğa âşık olmuş hakem olmak istemiyor.”

Tamay tırnakları ile oynayıp duran tklim’in elini tutarak mırıldandı.
“Serbest program kaç dakikaydı?”

Dört dakika. Yedi sekiz atlayış, üç spin, bir koreografi bölümü, sonra hop zafer.” Ardından sesi bir anda kesildi çünkü binaya varmıştık. Girişte yarışmaların duyuruları sallanıyor, insanlar bir içeri girip bir dışarı çıkıyordu.

İç^{er}i girme sırası bize geldiğinde adım attığım gibi derin bir nefes aldım. Temiz, serin bir hava ile birlikte kahve ve spor bandajlarının arasına karışmış metalik bir koku burnuma doldu. Koridorlar kulüp ceketleriyle kaynıyordu; Lone Star Figüre Skating Club, Alamo City Blades, North Texas Edge... Herkes memleketinin küçük bir bayrağı gibi hareket ediyordu. Gönüllüler de mavi yaka kartları ve sabahtan beri prova edilmiş kocaman gülümsemeleri ile bir oraya bir buraya koşturuyorlardı.

“Burada ayrılıyoruz,” dedi Sonat yumuşak bir sesle tribünleri işaret ederek. “Isınmaya geçeceğim, sonra da bekleme odasına. Program deği-şirse mesaj atarım.

Akay ona iyi şanslar dileyip omzuna hafifçe vurdu. Geri kalanımız o kadar sıkı sarıldık ki neredeyse kemiklerimiz kırılacaktı. Tabii, “Başarılar,” derken bile başaracağını biliyorduk.

İlk önce altı dakikalık ısınma başladı. Altı sporcu aynı anda piste girdi. Herkes kendi küçük evreninde dönüyor, atlıyor, hızlanıyordu. Sonat uzun

kenardan kayıp bir çift axel denedi. Sonra üçlü loop yaptı; havalanışı tertemiz, inişi kuş gibiydi.

Isınma bittiğindeyse ceketini çıkardı ve kostümü ortaya çıktı. Gece-mavisi renkte, hareket ettikçe ışığı büken ve çarpıtan çapraz mat pullarla süslenmiş, sade ama ihtişamlı bir kıyafetti. Müzik başladığında pistin ortasında duruyordu. Planladığı her şeyi birer birer yerine getirirken nefesimi tuttum. Her zıplayışında kalbim hızlandı, her inişinde dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Akay her saniyesinde ya belime sarıldı ya da kolumu okşadı ve beni sakinleştirdiğinden emin oldu.

Puanlar geldiğinde Sonat'ın skoru hızla yükseldi.

Serbest programa geçtiğindeyse kostümü kısa programla aynı bazdaydı ama bir kolunda şeffaf bir tül vardı ve dönüşlerde hızla dalgalanıyordu. Hans Zimmer'dan bir parça seçmişti. Üçlü axel ile açılış yaptığında tüylerim diken diken oldu.

Bunlar olurken İklim de Sonatla aynı anda kendi bedenini hareket ettiriyordu. O öne eğildiğinde İklim de eğiliyor, zıpladığında İklim'in omuzları kalkıyor, inişlerini tamamladığında gülümseyip yumruğunu sıkıyordu.

Sonat bir kez bile düşmedi. En büyük korkum bir üçlü loopta oldu çünkü biraz öne eğik indi ama mucize gibi toparladı. Hakemlerin kaç puan vereceğini bilmiyordum ama benim için tüm performansı tam puandı.

Müzik sustuğunda tribün kısa bir duraksamanın ardından gürültüyle alkışladı.

Tüm yarışmacılar performanslarını tamamladığında hepimiz tribünde nefesimizi tutmuş bir şekilde skor tabelasını takip ediyorduk.

Birkaç saniye geçti ve ardından isimler sıralandı.

Bir: Sonat Aroskay — North Texas Edge.

İki: ...

ÜÇ: _

Öyle bir ayağa fırladım, öyle bir çığlık attım ki önümdeki kadın kulaklarını kapamak zorunda kaldı. Dediğini yapmıştı işte, birinci olacağından emin bir şekilde çıktığı buzdan birinci olarak dönmüştü. İnanılmazdı. İnanılmaz. Gözlerim soğuk havaya çıktığında nasıl yaşıyorsa öyle yaşırdı.

Buzun üstünde ona küçük bir madalya ve bir çiçek buketi verdiler. Sonat utangaç ama gururlu bir edayla madalyasını kaldırdı.

Avuçlarımı birbirine bastırdım ve buzun üstüne, kalabalıkların ötesine fısıldadım. “Başardın.”

Gözyaşlarım hüzünden ya da mutluluktan değil, yüreğimden taşacak kadar büyümüş gururumdan doğmuştu. Buzun ortasında tek başına duran o genç adam ne zaman büyüyüp böyle güzel bir insan olmuş, sonra da bütün bir salonu ayağa kaldıran başarılı bir sporcuya dönüşmüştü?

“Güz, yastıkların üstüne çarşaf getirsene!”

Koltuğun yastıklarından çadır yaptığımız bir akşamdı. Koşarak annemin odasından çarşaf alıp gelirken elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordum. “Al, abiciğim. ”

Sonat, çarşaf evimizin üzerine serdikten sonra içeri girdi. Eliyle bana gelmemi işaret etti. “Sabah arabayla antrenmana giderken radyoda duydum, bu gece yıldız yağmuru varmış. Ne dilersek gerçek olacakmış. ”

Gözlerimin heyecanla kocaman açıldığını ve yumruk haline gelmiş ellerimi çenemin altında birleştirdiğimi hatırlıyorum. “İlk sen dile abi, ben düşüneceğim.

Sonat'ın cevabı çoktan hazırды. Tüm gün düşündüğüne emindim. “Çok çalıştığım her şeyi başarmak. ” Çocuk gözleri karanlıkta parıldıyordu. “Eee Güz, senin dileğin ne?”

Abim pistte yalnızdı ama ben onun her adımını, her dönüşünü kalbimde taşımıştım. Buzda tek başına değil de benimle kayıyordu sanki. Küçükken

birlikte düşüp kalktığımız günleri düşündüm, elimi tutup bağcıklarımı bağladığı anları, çenemi buzda yardığında kan durana kadar tişörtüyle baskı uygulamasını ve ben bir daha buza çıkana kadar pes etmeden dil dökmesini. Bana o güveni vermesini...

“Düşeceksin Güz, "demişti bana kayıtsızca. “Kaymanın bir parçası bu. ”

“Ama canım acırsa ne olacak?” diye sormuştum.

“öperim geçer. ”

“Pekiyine kanarsa?”

“Soyunma odasında birkaç tişörtüm daha var ama o kadar tişörtü kan yaparsak annem biraz kızabilir.”

“Peki düştüğümde kalkamazsam?”

“Ben kaldırım. ”

“Emin misin?” diye sormuştum elindeki kanlı tişörte bakarak.

O ise dizimi okşuyor ve gülümsüyordu. “Tabii ki eminim. Ben seni her zaman kaldırım kardeşim, istediğin kadar düş. ”

Hepsi birleşip bugüne geldi; altın madalyayla, alkışlarla, ışıklarla parlayan bir an oluşturdu. O kazandığında sanki ben de kazandım. O ışıldadığında ben de ışıldadım. Abim olduğu için değil, en büyük kahramanım olduğu için.

Bölüm 53

Annemi eve bıraktık. Ona eve çok erken dönmeyeceğimize ve örnek çocuklar olacağımıza dair söz verdik. Ardından üstümüzü değiştirdik, süslendik ve geceyi erken başlattık.

“Bolca yemek, sınırsız içki, yorulana kadar dans ve muhtemelen yarın pişman olacağımız ama bugün keyfini çıkaracağımız kötü kararlar,” diye

açıklamıştı Tamay. Eh, oylama yapmaya da fikir belirtmeye de şans bırakmamıştı. Şikâyetimiz var mıydı? Hayır. Eğer bu grupta partilemeyi bilen birileri varsa birinci sırada Tamay gelirdi ve ona canım pahasına güveniyordum. Eğer eğlenmek için gece karanlığında ormanın ıssız bir yerindeki kimsesiz bir kulübeye gideceğimizi söylese dahi dinlerdim onu. Yola onunla çıktıktan sonra en kötü ne olabilirdi ki?

Tabii bu sefer bizi ormana değil, DCC ekibindeki arkadaşlarının verdiği bir ev partisine götürüyordu. Bu ev partisinden kastım, ergenlerin verdiği kırmızı bardaklı, aşırı yüksek sesli, herkesin bir köşeye çekilip öpüştüğü ve daracık eve onlarca kişinin sığıldığı partilerden değildi.

Arabadan indiğimiz an nefesimi tuttum. Bu ev, ancak kitaplarda okuduğum milyonerlerin evlerinden bile daha güzeldi, önümüzde uzanan bembeyaz taşlarla inşa edilmiş bir malikâne, kocaman cam pencereleriyle gökyüzünü içine çekiyordu. Daha ilk adımda biz buraya ait değiliz sanki ya hissi mideme oturdu.

Bahçeye açılan kapıdan girer girmez gördüğüm manzarayı uzun süre unutabileceğimi sanmıyordum. Havuza havuz demeye bin şahit gerekirdi, evin resmen kendi özel sahili vardı. Kumsal gibi bembeyaz kum dökülmüş, dalgaların üstüne üç adet kaydırak kurulmuştu. Havuzun kenarındaki kayaların arasında küçük küçük ışıklar yanıyordu, gizlice cennete davet edilmiş gibiydik. “Şaka mı bu?” diye mırıldandım. Akay ve İklim aynı anda ağızları bir karış açık bakıyorlardı.

Evin içine adım attığımızda ise film setine adım atmış gibi hissediyordum. Kristal avizeler, tavandan sarkan süslü sarkıtlar, dışarıdan duyduğumuz müziğin vücudumuzu titreten ritmi... Göz ucuyla etrafı süzerken birkaç yüz yakaladım. Bu kişileri hiçbir yerden tanıımıyordum ama etraflarında onlara bakıp fısıldayan, fotoğraf çekilmek isteyen kişiler dolaşıp duruyordu. Bir şekilde ünlü olmalılardı ancak ne tür bir ünlü olduklarını tahmin edemiyordum. Sporcu da olabilirlerdi, model de. İçerik üreticisi ya da rasgele bir zengin de.

Benim dünyamda, pijamalarımızla salona sıkıştığımız ve pizzanın yanında ayran içerek kıkır kıkır gülen bizler vardık. Burada ise şam- • panya

kadehleri, ışıltılı, parıltılı ve daha da şaşıaalı kıyafetler, yanından geçerken parfümü insanı sersemleten zenginler...

Evet, mesele şuydu: Ben bu tür bir partiye alışık değildim. Ben arkadaşlarımın evine gittiğim, sağlıksız abur cuburlar ve ucuz içkinin olduğu, etraftaki hiçbir şeyi kırmamaya dikkat etmek zorunda olduğumuz partilere alıştım çünkü ev sahibinin ailesi kızardı. Burada da etraftaki hiçbir şeyi kırmamaya dikkat etmek zorundaydık... Çünkü muhtemelen parasını ödeyemezdik.

Biz etrafa şaşkın şaşkın bakınırken bir kız kollarını açarak yanımıza geldi ve Tamay’a sarıldı. Elbette İngilizce konuşarak Tamay’a mutfağı işaret etti. “İçecek her şeyimiz orada. Alkollü ve alkolsüz ne isterseniz alabilirsiniz. Servis yapanlar da var ama siz kendiniz de takılabilirsiniz. Bizim kızlar da arka bahçede. Arkadaşlarını getirmişsin,” diyerek bize bakıp eliyle ve kocaman bir gülümseme ile selamladı. “Ama istediğın zaman bizim yanımıza da gelebilirsin. Kelcey ne zaman geleceğini sorup duruyordu.”

“Tamamdır, yanınıza uğrarım tabii ki,” dedi Tamay. Kızla ayrıldıktan sonra bize döndü. “Mutfak o taraftaymış, bence ieceklerimizi alıp havuz kenarına gidebiliriz.”

Dördümüz yavru ördekler gibi Tamay’ın arkasından ilerlerken Sonat sürekli telefonuna bakıp duruyordu. Kaşlarını attığı, ara sıra da sohbeti kaçırdığı için endişelenmeye başlamıştım. Bana söylemediğı ama canını sıkan bir durum mu vardı acaba?

Tamay insanlardan izin isteye isteye tezgâha ulaşmaya çalıştı. Bir türlü önünden çekilmeyen bir çocuğı iki omzundan tutup kenara götürerek orada bıraktı ve sonunda tezgâha ulaşarak, “Herkes ne içiyor?” diye sordu.

Sonat dalgın bir şekilde telefonundan kafasını kaldırdı. “Şaşırt beni bebeğım,” dedi.

Tamay yaramaz bir gülümseme takınarak eline bir votka şişesi aldı, şişeyle bizi işaret etti. “Siz?”

“Ben de sana güvenmeyi seçeceğim,” diyen Akay elini belime sararak beni kendisine bastırđı ve fark etmediğim ama önümden geçmeye çalışan kıza yol vermemi sağladı. Şaşkınlıkla kıza, “Pardon,” dedikten sonra başımı kaldırıp Akay’a döndüm. Şaşkınlığıma gülerek eğildi, başımın üzerine bir öpücük kondurarak başparmağı ile belimi okşadı. “Kalabilirsin orada.”

Cevap vermek yerine biraz daha yaslandım. Tamay soru sorma işini bırakmış, tamamen kendi kafasına göre beş farklı bardakta beş farklı içecek hazırlıyordu. Çeşit çeşit şurubu da işin içine katınca hafiften korkmaya başladım. “Ya çok iyi bir şey çıkaracaksın ya da çok kötü,” dedim.

Tamay, İklim’le bana bir bardak uzatırken, “Hanımefendiler önden,” dedi ve ardından birer bardak da Sonaf la Akay’a uzattıktan sonra sevgilisinin elinden tutup kendi içeceğini aldı. Bu sefer onu yavru kediler gibi havuz kenarına kadar takip ettik.

Şezlonglara geçmeye karar verdiğimizde Tamay, birbirimize daha yakın oturabilmek için Sonaf ın kucağına geçti. Ben de Akay’ın uzandığı şezlongdaki boş yere oturup arkadaşlarıma döndüm. İklim de bir sandalye çekerek tam aramıza geçti ve herkesin birbirine bakıp sohbet edebileceğı çok tatlı bir daire oluşturmuş olduk. Fırsattan istifade kokteylimin tadına baktım ve tadı şaşırtıcı derecede güzeldi.

“Yuh,” dedim şaşkınlıkla dudaklarımı yalarken. “Buna o kadar alkol boca ettin ve...”

“Ve tadını bile alamıyorsun değil mi?” Tamay, uzun ve sivri tırnaklarını havada sihir yapar gibi oynattı. “Kaptık bir şeyler.”

“O zaman Tamay ve Sonaf ın başarısına!” Akay bardağını uzattı.

Biz de bardaklarımızı onunkinin yanına uzattık. Camların birbirine çarpışı havuzun su sesiyle birleşti ve o an sanki gökyüzündeki renkler daha canlı görünmeye karar verdi. Bardağımlı bir kere daha dudaklarıma götürürken düşündüm. İnsan hayatı boyunca çok şeyin peşinde koşabilirdi: Para, unvan, şöhret... Bu evde onların hepsi vardı. Havuzun kenarında parlayan gömme ışıklar, uzak köşede kahkahaları yankılanan ünlüler, telefonla bir oraya bir buraya koşturan insanlar... Ancak tüm

bunların içinde bana en gerçek, en paha biçilmez gelen şey, elimdeki kokteyl ya da geldiğimiz ev değildi, yanımda oturan dostlarımın varlığıydı.

Zenginliğe,” dedim ben de sesim biraz titreyerek. “Dostluğumuzun zenginliğine.”

İklim yüzüme uzun uzun baktı. Gözleri biraz dolmuş gibiydi. Sonra bardağını kaldırıp ekledi. “Ve geleceğimize. Hepimizin birlikte göreceği, birlikte yaşayacağı bütün o yarınlara.”

O an kalbimden geçen, kelimelere sığmayacak kadar büyüktü. Sonat, İklim’in iki yudum alıp yüzünü buruşturmasına kahkaha atarken Tamay şımarıkça omzunu ona yasladı ve Akay başını eğip omzumdan öptü.

Ardından, “Keşke Karza da burada olsaydı,” dedi İklim içini çekerek. Başımızla onaylamaktan başka bir şey yapamadık.

ikinci bardaklarımıza geçtiğimizde duygusal konuşmaların ve sürekli birbirimizi ne kadar özlediğimizden bahsettiğimiz anların yerine Tamay’ın en sevdiği etkinliklerden biri başladı: Çakırkeyf şekilde saçma sorular sorduğu ve cevaplar üzerine tartıştığımız bir sekans.

Tamay yarısı boş kokteyl bardağını dizine yasladı, hâlâ Sonat’ın kucağında oturduğu için küçük masamıza uzanamıyordu. “Hayvanlar ko-nuşabilseydi mesela en kaba tür hangisi olurdu?”

“Martılar ya,” dedi İklim anında. “Çılgılık atıyorlar, simidini, ekmeğini, patatesini elinden kapıyorlar, bir de kahkaha atarak yapıyorlar bunları. Konuşsalar kesinlikle insanları kanatlarıyla gösterip dalga geçerlerdi.”

“Bence kediler,” dedi Sonat başını şiddetle iki yana sallayarak. “Kedilere bayılıyorum, tartışmasız. Ancak her cümleye ‘köle’ ya da ‘zavallı’ diye başlayacaklarına eminim. Parmaklarında oynatırlardı bizi.”

“Ben bir kedi tarafından aşağılanmaya varım, yeter ki bir kedim olsun. Beni her gün zorbalayabilir.”

Akay, “Kaba olmazlardı ama köpekleri dinlemek çok komik olabilirdi. Sürekli günlerini fazla fazla anlatacaklarına eminim ben. Yürüyüşten gelir, kaç tane köpek poposu kokladığını, nerede kokladığını, nasıl koktuğunu anlatırdı. Hatta bununla yetinmez, bir de sıralama falan yaparlardı. Geveze olacakları kesin.”

“Evet ama kaba olmazlardı asla,” dedi Sonat.

Tamay sıırttı. “Martılar en iyi cevaptı.”

“Dur dur,” dedi Akay. “Kargalar da olabilir. Dedikodu yaparlardı. Yaptığın her şeyi hatırlayıp yabancılara bağırarak söylerlerdi. Bir ağacın yanından geçiyorsun mesela, sokağa bakıp, ‘Bakın bu kız geçen kam-püste yürürken tökezleyip yere yapıştı!’ falan diyebilirdi.”

Tamay, “Kabul,” diyerek omzunu silkti. “Sen sor bebeğim,” diyerek Sonat’a döndü. Yine telefonuna odaklanmış Sonat aniden başını kaldırarak aramıza geri katıldı. Bu şekilde devam ederse kenara çekip neden dikkatinin bu kadar dağınık olduğunu soracaktım.

“Tamamdır. Bir yemekle evlenmek zorundasınız. Hangisini seçiyorsunuz?”

“Makarna!” diye atıldı iklim. “Yiyeceğim ama kalorisi sayılmayacak. Evlendiğim andan itibaren aynı kiloda kalacağım. Sayılır mı?”

Sonat başıyla onayladı.

“Ben senin yaptığın pankekleri seçebilirim ya,” dedi Tamay düşünceli düşünceli. “Yemek sayılmaz ama yine de onu seçiyorum.”

Akay’dan, “Pizza seçiyorum çünkü çok fazla seçeneği var. Ne istersem onu yapabilir, ekleyip çıkarabilirim,” cevabı geldi.

Son olarak ben de, “Salata. Aynı sebepten dolayı,” diyerek Akay ı işaret ettim. “Çeşit çeşit yapabiliriz.”

Sonat yüzünü buruşturdu. “Ben salata seçeneğini kabul etmiyorum ya. Sanırım bu turun kazananı Akay. O çeşit çeşit pizzaları bir düşündüm de...” diyerek gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Tamay kıkırdadı. “Sonat, sen biraz acıktın mı?”

“Acıktım ya.”

“O zaman bir sonraki tur gelsin!” Az önce getirdiğimiz tepsiyi alarak hepimizin bardaklarını topladı.

Sonat da ayağa kalktı. “Ben de bize yiyecek bir şeyler getireyim ya. Atıştırmalık falan.”

Birkaç kâse cips ve Tamay’ın renkli ve farklı görünen kokteyllerinden birazıyla geri döner diye düşünmüştüm ancak döndüğünde, elinde tepsiyle ortaya çıktığında gözlerime inanamadım. Her şeyin sığması için kocaman bir tepsi almıştı. Taşırken zorlanıyor gibi görüldüğü için Akay ayağa fırlayıp tepsiyi Tamay’dan hemen aldı ve masamıza bıraktı. Kenarlarına zar zor sığdırılmış altı bardak vardı; her biri farklı renkte

içeceklerle doluydu ve günbatımı ışıkların altında parılıyordu. Atıştırmalıklar da epey iç açıcı görünüyordu... Patlamış mısır kâseleri, tuzlu krakerler, birkaç farklı sos, zeytin, cips, çilek, ananas ve yabanmersiniyle hazırlanmış meyve tabakları.

Bir dakika. İklim tepsiyi kısık gözlerle süzdü. “Neden altı bardak var?”

Akay kaşını kaldırdı. “Ve Sonat nerede?”

Tamay masa devrilmesin diye içeceklerle yiyecekleri dengelemeye çalışırken dudaklarını sıkı sıkı bastırdı. “Kızım cevap versene,” diye çıkıştığım sırada müziği bastıracak kadar gür bir ses, arkamdan bağırdı.

“Bakın kimi getirdim!”

Başımı çevirdim ve yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

Sonat, yüzyılın soygununu başarıyla gerçekleştirmiş gibi sırtarak geliyordu ve hemen yanında biri vardı.

Karza.

Birkaç saniye boyunca kimse hareket etmedi. Sonra iklim öyle bir çığhk attı ki yan masadakiler bile dönüp baktı. Sandalyeden silahtan fırlayan bir mermi gibi fırladı ve ona koştu.

Üstüne atladığında yerden neredeyse bir metre yükseldiğine yemin edebilirim. Karza kahkahalar atarak onu yakaladı, öyle sıkı sarıldı ki parmaklarının eklemleri beyazladı. Neredeyse havuza düşeceklerdi.

İklim gömleğinin arkasına sıkı sıkıya tutunmuştu. “Ne, nasıl, ne zaman?” dedi aynı anda hem ağlayıp hem gülerek.

O anda her şey yerine oturdu. Sonat’ın yarışmadan döndüğü andan itibaren telefonuna gömülmesinin, kaşlarını çatıp dalıp gitmesinin sebebi buydu. Sinir, stres ya da benden sakladığı bir şey değilmiş. Plan yapıyormuş. İklimi mutlu etmek için uğraşıyormuş sabahtan beri.

Sanki duymuşçasına Sonat başını çevirdi ve benimle göz göze geldi.

Ona bakışlarımla bir mesaj gönderdim. Çok fenasın.

Sadece hafifçe omuz silkti. İklim mutlu oldu.

“Bana söylemedin!” diye çıkıştı İklim yüzü gülmekten çatlayacak halde. “Tek kelime etmedin!” Ardından bize döndü. “Siz de etmediniz!”

Tamay ellerini teslim olur gibi kaldırdı. “Ben de bu sabah öğrendim.”

“Ben bilmiyordum,” dedim hemen aynı hızla.

Akay, “Ben zaten bilmiyorum,” diye ekledi.

“Sürpriz olsun istedim,” dedi Karza hâlâ gülerek. Tek koluyla İklim’i tutmaya devam ediyordu.

“Vize işleri peki?” diye sordu İklim.

Karza işaretparmağını dudaklarına götürüp İklim’e susmasını işaret ettiği anda kızın gözleri kocaman oldu. “Karza... Ülkeye yasal yollarla girdin değil mi?”

Karza sırtıarak iklim'i gülümsediği dudak kıvrımından öptü. Yanağından öptü. Omzundan öptü. Dudağından öptü. "Oturalım da uzun uzun anlatırım."

Hemen İklim'in sandalyesinin yanına bir tane daha çektik, kâseleri masaya yaklaştırdık, bardakları kaydırdık. Karza da çembere katılır katılmaz her şey tekrar olması gerektiği düzene oturdu.

"Her yeni içkiyle birlikte yeni bir soru sorulacak. Saçma tartışmalarımız zirvede gidiyor ve elimizde taptaze bir kurban var," dedi Tamay, Karza'yı işaret ederek. Sohbet hızla alevlendi. Herkes aynı anda konuşuyor, birbirinin sözünü kesiyordu.

Her kahkaha patlamasında yan masalardan insanlar dönüp bize bakıyor, kimileri gülümsüyor, kimileri ne dediğimizi anlamadıkları için şaşkın şaşkın bakıyordu. Bir ara Tamay bir tepsi daha almaya gittiğinde Akay ın omzuna yaslandım. Beşinci kokteyli elimde tutuyordum. Görüşüm bulanıktı ama bu bulanıklık en güzel şekildeydi. Önemli parçalar gözümün önünde ve netti, Akay hemen arkamda beni kollarına almıştı, geri kalan her şey bulanık olsa da olurdu.

Sonat'a baktım, Karza'nın anlattığı bir şeye kahkahalar atıyordu. İçime bir sıcaklık yayıldı.

"Adada mahsur kalsak ilk kim ölürdü?"

"Sen," dedim Tamay'a. "Hiç dayanamazdın."

"Eğer tarihten tek bir icadı yasaklayabilseydiniz ne olurdu?"

"Fazla felsefik olacak belki ama sosyal medya," dedi Karza.

"Yarın sabah başkan olsanız ilk kanununuz ne olurdu?"

"Adaleti geri getirirdim," dedi Tamay.

"Feminist devrim!" diye atıldı İklim bardağını kaldırarak.

"Yaşayan ya da ölmüş birine mesaj atabilecek olsanız kime atardınız?"

“Patrick Rothfuss,” diye yanıtladım bu soruyu. “Kral Katili Güncesi serisinin Finalini yazmasını isterdim.”

Bir günlüğüne ünlü olacak olsanız neden ünlü olmayı isterdiniz?”

Nedenini bilmiyorum,” dedi Sonat. “Ama bana ünlü olmak çok yakışırdı!”

Bir noktada gülmekten gözlerimiz yaşardı, karınlarımız ve yanaklarımız ağrıdı. Atıştırmalıklarla dolu kâseler boşaldı ve bardaklar bir tur daha değişti.

Hayatımın en güzel gecesi bu.” Tamay, Sonat’ın göğsüne kendini dramatik bir tavırla bıraktı.

Şimdilik en güzeli,” diye düzeltti Sonat, başına bir öpücük kondurarak. “Çok daha güzelleri bekliyor.”

iklim hâlâ Karza’nın koluna yaslıydı. Öyle sıkı tutuyordu ki, sanki bıraksa gidecekti.

Peki Karza...” dedim onun bir soruyu cevaplamadığını fark ederek. Sence hayvanlar konuşabilse en kabası hangisi olurdu?”

“Kesinlikle martılar.”

Iklim gözlerini kocaman açarak Karza’ya döndü. “Seni çok seviyorum.”

Karza şaşkınlıkla ona döndü. Neyi doğru söylediğinden ya da yaptığından habersiz bir şekilde gülümsedi. “Ben de seni çok seviyorum, Buz Perisi.”

Eğer mutluluğun bir tarifi varsa kahkahaların bitiminden sonra bile havada asılı kalan huzurdur. Eğer kutlamanın bir şekli varsa, sohbet etmekten, dans etmekten, gülmekten yorularak havuz kenarındaki şezlonglara yığılan altı bedendir.

O altı beden sabah uyandıklarında içten içe bilir ki hayat tam da bu anlar yüzünden değerlidir. Zamanın her gün biraz daha hızla aktığı bir dünyada böylesi anlar zamanı ağırlaştırır.

Yarın başka ışıklar, başka kutlamalar, başka mücadeleler, başka yarışmalar gelir. Yeni ihtimallerle yeni sahnelere çıkar, yeniden sınanırız. Dostluksa bükebilir zamanı; doğru anda, doğru yerde, doğru insanlarla durdurabilir.

Bazen hayat, tek bir gecenin içine sığar; mutluluk, altı kişinin beraberliğine...

Bölüm 54

Eve nasıl döndüğümüzü hatırlamıyordum, işin komik tarafı, hiçbirimiz hatırlamıyorduk. Arabayı kullanmadığımıza emindik ancak Ta-may'ın arkadaşının birkaç günlüğüne verdiği araba evin önünde duruyordu. Tamay'ın tahmini, arkadaşlarının bizi bıraktıktan sonra Uber'le evlerine dönmeleri üzerineydi.

Sonat orada kalmamızı ve hazır yatmışken şezlonglarda uyumamızı önermişti. Karza ve Akay bunu memnuniyetle kabul etmişti. Biz de sıcak bakıyorduk. Bir noktaya kadar... Ta ki Karza ve İklim dans etmek için kalkıp kendilerini havuzda bulana kadar. Eve dönene kadar kurumuş olmalıydı gerçi... Havuza düşüşlerini hatırlıyordum. Karza'nın suyun üzerinde İklim'i döndürdüğünü, ardından onu öperek batırdığını da hatırlıyordum. O halde onların düşüşünden eve dönüşümüze kadar kurumalarına yetecek bir zaman geçmiş olmalıydı.

Sabah annem hepimizden önce kalkmış, bizi defalarca uyandırmaya çalışmıştı. Hepimizi teker teker kahve içirmeye zorlamış ve ağızlarımıza bir parça da ekmek tıkmıştı. Mide bulantımız için yardımcı olmuş, ağrıkesici ve bolca su içirmişti. Bir süre kendimize gelmemizi ve yıkanmamızı bekledikten sonra da hepimizi oturtup eve döndükten sonraki komik hallerimizi çektiği videoları izletmeye koyuldu.

Sarhoş bir şekilde içeri girişimizden peltek konuşmalarımıza kadar her şey kayıt altındaydı, altı şapşal bebek gibiydik videolarda. O kadar utandım ki birçoğunu izleyemedim. Annemse kahkahalarla gülüp bizimle dalga geçti.

Saate bakınca ne kadar çok uyuduğumuzu fark ettim ve midem düğümlendi. “Bir kahve daha içelim,” dedi Tamay zihnimi okumuş gibi. “Acele yok.

Zaten valizleriniz toplu, havaalanı yakın.”

Bunları duymak hiçbirimizin hoşuna gitmedi. Zaman, acele, valiz ve havaalanı sözcükleri bir anda kulağa berbat gelmeye başlamıştı. Gitmek

istemiyordum. Arkadaşlarımla kalmak, daha çok gezmek istiyordum. Onlara doya doya sarılmak, sohbet etmek istiyordum. Şehri gezememiş-tik üstelik! Amerika’ya kadar gelmişim ve hiçbir yeri gezmeden dönüyordum. Elbette, arkadaşlarımla oturup bir saadık keyifli bir sohbeti herhangi bir geziye tercih ederdim ama yine de...

Sıkma canını, dedi Sonat bir anda omzumun dibinde biterek. “Az kaldınız ama biz geldiğimizde daha çok kalacağız. Üstelik ne kaldı ki aralığa? Göz açıp kapayıncaya kadar geçer.”

Cevap veremedim çünkü ağzımı açarsam ağlayacaktım. Kapının yanındaki bavullara baktım, baktıkça ağırlaştılar. Duvardaki saate baktım, baktıkça hızlandı. Tamay’ı dinleyerek birer kahve daha içtim, içtikçe azaldı, hiç bitmemesini diledim.

Artık erteleyemezdik.

İlk sarılma aniden, iklim’den geldi. Kanepeden fırlayıp bana sarıldı ama öyle sıkı sarıldı ki kaburgalarım sızladı. “Bu bir veda değil,” diye fısıldadı kulağıma sert bir sesle. “Bu bir veda değil. Yakında yine görüşeceğiz. Seni Şeker Perisi olarak izlemeye geleceğiz. Tonya’yı da alacağız yanımıza. Seni çok özlemiştir.”

Boğazım düğümlendi. “Ben de onu çok özledim. Umarım beni unutmamıştır.”

“Unutmaz,” dedi Karza. Tek kolunu kaldırmış, İklim’den sonraki sırasını bekliyordu. “20 Eylülde mi açıklanacaktı seçmeler?”

Başımla onayladım.

“Azıcık kalmış. O zamana kadar anca dinlenirsin zaten. Sonra da rolü kaparsın.” Açtığı koluyla beni sıkıca sardı.

“Kapacak tabii ki. Bu kızıdan daha tatlı, daha iyi, daha mükemmel bir Şeker Perisi mi bulacaklar?” dedi Tamay. O da bir yandan Akay’la vedalaşıyordu. “Tanıştığımıza tekrardan memnun oldum Akay. Bu kızı üzersen seni uykunda boğarım. Yavaş yavaş, acı çektirerek.”

Akay sarılma işini kısa keserek iki adım geri çıktı. “Ben de çok memnun oldum.”

Annem ardından Tamay’a sarıldı ve bir şeyler söyledi. Ne fısıldadıklarını duymadım ama Tamay’ın yüzüne yayılan ifadesinden belliydi ki kalbine işleyen tatlı sözcüklerdi. Sonra İklim’e sarıldı. İklim, anneme bir kız çocuğu gibi kollarını dolayıp uzun ziyaretler ve uzun telefon konuşmaları için sözler verdi.

İldim ve Karza dönüş biletlerini bizden iki gün sonraya almışlardı. Biz daha erken dönüyorduk ve bunun birkaç sebebi vardı; ilk olarak hem annemin hem de Akay’ın işe geri dönmesi gerekiyordu. İkinci olarak uçak biletlerini alırken biraz daha avantajlı, uygun biletler seçmeye çalışmıştık ve bugüne denk gelen uçuş aralarından en ucuzuydu. Aralarında fazla bir fark olmasa değmezdi belki ama üç kişi olduğumuz da düşünüldüğünde en mantıklı kararı vermeye çalışmıştık.

Şimdi zamanda geriye dönüp mantıklı karar vermeye çalışan Güz’ü dövmek istiyordum.

İklim, “İniş yaptığında bana mesaj at,” dedi ve hemen sonra heyecanla ekledi. “Hayır, ara. Aslında ikisini de yapsan olur. Yorgun olursan mesaj at, iyiysen ara. Oraya indiğinizde saat kaç olacak bilmiyorum gerçi.” Hesaplamak için duraksadı ve parmaklarını saymaya başladı.

“Bize yazmayı unutma yani,” diyen Tamay durumu ele aldı. “En azından rahat rahat konuşana kadar vardığınızdan haberimiz olsun.”

“Yazacağım tabii ki,” diyerek ikisine birden aynı anda bir kere daha sarıldım. “Yolda ayağım takılsa bile haber veriyorum size. Kanımdaki oksijen miktarından bile haberdarsınız.”

Sonunda Sonat kapıya ilerledi ve bavulları teker teker arabaya yerleştirmeye başladı. Bu vaktin dolduğunun işaretiydi. Arkadaşlarıma son bir kez baktım. Tüm detayları hafızama hızla kazıdım ve ağlamamak için kendime hatırlattım: Çok yakımla tekrar görüleceksiniz.

Havaalanına gidişimiz benim için epey sessiz geçti. Direksiyonda Sonat vardı ve sık sık konu açarak annemle konuşmaya çalışıyordu. Annem de aynı hevesle karşılık veriyordu. Şu anda her dakikasını değerlendirmeye çalıştığına dair bahse girerdim. Sonat’la çok daha fazla vakit geçirmek istemişti ama bizim planlarımıza engel olmak istemediği için geride durmuştu. Partiye gitmeyin demek yerine odasına çekilirken gönlünün evde kalmamızdan yana olduğunu biliyorduk. Yine de ağzını açmamış, doyasıya eğlenmemize izin vermişti.

Başımı Akay’ın omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım. Akay, “İyi misin?” diye sorduğunda hemen cevaplayamadım.

“Olduğu kadar.”

Akay parmaklarını benimkilerin arasından geçirip hafifçe sıktı.

Havaalanı sandığımdan daha çabuk göründü. “İltica edemez miyim acaba ya?”

Güz!” diye bağırdı annem.

Sonat bir kahkaha kopardı.

Artık ikinci zor alamaya geçmiştik. Sonat’la vedalaşmamız gerekiyordu.

Annem kollarını yukarı kaldırıp oğluna sıkı sıkı sarıldı. “Teşekkür ederiz her şey için. Seninle gurur duyuyorum. Eviniz, kariyerin, burada kurduğunuz düzen... Hepsi çok güzel, Sonat.” Sesi biraz titredi ama gülümsemesiyle bastırmaya çalıştı.

Akay valizleri bagajdan çoktan çıkarmıştı. Ben de yavaşça indim. Bacaklarım sanki yürümeyi unutmuş gibi ağırdı. Sonat annemden ayrılmış, bana bakıyordu.

Yapma Sonat ya,” dedim hızlı hızlı göz kırparken. “Bana öyle bakma.”
“Nasıl?” Sesi yumuşaktı.

Sanki dokunsan ağlayacakmışım gibi bakıyorsun. Biliyorum ben bu bakışı.”

Hafifçe güldü. “Dokunsam ağlayacaksın ama.”

Uzanıp parmağının ucuyla dokunduğunda eline bir tane vurup geri çekildim. “Ya!”

Kıkırdayarak bir kere daha dokunmaya çalıştı. Yine kaçarak eline bir kere daha vurdum ve gülmeye başladım. “Sonat!” dedim azarlar gibi bir sesle.
“Yapma.”

Sonra ansızın beni kollarına çekti. Sıkı sıkı sarılırken kıvrırcık tutamlarımı sıkıştırmadığından emin oldu. Yüzümü omzuna gömerken içimden tekrarlardım. Ağlama, ağlama, ağlama... Tekrar görüşeceksiniz. Çok yakında tekrar görüşeceksiniz. Ağlamana değmez bile. Göz açıp kapayınca kadar geçecek.

“Şeker Perisi’ni kaptığında haber ver,” dedi geri çekilirken. “Sonra da tarihleri haber vermeyi unutma ki uçak biletlerini ayarlayalım.”

Eğer seçilirim benim Fındıkkıran balemi izlemek için Türkiye’ye geleceklerdi. Bunu düşününce şu anki ayrılığımız daha katlanılabilir hale geliyordu ancak bir gidiş dönüş seyahatinin daha masrafını düşünemiyordum. Aralığa kadar ben de çalışamayacaktım ve annem tekrardan zorlanmaya başlayacaktı. Bir uçuşu daha nasıl karşılayacaktık? Bilemiyordum.

Sonra Akay’la Sonat vedalaştılar. “Seni sevdim,” dedi Sonat omzuna vururken. “Düzgün bir insana benziyorsun ama ayağını denk al ve kız kardeşime iyi bak.”

Akay güldü ve başıyla onayladı. “Emin ol Tamay’ın tehdidi yetti de arttı. Korkutucu bir sevgilin var.”

Sonat gururlu bir ifadeyle ellerini cebine soktu, “öyledir.”

Kaldırımında durmuş bir şekilde kaçınılmazı ertelerken en sonunda annem boğazını temizledi. “Hadi o zaman, geç kalmayalım. Bir de uçağı kaçıracamız, sonra al başına dert.”

Akay omzuna çantalarımızı astı, kolunu benimkine sürterek elimi usul usul tuttu. Annem valizinin sapını sıkıca kavradı ve önden yürümeye başladı. Biz de arkasından onu takip ettik.

Havaalanına girene kadar sadece bir kez arkamı döndüm. Sonat hâlâ bize bakıyor, elini kaldırmış yavaşça sallıyordu. Cam kapılar kapanana kadar el sallamaya devam etti.

İçeri girdiğimiz anda kontrolü Akay’a bıraktım. Valizlerimi bırakacağımız yerden pasaport kontrolüne, oturacağımız yerden kapımıza kadar her şeyin kontrolünü ve sorumluluğunu ona yükleyerek beynimi bir süreliğine kapattım.

Kapıya ulaştığımızda üzerime bir yorgunluk çökmüştü. “Kitap okumak ister misin?” diye sordu Akay. Uçak kalkana kadar okumak isteyeceğimi biliyordu ve kitabım onun çantasındaydı. “Yok,” dedim başımı omzuna yaslayarak. “İstemiyorum.” Dizlerimi kucağıma çekip pistteki uçakların devasa kuşlar gibi inip kalkmasını izledim.

Biniş anonsu geldiğinde kalktık. Uzun metal kokulu körükten yürüdük ve uçağımıza bindik. Bindığımız gibi alnımı cama dayadım.

“Uyuyacak mısın?” diye sordu Akay arkasına yaslanarak.

Başımla onayladım. “Başka bir şey yapasım yok.”

“Tamam,” dedi kısık bir sesle. Omzunu rahat edebileceğim şekilde yaklaştırıp kolunu arkama attı. “Gel.”

Ağırlığımı ona doğru verdiğimde birkaç kez kafamdan öptü, kolumu, elimi, bacağımlı okşadı. “Seni seviyorum,” dedi beni rahatlatmak istercesine.

“Ben de seni seviyorum.”

Tüm yolcular bindikten sonra kalkışa hazırlanırken telefonumu uçak moduna almayı unuttuğumu fark ettim. Hemen kalkıp çantamdan telefonumu çıkardım ve ekranı açtım.

Kızlardan bir sürü mesaj vardı. Onlara hızlıca bir göz attım. Birçoğu çekindiğimiz fotoğraflar ve videolardı. Eve gittiğimde rahat rahat bakabilirdim. Tam uçak modunu aktiBeştirecekken bir bildirim daha geldi.

Sonat'tan bir mesaj:

Kitap bitmiyor, yalnızca yeni bölüme geçiyorsun.

Bölüm 55

Türkiye'ye döndükten sonraki günler İlk başta birbirine karıştı. Sanki Ankara bile içimizden bir parçayı okyanusun öte tarafında bıraktığımızı fark etmişti. Bazen La Likya'nın önünden geçerken, bazen Sonat ın madalyasını tutarken çekilmiş fotoğraflarıma bakarken, bazen de Ta-may'ın o arenada kollarını iki yana açıp dans edişini hatırladığımda...

Ancak hayat, insanı geriye dönmek istese bile zorla ileri çekiyordu. Yavaş yavaş o kalbimdeki yokluk hissi yumuşadı. Özlemim daha katlanılabilir bir hale geldi ve 20 Eylül sabahı geldiğinde göğsümden taşan bir heyecanla güne başladım.

Bugün, sonuçların açıklanacağı gündü.

Telefonumu açtığımda gördüm ki saat henüz dokuzdu ve sonuçların açıklanmasına üç saat vardı. Üç saat içinde, yaz boyu terleyerek, dans ederek, her hareketi mükemmelleştirerek geçirdiğim emeğin yetip yetmediğini öğrenecektim.

Aynı zamanda kızlardan, Karza'dan ve Sonat'tan da günaydın içerikli destek mesajları gözüme çarptı. Akay da sabah yedi gibi yazmıştı.

Akay: Günaydın bir tanem.

Akay: Sana kahvaltı getirmeyi planlıyorum, bu yüzden uyanınca mesaj atmayı unutma.

Akay: Yanına başka bir şey ister misin? Kahve yeterli mi?

Ben: Günaydın!!!

Ben: Kahve ve krep kulağa harika geliyor.

Yanına başka bir şeye gerek yok, seni isterim.

Mesaj¹ gönderdikten sonra Tarçın'a ve diğerlerine mama vermek üzere bahçeye indim. Kedileri güzelce besleyip sularını değiştirdikten sonra bir tanesi çimlerin üzerine yatıp göbeğini açtı. Birkaç saniye tereddüt etsem de en sonunda uzamp göbeğini hafifçe sevdim, mırladı. Ardından elime bir tane pati savurup yanımda hızla uzaklaşa. Kedi işte, diye düşündüm. Fazla bile sevdirdi

Ardından gülerek eve dönecektim ki bahçede Akay ile karşılaştım.

“Bu ne hız? dedim ona koşup sarılarak. Neredeyse her gün görüşüyorduk. Her gün sarılıyorduk. Her gün öpüşüyorduk. Asla bıkmıyor, her seferinde

daha fazlasını istiyor, doyamıyordum. Elimde olsa Akay'ın bizim evde yaşamasını sağlardım.

‘Günaydın tekrardan Kül Kedisi,’ dedi birkaç kere öptükten sonra. Ardından gözleri Tarçına takıldı. “Kilo mu almış o?”

“Bence kabarıklaşmış.” Kapıyı açtım. Beraber içeri girip mutfağa geçtik.

Akay, elindeki poşetleri masaya boşaltırken, “Sana çok hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şeyler getirdim,” dedi. İlk olarak çikolatalı krepleri ve paket yaptırdığı kahveleri çıkardı. Krepler o kadar güzel kokuyordu ki bir anlığına kendimden geçeceğimi sandım. Ardından da tezgâha iki eskiz defteri koyup bolca renkli kalem döktü. “Operasyon Stres Atma,” dedi pastel renkli kalemleri dizerken. “Önümüzdeki üç saat boyunca krep yiyip dilediğin animasyonu izleyerek resim yapmaya ne dersin?”

Kocaman gülümsedim. “Öyle bir evet derim ki!”

Masaya çapraz oturduk ve kalemleri gökkuşağı gibi dizdik. Akay, benim seçtiğim Barbie: Prenses Okulu filmini açarken ben de kahvelerimizi doldurdum.

“Çok güzel bir film bu,” dedim giriş müziğini duyduğum anda. Tüylerim diken diken olmuştu bile. “Çok seviyorum. Hatta bir yazar var, bu filmin çok daha vahşi ve karanlık bir versiyonu olsa nasıl olurdu diye düşünerek bir kurgu çıkarmış ortaya. Ortak bir Kraliyet Okulunda eğitim alan varisleri anlatıyor. Bu varisler her sene okula gidiyorlar ama ana karakterin gittiği sene bir farklılık var. Bir suikastçı okula sızıyor ve varisleri teker teker öldürmeye çalışıyor. Nasıl? Muhteşem değil mi?”

“Bir şey diyeceğim...” dedi Akay ağzı bir karış açık kalmış halde. “O kitap var mı sende?”

Başımla onayladım. “Tabii ki var.”

"ödünç alabilir miyim?"

Uzanıp bu teklifine ne kadar mutlu olduğumu anlatmak için dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurdum. Benden kitap istemesine bayılıyordum çünkü okumayı benim kadar sevmiyordu ve anlattığım kitaplar nadiren ilgisini çekiyordu.

Filmimiz başladığında önce bir kedi çizmeye çalıştım ama eşekle ayı arasında tuhaf bir yaratığa benzedi. Bir yandan krep yiyip bir yandan çizim yapmak zordu. Akay kâğıdın üstüne eğilip kahkaha patlattı. “Başyapıt. Rahmetli Bob Ross görse kıskanırdı.”

“Kes sesini,” dedim kalemle omzuna vurarak.

Onun kâğıdına gözüm kaydığında gülüşüm yarım kaldı. Sırtı dönük bir balerin çizmişti. Hem de epey iyi çizmişti. Kıvırcık saçlarını topuz yapmış, kollarını yukarı kaldırmış, bacağını zarifçe uzatmış, pembe elbiseli bir balerindi bu. Şaşkınlıkla kâğıda bakıp kaldım.

“Her gün başka bir yeteneğinle tanışıyorum Akay.” Piyanonun başına oturuyor, bir anda Çaykovski çalmaya başlıyordu. Eline kalem alıyor, epey güzel görünen resimler yapıyordu. Kimbilir yarın onun hakkında başka neler keşfedecektim?

“Ne güzel işte,” dedi sırta sırta. “Seni her geçen gün şaşırtabiliyorum. Hem öteki türlü çok sıkıcı olurdu Kül Kedisi.”

Dakikalar böyle akıp gitti ve saate baktığımda 11.30 olmuştu bile!

Koltukta yan yana oturup dizüstü bilgisayarını kucağımıza aldık. Ellerim terliyordu, parmaklarım titreyerek siteye girmeye çalışıyordum. Akay kolunu arkama atmıştı ve gerginlikten buz kesen vücudumu ısıtıyordu.

Liste henüz paylaşılmamıştı. Ekranda sadece bir duyuru vardı: Sonuçlar 20 Eylül saat 12.00 "de açıklanacaktır.

“Yarım saat,” diye fısıldadım.

Dakikalar işkence gibiydi.

11.45

11.50

11.55

Her dakika sonsuzluk gibi uzadı.

Dizim bir türlü titremeyi bırakamadı. Akay elini koyup bastırduğında dizimle beraber eli aşağı yukarı sarsılmaya başlayınca gülerek pes etti ve iki bacağımı birden kaldırarak kendi bacaklarının üzerine attı.

Sonunda saat 12.00 oldu.

Sayfayı yeniledim.

“Hiçbir şey yok.”

Bir daha yeniledim.

“Hâlâ yok.”

Manuel yüklüyorlardır belki, bekleyelim,” dedi Akay sakince.

Tekrar tekrar tıklarken nefesim artık kesik kesik çıkıyordu. Akay elini bacaklarıma koydu. “Açılacak.”

12:03’te açıldı.

isimler liste halinde peş peşe ekranda sıralanmıştı. Gözlerim deli gibi en yukarıdan taramaya başladı.

Güz Aroskay.

Adımı yakaladım. Yanındaki kutucuğa, yani rolüme bakarken gözümü kırpmaya bile korkuyordum.

Şeker Perisi.

Elimi ağzıma kapattım. “Akay,” dedim şaşkınlık, heyecan, mutlulukla dolu karmakarışık hislerimle.

Akay hemen eğildi. “Ne?”

Ona döndüm ve dudaklarımı ısırdım. “Kapmışım Akay. Kadrodayım. ŞEKER PERİSİ OLDUM!”

Bir anlığına donduktan sonra yüzündeki gülümseme genişledi. Kollarını beni kucaklamak için kullanırken dizüstü bilgisayar dizlerimden kayıp koltuğa düştü. Akay beni havaya kaldırdı, kendi etrafımda döndürdü ve ben dengemi sağlamak için kollarım boynundayken yaklaşıp defalarca öptü. “Tebrikler! Tebrikler bebeğim! Biliyordum zaten başaracağını ama yine de tebrikler! Harika olacak her şey!”

Kahkaha attım, ağladım, sonra tekrar güldüm. Beni indirdiğindeyse hemen telefona koştum. “Kızlara söylemem lazım. Ve Sonat’a. ANNEME DE TABÎ! Kİ!”

İklim’e, Tamay’a, Sonat’a, anneme mesaj attım. Büyük harfler, ünlemler, kalpler ekranı doldurdu. Cevaplar saniyeler içinde geldi.

İklim: YA BİLİYORDUK ZATEN AMA!

İklim: ÇIĞUK ATIYORUM ŞU AN!

Tamay: EN YAKIN ARKADAŞIMIZ ŞEKER PERİSİ OLACAK!

Tamay: OF GÜZ, O KADAR YAKIŞACAK Kİ SANA!

Sonat: ŞİMDİDEN SENİ İZLEMEK İÇİN SABIRSIZLANIYORUM!

Sonat: BUDUR BE!

Telefonu indirdiğimde Akay bana öyle bir bakıyordu ki içten içe eridim. Gözleri gurur doluydu ama farklı hissettiren başka bir şey daha vardı suratında. Beni mutlu gördüğü için mutlu olan bir adamın gülümsemesi.

“Farkında bile değilsin,” dedi sessizce. “Ne kadar inanılmaz, ne kadar yetenekli, ne kadar güzel, ne kadar temiz kalpli olduğunun... Kendini benim gördüğüm gibi görebilseydin keşke.”

Göğsüm sızladı. “Akay...”

“Ağlama,” dedi yanağımı başparmağıyla silerek. “Gülmek bu dünyada en çok sana yakışıyor. Seninle o kadar gurur duyuyorum ki Güz.”

Ensesinden yakalayıp saçlarını parmaklarımın arasına doladım ve onu kendime doğru çekip öptüm.

Öpücük sanki bütün gün o anı beklemişiz ve sonunda kavuşmuşuz gibi bir kalp atışı kadar hızlı alev aldı. Dudakları hafif nane ve kahve tadındaydı. Ondan daha fazlasını istediğimi belli edercesine biraz daha sert çektiğimde ellerini aşağı kaydırды. Emin, telaşsız hareketlerle uyluklarımın arkasını kavradı. Hızlı bir hareketle beni kaldırdı ve bacaklarım beline dolandı.

İki adım attığında kürekkemiklerimle duvar, serin bir tokluk sesiyle buluştu ve Akay’ın boğazından hafif bir inleme duyuldu. Eli darbeyi karşılamak için başımın arkasına kıvrılmış, başımla duvar arasında kalmıştı. O temasta, tutuşunda öylesine bir sahiplenme vardı ki çarpışmanın hızı bile güvende hissettirmişti.

“Acıdı mı?” diye sordum.

Dudaklarında beliren gülümsemeyle yeniden öpmeye başladı. Daha derin, daha yavaş öpüyordu. Her hareketimde ona açtığım yolları ezberlemek istiyormuş gibi usul usul ilerliyordu. Başparmağı çenem boyunca ilerledi, boğazımın kıvrımından aşağı doğru kaydı ve dikkatli tutuşuyla tüm vücudumu arzuyla öne doğru eğdi.

“Yavaşlamamı istiyorsan söyle,” dedi.

Onu bacaklarımla daha da sıkı kavrayarak, daha yakına çekerek, daha fazlasını isteyerek yanıtladım.

İstediğimi seve seve yaptı. Dudakları yanağımı, gülümsememin köşesini, çene çizgimi buldu. Kulağımın altındaki yumuşak çukura doğru ilerleyip oradan tekrar boynuma ulaştı. Nefesim kesildiğinde kahkahasını tenimde hissettim. Parmaklarım gömleğinin arkasına kaydı. Parmaklarımın altındaki sıcak teni, tırnaklarımı hafifçe sürttüğümde kasılıyordu.

Aramızdaki tutku dalga dalga büyüdü. Parmaklarım saçlarına gömülürken onun nefesi boğazımda yankılandı. Bütün dünya susarken geride kalan tek şey kalbimin çılgın ritmi ve kollarının bedenimde yarattığı o yakıcı arzuydu.

Yorulduğumda ve nefes nefese kaldığımda biraz soluklanmak için geri çekilip gözlerine baktım. İki elimi omuzlarına usulca yerleştirdim. “Seni seviyorum, Akay Kayahan.”

Karışmış saçlarıma ve kızarmış yanaklarıma bakıp güldü. Elini nazikçe yanağıma yerleştirdi, başparmağıyla dudağıma dokundu. “Sana deliler gibi âşığım, Güz Aroskay.”

Bölüm 56

Şeker Perisi olmamla beraber takvimim kanlandı, canlandı ve kendi kendini besleyen bir canavara dönüştü. Her sabah ders, öğleden sonra ve akşam uzun provalar, gerekli görülen gecelerde de aralara sıkıştırılmış ek seanslar... Meriç Hoca’nın dışında tanıştığımız iki eğitmenimiz daha vardı artık. Biri Burak Hoca, diğeri Dilek Hoca’ydı ve aslında ikisini de kariyer basamaklarından tanıyor, biliyorduk. Bizi aralık ayına kadar üç büyük kuralla yaşatmaya kararlıydı: Teknik, koreografi ve kondisyon.

Yaptığım sanat artık bir tercih ya da hobi gibi gelmiyordu; aldığım oksijenin ta kendisi olmuştu, var olmazsa yaşayamazdım.

Şeker Perisi’nin rolü dışarıdan kolay görünebilirdi ama içine baktığımızda ağır hareketlerin altında muazzam bir temel yatardı. Dört bölümlük bir^anz/pas de deuxdiiT ve partnerinle uzun süre çalışma gerektirirdi. Onun solosu, kendi solonla birleşen ve yavaş başlayan, tüyleri diken diken eden o parça eşliğinde bir düetti. Ondapiruet'^ sende fouette\er\ su gibi görünmen gereken, akıp gitmesi şart olan kaldırışlar...

Kavalyem olarak benden iki yaş küçük ama çok yetenekli bir çocukla eşleşmiştim. Annesi Türk, babası İtalyan’dı. Adı Enzo’ydu ve çok nazik biriydi. Güçlü kolları, güven verici bakışlarıyla kaburgalarımın tutup beni kaldırdığında düşmeyeceğimden emindim. Bu teslimiyet duygusu çok

tuhaftı. Yerçekiminden çok daha nazik bir güç sizi taşımayı seçmiş gibi taşınyordunuz.

Üç farklı çift point edindim. Her birini kırdım, ayaklarıma uygun hale getirdim, hocalarımın anlattığı gibi yapıştırdım. PtMtf'lerim, yedekpointderim ve acil durum /wWlerim diye üçünü de sınıflandırdım.

* Grandpas de deux, klasik balelerde genellikle bir kadın ve bir erkek dansçının birlikte yaptığı, teknik olarak çok zor, duygusal ve gösterişli bir bölümdür, (ed.n.)

• • Fouette, dansçının tek bacağı üzerinde dönerken diğer bacağı kullanarak vücudunu kamçı gibi savurup dönüşe hız kazandırdığı bir dönüş tekniğidir, (ed.n.)

Stüdyo aynası gün içerisinde en fazla gördüğüm nesneye, hocalarım ve Enzo da en çok gördüğüm insanlara dönüşmüştü. Enzo duruşlarımızın ve tutuşlarının akıp gidebilmesi için hepsini rahat hissedeceğim şekilde yapmaya çalışıyordu. Sık sık bana dokunuşlarının sorun olup olmadığını soruyor, farklı bir yerime dokunacağında yeniden izin istiyordu. Ben de seyirciye fark ettirmeden nefeslenebilmesi, nefesini tutup geri bırakabilmesi için gerekli olan anları çalışarak ona yeterli fırsatı tanımaya çalışıyordum.

Seyircinin gözünü bile kırpmamasını sağlamaktır önemli olan,” demişti Dilek Hoca ne kadar akışkan olmamız gerektiğini anlatmaya çalışırken. ‘Bacaklarınız ve kollarınız titrememeli, gülümsemeniz bozulmamalı. Hata yapacak olursanız birbirinizle göz teması bile kurmadan toparlanabilecek kadar çok çalışmalısınız. Birbirinizi, beden dilinizi o kadar geliştirmelisiniz ki siz bile anlamadan partneriniz anlasın. İletişim çok önemlidir. Özellikle de sizinkiler gibi önemli roller için.”

Aynalar sadece cam olmaktan çıkıyordu o noktada ve başarısızlıklarımızın, zaferlerimizin, mükemmelliğe dair tüketici emeklerimizin tanığı haline geliyordu. Belki de Virginia Woolf burada olsa bu aynanın yalnızca bedenlerimizi değil, onların içinde hareket eden ruhumuzu da yansıttığını söylerdi.

Kodayî bir cuma günü öğrendik ve hemen sevdik. Enzo başlarda biraz zor olduğunu iddia etse de hareketleri arka arkaya başarıyla tamamlayarak o kadar da zor olmadığına onu ikna ettim. Sonuçta her konuda olduğu gibi işin zorluğu kafada bitiyordu. Eğer siz kolay olacağına inanırsanız, bedeniniz de eninde sonunda buna uygun tepkiler vermeye başlıyordu. Günler geçtikçe, sanatın büyük bir kısmının nihai zarafetin ve güzelliğın mümkün olduğuna dair inatçı ısrardan başka bir şey olmadığını fark ettim.

Geçen günlerin en güzel kısmı Akay’la yeterince vakit geçiremediği-miz için annemin iki aylığına salonu Akay’a ayırması ve yedek anahtarımızı ona vermesiydi.

Bunu teklif ettiği an, “Ciddi misin?” diye ağzım açık bir şekilde anneme bakakalmıştım.

Anahtarı vermeyi teklif ettiği o gün provalarımız geç saate kadar devam etmişti. Akay, beni görebilmek için çıkışa gelmiş ve eve kadar

* Grand pas de deux gibi sahnelerin sonunda yer alan hızlı ve coşkulu final bölümüne “koda” denir, (ed.n.)

eşlik etmişti. Yürüyüş yapmak isteyip istemediğimi sorduğunda onu reddetmek zorunda kalmıştım. Ayaklarım çok ağrıyordu, istesem de yapamazdım. Bunun sonucunda Akay anlayışla başını sallamış, beni çekip bir öpücük kondurmuş, “İyi dinlenmeler o zaman Kül Kedisi,” diyerek gitmişti. Ne kadar da garip bir zulüm yöntemi, diye düşünmüştüm. En mutlu olmam gereken anlarla bitkinliğin bir arada gelmesi ve her güzel anın bir bedeli olması.

Eve girdiğim an yere çöküp ağlamaya başlamıştım.

Annem bir anda yere yığılıp ağlamamdan o kadar korkmuştu ki ne yapacağını şaşırmıştı. Sorunun ne olduğunu defalarca sormuştu. Sorun basitti: Çok yoruluyordum, düzenli olarak canım yanıyor, bedenim ağrıyor, arkadaşlarımı, kardeşimi özlüyor ve sevgilimle gün içerisinde vakit geçiremiyordum. Stresli, yorgun ve psikolojik olarak kötü hissettiğim bir dönemden geçiyordum.

Annem, Akay'ın bana iyi geldiğini, çok iyi geldiğini, biliyordu. Bu yüzden teklif etmişti.

“Tabii ki ciddiym,“ demişti gülümseyerek gözlerimi silerken. “Çok yorulduğunu ve tükendiğini biliyorum Güz. Eğer sana iyi gelecek olan şey sevgilinle kahvaltı yapmak, geceleri film izlemekse bunu yapmalısın. Tek şartım Akay'ın yalnızca alt katta kalması. Yukarı çıkmasın. Anlaştık mı? Ben doğru düzgün evde olmuyorum zaten. Salonda rahat edebilir.”

“Anne,” dedim ellerini sıkıca tutarak. “Çatıda yatacak desen de kabul ederdik zaten. İnanamıyorum! Akay'a söylemem lazım bunu!”

Böylece Akay iki aylığına evimizin salonuna taşındı.

Akay'ın bizim salondaki varlığı her şeyi değiştirdi. Büyük, dünyamı bir gecede yerinden oynatan bir değişim değildi bu ama insana tutunacak dal, birkaç dakika, birkaç saat bile olsa mutluluk veren bir değişiklikti.

On iki saatlik provamın ardından eve geldiğimde onu orada bulmak çok farklıydı. Bazen alnıma yapışmış saçlarımla, bazen terden sırılsıklam olmuş kıyafetlerimle, bazen yaraları bir kere daha açılmış kanlı ayaklarımla gördü beni. Koşa koşa, ona görünmeden duşa çıkmaya çalıştığım da durdurdu beni, “önemli değil,” dedi, gülüp çantamı aldı. “Sana yardımcı olayım,” dedi, saçlarımı topladı. “Seni her halinle seviyorum ben,” dedi, yaralarımı sardı.

Ben de eve girdiğimde onu kanepeye uzanmış dizi izlerken gördüm. Bazen bulaşık makinesini boşaltırken, bazen işten erken çıkmış

annemle kahve içip yemek hazırlarken, bazen de dışarıda motoruyla ilgilenirken... Beni her gördüğünde başını kaldırıp gülümsüyordu, tüm gün o anı beklemiş gibi.

Hangi şartlar altında, hangi anımızda olursa olsun ne yapması gerektiğini her seferinde biliyordu.

^o? geldin, balerinim.”

“Günün nasıl geçti, Kül Kedisi?”

“Seni çok özledim Güz.”

Ne zaman yemek getirmesi, ne zaman kendi halime bırakması, ne zaman sadece kollarını açıp onların arasında erimeme izin vermesi gerektiğini her seferinde doğru bildi.

Yorgunluk kaybolmuyordu elbette. Yine de sabahları yataktan doğrulamayacak kadar kaskatı olduğum, akşamları sebepsiz yere gözlerimde dolu yaşlarla eve döndüğüm oluyordu ancak artık annem üzülmessin diye odamda yalnız ağlamıyordum. Akay’ın kucağında, onun sırtımda dairesel hareketlerle dolaşan parmaklarıyla ağlıyordum.

Enzo da çok geçmeden bu değişimi fark etmişti. Bir gün provada bana dönmüş, “Provalara ilk başladığımızda daha durgundun Güz, son günlerde çok daha enerjiksın, yetişemiyorum,” demişti.

Çalışma temposu her geçen gün giderek ağırlaşıyordu. Burak Hoca dayanıklılığımızı zorlayarak bitmek bilmeyen fouette\^ kaburgalarımı ağrıtan kaldırışlar, kollarımı tir tir titreten partnerlik egzersizleri yaptırıyordu. Dilek Hoca her ayrıntıyı inceliyor, dönerken bileklerime bakıyordu ve gülümsememin kaybolmadığından emin olmaya çalışıyordu.

Meriç Hoca ise her şeyi biraz daha uzaktan izliyor, fazla zorlandığımızı düşündüğü zaman müdahale ediyor, çok az konuşuyor ama o başıyla onayladığı anlar hepimize gün boyu yetecek enerji oluyordu.

Bazen Akay da çıkışlarıma erken geliyordu. Stüdyonun içine giremiyordu tabii, oraya girişler yasaktı ama elinde termosu, kolunun altında kaskıyla kapının önünde bekliyordu. Duvarların ardından gelen boğuklaşmış Çaykovski melodilerini dinlemeyi seviyordu. “Bana hikâyenin bir parçası olduğumu hissettiriyor,” diyordu.

Kuğu Gölü’nün bir parçası olabilir miydi bilmiyordum ama benim hikayemin vazgeçilmez bir parçası olduğu kesindi.

Kostüm provaları bir sonraki hafta başladı. Hava hâlâ dışarıda yürürken terletecek kadar sıcaktı. Prova odalarımız ise tüllerin altında ürpereceğimiz kadar soğuktu. Kostümüm bir mankenle beraber geldi. Tabak gibi geniş tütü kısmı, ısıltılı kristallerle işlenmişti. Kancalar ve çıtçıtları kapatıldığında belime tam oturdu.

“Nefes alabiliyor musun?” diye sordu kostümlerle ilgilenen kız, Aslı. Korseli bir kıyafetin içindeki biriyle nasıl konuşulacağını çok iyi biliyordu.

Küçük bir tur attım. Arabesk pozisyonunda kaldığımda eteğin düzgün durabilmesi için birkaç iğne ekledi. Enzo ellerini kaburgalarımın altından tutup kaldırırken omuzlarımı test ettik. “Omuz hareketliliği fena değil,” dedi Aslı bir eğilip bir kalkarak. Eteğin serdiğini ve hafif yaylanmasını ayarlayabilmek için de birkaç not aldı.

Dikiş yerlerinin fotoğraflarını çekip iğneleri iyice sabidedikten sonra odadan bir ameliyatı bitirmiş cerrahların saygısıyla geri çekildi. Ben de eşofmanımı tekrar giydim ve gruba normalde çekmemin kesinlikle yasak olduğu ve bu konuda defalarca uyarıldığım halde çaktırmadan çektiğim bir fotoğraf gönderdim. Tamay yüzlerce parıltı emojisi ve bir taç gönderdi.

Tamay: İlk iki sıra güzelliğinden kör oldu bile.

İklim: Bu güzellikle kör olmaya gönüllüyüm...

Kırılma anları da oldu tabii. Bir kasım akşamı, koda bölümünde üç kez üst üste dönüşten düştüm ve Dilek Hoca’nın hayal kırıklığıyla dolu nefesi beni yerle bir etmeye yetti. Hayal kırıklığına uğramaya alışıktım ama uğratmayla başa çıkamıyordum. Soyunma odasına kaçtım, biraz ağladım. Kızlara ve Akay’a mesaj attıktan sonra biraz daha ağladım ama sonra geçti. Sanki biri yanıma gelip oturmuş, benimle konuşmuşçasına iyi hissetmeye başladım. Sorun yok, dedim kendi kendime. Herkesin körü günleri olur. İnsanlar bazen tökezler, balerinler düşer, herkes bazen yolun ortasında durup nefeslenmek zorunda kalabilir. İnsanı ayakta tutan düşmemek değil, yeniden kalkabilmektir.

Sonra derin bir nefes aldım, elimi yüzümü yıkadım, gözyaşlarımı sildim ve />0/Wlerimi biraz daha yıpratmak için kalktım.

Point 1er epey hızlı yıpranıyordu. Bu kadar fazla antrenman yapmaya alışık olmadığım için bu kadar sıkpoint eskitmeye de alışık değildim. Birinin tamiri bitmeden öteki parçalanıyordu. Parmaklarım bile kurdele dikerken batmış iğnelerden yıpranmıştı. Ayaklarım su toplamıştı. Yara izlerimden bir harita çizebilirdik. Ancak öte yandan da rol bana iyice yerleşiyordu.

Benim küçük fırtınalarımın, birbirine karışan günlerimin etrafında dünya dönmeye devam etti.

Tamay ın günleri DCC kızı olmakla devam ederken sosyal medya hesabı deli gibi etkileşim almaya başladı. Performanslarını çekip platformlara yükleyen insanların videoları viral olup giderken yorumlarda herkes onun kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Tamay da bu fırsatı kaçırmadı, kendi dans videolarını da paylaşarak çok kısa sürede inanılmaz bir takipçi sayısına ulaştı. Gürültülü kalabalıklar, daha da gürültülü gecelerle eğlendiğinden adım kadar emin olduğum günler geçiriyordu. Arada sırada sahadan attığı fotoğraflarda yüzündeki sırıtışı ve takım arkadaşlarının sarılırken kaburgaları sayılabilen bedenini görüyordum. Belki birazcık kızılıyordum.

Ben: Biraz daha yemek yemelisin kızım.

Tamay: YİYORUM!

Tamay: Sonat yemekleri dört kişilik falan yapmaya başladı artık.

Tamay: 0 kadar çok hareket ediyorum ki eriyip gidiyor.

Ben: 0 halde buraya geldiğin gibi ben besleyeceğim seni.

Ben: Yaptığım her şeyi yiyeceksin, anlaştık mı?

Tamay: KESİNLİKLE ANLAŞTIK.

Sonat da birinci olmasının getirdiği mutlulukla biraz tatil yapar diye düşündüğüm halde, biz gittiğimiz gün yeniden antrenmanlara döndü. Bölgesel yarışmaları kazanmış olabilirdi ama yolunda daha

çok basamak vardı. Hiç hız kesmeden sonraki yarışmalara hazırlanmaya başladı.

İklim'le Karza ise çalışmalarına iyice yoğunlaştılar. Olimpiyatlara çok az kalmıştı. Bu zamana kadar korudukları düzenden çok daha yoğun bir şekilde çalışmaları gerekiyordu. Onlarla az konuşabiliyorduk, konuşabildiğimizde de ne kadar yorgun ve bıkmış halde olduklarını görüyorduk.

Aralık geldiğinde, bedenim ve zihnim artık tanıyamadığım bir şeye dönüşmüştü. Daha güçlü, daha keskin, daha hırslı ve yapabileceğimden emin biriydim.

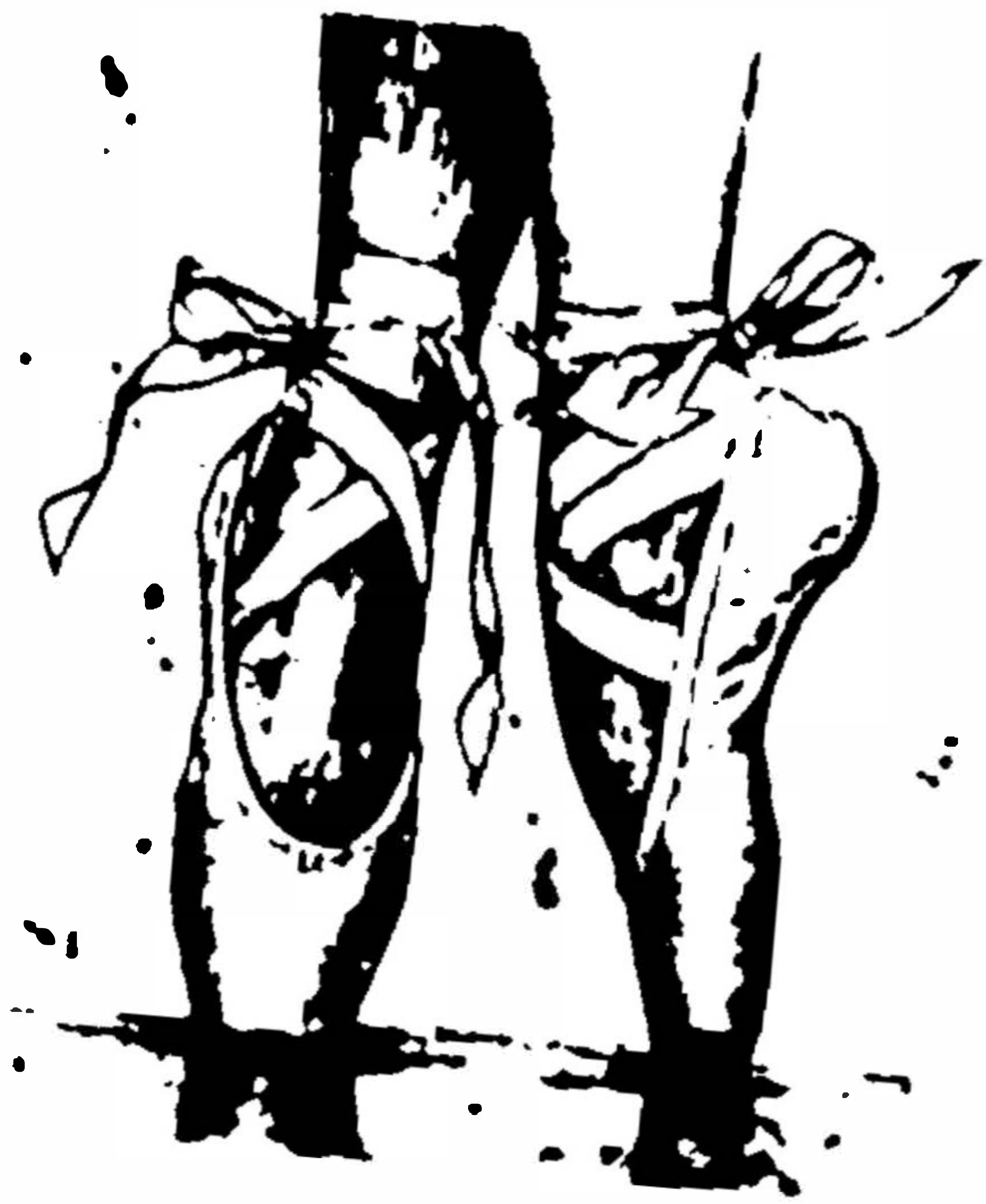
Yorgunluk hiç gitmedi. Neşem geri geldi.

Aralık geldiğinde yeniden kendime döndüm.

Birden günler sadece provalar, ışık düzeni, kostüm denemesi ya da üç çift şahin gözünden gelen düzeltmeler değildi artık. Her notanın daha keskin, her nefesin daha derin ve aynaların daha nazik olduğu günlerdi. Kendime hayranlık duymadan da edemiyordum. Ekimin morluklarını, kasımın düşüşlerini, beni parçalayacakmış gibi duran bin küçük çatlağı güçlenerek atlatmış olmama duyduğum bir gurur vardı. Kostümü, müziği, rolü taşıyabiliyordum. Hem de hepsinin altında hâlâ kendim gibi kalarak.

Yolun uzun olduğunu, acıtacağını, benden çok şey götüreceğini kabullendim. Korkularım, endişelerim, şüphelerim, duygusal dengesizliklerimin hepsi yandı kül oldu. Aralık ayını zafer dolu karşıladım. En zor zamanlardan geçtikten sonra, yorgunlukla yeniden şekillendikten sonra, gücün ancak seni yıkmaya çalışan şeylerin içinden yükseldiğini öğrendikten sonra verdiğin zarif ama kendinden emin bir selamla karşıladım.

Küllerinden doğan bir reveransla.

Bölüm 57

İnsan sevdiğini beklerken zaman işkenceye dönüşüyordu. Dün de veya altı ay önce de görmüş olsa o geliş anına dakikalar kala heyecanlanmadan edemiyorsun. Bir ileri bir geri yürüyor, saati kontrol ediyor, önemsiz şeylerle uğraşıyorsun ve kapıya bakıp duruyorsun. Kapıya yeterince uzun süre bakarsan daha erken gelmelerini sağlayabilecekmiş gibi... Wanda Maximoff olmayı diliyorsun belki de.

Saate baktım. Bir kere daha...

Yalnızca iki dakika geçmişti. İKİ!

“Sakin ol,” diye fısıldadı Akay omzumdan öperek. Saçlarımı bir kenara çekti. “Terlemişsin.”

“Heyecandan sıcak bastı,” diye yanıtladım onu. Gerçi annemin hazırladığı kekler yüzünden de ev epey ısınmıştı. O da sabahtan beri mutfakta kekleriyle uğraşıp duruyordu. Onun da stresini atma, zamanı geçirme yöntemi buydu. Çikolatalı, vanilyalı, üzümlü ve peynirli kekimiz vardı. Kek komasına girecektik.

Sonra kapıdan üç sert tıkırtı duyuldu, ardından birbirine karışmış kahkahalar ve sesler.

Kapı açıldığında dünyam bir anda içeri doldu. “Sürpriz!” diye bağırdı Tamay kollarını kocaman açarak. Saçları ıslık ıslık, gülümsemesi genişti. Kendimi onun kollarında hem ağlarken hem de gülerken buldum.

“Pek sürpriz olmadı,” dedi Akay, Karza ile selâmlaşırken. “Dakikalardır kapının etrafında dönüp duruyoruz.”

“Sevgilim, kardeşimi boğmasan olur mu? Bize de lazım.” Başımı kaldırdığımda Sonat’ı tam karşımda buldum. Kapı eşiğiyle yanışan boyuyla, sırtında çantasıyla gülümsüyordu. Tamay’dan ayrıldığım gibi ona da kocaman sarıldım ve haftalardır çektiğim özlem sonunda biraz dindi.

“Bana da, bana da!” diye bağırarak İklım, Sonat’la üzerimize atladığında neredeyse bizi koridora devirecekti. Ardından Karza’nın derin

kahkahası duyuldu. İklım’i arkasından destekleyerek onu dengede tutuyordu yoksa hep beraber yerde bir yığın olacaktık.

O sırada küçük, tüylü bir şey bacaklarımızın arasından sıyrıldı, inatçı bir havlamayla ilgi istediğini belli etti. Tonya da gelmişti! Şaşkınlıkla eğdip yere oturdum ve kucağıma çıkmasına izin verdim. Çenemi, yüzümü deli gibi yaladı. Kuyruğu öyle hızlı sallanıyordu ki tüm bedeni titriyordu.

“Tonya!” Sesim mutlulukla doluydu. “Çok özledim seni kızım!”

“O da seni en az bizim kadar özledi,” dedi Karza.

O sırada Tonya çoktan Akay’ı inceler gibi koklamaya başlamıştı.

Çantalar sağa sola bırakıldı, ayakkabılık doldu taştı, montlar ortalığa savruldu, herkes aynı anda konuştu, kahkahalar evi doldurdu. Annem, Sonat’ın odasına tekrar yerleşmesine yardımcı olurken biz de aşağıda Tonya’yı zapt etmeye çalıştık. İklım ve Karza dün akşam gelmiş ve aileleriyle özlem gidermişlerdi. Sonat’la Tamay ise bu sabah varmışlardı.

Tamay’a ayrıca teşekkür etmem gerekecekti çünkü Sonat’ın uçak biletlerini tamamen kendisi ayarlamış, Sonat’a sürpriz yapmışa. Bu bizi ekonomik olarak çok rahatlatmıştı. Bu düşünceli hareketi için ona kocaman sarılmam şarttı.

Annemle Sonat aşağı indikten sonra annem, “Herkes mutfığa!” dedi ve bizi topladı.

İklım aç bir ayı gibi tezgâha, masaya bakıyordu.

“Aç mısın?” diye sordum o hallerine gülerek.

Bana gözlerini devirdi. “Sence? Beni en son ne zaman tok gördün?”

“Amerika’da hamburger yerken sanırım...” diye yanıdadım onu düşünceli bir şekilde.

Parmağını şıklatıp sırttı. “Aynen öyle.”

“Peki,” dedi Tamay, “burada mı yiyoruz, sipariş mi veriyoruz?”

“Ben hem açım hem jetlag im” dedi Sonat çoktan buzdolabını karıştırırken.
“Neler var dolapta?”

“Hiçbir şeye dokunma!” diye seslendi annem. “Ben kek yaptım!”

Sonat ise annemi dinlemeyerek iki saniye içinde domates, peynir ve yumurta çıkardı. “Anneciğim keklerini üç saniye içerisinde tüketeceğiz zaten yanına daaa....” Şöyle bir etrafına baktı.

“Menemen?” diye sordu İklim kaşını kaldırarak.

Tamay bu fikre bayılmıştı. “Evlen benimle.”

“Çok geç, başımız bağlı.”

Söylemeyiz ki onlara. Güz de şahidimiz olur.”

Hey! ’ diyerek çıkıştı Karza. Kollarını sıvadı ve Sonat’ın yanına geçti.

Sonatsa aldırmadan domatesleri doğramaya başlamıştı bile.

Karza tam salatalıkları yıkamaya başlamıştı ki, “Domates öyle mi doğranır?” dedi bir bıçak kaparak.

“Dokuz yaşımdan beri menemen yapıyorum, nasıl yapacağımı gayet iyi biliyorum,” dedi Sonat.

“Bence ben daha iyi doğrarım,” dedi Karza sırtarak.

O sırada Akay arkamdan sarılarak kulağıma fısıldadı. “Müdahale edeyim mi?”

Sırttım. Ona döndüm ve başımla onayladım. Akay hareketimi aynı derecede gülümseyerek karşıladı, bir önlük kaptı ve “Beyler,” diyerek aralarına katıldı.

İki dakika içinde olay tam bir menemen yarışına dönüştü. Domatesler havada uçtu, soğanlar cızırdadı, yumurtalar kırıldı, üçü de tuz ve baharatlar yüzünden tartışırken biz sadece keyifle izledik.

“Bir noktada kan çıkacak,” diye mırıldandı Tamay kıkırdayarak.

“Sorun değil,” dedi İklim. Kucağında uslu uslu oturan Tonya’yı okşadı.
“Köpeğimiz var, delilleri yer.”

O kargaşada ettiğimiz sohbetlerle, erkeklerin menemen savaşıyla, annemin dehşet içinde onları izlemesiyle gülmekten karnım ağrıdı. Akşam yemeğinde dört çeşit kek ve üç çeşit menemen yedik. Tamay yanında Amerika’dan çeşit çeşit cips getirmişti, onları da masaya bıraktı.

“Uçağa elli paket cipsle mi bindin?”

“Bavula sığmadılar, kabine aldık.”

“Rica ederiz.”

Herkes ilk açlığını doyurduktan sonra sohbetlerimiz hızlandı, yemeğimiz yavaşladı. Sonuçta bolca vaktimiz vardı ve aceleye gerek yoktu. Bu anların sonuna kadar tadını çıkarabilirdik.

“Güz’e...” diye yumurtaya batırılmış bir ekmek parçasını havaya kaldırdı Tamay. “Şeker Perimize!”

“Şeker Perimize!”

Herkes kendi ekmeklerini yeni tuzlanan yumurtalara batırdı ve menemenlerimizi tokuşturduk.

Salon ve mutfak sanki üstünden bir kasırga geçmiş gibi görünüyordu ve annem bundan biraz olsun şikâyet etmedi. Akşam yemeğinden kalan tabaklar tezgâhta devrilmek üzere gibi duran dengesiz bir kule oluşturmuştu. Tonya üst katlara çıkıp çorap çalmış, bir oraya bir buraya dolaştırıyordu. Çok fazla yemek yediğimiz için herkesin üzerine bir ağırlık çökmüş, farklı bir koltuk köşesinde telefonlarımıza bakarken hipnotize olmuşuk.

“Telefonları bırakın,” dedi Tamay parmaklarını şaklatarak. “Sohbet etme zamanı.”

“Benim beynim biraz yavaşladı,” dedim oturduğum yerde iyice kayarak.

Sonat başıyla onayladı. “Benim de.”

Tamay bizi duymazlıktan gelerek devam etti. “SizceA^/ar: Son Hava Bükücü evreninde yaşıyor olsaydık, hangi element bükücüsü olurduk?”

Seçeneklerimiz dört taneydi: Ateş, hava, su ve toprak.

“Güz kesinlikle hava,” dedi Tamay parmağını bana doğru sallayarak.

Herkes hiç itiraz etmeden onayladı.

“Bence hem Akay hem de Tamay için ateş diyebiliriz,” dedim hemen kafamda hızlıca bir sınıflandırma yaparak. “Diğerleri ile o kadar uzaklar ki ateş olmaktan başka çareleri yok.”

“Sonat kesinlikle toprak,” dedi İklim bu sefer. “İnatçı, güçlü bir duruşu var, yerinden kıpırdamaz, kendini zarif zannediyor ama aslında buldozer gibi.”

“Ben toprak değilim,” diye karşı çıktı Sonat oturduğu yerde dikleşerek.

“Ben suyum. Akışkan. Uyumlu. Zarif.”

“Sen de su olursan toprağa kimse kalmayacak,” dedim.

Sonat başını iki yana salladı. “İklim, bana destek ol.”

İklim kucığında yatan Tonyayı okşarken gülümsedi. “Hayır. Sen topraksın.”

“O zaman su kim?”

İklim ve Karza, diyerek Tamay’la aynı anda aynı cevabı verdik.

Karza ihanete uğramış gibi baktı. “Yaa, ben ateş olmak istiyordum.”
Üzgünüm, su olduğun bariz.”

Peki, dedim. “Tonya ne?”

Tonya horlayarak yanıt verdi.

Toprak, dedi Karza anında. “İnatçı. Çukur kazıyor. İstemediği sürece kımıldamıyor.”

Yemek bükücü,” diye düzeltti İklim. “Her atıştırmalığı ağzında bükür.”

Gece yarısına geldiğimizde salon tam anlamıyla bir pijama partisine dönmüştü. Aslında kimse bu gece bizde kalmayı planlamamıştı. Yemekten sonra evlere dönülecek, yarın yeniden buluşacaktık ancak sohbetimiz devam ettikçe kimse bunun sona ermesini istemedi. Yataklar yere serildi, battaniyeler üst üste yığıldı, salon koltukları açıldı. Tonya ortalığı kraliçe gibi sahiplenip tam ortaya yattı, kimse de onu hareket ettirmeye cesaret edemedi.

Mutfaktan kalan keklerin dibi süpürüldü, dişler sırayla fırçalandı, kim nerede yatacak diye küçük kavgalar edildi.

Bir süre uyuyamadım. Çevremdeki nefesleri dinledim. Mırıltılı horlamaları, küçük fısıltıları, derin nefesleri ve uzun iç çekişleri... Tonya’nın ara sıra uykusunda seğiren patilerini.

Perdenin açılmasına çok az kalmıştı. O sahneye çıkacak, kostümümle, müziklerle ve ışıklarla Şeker Perisi’ne dönüşecektim. Ancak gösteri bittiğinde son kez eğilirken yalnızca başarılı bir Şeker Perisi olarak değil, beni o sahneye taşıyan insanların kızı, kardeşi, dostu ve sevgilisi olarak da eğilecektim.

Bölüm 58

Herhangi bir spor ya da sanat dalıyla ilgilenenler bilir ki kariyeriniz için önemli olan günün öncesinde herkes size uykunuzu iyi almanızı ve güzelce dinlenmenizi söyler. Siz ise asla o uykuyu alamaz» huzurla uyuyamaz, dinlenemezsiniz. Heyecandan ve gerginlikten kalbiniz güm güm atar, nabzınızı duymaktan uykuya dalamazsınız.

İlk Fındıkkıran Balesi performansımın sabahı da asla performans sabahı gibi hissettirmedi. Bütün gece bir sağa bir sola dönmüş ve o kadar çeşitli şeyler düşünmüştüm ki sanki aylarca prova yaptığım, tekrar tekrar yaşadığım günlerden birine uyanmıştım.

Eğer bir film karakteri olsam bir süre yatarak tavana bakardım. Durgun, neredeyse depresif bir sahne olurdu bu. Nefes alış verişimin ağırlığını, göğsümün hızlı iniş çıkışlarını, bakışlarımın boşlukta gezinmesini izlerdi seyirci. Belki gözlerim nemlenir, belki dudaklarımın kenarında görünmez bir titreme olurdu ve tüm korkum, tüm gerginliğim, tek bir suskun kadrajda anlaşılırdı. Ancak ben bir film karakteri değildim.

Bugün, dedim içimden. Fındıkkıran artık provalardan ibaret değil. Gerçek.

Yatağımdan zıplayarak kalktım. Ayaklarımı, ayak parmaklarımı ve kollarımı esnettim. Telefonumu çıkarıp en son favorilere eklediğim K-POP şarkılarından birini başlattım ve bir yandan dans edip diğer yandan şarkı söyleyerek hazırlanmaya başladım.

Çantamın yanında duran gönderimden suluğuma, makyajımdan saçım için gerekli olan serumlara kadar her şey çoktan hazırды. Çantamdaki minik pembe kurdeleyi bile temizlemiştim. Yıkayıp eski parlaklığına kavuşturduktan sonra yerine geri bağlamıştım. Her şey hazırды bugün için, özellikle de ben.

Aşağıdan mutfığın sesleri geldi. Kahve makinesinin fokurtusu, tabakların tıkırtısı. Annem kahvaltıyı hazırlamaya başlamıştı. Ardından daha tok, daha derin bir ses duyuldu. Evin duvarlarına çarpıp yukarıya taşınan, içimi bir anda ısıtan bir ses: Sonat'ın sesi. Ne kadar da özlemiştim... Bu evde varlığını en çok aradığım, yokluğunu en ağır hissettiğim şeylerden biri buydu. Onu duymak, sabahın erken saatlerinde bile kalbime bir ferahlık veriyordu. Muhtemelen gün ağarmadan kalkmış, benim gibi evin içinde volta atıyordu. Bu düşünceyle dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirdi.

Isınma eşofmanlarımla mutfığa indiğimde, ortalık ışıltılı ışıltılı. Kupalardan ince ince duman yükseliyor, kızarıklığını yeni kazanmış ekmeklerin kokusu bütün odayı sarıyordu. Annem sabahlığı ile neşeyle bir oraya bir buraya

yürürken Sonat, annemizin ona yapmasını söylediği şeyleri yerine getiriyordu. Annem, “Tuzluğu koy,” dediğinde tuzluk çoktan sofrada, “Çayı doldur,” dediğinde bardakların yarısı çoktan dolmuş oluyordu.

“Günaydın dünyanın en güzel balerini!” diye bağırdı Sonat beni gördüğünde. Elindeki yumurta dilimleri ile dolu tabağı bırakıp çocuksu bir coşkuyla kocaman sarıldı. “N’aber? iyi uyudun mu?”

“Tabii ki hayır,” dedim gülerek. Sesim o kadar neşeliydi ki şikâyetçi olmadığımı hemen anlaşıyordu. “Heyecandan gözümü bile kırpamadım.”

Annem dudaklarını büzerek bana döndü. “Olur öyle, şu an hiç de yorgun görünmüyorsun.”

“Epey mutlu görünüyorsun.”

“Mutluyum çünkü!” diyerek sanki bariz bir şeyi gösterircesine parmaklarımla yüzümü işaret ettim. “Aylardır bu anı bekliyorum canım ailem, neden gerginlikten fenalık geçirmem gerekiyormuş gibi davranıyorsunuz?”

“Alışkanlık,” diyen annem dudaklarının kenarında yarı şefkatli, yarı alaycı bir gülümsemeyle Sonat’ı işaret etti.

Sonat gözlerini devirdi. “Etrafımızdakiler yaptıkları sporları zevk almaktan ziyade kariyerleri için düşündüklerinden ortalık savaş alanı gibi. Hiçbirimiz senin gibi rahat ve kaygısız olmaya alışık değiliz bir tanem. Ya da heyecanlı veya mutlu...” diyerek sandalyelerden birini oturmam için çekti. Sesinde hem kabullenmişlik hem de hafif bir hayıflanma vardı. “Sahiden, nasıl bir his ya?”

Dalga geçtiğini bildiğimden yanıt olarak sandalyeyi tutan eline bir tane vurdum ve güldüm. Kahvaltı boyunca başka konulardan sohbet ettik. Beni tiyatro salonuna Akay götüreceği için o geldiğinde Sonat ve annemi arkada bırakarak evden çıktım.

“Ne kadar güzel olmuşsun,” dedi Akay. Beni sertçe kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce gözlerinde kısa bir hayranlık

parıltısı gördüm.

Dudaklarımda onun dudaklarının tadı varken gülümsedim, yanaklarımda sıcaklığının izini hissettim. “Sen bir de sahnede gör.”

Aralık ayazı yüzümüzü ince bıçaklarla keser gibiydi. Kış bir gece ansızın şehre inmiş ve tüm sokakları sessizce teslim almıştı. Daha dün havanın serinliğini sonbahar serinliği sanıyorken ince bir hırkayla geçiştirdiğimiz günler bir anda bitmişti. Meğer aylar akıp gitmiş, mevsim çoktan değişmiş; biz ise bunu fark etmeyecek kadar hayatın telaşına dalmışız.

Şimdi mağaza vitrinlerinde yapay kar taneleri, parlak süsler ve aceleyle yerleştirilmiş yılbaşı ışıkları vardı. Sokağın bütün rengi değişmiş, kahverengili ve turunculu tonların yerini soğuk beyaz almıştı. Sonbahar yaprakları rüzgârın savurduğu son hışırtılarıyla sahneden çekilmişti.

Tiyatronun önüne geldiğimizde henüz kalabalık değildi. İnsan sesleri ve telaşlı adımların henüz doldurmadığı sabahın o ürkek sessizliği vardı etrafta. Kapıda görevlinin uzattığı ince kuşekâğında bugünkü program yazıyordu ve kâğıdın parlak yüzeyi bile bana olağanüstü bir şeyin yaşanacağını haber veriyordu.

Biz ana kapıyı kullanmak yerine park alanından geçilen arka kapıdan girdik. İçeride dünya değişti. Havanın kokusu bile farklıydı: Reçine, saç spreyi, makyaj malzemeleri ve heyecan. Kostümler mankenlerin üzerinde sırayla dizilmişti, dansçılar ısınma odalarına koşuşturuyordu. Hocalarımız, sanatçılarımız, teknik ekibimiz... Herkes aynı nefesle yaşıyor, aynı anı bekliyor gibiydi: Sahnenin açılışını.

“Seni seviyorum,” dedi Akay beni odaya bırakmadan hemen önce. Gözleri öyle güvenle bakıyordu ki bir an için zihnimdeki bütün gürültü sustu. “Muhteşem olacağına eminim.”

Alışkanlıkla kolunu belime dolamasını, bana doğru eğilmesini bekledim. Tam da alıştığım gibi kaslarını sırtımda hissettim ve dudakları başımın kenarını buldu. “Ben de seni seviyorum.”

Akay hafifçe gülümsedi. Parmaklarını bir anlığına belimde sıktıktan sonra geri çekildi, çantamı bana uzattı. “Sahne seni bekliyor.”

Onun bu sözleriyle içimden taşan enerji bütün heyecanımı daha da artırdı. Akay artık kapının arkasında kalmıştı ve zihnimde tek bir şey vardı: Işıkların altındaki performansım.

Bar çalışmasıyla vücudum sakinleşti. Nefesim düzene girdi, kaslarımın gerginliği eridi. Hareketler ezberimizdeydi artık: Pli& tendu, rond de jambe... Her biri, defalarca tekrarın ardından, düşünmeden yapılabilen doğal bir akışa dönüşmüştü. Bedenim, zihnimden önce biliyordu nereye gideceğini. Sonra sıra merkez çalışmasına geldi. Salonun ortasında derin bir nefes aldım, dizlerimden yükseldim vepiruet için kollarımı topladım. Üç dönüş... Hepsi tek bir nefesle birleşti. Enzo ellerini çırparak gülümsedi. Göğsüm gururla kabardı.

Kostüm provasında Aslı sabırlı olduğu kadar dikkatli dokunuşlarıyla korsemin kancalarını tek tek ilikledi. Kumaşın sertliği bedenime yapışırken göğsümde bir baskı hissettim. Son kancayı kapattığında nefesim sanki göğsümün üzerine görünmez bir ağırlık yerleşmişçesine yarım kaldı. “Nefes alabiliyor musun?” diye sordu Aslı.

“Yeteri kadar.”

“Sahne ortasında bayılmadığın sürece sıkıntı yok.”

Bu iş sadece estetik ya da rahatlık meselesi değildi. Sahne fedakârlıklarla başlardı. Her kanca biraz daha sıkar ama aynı zamanda biraz daha dönüştürürdü bedenimi, sıradanlıktan uzak, sahnede ışık altında var olacak bir figüre.

Aynada kendime baktım. Yorgun Güz yoktu artık. Karşımda kristal süslemelerle parıldayan, korkutucu derecede etkileyici ve gösterişli bir Şeker Perisi vardı. Omuzlarıma düşen ısıltılar, yüzümdeki makyajın keskin çizgileri ve gözlerimde beliren o kararlılıkla bana artık geri dönüş olmadığını hatırlatıyordu.

Sahne arkasına döndüğümde Enzo oradaydı. Sessiz ama emin bir tavırla elini bana uzattı. O eli tuttuğum anda ayaklarım yere daha sağlam bastı ve nefesim düzene girdi. İnsanın tek başına yapacağı performansların ağırlığı ile partnerli bir performansın verdiği güven arasında çok büyük bir fark vardı. Onun varlığı omuzlarımdaki yükü ikiye bölüyor, yalnız olmadığımı hissettiriyordu. Aynı yolda ilerlediğimizi, aynı baskı altında kaldığımızı biliyor, ona göre davranıyor ve birbirimizi rahatlatabiliyorduk.

Saat geldiğinde aldığım nefesler kesikleşmeye başladı. Vücudum buz kesti. Terledim. Çok terledim. Öyle bir terledim ki bir buçuk litrelik bir su şişesini doldurabilirdim.

Sahne üzerinde bir düzen ve telaş aynı anda hâkimdi. Dekorlar rayların üzerinde sessizce kayıyor, koca parçalar görünmez eller tarafından itilip çekiliyormuş gibi yer değiştiriyordu. Yukarıda karanlığın içinden süzülen ışıklar tek tek ayarlanıyor, sahnenin boşluğu bir an içinde gündüz gibi aydınlanıyor, sonra yeniden geceye dönüyordu.

Kuliste ise bambaşka bir dünya vardı. Herkes hazır bekliyordu. Kostümünü düzelten, ayakkabısının bağını ellinci kez kontrol eden, ellerini ovuşturup kaslarını ısıtmaya çalışan dansçılar... Fısıldaşmaların, heyecanlı nefeslerin, acele adımların birbirine karıştığı bir uğultu vardı.

“On dakika,” diye anons edildi.

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım. Provaları, yaralarımı, yorgunluklarımı, gözyaşlarımı, annemin bakışlarını, Sonat’ın alaycı ama gururlu sözlerini, Akay’ın güvenli sarılışını düşündüm. On dakika... Bana ömür kadar uzun gelen ama aslında bir nefes gibi kısa olan süre.

Guz.

Enzo’nun sesinde hem sakinleştiren hem de güven veren bir şey vardı. Elim sıkıldığında parmaklarının serdiğini, avuçlarının terini hissettim. O temas ikimize de aynı anda şunu söylüyordu: Hazırız.

“Yerlerinize!” Sahne amiri bağırdı. O an herkes bir anda toparlandı. Ayakkabıların tahta zemine vuruşu hızlandı, kostümlerin hışırtısı çoğaldı.

Perde yükselmeye başladı.

Son bir kez derin nefes aldım.

Başımı kaldırdım, gözlerimi kamaştıran o ışığa doğru baktım. İlk adımı attım.

O an yalnızca bir balerin değil, kendi hikâyemin kahramanıydım.

Bölüm 59

Işıklar gökten inmiş takımyıldızlar gibi tepemde yanıp tutuşuyorlardı. Balkonlar kat kat yükseliyor, sonsuzluğa uzanan her basamakta merakla bekleyen yüzler bizi izliyordu. Yüzlerce insanın aynı yerde toplanmış olması ve tüm dikkatlerinin üzerinize yüklenmesi bambaşka bir histi. Daha önce hiç bu kadar istediğim bir rolde, bu kadar gözün önünde dans etmemiştim. Ancak tüm o gözlere ve meraklı bakışlara rağmen içimde en ufak bir korku kırıntısı yoktu. Işıkların ortasında, bakışların göbeğinde, kendimi ilk defa bütünüyle yerli yerinde hissettim.

Kalbim hızlı atıyordu, evet. Coşkudan, heyecandan ve adrenalinden. Aylarca çalışırken yalnızca aynanın soğuk yansımasına bakmıştım. Sabırla her hatamı yüzüme vuran, her ilerleyişimi sessizce kaydeden aynalara... Şimdiyse onların yerini insanlar almıştı. Sanki enerjileri metrelerce öteden yükselip üzerime yağıyordu; görünmez dalgalar halinde kalbime dokunuyor, kaslarıma güç veriyordu.

Seyircileri gözümün önünde biraz daha ayrıntılı hayal ettim. On sırada Fındıkkıranı ilk kez izleyen çocuklar vardı; gözleri büyümüş, ağızları hayranlıkla aralanmış, sahneye kilitlenmişlerdi. Onların hemen yanında, yıllar önce izledikleri sahneleri yeniden görmek için gelmiş ebeveynler oturuyordu. Yüzlerinde nostaljik bir gülümseme, gözlerinde gençlik günlerinin hatırası saklıydı.

Arkalarda, bu gösteriyi bahane ederek romantik bir randevuya çıkmış çiftler vardı. Elleri birbirine dokunuyor, kulaklarına fısıldadıkları küçük cümleler bile gösterinin bir parçası gibi hissettiriyordu. Biraz daha yukarıda, balkonlardaysa bir zamanların hatıralarını yeniden yaşamak için buraya gelen yaşlılar oturuyordu. Gözkapakları ağır, nefesleri yavaştı ama bakışları sahneye sabitlenmişti. Yılların ötesinden gelen bir daveti kabul etmişlerdi bu gece. Onlar yeni edinecekleri bir anı için

daha gülümserken ben de onların hikâyelerinin küçük bir parçası olarak dans edecektim.

Sıra bana geldiğinde ilk pozisyona geçtim. Sahneye derin bir sessizlik çöktü. Seyircinin alkışları usul usul çekildi. Orkestra yükseldi ve o anda dünya bütünüyle bana aitti.

Bedenim zihnimden önce harekete geçiverdi. Tendu, port de bras... Pozisyonların her bir kavisi dansımla yeniden doğdu. Hata yapmaktan korkmuyordum. Yaparsam müziğin içinde eriyip gidecekti, sahneyi taşıyan heyecanın dalgası karşısında görünmez kalacaktı. Yanlış adımlar doğru duyguların gölgesinde kaybolacaktı. Sahneyi muhteşemleştiren kusursuzluk değil, anın uyandırdığı heyecandı.

Ne tuhaftı... Bir zamanlar bu anı hayal ettiğimde bacaklarımın titreyip nefesimin kesileceğini, gözlerimin çaresizce hocalarımı arayacağını sanmıştım. Hayalimde sahneye çıkmak, bir uçurumun kenarında tek başına durmak gibiydi; tek bir yanlış adımda her şeyin yıkılacağına inanıyordum. Şimdiyse sahnede idim, yüzlerce insanın karşısındaydım ve hiç olmadığım kadar kendimden emindim.

Enzo beni havada yükselttiğinde salon topluca nefesini tuttu. İçimden gülümsedim. Ellerin kaburgalarındaki sağlamlığı, nefesimizin aynı anda yükselip inmesi... O an âdeta tek bedendik. Yere bırakıldığımda ayaklarım zemine bir kuğu gibi değdi. Bir kuğunun suya dokunuşu gibi zarif, bir rüyanın gerçekleşmesi gibi huzurlu, seyredenler için hayranlık uyandırıcı bir an oldu. Müzik bir nehrin akışıydı, ben de onu izleyen bir balık. Her nota bedenime giriyor, kaslarımdan geçiyor, harekete dönüşerek çıkıyordu.

Seyirciler hem bulanık hem de uzak görünüyordu. Yüzleri tek tek seçemiyordum ama dikkati, hayreti görüyordum. Salondaki her kişiyle beni bağlayan görünmez binlerce ipi hissediyordum. Ön sırada annesinin elini sıkıca tutan kahverengi gözlü küçük kızı... Üçüncü sırada her detayı ezberlemeye çalışan genç dansçıyı ve “Bir gün ben de balerin olacağım,” diyen çocuğu... Birbirlerine bakıp gençliklerine dönmüş gibi gülümseyen balkondaki yaşlı çifti.

Sarhoş ediciydi.

’ Fort de bras, balede kolların ve üst gövdenin zarif ve akıcı biçimde hareket ettirilmesidir, (ed.n.)

Pas de deux bir rüya gibiydi. Sanki tekrar tekrar uçuyordum; yalnızca Enzo nun elleriyle değil, alkışlarla, bana bakan gözlerle taşınyordum. O an bedenimin ağırlığı da, yerçekimi de yoktu.

ilk performansın ardından yükselen alkışlar nefesimi neredeyse göğsümden çaldı. Tarifsizdi. Alkış bekliyordum elbette, belli bir miktar alkışa da alışıktım belki ama bu his bambaşkaydı. Keyiften ve mutluluktan kahkaha atacak gibi oldum. Kocaman hissettim. Sadece varlığım değil, ruhum da saniyeler içinde büyümüştü. Sanki her balkonu, her koridoru, tiyatronun karanlık köşelerini doldurmuştum. Sevincim taşmış göğsümden çıkıp oradaki yüzlerce kalbe bulaşmıştı.

Solo bölümüm başladığında kalbim mutluluktan patlayacak gibiydi. Kollarım yalnızca seyirciyi kucaklamak için açıldı. Onların öne eğildiğini hissettim; yüzlerce beden büyüme kapılıp bana doğru çekildi. Her dönüşüm daha yükseğe çıkardı beni, her duruş daha uzun sürdü. Alkışlar performansımın ortasında yükseldiğinde beni daha ileri, daha güçlü itti. Bu sevinçle sonsuza kadar dönebilirim.

Son pozu verip nefes nefese kollarımı kaldırdığımda, tiyatronun inlediğine yemin edebilirdim. Zeminin bile saten ayakkabılarımın altında sarsıldığını sandım. Eğildim. Yavaş, zarif, bedenimdeki her kemikte hissettiğim minnettarlığı göstererek eğildim.

Bir anlığına aynanın önünde saatlerce ağladığım zamanları düşündüm. Soyunma odası bankında başımı ellerimin arasına alıp oturduğumu... Saygı duyduğum birinin hiç böylesine bir şeyi bu kadar isteyip bu kadar yorgun düşüp düşmediğini sorguladığım o zamanı. Akay'ın, banyomuzun zemininde kucağında bir havluyla diz çökmüş, ayağımın tam istediği yere bant yapıştırdığı zamanı düşündüm. Annemin kremler ve yarayı temiz tutmak üzerine verdiği küçük dersleri. Sonat'ın omuzlarımı artık hissedemediğim bir gece söylediği, "Yaparsın, " sözünün omuzlarımın altına konmuş eller gibi hissettirdiği zamanı.

İklim'le Tamay'ı düşündüm, her zaman yanımda olmalarını.

Ardından perde indi. Karanlık sahneyi yuttu ve onunla birlikte garip bir sessizlik geldi. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Bacaklarımda hâlâ adrenalin titreşiyordu, gösterinin bittiğini anlamamış gibiydiler.

Kuliste tatlı bir kaos hâkimdi. Ekip üyeleri fısıltıyla konuşuyor, dekorları kenarlara çekiyor, kabloları topluyordu. Kimi banklara çökmüş, suyu bir

yudumda içiyordu. Kimi hâlâ kostümlerinin parıltısıyla birbirine sarılıyordu.

Ben bir anlığına rütümü sımsıkı tutarak kıpırdamadan durdum. Donup kaldım. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum. Kulaklarım uğulduyordu. O sırada Enzo'nun eli benimkini buldu.

“Mükemmeldin!” dedi Enzo hafif İtalyan aksanıyla. Saçları alnına yapışmıştı, göğsü hâlâ yorgun nefeslerle inip kalkıyordu. Işıltılı ceket kulisin acımasız beyaz ışıkları altında hafifçe parlıyordu. Yanakları kızarmıştı ve gülümsemesi çocukça bir coşkuyla yüzüne yayılmıştı.

Başımla onayladım. “Sen de harikaydın. Bir ara uçuyorum sandım.”

İki parmağıyla göğsüne vurdu. “Tüy kadar hafifin Güz. Normalden daha da hafifin hatta.”

Cevap veremeden üzerimize bir gölge düştü. Dilek Hoca kolları göğsünde sıkıca bağlı bir şekilde göründü. Bakışları topuzumun tepesinden point'lerimin ucuna kadar süzüldü. Birazdan on iki ölümcül hata sıralayacak gibiydi. Midem düşük not bekleyen öğrenci gibi kasıldı.

Sonra bir kez, kısa ve sertçe başını salladı. “Çok iyiydiniz. Temiz ve güçlü. Helal olsun çocuklar.”

Sesi oldukça disiplinli olsa da gözlerindeki gurur anlaşılmayacak gibi değildi. Çok uzatmadan arkasını döndü ve başka bir dansçı ile ilgilenmeye koyuldu.

“Vay be,” diye fısıldadı Enzo bana yaklaşarak. “Dilek Hoca'nın ağzından bunu ayakta alkışa eşdeğer görebiliriz bence.”

Nefes almaya fırsat bulamadan Burak Hoca yanımıza süzüldü. Tarçın kokan parfümü onunla beraber kulisin etrafında dolaşıyordu. Elini hafifçe koluma koydu. “Bu gece yüreğinizle dans ettiniz, ruhunuzla seyirciyi etkilediniz,” diye fısıldadı şiir okurcasına. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. “Bu hissi unutmayın, onu göğsünüzde saklayın, ona tutunun. Onun geldiği yerde çok daha fazlası var.”

Başımla onayladım. Enzo da başıyla onayladı. Burak Hoca ikimizden de yanıt alamayınca daha fazla oyalanmadan aramızdan ayrıldı.

“Dikkat et,” diye kıkırdadı Enzo, “eğer ağlarsan makyajın akabilir.”

Birinin elime tutuşturduğu ter havlusuyla koluna vurup güldüm. Ardından, “Ben bir bizimkilere bakayım,” diyerek kulisin mini minnacık camından seyircilerin alanını görmeye çalıştım. Bırakın insanları seçmeyi, koltuk sıralarını saymak bile oldukça zor olsa da ailemi bulmayı başardım.

Kalabalığın arasında, mondarın, atkıların, birbirine karışmış yüzlerin ardından annemin yüzünü, elinde buruşturulmuş bir mendille bana sahneye uzanan bakışlarını seçtim. Yanında Sonat, Tamay, İklim, Karza ve Akay sıralanmışlardı. Onları gördüğüm an kalbim öyle hızlı çarptı ki göğsümden dışarı çıkacak sandım. Bir saniyeliğine bütün sahne kayboldu ve geriye yalnızca onların varlığı kaldı.

Gözlerim yanmaya başladı. Gülümseyerek, nefesim titreyerek onlara el sallamak istedim ama beni görmeleri imkânsızdı. O kalabalığın içinde sadece altı kişiydiler belki ama bana öyle geldi ki bütün salondan daha kalabalıktılar.

Tamam, belki ele şimdi ağlamam için daha uygun bir andır.

Gözlerimde aniden biriken yaşlar, başardım duygusunun, sevincin ve nihayetinde ait olduğum yerde olmanın sonucuydu.

O an aklıma bir düşünce geldi: Sahne yalnızca dans etmek için değil, aynı zamanda sevgiyi paylaşmak içindi. Onların sevgisini, benim sevgimi, tüm yolculuğumuzu... Duyguları spot ışıklarının ötesine, yüzlerce yabancıнын kalbine ulaştırmak içindi. Bir şeyler hissettirebilmek içindi. İnsanların daha önce tatmadıkları bir kıvılcımı uyandırabilmek içindi.

Benim ışığımın arkasında, benim en büyük seyircilerim vardı. Bu sahne benim zaferimdi.

Bölüm 60

Müzik, uyanmadan hemen önce çekildiğiniz rüya gibi hızla uzaklaştı. Bir anlığına her şey dondu. Gülümsemeler dudaklarda yarım kaldı, nefesler tutuldu. Her dansçı kendi bedeninin çizildiği bir tabloya hap-solup kalmış gibiydi.

Sonra perde yeniden yükseldi. Artık masal karakterleri değildik. Kostümlerin ışıltısının ardında, terleyen, titreyen, kalpleri çarpan sanatçılardık. Masal sona ermişti fakat masaldan daha gerçek bir şey kalmıştı geriye: Kendini neredeyse paramparça eden bir mücadeleyi atlatmanın, bütün sınavlardan geçip ayakta kalmanın coşkusu ve yüzlerce insanın bir araya gelerek sunduğu bir gösteri.

Alkışlar bir tarlanın üzerinden geçen gök gürültüsü gibi önce uzaklardan duyuldu, sonra dalga dalga büyüyerek salonun her köşesine yayıldı. Bazen alçaldı, ardından yeniden yükseldi; öyle ki bütün salon seyirciyle birlikte sarsılıyordu. Eller ve sesler birleşerek bir fırtına yaratmıştı.

O alkışların damarlarıma işlediğini hissettim. Topluluk sahnede uzun sıralar halinde toplandığında tül ve kadifenin ışıltısı altında kurulmuş bir krallık gibiydik. Işıkların altında parlayan terli ve simli yüzler, kostümünün zenginliğiyle birleşiyor ve salonu büyümlü bir diyara dönüştürüyordu. Herkes sığmaya çalışırken sahne bir anda yaşayan bir tabloya dönüşmüştü.

Tek tek öne çıktık. Önce en küçükler... Gözleri kocaman açılmış, çekingen gülümsemeleriyle kalpleri eriten küçük fareler ve melekler. Minik elleriyle verdikleri utangaç reverans, salondaki her kalbi incelten bir masumiyet taşıyordu. Ardından koro geldi... Beyaz, birbirine uyum sağlamış kıyafetleri ile kar taneleri gibi görünüyordı.

Sonra sıra solistlere geldi. Onlar sahneye çıktığında adımlarında keskinlik, duruşlarında gurur, gözlerinde cesaret vardı. Hocalarımız onları

takip etti. Koreograf, orkestra şefimiz, kostüm tasarımcılarımız, notatör, kondüvit ve daha birçok emeği geçen kişi, seyirciyi teker teker selamladı.

Enzo öne çıktığında salon bir anda titredi. Altın işlemeli ceketinin ışıklarıyla parlıyor; omuzlarından aşağıya süzülen desenler neredeyse göz kamaştırıyordu. Omurgası dimdik, adımları ölçülüydü. Centilmenliğiyle parlıyor, zarafetiyle büyümlüyordu.

O anda bana dönüp baktı. Başını hafifçe eğerken dudaklarının kıyısı belli belirsiz kıvrıldı. Elini nazikçe uzattığında parmaklarım avcunu buldu. Bütün bunlar tek bir cümlemin karşılığıydı: Şimdi sıra sende.

One çıktım. Yavaşça, adımlarımı ölçerek ilerledim. Enzo eliyle beni sahnenin tam ortasına getirdi ve beni orada bıraktı. Alkışlayarak geri çekildiğinde tek başıma, tüm seyircinin karşısında, tüm ekibin önünde, tek başıma kaldım.

Ellerimi eteğime ağır ağır indirdim; parmak uçlarım kristallerin arasından süzülürken kumaşın serinliğini hissettim. Zaman yavaşladı ve salonun uğultusu arttı. Bütün dünyamın desteğini sırtımda hissederek eğildim.

Reverans yaptım.

Seyirciye, müziğe, sanata, sahneye, baleye, bir hikâye anlatmanın getirdiği mutluluğa, hislerime, geçirdiğim zor yıla, duygularıma, iyi ve kötü günlerime, aileme, arkadaşlarıma, sevgilime... Ve en çok da kendime.

Reverans yaptım.

Günlerime, aylarıma, yıllarıma... Beni ilk kez bale kursunun önüne bırakan ve “Yapabilirsin,” diyen anneme.

Yavaşça, dizlerim sızlayana dek eğildim. Başımı ağır ağır indirdim ve nefesim göğsümden çıkarken eteğim titredi. Kalktığım da alkış da benimle birlikte yükseldi.

Tenime değen güneş ışığı gibi yakıcı ama hayat vericiydi. Göğsüme aktı, içimde birikti, sonra yeniden dışarı taşıtı. Gözlerim yansa da, boğazım düğümlense de gülümsedim.

Kulislerden sahneye doğru ellerinde çiçeklerle sahne görevlileri çıktı. Güller, zambaklar, laleler, karanfiller... Hepsi saten kurdelelerle bağlanmış, nefes kesen demetler halindeydi. Hepimiz o çiçekleri kabul ederken bir buket geldi, sonra bir başkası eklendi... Derken kollarım

doldu. Artık çiçeklerin yaprakları çeneme ve boynuma dokunuyor, kokuları alnımdan süzülen terle, yüzümdeki pudrayla ve ışıkların yakıcı sıcaklığıyla karışıyordu.

Perde yine indi. Biz de sahnenin ortasında bir aile gibi el ele eğildik. Kahkahalarımız boğazımızda kaldı, sevinçten dolan gözyaşlanmız gözlerimizin kenarında parladı, ışıkların altında birer kristale dönüştü.

Sonunda sahneden çıkarken kollarımız çiçeklerle doluydu. Yürürken ardımızda bir masalın son sahnesinin izleri gibi ekmek kırıntıları misali sahneye saçılmış taç yaprakları bırakıyorduk. Her adımda gözerlerimiz o renkli izleri hışırdatarak geride bırakıyor, ışıkların altındaki büyü ağır ağır kulise çekiliyordu.

Sahneyi tamamen terk etmeden hemen önce perdenin arasından son bir kez salona baktım. Her şey bu an içindi... Ancak sahneye bıraktığım şey yalnızca dans değildi. Bana güç veren her anı, her acı ve her sevgiyi son reveransımın içine katıp onlara armağan etmiştim.

Üstelik daha yeni başlıyorduk.

Bölüm 61

Perde çoktan kapanmıştı ama kalbim hâlâ bir savaşın ortasında^{m,?lm} gibi çarpıyordu. Sahne arkası alışıldık kaosa geri dönmüştü. Dansçılar başlıklarını çıkarıyor, kostüm asistanları payetli korseleri toparlıyor, sahne görevlileri şeker renkli dekorları kenara itiyordu. Bense hâlâ ışıkların ağırlığının altında, alkışların kulaklarımdaki uğultusuyla titriyordum.

Koridor nihayet nefes alabileceğimiz kadar boşaldığında çıkış tabelalarını takıp ederek fuayeye giden uzun koridora yöneldim. Adımlarım ilerledikçe montların hışırtısı, çocukların cıvıltısı, mermer zeminde ayakkabıların tok sesleri yükseldi.

Sonra onları gördüm.

“Güz!” diye bağırdı annem.

Elinde uzun trençkotu, altında kalem eteği, önü yarısına kadar iliklenmiş gömleği ile o kadar güzel görünüyordu ki... Bana doğru koşarken yüzü uzun zamandır görmediğim bir ışıltıyla yumuşamıştı. Bana sarıldığında parfümü

burnuma doldu, özel günlerde sıkıldığı pahalı parfümüydü bu, günlük parfümü değil. “Mükemmeldin,” diye fısıldadı titreyen sesiyle. “O kadar mükemmel ki...”

Ağlamıştı. Gözlerinin altında siyah lekeler vardı çünkü rimeli akmıştı. Ona bir gün artık yeni bir rimel markasına geçmesi gerektiğini, sugeçirmez rimellerin çıktığını anlatmıştım ama o yıllardır kullandığı markaya sadık kalmayı tercih ediyordu. Vazgeçememişti ağladığında akan rimelinden, yılların alışkanlığıydı işte.

Sonra Sonat’ın uzun kolları sardı. Yerden epey kaldırarak o boğucu sarılışlarından birine hapsetti ve daracık koridorda döndürdü beni. “Şeker Perisi!” diyen sesi gururla çatallanmıştı. “Bilmiyorum Güz...

Ben o sahnede küçük kız kardeşimden çok daha fazlasını gördüm sanki. Anlatması zor ama büyüleyiciydin...”

“Bırak beni aşağıya!” diye güldüm onu iterken. Gözyaşlarım dünyayı bulanıklaştırıyordu ama bu kez ne acıdan ne de yorgunluktandı.

Tam ayaklarım yere yeni basmıştı ve nefesimi daha yeni toplamıştım ki Akay belirdi. Önce biraz geride durdu, bana öylece baktı... Gülümsemesi binlerce kelimeye eşdeğerdi. Ellerinde iki buket vardı ve biri öyle büyük görünüyordu ki taşıması imkânsızdı. Güller, papatyalar, laleler ve leylaklar her yana taşmış, pembe bir kurdeleyle bağlanmıştı.

“Senin için,” dedi yumuşak bir sesle. Dudaklarını birbirine bastırdı. Göz ucuyla anneme ve Sonat’a baktı. Çekiniyor muydu?

“Tebrik ederim Kül Kedisi,” derken belime sarıldı. Kucağımdaki çiçekleri düşmemesi için ikimizin arasında tuttu, elini ensem arkasına yerleştirdi ve beni tam da filmlerde olan sahneler gibi öptü. Hafifçe çevirip eğerek, tüm ağırlığımı kollarında taşıyarak ama nazik bir biçimde. Yeniden kaldırırken kıkırdamadan edemedim.

“Çok güzeller,” dedim ellerimdeki çiçeklere bakarken. “Küçük buket kime?”

Koyu lacivert kâğıda sarılmış, siyah kurdelelerle bağlanmış buketin içinde mavi ve beyaz tonlarıyla lilyum ve onun etrafında buz mavisi güller yer alıyordu. “Enzo’ya aldım,” dedi etrafına bakınarak. “Göremedim ama onu.

Akay’ın sözleri içimi öyle bir ısıttı ki elimdeki bukederin ağırlığını ununum. Dans partnerim diye, belki de çoğu kişinin düşüneceği gibi “erkek” diye, “rakip gibi görülecek biri” diye düşünmeden Enzo’yu da hatırlaması, ona da bir çiçek almak istemesi bana inanılmaz tadı geldi. Kıskançlık yapmadan yalnızca bana değer verdiği için benimle sahneyi paylaşan kişiye de değer veriyordu. Akay’ın sevgisi sadece bana değil, benim dünyama da kucak açıyordu. Bu bana kendimi hem daha sevilmiş hem de daha güvende hissettirdi. İyi ki, diye geçirdim içimden.

“Ben içeri geçtiğimde veririm,” diyerek Enzo’nun çiçeğini de aldım. Yanağıma bir öpücük kondururken boğazım düğümlendi.

Ardından İklim, Tamay ve Karza’nın bana sarılmalarına izin verdik.

“Vıcık vıcık,” dedi Tamay, Akay’a hafifçe omuz atarken. “Bir çekil de arkadaşımızı tebrik edelim kardeşim ya!”

İklim kollarını kocaman açtı. “Filmlerdeki gibi bir an yaşanıyordu.” Sıkı sıkı sarıldı. Tamay ve Karza da aynı anda sarılınca üç bedeninin arasında, bolca sevgiyle, destekle ve duyguyla boğuldum.

“Harikaydın!”

“İpek teyze bayağı bir ağladı.”

“İklim de ağladı.”

“Ne yapayım? Çok güzeldi!”

Ben de gururlanmaktan ağlayacaktım. Çok farklı bir hismiş.”

“İnanılmazdın kızım ya.”

Gerçekten çok güzeldi Güz, tebrik ederim.”

Dördümüz koridorda öylece dururken kahkahalarımız, sohbetlerimiz birbirine karıştı. O sırada insanlar etrafımızdan atkılarını boyunlarına sararak, şapkalarını takarak yavaş yavaş akıp gidiyordu.

Arkadaşlarımla sohbet etmeye devam ediyordum ki bir bakışma sezdim.

Annem ve Akay arasında. Tuhaf bir bakışmaydı. Annem gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. “Ne?” diye sordum gözlerimi kısarak. “Niye öyle bakıyorsunuz birbirinize?”

Annemin gülümsemesi titredi. “Hiç... Sana bir sürprizimiz var da.”

“Onun için heyecanlanıyoruz biraz.”

“Sürpriz mi?” diye tekrarladım. Gerginliğimi saklamak için gülmeye çalıştım. “Ne sürprizi? Yemek sürprizi epey iyi olurdu şu an, çok acıktım. Ya da Tonya’nın bir türü ile buraya koşması da fena olmazdı. İkisi de kabulümdür.”

Akay’ın çenesi kasıldı. Söylemek ister gibi oldu ama annem bileğine hafifçe dokundu. Şimdi değil, diyordu bakışları. Zihnimin kıyısında ince bir şüphe kıpırdandı.

Yarı şakayla ve yarı merakla, “Şimdi vermeyecek misiniz?” diye üsteledim.

Derken tam arkalarında yere tam basamayan bir bedenin titrek gölgesi belirdi, tanıdık bir silüet.

Babam.

Olduğum yerde donup kaldım. Kollarımdaki çiçekler ellerimden kaydı, sapları avuçlarımdan sıcaklığından kurtuldu, taç yaprakları ayaklarımdan dibine serpildi. Zaman ağırlaşırken etrafımdaki uğultu,

kahkahalar, konuşmalar, ayak sesleri bir karmaşa halinde çevremde dönüyordu ama içimde her şey birden susmuştu.

Orada duruyordu. Bedenine biraz bol gelen bir ceketin içinde. Eski bir ceket olmalıydı, yaşlanmıştı, eskisi gibi taşıyamıyordu.

Dakikalar önce içimi dolduran sıcaklık, coşku, alkışların dalgası bir anda boşalıverdi. Geride yalnızca öfkenin keskin ve yakıcı tarafı kaldı. Göğsümün içi alev alırken midem düğümlendi. Kusacak gibi hissediyordum. Vücudumdaki tüm sinirlerim bas bas bağırırken damarlarımda kan değil, ateş akıyordu âdeta.

Bir anlığına kımıldayamadım. Milyonlarca düşünce üstüme çullandı.

Annem onu affetti mi?

O ve Akay bunu beraber mi planladılar?

Ne kadar zamandır sürüyor bu?

Arkamdan gizlice onunla mı konuştular?

Sonat'ın haberi var mı?

Peki diğer arkadaşlarımdan haberi var mı?

Annem nasıl... Nasıl böyle birini affedebilir?

Neden... Neden özellikle bu gece böyle bir şey yaparlardı?

En çok parladığım anın tam ortasına bu gölgeyi neden saldılar?

içimde sevinçle yanmakta olan ateşin üzerine neden buz gibi bir örtü serdiler?

Kendimi kandırılmış hissettim. Sırtımda beni ayakta tutan ellerin aslında başka bir ağırlığı gizlice taşıdığını fark etmiş gibiydim. Bir anlığına güvenle yaslandığım her şey tek bir hareketle sarsıldı. Annemin dokunuşu, Akay'ın bakışı, Sonat'ın kucaklayışı... Hepsi bana sorular sorduruyordu artık: Kime güvenebilirim? Kim benim yanımda, kim benim arkamdan başka işler çeviriyor?

Nasıl bir sürpriz bu?

Bu gece benim gecem olmalıydı. Emeklerimin, hayallerimin, yeniden doğuşumun gecesi... Şimdiyse kalbimin tam ortasında bir çadak açılmıştı. Öfke ve kırgınlık iç içe geçti; ne alkışlar ne çiçekler ne de tebrikler o ihanetin keskin tadını silebildi.

Bölüm 62

Babam adım attı. “Çok...” Boğazını temizledi, sesi gerginlikten çatlıyordu. Çok güzeldin bu gece. Hiç bu kadar gurur duymamıştım.”

Sözleri benim için hiçbir şey ifade etmedi. Geç kalınmış, boş kelimelerdi. Çenem kilitlenmiş, ellerim sinirden titrer halde ona bakakaldım.

Bu muydu sürpriziniz?” dedim Akay ve anneme bakarak. Sesim kırılmış bir cam parçası kadar keskindi. Kendimden beklemeyeceğim kadar sert bir tepkiydi bu. Bir anlığına tepkime ben de şaşırdım.

Hayır!” Annem hemen başını iki yana salladı. Küpeleri sallanarak loş ışıkta ışıldadı. “Tabii ki hayır, Güz.”

Ama babam onun itirazını fırsat bilerek daha da ileri gitti. “Sadece seni tebrik etmek istedim, bir tanem,” dedi yeniden. Ellerini yanm kaldırmıştı, sanki dokunmak istiyor ama cesaret edemiyordu. “Belki biraz konuşabiliriz diye düşündüm.”

Boğazım yanıyordu. “Yanlış düşünmüşsün.”

Guz...

Son karşılaşmamızda yeterince net davrandığımı düşünmüştüm. O gece bu konunun kapandığına, geçmişin bir kere daha gömüldüğüne, babamın bir daha dönmek üzere gittiğine inanmıştım. İçimdeki yaraları yeniden kanatmamak için kendimi buna ikna etmiştim.

Şimdi, aylar sonra, karşımda yeniden belirmişti. Aynı gözlerle, aynı çekingenlikle, aynı beni dinle bakışıyla. İçimde bir öfke kabardı çünkü ne bugüne ne de bu sahneye onun gölgesi düşün istiyordum. Bu an benimdi. Onun bu karede bir yeri yoktu, olamazdı.

Sürekli böyle mi olacaktı? Ne zaman kendimi güçlü hissetsem, ne zaman yeni bir sayfa açsam aniden ortaya çıkıp geçmiş i önüme mi serecekti? Bu kısır döngüden kurtulamayacak mıydım?

“Gittiğini sanıyordum. Geri mi geldin yoksa hiç gitmedin mi?”

Yutkundu. “Biliyorum, burada bulunmaya hakkım yok. Biliyorum ne yaptığımı ama her şeye rağmen bu gece seni görmek istedim. Bu başarını görmek istedim. Güzeller güzeli kızımı izlemek istedim.”

Kızımı. O kelimesi beni ürküttü. O asla babam olmamıştı ki ben onun kızı olacaktım. Bizi tamamen terk etmişti.

“Burada olmanı istemiyorum,” dedim.

“Bana bir şans verebilir misin? Tek bir şans. Yeniden baba olmayı denemek için. Her şeyi kaçırdım, yılları kaybettim, geri alamam. Bu kadar zamandır Ankara’da iş arıyordum. Yanınızda yaşayabilmek için, hayatınızda olabilmek için.”

İş mi arıyordu? Zaten bir aileyi kolaylıkla okutacak parası da işi de olmalıydı. Hepsinden bizim için mi vazgeçecekti?

Öfkem öyle alevlendi ki sanki derimden ateş yükseliyordu. “Şimdi mi? Şimdi mi? Yeterince iyi dans ettiğim için mi geldin? Keyfine uygun olduğu için mi? Yine dönüp dolaşıp aynı konulara geliyoruz. Sürekli aynı şeyleri konuşuyoruz. Beni bale performansımın sonunda tebrik etmeye geldin, peki ben provada ağlarken neredeydin? Çok güzel görüldüğümü söylüyorsun ama ayaklarım kan içinde kalırken neredeydin? Benim bir babaya en çok ihtiyacım olduğunda neredeydin? Burada değildin.”

Sesim koridorda yankılandığı için dikkat çekmeye başlamıştık. Çevremizdeki bakışların bir kısmı bize döndü. Şu hale bak, diye düşündüm. Bir de tüm ekip arkadaşlarımın, ailelerinin, saygı duyduğum insanların etrafında yapıyoruz bu tartışmayı.

Akay zihnimi okumuş gibi yanıma, koridor tarafına geçti ve koruyucu bir duvar gibi arkamda durdu. Eli sırtıma dokundu. Buradayım.

Tüm bunlar olurken Sonat da her şeyden habersiz bir şekilde donup kalmıştı. Annemin hemen dibinde duruyordu. Tetikteydi. Gözleri bir annemi, bir babamı, bir de beni dikkatle inceliyor ve gözlemliyordu. Biz bir şey demediğimiz sürece konuya dahil olmayacağını biliyordum. Sonat’tan yana en ufak şüphem yoktu; o ben konuşmadıkça karışmaz ama gözlerini de üzerimden ayırmazdı.

Babamın yüzü çöktü ama geri çekilmedi. “Korkaktım, Güz,” dedi kısık sesle. “Size geri dönmek istiyorum.”

“Güz,” dedi annem bir anda araya girerek. “Baban sana her şeyi anlatmıyor.”

Ne oluyor şu an burada ya? ’ diye çıkıştım bir anda. Ne oluyor? Ne saklıyorsunuz benden? Annem neyden bahsediyor? İkisi arkamdan mı konuştular? Babam ne kadar zamandır planlıyordu bunu?

Dakikalar önce sahnede, ışıkların altında kendimi yenilmez hissediyordum, şimdi ise zemin ayaklarımın altından kayıyordu. Onlar arkamdan fısıldaşırken ben dans etmişim. Onlar planlar yaparken hayaller kurmuştum. Onların benim seyircim olacağını zannederken olan biten her şeyin tek seyircisi ben olmuştum.

İpek, hani karışmayacaktın?” diye çıkıştı babam ona sert bir bakışla.

Bakışı beni tiksindirdi, onu neden asla sevemediğimi bir kere daha hatırlattı. Yıllar boyunca ondan nefret etmeme neden olan şeyin, aslında sözlerinden çok bakışları olduğunu o anda bir kez daha anladım. Soğuk, buyurgan, kendinden emin görünmeye çalışan ama altında çürümüş bir korku saklayan bakışlar...

Annem derin bir nefes aldı. “Karışmayacağıma söz verdim çünkü sen doğruları söyleyeceğine söz verdin. Henüz hiçbir itiraf duyamadık senden. Anlaşmamız, Güz’ün her şeyi bilerek karar vermesi üzerineydi. Üstelik bugün konuşmayacaktık. Bugün gelmeyeceğine söz vermiştin.”

Ardından gelen sessizlik boğucu oldu.

“Neyi söyleyecek bana?”

“Şimdi sırası değil, Güz.”

“Pardon?”

Artık sorularımın cevapsız kalmasına tahammül edemiyordum. Bağırmalı mıydım? Onun üzerine yürüyüp bütün bu cevapsızlıkları paramparça mı ermeliydim? Yoksa olduğum yere çöküp gözyaşlarımı özgür mü bırakmalıydim? Hangisi doğrudu, hangisi beni kurtarırdı, bilmiyordum...

Tam o anda annem öne çıktı.

Elini koluma koydu. Hem titreyen hem de sarsılmaz bir dokunuştı. Gözleri belli belirsiz yaşlarla parlıyordu. Bürün bu karmaşayı tek bir harekede yarıp geçmek ister gibiydi. “Güz,” dedi, “babanın konuşacağı yok çünkü her zamanki gibi bir korkak gibi davranıyor. Ben açıklayayım.”

Başımınla onayladım. “En azından dışarı çıkabilir miyiz?”

Buna burada, koridorda yapmak istemiyordum. Onlarca meraklı bakışın altında olmak istemiyordum.

Dışarı çıkarken babam en önden gitti. Hemen ardından ben ve annem yürüyorduk. Yerdeki buketleri toplayan Sonat ve Akay ise hemen arkamızdaydı. Birbirleriyle fısıldamıyorlardı ama kulaklarımda atan nabzım yüzünden hiçbir şey duyamıyordum. En arkada ise İklim, Tamay ve Karza vardı. Bizi takip ediyorlardı.

“Güz,’ dedi annem sonunda kendimizi sokağa attığımızda. Gecenin karanlığı ve havanın serinliğinde derin bir nefes almak iyi gelmişti. “Babanla senin haberin olmadan birkaç kez daha konuştuk.”

Tepki vermek yerine dinlemeye devam ettim. O sırada Akay, çıkardığı ceketini usulca omuzlarıma bırakıp geri çekildi.

“Sana hiçbir şey söylemedim,” dedi annem ceketini kaymaması için omzuma doğru çekerek. “Çünkü provalarını etkilemesini istemedim. Sonat’a da söylemedim. Hiç kimseye söylemedim. Öyle olması gerektiğini düşündüm. En iyisi buydu.”

Gözlerimi kırptım. Kimin için en iyisi?

“Ve?” Kelime ok gibi ağzımdan fırladı.

Ancak annem bitiremeden babamın sesi araya girdi. “İpek yapma,” dedi keskin bir sesle. Yüzü panikle hareket ediyordu. “Gerçeği çarpıtacaksın, biliyorum. Hakikati duymayı hak ediyor, senin taraflı düşüncelerini ya da

kafanda kurduklarını değil.” Sesini yükseltmeye başlamıştı. “Hep beni kötü gösteriyorsun, hep-”

“Kapa çeneni!” Çığlık farkına varmadan boğazımdan kopup çıktı. “Burada bağırmaya hakkın yok. Ne anneme ne bana!”

Babamın çenesi kilitlendi, elleri yumruk oldu.

Ben yeniden anneme döndüm, göğsüm inip kalkıyordu. “Devam et anne, dinliyorum.”

Çünkü bir şeyi çok net biliyordum: Babam beni anneme karşı doldurabileceğini, sözleriyle aramı açabileceğini düşünüyorsa çok ama çok yanılıyordu. Benim tarafım belliydi. Biz anne-kızdık. Ne olursa olsun, hangi sır ortaya çıkarsa çıksın... Sırtımı ona yaslardım çünkü annemin sevgisi, bütün suskunluklarına ya da hatalarına rağmen, babamın yıllarca eksik bıraktığı her şeyi tamamlıyordu.

Babamın bin sözü, bin dönüşü, bin pişmanlığı bile, annemin bir tek sessiz sarılışının yanına yaklaşılamazdı. Biz ikimiz, yan yana... O ise daima uzakta.

“Baban geri döndü,” dedi yavaşça ve dikkatle, “ama yeniden baba olmak istediğı için değil.” Bizi özlediğı için değil. Ne kaybettiğini fark ettiğı için hiç değil.

Dizlerimin bağı çözülmüş, nefesim göğsümde ağırlaşmıştı.

Yutkundu, sesi artık titriyordu. “Geri döndü çünkü beş parasız kaldı, dedi. “Diğer ailesi onu terk etti. Paraları bitti. Başka kimsesi kalmadı. Mecbur kaldı bize bel bağlamaya. Pişmanlıktan değil, mecbur olduğundan burada.”

Sözleri havayı paramparça etti. Onun geri dönüşü sevginin değil, çaresizliğin sonucuydu. Yıllarca bana veremediğı hiçbir şeyi şimdi de veremezdi zaten. Dönüşü kalbinin değil, cebinin boşluğundandı. İçimdeki öfke buz gibi bir keskinliğe dönüştü. Babam kelimesi dudaklarımda anlamsızlaştı, yabancılaştı. İşte şimdi taşlar yerine oturdu, diye düşündüm.

Ona döndüm, gözlerim yanıyordu. “Doğru mu?”

Başını hızlı hızlı salladı. “Hayır! Hayır, bu... Bu bütün hikâye değil!”

Sakince nefes aldım. “Evet ya da hayır.”

“Güz... Sana diyorum ki açıklamam için şans ver.”

“Baba,” dedim bir kere daha zar zor. “Bu saatten sonra bana yalan söyleme. Açıklama da yapma. Yalnızca cevap istiyorum senden. İflas mı ettin?”

Gözleri yere kaydı. “Evet.”

“Diğer... ailen. Kızın. Seni terk mi etti?”

Dudakları titredi. “Evet.”

Başımla onayladım. Başka bir cevaba ihtiyacım yoktu.

“Ben...” Sesi çatladı. “Zor zamanlardan geçtim. Bunlar doğru ama yemin ederim para için dönmedim. Senin için döndüm. Ben sadece...”

Eli titreyerek uzandı, yılları tek hamlede kapatabileceğini sanıyordu belki de. “Ne olur bana bir şans ver. Yeniden başlamak için bir yer. K1-zımsın sen benim.”

“Bana dokunma!” O kadar sert geri çekildim ki sırtımı Akay’a çarptım. Kalbim kaburgalarım vuruyordu. Babamın eli hâlâ havadaydı, çaresizce boşluğu kavriyordu.

Utançla öfke gözlerinde savaştı. “Ben hâlâ senin babanım.”

“Hayır,” derken sesim gayet sakin ve netti. “Sen bizim için hiçbir ?ey değildin, hâlâ değilsin. Bir şey değişmedi.”

Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

Git, dedim yavaşça. “Git ve bir daha gelme. Lütfen. Hayatıma bir kez daha çıkıp gelmeni kaldıramam. Bu son konuşmamız olsun çünkü ben senden yalnızca eksikliğin ne olduğunu öğrendim ama o eksikliğin içinde büyümeyi de çok güzel başardım. Şimdi önümde başka bir hayat var ve

orada sana yer yok.” Dudaklarımın ucunda ince bir titreme belirdi ama sesim dümdüzdü. Noktayı koymuştum.

“Anlıyor musun?”

Bir süre daha orada öylece durdu. Gözlerinde yılların pişmanlığı, yüzünde geri dönülmez bir yorgunluk vardı. Ne bir kere daha sarılmayı denedi ne de kendini savundu. Sadece başını eğdi ve derin bir nefes aldı. “Anladım.”

Sonra döndü. Sokağa doğru ağır adımlarla uzaklaştı. Sırtı bükülmüş ve omuzları çöküktü ama arkasına bakmadı. Gerçekten gidiyordu. Ben de öylece kalakaldım. Hepimiz kalakaldık. Sonra annem bana sarıldı, ardından Sonat katıldı, son olarak da diğerleri sarıldı.

Hiç senin kızın olmadım, dedim kendi kendime. Benim hikâyem seninle değil, senden bana kalan boşluktan doğdu ve o boşluğu ben paha biçilmez bir aileyle doldurdum.

Bölüm 63

Anahtar bir anlığına sıkıştı. Gıcık kapı, benimle dalga mı geçiyordu?

Eve varana dek gözyaşlarımın Önünü alamamıştım, öyle ki artık kapının açılmamasına bile ağlayabilecek kadar sinirlerim bozulmuştu. Gözyaşlarımla birlikte sabrım da tükenmişti.

Zorladım, kapıyı sarstım, İleri geri ittim ve sonunda anahtar usul bir tıkırtıyla döndü. Kapıyı omzumla ittirerek açtım çünkü bir kısmı So-nat'ta, bir kısmı da Akay'da durmasına rağmen ellerim komik derecede kocaman bir buketle doluydu. Adım attığım gibi yüzüme bir sıcaklık vurdu. Kaloriferlerimizi seviyorum, diye düşündüm. Sokakta sinirle beklerken o kadar üşümüştüm ki kesinlikle yakında karnım ağrımaya başlayacaktı.

Annem refleksle, 'Ayakkabıların, Güz,' dedi fazla içeri girdiğimi gördüğünde.

Tamay dramatik girişler için doğmuş gibi ayakkabılarını fırlatıp önümden süzüldü. "Sanatçı, sarayına döndü," diye ilan etti boş eve. "Şampanya nerede? Konfeti nerede? Özel yastığı nerede bu kızın?"

"Ya aslında siparişleri vermiştik ama yetişmedi," dedi Sonat. Girdiği gibi evdeki tüm vazoları çıkarmaya koyulmuştu. Çiçekleri istifleyecek-tik ancak o halde bile zar zor sığacak gibi görünüyorlardı, "iyi misin?" diye fısıldadı kucağımdaki buketi alırken.

"İyiyim," dedim. "Evimdeyim ve ailemleyim." Sesim hâlâ bağırdığım için hafif çatallıydı ama burada önemi yoktu. Ardından iklim ve Karza da içeri geçti.

"Şimdi," diye başladı annem. Ona döndüğümde kapıda bir tek onun ve Akay'ın kaldığını fark ettim, ikisinin de suratında yaramaz bir gülümseme vardı. "Şimdi siz içerde kalıyorsunuz, biz Akay'la gidip sürprizini alıp geliyoruz."

Göz kırptım. "Alıp geliyor musunuz?"

Akay hem kendinden memnun hem de biraz mahcup bir ifadeyle sırıttı. Evet.

"Sürpriz başka bir yerde mi?" diye sordum.

"Komşuda," dedi annem, bu gayet normal bir şeymiş gibi.

“Neden kom-” dememe kalmadan ikisi çoktan kapıyı tekrardan aralayıp evden kaçtılar.

Bir süre ağzım açık kaldım. Sonra salona döndüm. Arkadaşlarım çoktan koltuklara yayılmıştı. “Peki,” dedim parmağımla herkesi teker teker işaret ederek. “Siz biliyor musunuz?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Sonat masumiyetle ellerini kaldırarak.

İklim koltuğa iyice gömülmüş, bacaklarını Karza’nın kucağına uzatmıştı. “Biz de bilmiyoruz,” dedi. Elinde kapıda dağıtılan programlardan biri vardı ve onu sallayıp kıvrıp duruyordu. Karza oynamaması için arada bir elini tutuyor, öpüyor, bıraktığında İklim aynı harekederine devam ediyordu.

Karza elini İklim’in bacaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirirken, “Belki bir pasta falandır,” dedi umut dolu bir sesle.

“Benim tahminim bile yok,” dedi başını Sonat’ın omzuna bırakan Tamay. “Uykum var.”

“Bu gece de kalın,” diye önerdim hemen.

Tamay derin bir iç çekti. “Bu gece de kalırsam bizimkiler epey laf eder bir tanem.”

İklim ve Karza, Tamay’ı başlarıyla onayladılar. “Aynı şekilde,” dedi İklim. “Annem beni ne kadar özlediğini hatırlatıp duruyor. Ayrıca Ton-ya da bizsiz kaldı.”

Karza sevimli bir gülümseme takındı. “Sürprizini beraber açarız. Sonra biraz daha oturur, kalkarız. Olur mu?”

Gözlerimi kıstım. “Pasta olmasını umuyorsun hâlâ değil mi?”

Karza yanıt olarak gülümsemesini ikiye katladı ve başıyla onayladı.

“Pasta olmasa bile dolapta tatlı var, ben sana getiririm,” dedi Sonat, Karza’nın omzuna hafifçe vurarak. “İstediğin tatlı olsun kardeşim.”

Tam o sırada kapı zili çaldı. Birbirimize, sonra kapıya, sonra yeniden birbirimize baktık.

Kapıya ilerlerken aynanın önünden geçtiğimde bana bakan kızı gördüm. Eşofmanları içinde, al al olmuş üşümüş yanakları, gereğinden

fazla ıslak gözleri... Bu gecelik Şeker Perisi görevinin sonuna gelmiş, kapı koluna uzanırken titreyen bir kız.

Kapıyı açtım. Annem ve Akay yüzlerinde artık tuhaf sayılabilecek bir gülümseme ile dikiliyorlardı. Onların da yanakları kızarmıştı soğuktan. Aralarında orta boy bir karton kutu vardı. Taşınma kutularına benziyordu ama yanlarına düzgün yuvarlak delikler açılmış, üstüne eski bir battaniye örtülmüştü.

k^{er}* geçelim,” dedi annem acele hareketlerle. “Haliya otur Güz.”

Tamam, şimdi korkmaya başlamıştım. Gecenin bir yarısı bomba mı imha edecektik?

Haliya oturup bağdaş kurdum ve Akay kutuyu önüme dikkatlice bıraktı. “Aç hadi.”

Herkes pürdikkat beni izliyordu. Ellerim bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Battaniye eski ve yumuşaktı, annemin kış akşamlarında ayaklarımız için koltuk kenarına koyduğu cinstendi. Kenarından kaldırdım.

içeride kruvasan gibi kıvrılmış minik bir kedi vardı. Küçücüktü... Simsiyahtı...

Başını kaldırdı ve o an bir gözünün üzerinden düzgün küçük ray gibi dikişler geçtiğini gördüm. Diğer gözü kocamandı ve şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

Kedi minik bir ses çıkardı, tam miyav değil de daha çok esniyor gibiydi. Patileri battaniyeyi yoğurdu, sırtını korkusuz bir yay gibi gerdi ve sonra öyle büyük esnedi ki bütün dişlerini gördüm.

“Anne,” dedim ve sonra hıçkırarak ağlamaya başladım. “Bizim mi?”

“Bizim,” dedi annem yanıma diz çöküp omzuma elini koyarak. “Geçen hafta sokak kenarında bulunmuş. Başına ne geldiğini bilmiyoruz, araba çarpmış olabilir. Hemen veterinerine götürülmüş. Tedavisini tamamlamasını bekledikten sonra kalıcı bir yuva aramaya başlamışlardı. Ben de gönüllü oldum gibi bir şey oldu.”

Ağzım açık kaldı. “Kalacak mı yani bizimle?”

Herkes bunun üzerine gülmeye başladı. “Evet, kızım.”

“Hep mi?”

“Kedi bizim artık. Senin. Bizimle kalacak. Bu evde,” diye teker teker açıkladı annem.

Akay’a bakırm. O güvenli, uzaktan izleyen bakışları yine gözlerin-deydi. “Sen ne kadar zamandır biliyordun?” diye kısık sesle sordum göz-yaşlarımı elimin tersiyle silerken.

Annem ondan önce cevap verdi. “Aslında kediyi bulup veterinerine götüren kişi Akay. Daha sonrasında günlerce beni ikna etmeye çalışan kişi de Akay.”

“İnanamıyorum size...”

Kutunun içine elimi uzattım. Kedi ciddi bir tavırla parmaklarımı kokladı, burnunu eklem yerlerime değdirdi. Bıyıkları gıdıkladı. Sonra bir anda hafifliğin verdiği cesaretle kucağıma, oradan da göğsüme tırmandı. Tırnakları eşofmanımın ve derimin içinden geçti. Acıtması gerekirdi. Belki de acıtıyordu ama hissetmiyordum. Onu şimdiden o kadar çok sevmiştim ki tüm bedenimi parçalasa yine umurumda olmazdı.

“Merhaba,” diye fısıldadım. “Merhaba, merhaba.”

Arkamda odada kalplerin eridiği sesler yükseldi. Sonat elini ağzına kapatmış ağlamadığını iddia ediyordu ama bunu yaparken can çekişiyor

gibi görünüyordu. Tamay çoktan yere çökmüş, dizlerini karnına çekmiş, ellerini çenesinin altında kenetlemişti. “Tam bir şapşal.”

“Çok küçük,” dedim çaresizce. Kedi beceriksizce kucağıma yerleşirken bileğime kafasını tosladı. Ardından hayatta kalmanın verdiği kibirle başını salladı. Dikişli gözü hafifçe seğirdi. Dikişler siyah tüylerinden görebildiğim kadarıyla epey düzgündü.

“Veteriner iyi görünüyor, dedi,” dedi Akay sakın bir sesle. “Bir hafta içinde tekrar kontrol edilecek. Komşunuz da biraz vakit geçirme şansına sahip olduğu için kucak delisi olduğunu söyledi.”

“Biri beni çimdiklesin,” dedim ciddi bir sesle ve herkes güldü. Bir yandan da ağlıyorduk tabii. Tuhaf bir gece oluyordu doğrusu. Vücudum hangi duyguyu nasıl boşaltacağına karar veremiyordu.

Annem her şeyi önceden planlayan kadın edasıyla koridordan tam takım başlangıç setini çıkardı: Minik bir kum kabı, bir torba kedi kumu, kürek, absürt birkaç tüylü oyuncak, iki mama kabı, yavru kedi maması, portakal gibi görünen bir battaniye ve bir tırmalama tahtası. Hep birlikte, sohbet ede ede her şeyi kurduk. Kedi o sırada bacaklarımıza tırmanmaya çalışıyor, pati atıyor, bizi izliyordu. Kucağıma geldiğinde öyle yüksek sesle mırıliyordu ki titreşimi kemiklerimde hissediyordum. Bu kadar küçük bir şeyin böyle gürleyebileceğini hiç düşünmezdim.

ilk birkaç gün sessiz bir köşesi olmalı,” dedi annem. “Kapıları çarpma, elektrik süpürgesi yok, çocuk korkmasın.”

O uyuyacak, dedim yan tarafına devrilmiş gibi yapıp aslında dengesini kaybettiğinde kucağıma alarak. “Ben de yirmi dört saat onu izleyeceğim.”

Adı ne olacak?” diye sordu İklim.

Aşağı baktım. O da bana baktı. Sağlıklı gözünü yavaşça kırpıyordu. Bir patisini bileğime koymuştu ve ağırlığını hissedemiyordum bile.

Dişsiz, dedi Sonat anında. “Çok yakışır.”

Hayır, dedim ama gülümsedim.

Tonya ile uyumlu bir şeyler olabilir,” diye önerdi İklim.

Zeytin, dedi annem ve hepimiz gözlerimizi devirdik.

Tamay şiddede başını iki yana salladı. “Yapma İpek teyze, Zeytin çok klişe. Senden beklemezdim.”

Bakmaya devam ettim. Onu doyamadan, bıkmadan, uzun uzun izledim. “Clara.”

Herkes bana döndü.

“Fındıkkıran’dan,” dedim.

“Bence çok yakışır,” dedi Akay saçlarımı okşayarak. “Harika bir fikir.” Kediye doğru eğilerek ona baktı. “Merhaba küçük Clara, adını sevdin mi?”

Clara ismini test etmek için yapılan bu gösteriyi tamamen görmezlikten gelerek Akay’ın alnında kıpırdanan küçük saç tutamını gözüne kestirdi ve bir pati savurdu.

Akay anında geri çekilip güldü. “Sevmiş bence.”

Sonra kucağımdan inerek başını az önce doldurduğumuz mama kabına gömdü, 1952’den beri yemek yememiş gibi mamasına saldırdı. Hepimiz tek işimiz buymuş gibi konuşmadan, kıpırdamadan onu izledik.

Gözlerimde uyku, evimde sevgi, ellerimde sağ kalmış ve mücadele etmeyi bilen bir savaşçı vardı bu gece.

“Evine hoş geldin, Clara.”

Bölüm 64

Dünyanın en yumuşak, en hafif, en huzurlu ağırlığıyla uyandım. Boynumun kenarına yerleşmiş, iyice sokulmuş bir yumak vardı. Dün gece olan bitenleri kafamda bir kere daha oynatarak kalbimin hızlanmasına izin verdim. Babamla yüzleşmiş, en büyük bale performansımın altından başarıyla kalkmış ve bir kedi annesi olmuşum.

Clara gece boyunca köprücük kemiğime bir kadife atkı gibi kıvrılmıştı. Arada bir devrilmiş, yatakta beni aramış, çenesini kulağımın altına sıkıştırmış, arka patilerinden birini ağzıma sokmuştu. Benimle beraber o da uyandı ve göğsüme çıkıp hafifçe gerindi.

Gözleri gözlerimle buluştuğunda, “Günaydın,” diye fısıldadım.

Kolumun kenarını iki kez yoğurdu, sonra yeniden yerleşti ve alnını çenemin altına bastırdı. O kadar kasıtlı bir gömülmeydi ki battaniyeme doğru gülmek zorunda kaldım. “Gıdıklıyorsun ama.”

Odam buz gibi bir kış sabahının solgun ışığını taşıyordu. Yaz günlerinin parlak ışıltısı gideli çok olmuştu tabii. Uzun gündüzler gecelere dönmüş, güneş daha geç çıkar olmuştu.

“Kendimle gurur duyuyorum, biliyor musun Clara?”

Bunları yüksek sesle söylemezdim. Arkadaşlarıma ya da aileme bu konular hakkında pek konuşmazdım. Ben hayatta olup biten iyi şeyleri konuşmayı severdim, kötülerini değil. Pozitif enerji saçmayı her zaman daha doğru bulduğum için negatifleri bir daha asla gün yüzüne çıkarmamak üzere gömerdim. Ancak Clara, farklıydı. Henüz hiçbir bağlam taşımıyordu ve anlattıklarımla fikirleri değişmeyecekti. Ona daha farklı bir Güz olabilirdim.

“Söylemem gereken her şeyi söyledim babama. Ya da o adama. Baba demek tuhaf geliyor. Sinmedim, kaçmadım, olayları büyütmedim. Bence olması gerektiği gibi bitti. Daha yıpratıcı bir süreç herkes için kötü olurdu.”

Clara'nın kuyruğu iki kez sallandı.

öfkenin altında başka bir şey vardı ve o başka şeyin rahatlama olduğunu düşünüyorum. Gitmesinden değil tam olarak ama gerçeği yüksek sesle söylemekten ve gerçeğin altımdaki zemini çekmemesinden dolayı rahatladığımı hissediyordum. Aynı zamanda hâlâ pisliğin teki olmasından da memnunum. Gerçekten pişman olduğu için değil de parasız ve ailesiz h¹ldiğ¹ için gelmiş olması onu son kez hayatımdan çıkarabilmem için yetti de arttı. Diğer türlü her zaman kafamda bir soru işareti olacaktı. Acaba bir şans daha versem ne yapar, diye düşünecektim. Gerçekten düzgün bir adam olup olamayacağını merak edecektim ama şimdi biraz olsun umurumda değil çünkü bunların cevabını aldım sayılır.”

Clara'nın mırıltısı derinleşti. Çenesinin altını hafifçe okşadım.

Akay da çok tatlıydı, biliyor musun?” dedim tavana bakıp gülümseyerek. “Sevgiyi çok seviyorum, aşkı, romantik hikâyeleri... Hiçbir zaman benim de o kitaplardaki gibi bir hikâyem olabileceğini düşünmemiştim. Aşkın ve sevginin farklı dilleri vardır. Her insan farklı bir şekilde gösterir sevgisini. Her insan başka bir şekilde anlatır kalbindekini. Kimisi bakışıyla, kimisi öpücükleriyle, kimisi de kelimelerle. Belki de güzelliği buradadır... Her seferinde yeni bir alfabe öğrenmek gerekir, her seferinde başka bir dili duyarsın.”

Sanırım benim için aşkın şekli tam da bu olabilirdi. Bedeninin benimkini düzenli olarak istemesi, kalabalık bir odada bile adımlarını bana göre ayarlaması, etrafı gözlemlemesi ve benim rahat olacağım şekilde düzenlemesi. En sıradan kelimeleri bile bana dokunacak kadar özenle seçmesi. Ona hoşlanmadığım hareketlerden bahsettiğimde pür-dikkat dinlemesi, bir daha asla tekrar etmemesi. Ellerinin dikkatli ve cesurun aynı anda var olabileceğini kanıtlaması, beni doğru düzeyde sahiplenmesi, sınırları aşmadan koruması...

Clara çeneme üç kez kafasını vurdu ve istekli bir miyavla ayağa kalktı. Tuvalete mi gitmesi gerekiyordu acaba? Aşağı inmeye çalışırken tökezleyip durmasına ve yorganın kıvrımlarında devrilmesine kahkaha attım. “Ne oldu, ne istiyorsun?”

Bir gürültülü miyavlama daha geldi.

Sonrasında anladım. “Dur, kokuyu alıyorsun değil mi?”

Clara bana bakıp tam bir, “Eee herhalde?” miyavı çıkardı.

“Pankek,” dedim. “Pankek kokusu alıyorum.”

Ayaklarımın üşümemesi için panduflarımı hemen giydim ve hol boyunca Clara yı kollarımda bir kraliçe gibi taşıdım. Mutfığa yaklaştıkça koku arttı. Ardından dağınık saçlı, yamuk tişörtlü, bir elinde spatula tutan Sonat’ı gördüm.

Biri büyük, biri küçük iki tavayı aynı anda ele geçirmişti ve çevir, kaydır, yenisini dök koreografisini sergiliyordu. Tezgâhta bir yanda bir pankek kulesi; öbür yanda hamur kâsesi duruyordu.

“Günaydın, şef,” dedim.

Başını yüzünde kocaman bir gülümseme ile kaldırdı. Clara boğazından minik bir ses çıkardı. Sonat’ın gülümsemesi anında eriyip saf bir hayranlığa dönüştü.

“Günaydın hanımefendiler,” dedi gözleri Clara’ya kilidenmiş halde tavasını terk ederek. “Bu nasıl bir tatlılık böyle sabah sabah?”

Üç adımda yanımıza geldi ve yüzünü Clara’nın tüylerine gömdü. Kafasını, yanağını, göbeğini öptü. Sonat gözlerini yanm saniye kapadı ve yavru kedinin kokusunu anestezi gibi içine çekti.

“Pankek yanıyor,” dedim hafifçe.

Bir çığlıkla geri sıçradı, pankeki çevirdi, kusursuzca tavaya indirdi. “Fazla fazla yaptım, bir şey olmaz.”

“Fark ettim,” dedim. Clara’yı tezgâha koyduğum havlunun üzerine yerleştirdim. İki adım attı, esnedi, havlunun üzerinde oturup bizi izlemeye koyuldu.

“Kahvemiz var mı?” diye sordum.

“Tabii ki,” dedi kahve presine başını sallayarak. “Dün gecedten sonra ihtiyacın olacağına emindim.”

Kendime en büyük kupayı seçtim ve doldurdum. Clara da bir anlık beklentiyle kupayı kokladı, sonra gözünü kocaman açarak dehşede geri çekildi.

“Acıktın değil mi?” diye sordu Sonat bir pankeki daha eklerken.

“Şu kuleyi tek seferde yiyebilirim,” dedim.

Hafifçe omzumu sıktı. “Peki nasıl hissediyorsun? Dün gece biraz olaylı bir geceydi.”

“Olaylı mı?” diyerek burnumdan küçümseyici bir nefes verdim. “Ne olaylısı canım, her günden farksızdı. Yalnızca yıllardır yüzümüze bakmayan babam para için geri döndü, bir kedim oldu ve hayatımın rolünü sergiledim, o kadar.”

Sonat, her günden farksızdt taklidime spatulayı sallayarak kıkırdadı. “D^{oğru} hayatının sitcom gibi olduğunu unutmuşum.

“Sitcom değil,” dedim ciddi bir sesle ve kupamdan koca bir yudum kahve içtim. “Daha çok romantik komedi.”

“Romantik komedilere bayılıyorum...”

Clara kupanın buharına doğru uzanıp tekrar hızla geri çekildiğinde ikimiz de güldük. Sonat başını iki yana salladı.

Ardından birkaç pankeki tabaklara dağıtırken bana şöyle bir baktı. Gözlerinde biraz endişe, biraz da şefkat vardı. “Yine de, sevgili romantik komedi başrolü, eğer başına gelenler bir noktada fazla gelmeye başlarsa ben buradayım. Konuşmak, kafa dağıtmak veya binlerini dövmemi istersen de...”

. Kafamı salladım. “Gerçekten iyiyim Sonat. Şaşırtıcı biliyorum ama harbiden iyiyim. Dün gece babamla ilgili öğrendiklerim... Garip şekilde hafifletici oldu. İlk geldiğinde kafamda koca bir soru işareti oluşmuştu. Acaba değişebilir mi? Acaba şans versem baba olabilir mi? Neyse ki dün bunun asla olamayacağını anladım. En azından bunu artık bilmek çok rahatlatıcı. O yüzden endişelenmene gerek yok.”

Sonat pankek tabaklarını masaya koydu, kendisine de bir kahve alarak karşıma oturdu. Çatala ilk lokmayı alırken gözlerini gözlerime dikti. “Güz’üm... Sen sahnede Şeker Perisi olabilir, yüzlerce kişiyi kendine hayran edebilirsin ama hâlâ benim küçük kız kardeşimsin. Endişelenmeyeceğim de ne yapacağım? Ayrıca verdiğin her kararda da arkan-dayım. Amerika’ya giderken aklım biraz arkada kalmıştı çünkü yalnız kalacağın fikri beni rahatsız ediyordu ama o yalnızlıkla o kadar iyi başa çıktın ki... Son zamanlarda gerçekten hem büyüdüğünü görüyorum hem de çok doğru kararlar verdiğini.”

Çatalı pankek yığınımaya daldırırken mırıldandım. “Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum.”

“Benim olmadığım zamanlar için de Clara var artık,” dedi kediyi işaret ederek. Clara tam o anda tezgâhtan atlamaya yeltenip tekrar geri yuvarlandı. İkimiz de kahkaha attık.

Kahvemden bir yudum daha aldım, önümdeki tabakta duran pan-keklerime baktım, üzerinde eriyen tereyağı ağır ağır kenarlara doğru akıyordu. Çatalımı batırarak küçük bir parçayı ağzıma götürdüm. Tatlılığı, kahvenin acısına karıştı ve ikisinin dengesi bu sabahı biraz daha benzersiz kıldı.

Kedimi izledim, mamasını yerken kuyruğunu yavaşça sallıyor, arada bir kulaklarını oynatıyordu. Ne geleceği düşündüm ne de dünün ağırlığını. Sadece o anda var oldum. Kış sabahı, kahvem, kardeşim, kahvaltım ve kedim.

Hayat çoğu zaman büyük anlarda değil, ertesi günün sabahında kendini belli eder. Gecenin parıltısı, alkışların coşkusu, zaferin duygusu elbette unutulmazdır ama asıl kıymet, sabahın huzurunda, sen düşünülerek demlenmiş bir fincan kahvede, beraber yapılan sade bir kahvaltıda gizlidir.

Büyük adımlar atmak önemlidir tabii ancak o adımların ardından yanımızda kimlerin kaldığını, kimlerle omuz omuza güne başladığımızı bilmek bambaşka bir rahatlıktır. Sonuçta hayatı taşıyan şey görkemli geceler değil, o gecelerin sabahında paylaşılan tatlı sohbetler ve anlamlı bakışlardır.

Bölüm 65

Aralığın ortasından başlayıp sonuna kadar nasıl geçip gittiğini düşündüğümde günlere ayrılmıyordu. Bir günde tüm bölümlerini izlediğim

bir dizi sezonu gibi hissettiriyordu. Şeker Perisi'nİ farklı şehirlerde defalarca sergiledim. Her hafta aynı hikayeyi tekrar yaşadım ve hiçbir seferinde aynı gelmedi.

iki haftalık yoğun ritmimi arkadaşlarım da öğrenmişti. Sabah provaları, stüdyo günleri, kancaların fısıltıyla kapanması, kurdelelerin sıkıca bağlanması, omurgama dik durmam gerektiğini hatırlatan taçlar. Saç spreyi! Çok fazla saç spreyi... Özür dilerim kıvrıcık saçlarım, özür dilerim ozon tabakası. Soyunma odasında Enzo'nun mırıldanmasını dinlerken tekrar yapmak... Ayak bileklerini saç kurutma makinesiyle otuz saniye ısıtmak...

Enzo'yla artık, gözlerim kapalıyken bile okuyabildiğim geliştirdiğimiz minik rutin. Sahneye çıkmadan hemen önce elimin dışına iki dokunuş. “Her şey yolunda, başaracağız,” anlamına geliyordu bu dokunuş. Birbirimize orada olduğumuzu hatırlatıyor, rahat ve güvende hissetmemizi söylüyorduk.

Kalabalık, insanı değiştiriyordu. O kadar kişiye bir kere Şeker Perisi olmak kolaydı, peki bunu her hafta sonu yapmak? Aynı kalabalığın karşısına her hafta sonu yeniden çıkmak, aynı coşkuyu, aynı kusursuzluğu sürdürmek bambaşka bir şeydi. Kalabalık, insanı yüceltirken aynı anda törpülüyor, rolü yaşamayı öğretiyor, kişinin kendini nasıl gördüğünü bile değiştiriyordu.

Bu süreç bana yorgunlukla tükenmişlik arasındaki farkı da öğretti. Yorgunluk, uzun bir provanın ardından kaslarının sızlanmasıydı ve eve geldiğinde sıcak bir duş, bir tabak yemek ve derin bir uyku ile silinirdi. Sabah olduğunda beden hâlâ biraz ağrılıydı ama ruhyürümeye hazırdı. Yorgunken kahkaha atabilirdin, sevdiklerinle sohbet edip yeniden enerji toplayabilirdin.

Tükenmişlik ise başka bir şeydir. Yalnızca bedenini değil, ruhunu da yorar. Ne kadar uyusan da dinlenmiş uyanamazsın, sabah yatağından kalkmak için sebep bulmakta zorlanırsın. Sevdiğin bir şarkıyı duyduğunda eskisi gibi gülümseyemez, çok beklediğin bir an geldiğinde bile heyecanlanamazsın. Tükenmişlikte kahve, kahve olmaktan çıkar ve yalnızca ayakta kalabilmek için içilen tatsız bir sıvıya dönüşür.

Yorgunluk bir gecede dağılır, tükenmişlik ise haftalara, aylara sarkar.

Yorgunlukta, “Biraz dinlenirsem geçer,” dersin; tükenmişlikte geçmeyecek korkusu için için büyür.

Yorgunken provaların ağırlığından şikâyet edersin; tükenmişken sahneye çıkıp çıkmamak bile bir anlam ifade etmez.

İnsan hayatında en ağır yük çoğu zaman taşıdığı sorumluluklar değil, o sorumlulukların ardında kalan boşluktur. Yorgunluk seni yere serer ama ayağa kalkma iradesini bırakır. Tükenmişlik ise ayağa kalksan bile neden kalktığını unutturur.

Bu farkı ayırt etmek, kendimizi tanımamızın, sorunların üzerinden gelmemizin ve kendimize yeniden şefkatle yaklaşmamızın başlangıcıdır.

Yorulduğunu kabul etmek, tükenmiş hissettiğini itiraf etmek, korkularını dile getirmek... Bunlar insanı küçültmez, bilakis ona daha derin bir direnç kazandırır. Kırılğanlığını saklayan kişi görünürde ayakta durur ama içten içe çatırdar. Kırılğanlığını kabul eden kişi ise tıpkı rüzgârda eğilen bir ağaç gibi esner, bükülür ama köklerini toprağa daha sağlam salar.

İnsan ancak kendi incinebilir yanlarını tanıdığında başkasının sevgisine, desteğine, dostluğuna kapı aralayabilir. Aksi takdirde sergilediği sahte sağlamlığın içinde boğulur.

Bir gün, İstanbul’daki performansımızın ikinci gününden çıktığımda oldukça kalın montlu ve beş, belki altı yaşlarında, yaşına özgü samimi cesareti olan küçük bir kız babasıyla beraber kapının yanında bekliyordu. Kız bir anda yanıma koşup bir defter ve kalem uzattı. “Ben de bale yapıyorum ve büyüyünce senin gibi balerin olmak istiyorum,” dedi.

“Gerçekten mi? Umarım benden kat kat daha iyi bir balerin olursun!” dedim ve defteri imzaladım.

Kocaman bir gülümseme yüzüne yayıldı. “Şimdiden şpagat açabiliyorum.”

“Müthişsin!”

Defteri ve kalemi aldığında eğilmemi işaret etti. Gözleri bir beni bir arkamda duran Akay'ı buldu. Sırıttı. Kulağımı kızın ağzına doğru yaklaştırdığımda hiç de fısıldamadan, “Çok yaklaşıyorsunuz,” dedi ve kıkırdayarak babasına koştu. Babası da kafasıyla bir selam verdikten sonra kızının elini sıkı sıkı tuttu. İki de yüzlerinde asla unutamayacağım gülümsemelerle yanımızdan ayrıldı.

O gece kaldığımız otelde Akay alnını benimkine dayayıp, “Gerçekten de çok yaklaşıyoruz, Kül Kedisi,” dedi.

Bunu sık sık söylemeye devam et,” dedim kollarımı boynuna dolayarak. Çevremdeki çiftlere baktığımda aralarında en fazla temas eden çift bizdik. Onların arasında ince bir mesafe vardı, bazen bakışlarıyla anlaşılan, birbirine dokunmadan da rahatça duran, varlıklarını bir arada hissettirmek için sürekli temasa gerek duymayan insanlardı.

Biz öyle değildik. Ellerimiz çözülse dakikalar içinde yeniden buluşuyordu. Omzum onunkine değmese kendimi eksik hissediyordum. Sanki birbirimize doyamıyor, birbirimizi görerek değil, dokunarak tamamlıyorduk. Onun teni benim nefesimle aynı ritmi tutuyordu, parmaklarımızın birleşmesi bir alışkanlıktan öte, neredeyse bir zorunluluktı.

Belki de bu aşkın en saf işaretiydi. Birbirine temas etmeden duramamak, sürekli yan yana olma ihtiyacı duymak... Bizim sevgimiz dokunuşların sıcaklığında büyüyordu. Sürekli birbirimize ihtiyacımız varmış, birbirimize dokunmazsak nefes alamayacakmışız gibi.

“Hoşuna mı gidiyor?” diye karşılık verdi. Sesi alçak ama kışkırtıcı bir tondaydı. Elini yanağıma kaydırды, parmakları şakaklarımdan boynuma doğru ilerlerken nefesim hızlandı.

“Akay...” dememe kalmadan dudakları dudaklarımı buldu, önce nazik, temkinli bir öpücük... Birkaç saniye içinde aramızdaki gerilim, ateşe döndü.

“Güz,” dedi nefes nefese dudaklarını çekip gözlerime bakarken, “seni her gördüğümde bütün dünyanın geri kalanı siliniyor.”

“Silinsin,” derken ellerim gömleğinin yakasına kenetlenmişti. “Bana sadece sen kal.”

Yorgunluğuma bu anlar iyi geliyordu.

Ankara’da sonunda kar yağdı. Havalar epey soğumuştı. Sokak köşelerinde kestane közlerinin çıtırtısı duyuluyor, dumanı kızarmış simit kokusuna karışıyordu. Gökyüzü erkenden karardı ve şehir bu erken karanlığı binlerce ışıkla telafî etmeye çalıştı. Tabelalar, lambalar, vitrinler... Kalelerin camları buğuyla kaplandı, içeride konuşmaların, kahkahaların ve bardakların sesi birbirine karıştı.

Müsait olduğum akşamlarda Akay’la ellerimizi birbirimizin kollarına, ceplerine sokarak yürüdük. Şehrin soğğundan kaçmak için değil, birbirimize daha yakın olmak için. Motorcu arkadaşları ile buluştuk, sohbet ettik. Vücudumuz değil, içimiz ısınsın diye.

Yılbaşından önceki son salı Enzo bana bir buket çiçek hediye etti ve beraber sergilediğimiz tüm performanslar için bir teşekkür olduğunu söyledi.

Son perşembe üç hocam da beni teker teker tebrik etti ve yolumun ne kadar açık ve uzun olduğundan bahsetti.

Son cumartesi sahne amiri kuliste bana sarıldığında içtenliği bir meslektaştan çok bir akrabanınki gibiydi. Bana kızını hatırlattığımı söyledi, onun için bir fotoğraf çekindi.

Son pazar herkes gidince sahnenin kenarına oturdum. Bütün ışıklar söndürölmüş, sahnenin uğultusu kesilmiş ve geriye yalnızca ahşabın kokusuyla salonun dipsiz karanlığı kalmıştı. Sinimi kulise, gözlerimi boş salonun karanlığına verdim. Bedenim yorgundu ama zihnim berraktı. Beş dakika boyunca hiçbir şey yapmadım. Ellerim kucağımda, nefesim göğsümde ağır ağır yükselip indi. Sadece nefes aldım ve teşekkür enim. Her hataya, her düşüşe, her yeniden denemeye... Dizlerimi saran bandajlara, ayakkabımın içindeki su toplamalarına, gecenin kör karanlığında tekrar edilen adımlara rağmen teşekkür ettim.

O an sahneyle aramda bir bağ kurulduğunu hissettim. Ben ona emek vermiştim, o da üzerimdeki ışığı eksik etmemişti. Ben ona yaralarımı bırakmıştım, o bana alkışları getirmişti.

Sahne yalnızca kabalıklarla değil, yalnız kalındığında da konuşurdu ve onu dinlemeyi bilen için doğru sessizlik en yüksek alkıştan dahi daha gürültülü yankılanırdı.

Bölüm 66

Karlı bir yılbaşıydı.

Sabahın ayazı yüzümüze çarpmış, ellerimiz telefon ekranları tarafından okunmayacak kadar soğumuştı. Kendi mahallemizde tutan kar her yeri bembeyaz battaniyeyle örtülmüş gibi gösteriyordu. Öğleden sonra Kızılay civarında buluşmak için sözleştik. Nefesimizle nemlenen atkılardan yüzümüz ıslanıyor, son anda ceplerimize tıktığımız eldivenler yardıma hazır bekliyordu. Soğuğun, kalabalığın ve şehir uğultusunun içinde yine de birbirimizi kolayca bulmuştuk.

Ankara, yılbaşı öncesinin o kendine özgü telaşını taşıyordu. İnsanlar dükkânlara girip çıkıyor, ellerinde poşetler, yüzlerinde yarım yamalak bir panikle koşuşturuyordu. Şehir herkesin aynı anda bir şeyleri tamamlamaya çalıştığı ama tam olarak neyi tamamladığını bilmediği o garip aceleye bürünmüştü. Yılın bitişiyle birlikte kendilerini ve birbirlerini affetmeye hazırlanan insanların taşıdığı bir umut da vardı havada. Yeni yıl, yeni başlangıç.

Sokaklar rengârenk yanıp sönen ışıklarla süslenmişti. Biz de bu kalabalığın ortasında onların telaşına kapılmamayı başararak yürüyorduk.

Sonat gözlerinin içini aydınlatan o çocuksu umutla, “Boza mı içsek?” diye sordu. Tek bir evet, bürün akşamı kurtarabilecekmiş gibi bakıyordu bize.

“Salep çekiyordu benim canım ya,” dedi Tamay kendinden emin bir edayla. Dudaklarının kıvrımında kararını tartışmaya kapalı kılan bir kararlılık vardı. İstiyorum ve istediğim şey olmazsa canım çok sıkılacak. Tehditkâr olduğu bile söylenebilirdi.

“Bol tarçınlı mı bebeğim?” diye sordu Sonat, sevgilisinin boynuna kolunu dolayarak.

Tamay başıyla onayladığında Karza lafa girdi. “Tarçınlı kurabiye de alalım eve geçerken.”

Ve kestane,” dedi İklim, cümlesini bitirirken bile kestaneçilerin olduğu tarafa yönelmişti. Onun için karar vermek, düşünmekten ziyade harekete geçmektir. Birkaç adımda peşinden bizi de sürükleyen o telaşlı enerjisiyle kalabalığın içine karıştı.

Hepsinden anneme de alalım!” Zaten yılbaşı öncesi Ankara akşamında dört ayrı tat arasında seçim yapmak imkânsızdı. Bozanın ekşi tatlı aroması, salebin yoğun sıcaklığı, ince kurabiyelerin çıtırtısı ve kestanenin dumanlı kokusu...

Kestaneci yüzü satır satır hikâyelerle dolu bir adamdı. Kaşlarının arasında yılların sabrı, göz kenarlarında kış akşamlarının hatırası vardı. Belki kırkuncı, belki ellinci yılını aynı köşede geçiriyordu. İnsanların yeni yıla merhaba deyişini izlemekten bıkmamış, hatta tatlı bulan biri gibi gülümsüyordu.

Bir grup fotoğrafı çekmek istedik ama fotoğraf çoğunlukla ağzımızdan çıkan buhardan ve gülmeden duramadığımız için birbirine dişlerini gösteren yüzlerden ibaretti. Görüntümüz dağınık, bulanıktı ama anın kendisi çok netti. Akay yanlış anda beni güldürmeyi başardı. Fotoğrafın ortasında, elimde yarı açılmış bir kestane, dudaklarımda kocaman bir kahkaha, gözlerimde ciddiyetten hiçbir pay kalmamış bir bakış vardı. Hayatı yaşayan birinin doğru anda yakalanmış bir anı...

“Şimdi nereye?” diye sordu İklim.

Akay ve benim eve gitmemiz gerekiyordu. Akşam için hazırlık yapmalıydık. Tamay ve İklim’in ailesi de gelecek, tüm herkes bizim evde yeni yıla girecekti. Sonat, yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorduğunda eline kralların fermanları uzunluğunda bir alışveriş listesi vermiştim. Yemek malzemeleri haricinde bolca süs, hediyelik eşyalar, evin yılbaşı ruhunu artırmama yardımcı olacak ışıklandırmalar da vardı listede.

Tüm yemekleri ben yapacaktım. Evet, ben. Her ne kadar bu konuda kötü olsam da çok özenmiştim. Taze yiyecekler ve birkaç yemek sitesinin yardımıyla işin altından kalkabileceğime inanıyordum.

“Biz eve geçelim, hazırlıklar uzun sürebilir,” dedim.

Tamay, bileğindeki koyu mor rengi akıllı saatini kazağını sıyırarak kontrol etti. “Ne hazırlayacaksınız bu kadar uzun sürecek, destek ister misiniz?” Aynı anda Sonat’ı koluyla dürtüyordu.

“Hayır, hayır. Her şeyi ben yapmak istiyorum, ilk defa bu kadar kalabalık bir misafir grubu ağırlayacağız evde. Hem aileler uzun zaman

sonra ilk defa bir araya gelecek, her şey kusursuz olmalı,” dedim heyecanla.

iklim, beni çoktan onaylamıştı. Tamay’ın rahatlığının tam zıddına sahip olduğundan bu kadar erkenden hazırlık yapmaya başlamamı yadırgamamıştı. Hatta geciktiğimi bile düşünüyor olabilirdi...

Akay la herkesle kısaca vedalaştıktan sonra eve döndük.

Eve adım attığımız anda, bambaşka bir Güz’e dönüştüğümü söyleyebilirdim. Koşarak odama geçip kalın çoraplarımı ve tozpembesi eşofmanımı giydim. Hemen üstüme beyaz boğazlı dar bir kazak geçirip saçlarımı tepeden dağınık bir topuz yaptım. Perçemlerim önüme gelmesin ve yemeklere dökülmesin diye tavşan kulaklı tacımı saçıma bastırarak başımdan geriye iyice ittim. Geyikli panduflarımı da giydiğimde oldukça tatlı görünen ciddi bir şef olduğuma emindim. Yatağında öğlen uykusuna dalmış olan Clara’yı burnundan öptüğüm gibi odamdan çıktım.

Yüzümde otuz iki diş gülümsemeyle aşağı geri indiğimde Akay’ın montunu daha yeni astığını gördüm. Ne kadar da hızlı hareket etmişim, diye düşündüm.

Fakat ne yapabilirdim ki, çok heyecanlı ve hevesliydim.

“Ne çabuk giyindin? Ayrıca inanılmaz tatlı görünüyorsun Güz. Nasıl odaklanacağım ben?”

Akay, gözlerini üzerimden çekmeden şifonyerden bizde sık sık kaldığı zamanlardan kalan siyah eşofmanını aldı.

Listemiz belliydi. Kanepe gibi elde yenilenebilecek birkaç atıştırmalık yapacaktık. Masayı dolduracak pek çok meze, iki kocaman kâse salata, bolca meyve tabağı, annemin tarifinden havuçlu tarçınlı kek, tar-çınlı kurabiye ve tabii ki, iç pilavlı hindi vardı menüde. İç pilavlı hindi konusunda kendime hiç güvenmiyor olsam da denemeye değerdi.

Akay’la tüm malzemeleri yıkayarak ve ilk önce neyi hazırlayacağımızı belirleyerek işe başladık. Kronolojinin mutfaktaki en önemli şey olduğunu söylerdi annem. Neyi, ne zaman yapacağımız, nasıl yapacağımız kadar önemliymiş. Elimden geldiğince onun bu öğüdüne uymaya çalışarak bir plan hazırladım. Akay’a yönergeler sıralarken onun gözlerindeki parıltı ve dudaklarındaki içten gülümseme kendime olan güvenimi tazeliyordu.

Gerçekten sizi seven kişi sizi üç kez âşık edermiş: Biri kendisine, sonra kendinize, en son da hayata. Akay’la bunu çok daha iyi anladım.

Limonlu suyun içine koyacağımız havuç ve salatalıkları doğrarken telefonda Akay’la ortak çalma listemiz çalışıyordu. Bir onun eklediği bir şarkı geliyordu, bir benim. Birbirimize daha çok bağlanmamızı sağlayacak hiçbir şansı kaçırmak istemiyorduk ikimiz de. Böyle bir çalma listesi yapabileceğimizi öğrendiğimde hemen Akay’a anlatmıştım.

“Karza’nın ailesi neden gelmiyor? Çocukluktan tanıştığınızı sanıyordum?” diye sordu Akay, özenle salatalığı ince uzun şekilde dörde kesmeye çalışıyordu.

“Önceden planları varmış, o yüzden gelemediler. İklim’le olduğumuz kadar yakın değildik Karza ve ailesiyle.” dedim, aynı uğraşı havuç kesmeye çalışırken ben de veriyordum.

“Karza’nın tadı kaçır mı peki gelemedikleri için?”

“Pek sanmıyorum, araları çok iyi sayılmaz. Gelmediklerine sevinmiş bile olabilir.”

Akay anladığını ifade ederek başını salladı.

“Ailesiyle arası iyi olmayan kişilerden bahsetmişken, siz nasılsınız Akay?” Biraz çekinerek sormuştum bu soruyu. Daha önce üstü kapalı birkaç kere konuşmuştuk bunları ama daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum.

“Bu konuları konuşmak istemiyorum güzelim, sonra konuşsak olur mu?”

Kaç sonra olduğunu saymayı bırakalı çok olmuştu.

“Üstüne gidiyor gibi olacağım, çok üzgünüm ama biraz açılсан sen de daha iyi hissedersin gibi geliyor. Hiç yorum yapmam istersen, yalnızca dinlerim, sadece biraz içini dök. Bu konulan konuştuğun kimsenin olmaması çok yorucudur diye tahmin ediyorum. Benim için hem sen varsın hem kızlar hem annem hem Sonat. Senin için de ben varım fakat bana izin vermiyorsun. Olayı kendime çevirmek değil niyetim ama her şeyle tek başına savaşmak zorunda değilsin Akay.”

Bu kadar net bir şekilde konuya dalmayı planlamamıştım, harta söylediklerime kendim de şaşırdım fakat sanırım, aylardır içimi huzursuz eden bu konu artık konuşulmalıydı. Yeni yıl, yeni başlangıçlar demekti ve bu eski konuyu yeni yıla taşımak istemiyordum.

Akay, elindeki bıçağı kesme tahtasına bırakıp ellerini muslukta yıkadı. Kaşları çatılmış, gülümsemesinin ardındaki huzursuzluk yüzüne vurmuştu. Elini tezgâha dayayıp bana doğru döndü.

“Sorun şu ki Güz, ailemle hiç iyi değiliz. Bunları sana pek anlatmıyorum çünkü üzerine alınabileceğin birtakım şeyler var.”

“Ne gibi şeyler?”

“Seninle olmam gibi şeyler. Ama işte, konu sen değilsin. Sen değil başka birisi de olsa, ona da saldıracaklardı. Seninle yurtdışına gitmemiz, kafede çalışmayı bırakıp yeni bir kariyer planı yapmamış olmam gibi şeyler babamları çok huzursuz ediyor.”

Derin bir nefes aldı. Sesi sonlara doğru boğuklaşmaya başlamıştı. Onu hiç bu kadar sert ve duvar örmüş bir şekilde görmemiştim. Tezgâhta duran elinin üzerine elimi koyup başparmağımla okşamaya başladım.

“Öyle işte yani, böyle bir günde konuşmak için çok iç açıcı konular değiller.”

Hareket etmeye yeltenirken elinin üzerindeki elimi bastırdım. “Tam olarak bunları konuşmalıyız. Bana her şeyi anlatmamanı anlayabiliyorum. Bunun

için de seni zorlayacak değilim. Sana şunu sormak istiyorum, sen ne yapmak istiyorsun? Mesela bu yıldan bahset bana biraz. Var mı planların, hayallerin, isteklerin?”

Akay’ın huzursuzluğu elimin altında yumruk olan elinden anlaşılıyordu. Onun için konuşması oldukça zor konular hakkında sorular soruyordum. Belki de kendi kendisine bile düşünemediği, kendisini hep zincirlediği konulardı bunlar. Fakat o zincirleri kırmak, zihnini özgürleştirmek için elimden ne gelirse yapmaya hazırdım. Onun mutluluğu, benim mutluluğumdur.

“Beni biliyorsun Güz, hep dünyayı gezmek istedim ama...”

“Aması yok, gezeceksin Akay.” Emin bakışlarımla gözlerimi gözlerine kenetlemiştim. O ise şaşkın ve kafası karışmış şekilde kafasını eğmişti.

“Param az ama kafeden biriktirdiğim var biraz. Vize masraflarından bahsetmiyorum bile. Belki amcam destekler ama ondan böyle bir şey istemek istemiyorum. İtalya biletlerini ve konaklamayı karşıladığı için babamla araları açıldı zaten.”

“Bir yolunu buluruz. Kimler kimler geziyor, Fo«7w Ay’dan bir sürü video izleriz. En ucuz gezme planlarını yaparız, rotalar araştırırız. Vizesiz ülkelere gidersin ilk. Şu an gezmekle ilgili pek bir şey bilmediğimiz için her şey daha imkânsız geliyor. İyi bir araştırma ve bolca bilgiyle her şey daha kolay olur, uzak yerler yakınlaşır.”

Diğer elimi yanağına götürüp yüzünü okşadım. “Güven bana.”

Elimi usulca öptü. “İyi ama sen daha buradasın. Gidersem aylarca birlikte olamayacağız.”

Doğruydur, alttan kalan bir dersim daha olduğundan bu sene de Ankara’da olmak zorundaydım. “Önemli değil sevgilim. Artık kadroya girdim biliyorsun, bale gösterileri de Fındıkkırandan ibaret değil. Yoğunluğum devam edecek. Sen de o sırada hayalini yaşar, tek başına gezersin. Yazın da gelirsin yanıma. Belki sonra gezdiğin yerleri birlikte de gezeriz. Beni en iyi restoranlara, parkalara, müzelere ve mağazalara götüreceğine eminim.”

Narince tuttuğu elimi tekrardan öptü. “Hem ayrı olmayacağız ki; her gün sohbet edeceğiz, görüntülü konuşacağız. Her gittiğin yerden fotoğraflar çekip atacaksın, ben de kaçırdığın gösterilerimin kayıtlarını alıp sana atacağım. Sen, ben hayallerimi gerçekleştirebileyim diye hep yanı başımda oldun. Şimdi izin ver ben de aynısını senin için yapayım. Yanı başında değil de telefon başında olmam gerekiyorsa varsın öyle olsun.”

Dudaklarına küçük, sıcacık bir öpücük bıraktım. “Söz ver, yılbaşından sonra araştırmalara başlayacağız. Kaytarmak yok.”

Hafif nemlenen gözleri parıldıyordu. Her daim flörtöz cümleler bulabilen, her durumda iltifat etmeyi başaran tatlı dili tutulmuştu sanki. Akay’ı kelimesiz bırakacağımı hiç düşünmezdim. Demek ki daha çok desteklenmeye ihtiyacı var Güz, daha fazla moral konuşması yapıp özgüvenini artırmalısın, diye zihnime not aldım.

“Söz veriyorum, Kül Kedisi.”

Ardından alnıma kondurduğu anlamlı bir öpücükle sözünü mühürledi.

Bölüm 67

Saat altıya doğru Akay'la sanki uçağı kaçıracaktınız gibi bir panikle etrafı toparlamaya çalışıyorduk. Tüm yemekler hazır bir şekilde, büyük titizlikle düzenlediğimiz capcanlı yeni yıl masasında sergileniyordu. Kek ve kurabiyeler için bir sehpa çıkarmış, mumlarla tatlıların çevresini

süslemiştim. Yeni ışıkları usta bir mimar edasıyla salonun belli noktalarına asılması için Akay'ı epey bir uğraştırmıştım.

Sonuç mükemmeldi.

Fakat her şey bittiğinde hesap etmediğimiz bir durumla karşı karşıya geldik: Etrafı hiç ama hiç toparlamamıştık. Mutfak tezgâhı sebze kabukları, açılmış paketler, dökülmüş yemek kırıntılarıyla doluydu. Lavaboda tepeleme bulaşıklar ha devrildi ha devrilecekti. Yeni ışıklar ve süslerin ambalajları yerlerde sürünüyordu. Sıralamaya elimden geldiğince önem vermiştim ama işte, bir tek ona odaklanınca denklemin en önemli kısmını unutuvermiştim. Biz etrafı toparlayalım diye canımız çıkarken kapıdan anahtar şıkırdamaları duyuldu.

“Akay, eğer annem geldiyse kaçmamız gerekecek yoksa... Yoksa ne olur hayal bile edemiyorum.”

Akay, elinde bulaşık fırçası ve kafasında benim tavşan kulaklı tacımla alelacele bulaşıkların kabasını alıp bulaşık makinesine yerleştirirken panikten rengi solmuş yüzüyle benden tarafa baktı.

“O kafadaki ne, ne ara ben çıkardım da sen taktın?” derken gülmekten karnıma bir ağrı girmeye başlamıştı.

Dizlerimin üzerine çöküp kaderime razı geldim. Büyük bir azar beni bekliyordu ve sevgilimin kafasındaki tavşan tacına kahkahalar atarak son saniyelerimi huzurlu geçirecektim. Kapı aralandığında çoktan kendimi açıklamaya başlamıştım bile ama kapıdan girenleri görünce sevinçten havaya uçtum.

önden içeri giren Tamay, etrafı hayranlıkla süzüyordu. “Güz, bebeğim, her şey müthiş görünüyor!”

“Filmlerdeki gibi bir yemek sofrası olmuş, ellerinize sağlık. Güz, o mutfak ne öyle?” Tabii ki mutfağın bu halini fark eden İklim'di. Çabucak montunu çıkardı ve Karza'ya fırlatıp Akay'a yardıma geldi.

Karza montları asıp kapının önündeki çöpleri alırken laf atmayı ihmal etmemişti tabii ki. “Güz, yemekler çok iyi görünüyor. Doğruyu söyle, marketten falan almadınız değil mi?”

Sonatsa çoktan atıştırmalık niyetine koyduğum cips tabağını mideye indirmeye başlamıştı.

“Sonat... İki dakika ağzın dursa da dağınıklığı toplamaya yardım etsen. Annem burayı bu halde görürse kan çıkacak,” dedim usulca ona bir adım atarak.

Sonat, ağzı tıkabasa doluyken işin ciddiyetini anlayıp gülümsedi ve işe koyuldu.

“Ben de size müzik seçeyim.” Tamay, telefonunu çıkarıp bize en klişesinden bir aksiyon müziği açtı. İhtiyacımız olan motivasyon tam olarak da buydu.

On dakika sonra her yer bal dök yala haline gelmişti.

“İyi ki geldiniz yoksa halledemezdik,” dedi Akay, alnındaki terleri tişörtüne silerken.

“Hadi o zaman şimdi de biz hazırlanalım.”

Kızlarla yukarı çıktık, erkekler mutfak masasında sohbete başlamışlardı bile.

Tamay ve İklim bu akşam için giyecekleri kıyafetlerini yanlarında getirmişti.

İklim, odama girer girmez yatağın üzerinde uykusundan yavaş yavaş uyanmakta olan Clarayı kucağına alıp sandalyeye oturdu. “Oy sen ne kadar tatlı, küçük, minnoş, sevimli, bal küpü bir kedisin. Yiyeceğim seni.”

Tamay’la birbirimize şüpheyile baktık. “Gerçekten yiyebilir, farkın-dasın değil mi?”

İklim de eskiden daha nadir, şimdiyse sıklıkla gördüğüm huzurlu ve eğlenceli gülümsemesiyle cevap verdi. “Ben çok acıktım ya.”

Sonra çok şaşırdığım bir şey yaşandı. Tamay, Clara’nın başını okşadıktan sonra İklim’in de saçını okşayıp kafasından öptü. Fiziksel temas

sevmeyen Tamay’ın bize sarıldığı olurdu. Mesela aylarca buluşmamızsak ve farklı ülkelerde yaşıyorsak. Böyle bir sevgi göstergesi bizim için oldukça yeniydi. İklim’le aynı şaşkın bakışlarla Tamay’a baktık.

Ne var ya?’ Kollarını göğsünün önünde buluşturmuştu. Hızla nefes alıp verdi. Sonat yapınca çok mutlu oluyorum, size de yapasım geldi. Olamaz mı?’”

Olabilirdi tabii ki, sevmeyi ve sevilmeyi öğrenen bir tanecik arkadaşımın bir bahar çiçeği gibi açıldığını görmek beni çok mutlu ediyordu. Hani bana? Ben de öpücük istiyorum,” dedim sabırsız küçük kardeş gibi.

içimden gelince bebeğim, zamanı gelince neden olmasın?’” Tamay, kurnaz gülümsemesini takınıp göz kırparken otomatik ayarlarına geri dönmüş gibi görünebilirdi ama ben biliyordum, bazı şeyler bir daha değişmemek üzere güzelleşmişti içinde.

Sırayla üstlerimizi değiştirdik. İklim lacivert, simli boğazlı kazağının altına beyaz pileli bir etek giyinmiş, tenrengi külotlu çorap ve gümüş takılarla kombinini tamamlamıştı. Tamaysa iddialılığını aileler arasındaki bir ev partisinde bile bırakmıyordu. Straplez, kırmızı kadifeden dar etekli, mini bir elbise giyinmişti. Siyah ince külotlu çorapları ve sade takılarıyla hazırды. Ben de beyaz kalın kumaştan kare yakalı, İspanyol kollu, tatlı bir elbise giyinmiştim. Beyaz kar taneli desenli külotlu çoraplarım ve beyaz küpelerimle kombinimi tamamlamıştım.

Tamay haricinde ben ve İklim’in makyajları oldukça sadeydi.

“Çok güzel olduk, bizimkilerin dibi düşecek.”

Tamay makyaj sabitleyicisini sıkarken İklim mahcup bir ifadeyle gülümsemesini elliyle kapadı.

“Ben de çok güzel hissediyorum ya sayenizde. İyi ki buradasınız. Bir insanın bu kadar güzel arkadaşlarının olması harbinden güzel hissettiriyor.”

Kızlarla grup sarılması yapmak için kollarımı açtığımda bir refleks gibi ikisi de hemen geldi.

Sıkıca sarıldık ve ayrılmadan önce Tamay, başımın üstüne küçük bir öpücük kondurdu.

Merdivenlerden inerken Sonat’ın ıslık sesi evde yankılanıyordu.

“Buz Perisi piste çıktı!”

“Ateş Tanesi sahalara indi!”

Karza ve Sonat tezahürat yapıp alkış tutarken Akay, gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Yanına vardığımda elimden tuttu. “Çok güzel olmuşsun, Kül Kedisi.”

Hızlanan kalbimi hissetmiş gibi gülümsemesi büyüdü. Kızlar mutfağa doğru yürümeye başlayınca ben de onlara katıldım, arkama dönüp Akay’a gülümsemeyi ihmal etmedim.

“Anne, nasıl olmuş?”

“Canım benim, bayıldım. Her şey harika görünüyor.”

Tamay, annemin elinden tutup onu bir tur çevirdi. “Sen de harika görünüyorsun İpek teyzeciğim.”

Annem, Tamay’ın bu açıksözlülüğüne ve özgüvenli tavırlarına bayılırdı. “Siz hazırlanırken ben de hazırlanayım dedim. Misafirlerimiz birazdan gelmeye başlar. Sizinkileri epeydir görmedim Tamay.”

“Ben de pek görmüyorum İpek teyzeciğim, birlikte göreceğiz.”

“Ama deme öyle, bugün için çok heyecanlılardı. Annen davet ettiğimizde çok mutlu oldu, sen umutsuzdun halbuki. Önyargılı olmamak lazım canımın

ıçı.”

Tamay, anne ve babası onu şaşırttığı için oldukça mutluydu. Bu her halinden belli oluyordu. Hiçbirimiz ailesiyle ergenliğimizde olduğumuz gibi değildik. Çok şey değişmişti, en çok da biz değişmiştik. Büyüdükçe anne ve babalarımızın mükemmel olmadığını, onların da sadece bir hayat yaşadığını, doğruları kadar yanlışlarının da olduğunu fark etmiştik. Bu farkındalık, ailemizle aramızda olan buzları eritmiş, duvarları yıkmıştı.

“İklim, sizin de yarışmalara az kaldı. Çok heyecanlıyız. Özellikle annenle baban. Bugün baban da geliyor, biliyorsun değil mi?”

İklim’in gözlerindeki parıltı mutfağı aydınlatıyordu âdeta. Bu süreçte en çok babasını özlemişti. Rusya’daki spor kampında pek ziyarete sıcak bakılmadığından yalnızca annesi yanına gitmişti. Boşanmış olmaları da uzlaşmaları zorlaştırdığından böyle bir yol izlenmişti.

Birkaç dakika sonra ilk misafirimiz geldi. Elinde kocaman bir gül demetiyle Kerem amca kapının önündeydi. Annem klasik romantizm seven bir kadındı. Belki bizim için gül çok klişeydi ama onu çok mutlu etmişti. Kerem amca ilk Sonafla selâmlaştı.

“Sizi tanıdığımı çok mutlu oldum, annem sizden çok bahsetti,” dedi sakın bir ses tonuyla.

İçeriden annemin seslenişleri bu garip hissettiren anı bozmuştu. Kerem amca, annemin yanına mutfağı gittiğinde Sonat’la konuştuk.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Bilmem ki, kötü hissetmiyorum ama. Annem mutlu olsun yeter, umarım bu sefer onu hak eden birisini bulmuştur.”

İçimden bir ses öyle yaptığını söylüyor.”

Salonda oturup sohbet ederken ikinci misafirlerimiz de geldi. Birbirlerine olan düşkünlükleriyle ve kendilerine has tarzlarıyla bana hep Addams Family de\<d Mortica ile Gommez’i hatırlatan, Tamay’ın anne ve babası

elleri kolları dolu bir şekilde içeri girdi. Onlar bir yere girdiğinde geldikleri daima belli olurdu. Yüksek sesli konuşmalarıyla, içten iltifatları ve getirdikleri hediyelerle herkesçe fark edilirdi. Tamay'ın onlara ne kadar benzediğini bazen unutuyordum, tabii onların daha az güler yüzlü haliydi.

“ipek, iyi ki çağırdın. Görüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu.”

“Hoş geldiniz, ne çok şey getirmişsiniz. Hiç gerek yoktu, zahmet etmeseydiniz.”

Tamay'ın babası çoktan Kerem amcayla tanışmış ve ayaküstü sohbete başlamıştı. Selamlaşmalar bitince atıştırmalık sehпасının yanına geçtik.

“İlk önce bizimkiler gelir sanıyorduk ama anneler bugün seni daha çok şaşırtmaya söz vermiş gibi,” dedi İklim.

Tamay suyundan bir yudum alırken gülümsüyordu. Bir şey demedi ama biz ne kadar mutlu olduğunu biliyorduk.

En son da Derya teyze ve İklim'in babası geldi. Ekip tamamdı. Sofraya oturmadan önce herkes yılların hasretini gideriyordu. Evimizi ilk defa bu kadar canlı ve kalabalık görüyordum. Yüreğimdeki sıcaklık tüm bedenime yayılmış, yanaklarımı pembeleştirmişti.

Sofraya oturmadan önce hediyeler verildi. Tamay'ın babası, tüm erkeklere birer puro seti almıştı. Sonat'a ayrıca en kalitelisinden bir saat de almış, hediyeyi verirken kulağına birkaç kelime fısıldamıştı. Sonat'ı azıcık tanıyorsam yüzünün aldığı ifadeden ne kadar gururlu ve mutlu olduğunu söyleyebilirdim. Tamay'lar geleneksel bir aile olsalardı Sonat çoktan ailesine, “Anne, baba,” demeye başlardı.

Tamay'ın annesi de tüm kadınlara güneş gözlüğü almıştı. Benimkisi açık renkli ve hafif desenliydi, saçlarımın alacalığına tam uyuyordu.

İklim'inki daha sportif, Tamay'inkiyse kıpkırmızı ve iddialı bir güneş gözlüğüydü. Ek olarak kendisine ve annelerimize birbirleriyle uyumlu küçük omuz çantaları almıştı.

Biz herkese küçük cüzdanlar almış, İklim in ailesi de hepimizin yaptığı sporlara özel anahtarlıklar almış ve kadınlara fular, erkeklere de kemer hediye etmişlerdi.

Hepimizin karnı guruldamaya başladığında sofraya oturduk. Kahkahalar havada uçuşuyor, konu konuyu açıyordu. Bazen yetişkinler kendi aralarında konuşurken biz gençler farklı bir konuda sohbet ediyorduk. Kimi zaman masa ikiye, bazen üçe bölünüyor ama hep tekrar ortak bir konuda birleşiyordu.

“Hindi harika olmuş Güz, ellerine sağlık.” Derya teyzeden iltifat almak başka birinden iltifat almaya benzemiyordu. Onun ketum kişiliği çocukluğumun pek çok anısını oluşturuyordu.

Tam o esnada İklim önündeki su bardağına çarpıp devirdi. Sonat, Tamay, ben ve Karza anında gerilmiştik. Bir İklim’e, bir Derya teyzeye baktık. İklim’in küçük hatalardan ötürü azarlandığına hepimiz çok kez şahit olmuştuk.

Akay ise olanlardan bihaber hindiyle pilavı eşit şekilde çatalına alıp yemekle meşguldü. Fakat beklediğimiz gibi bir şey olmadı, Derya teyze oldukça sakın bir şekilde İklim’e bakıp gülümsedi ve sohbetine devam etti, iklim de bardağı kaldırdı ve bize döndü. Dikenli tellerden bulutların üzerine bırakılmış gibiydik. Fark ettim ki İklim’in annesiyle arasındaki bağ da yıllar geçtikçe derinleşmiş ve güçlenmişti.

Bulaşıkları toparlamak için mutfağa giderken Derya teyze ile annemin konuşmasına kulak misafir oldum.

“İpek, ben Kerem’i çok beğendim. Umarım mutluluğunuz daim olur. Darısı benim başıma.”

“Ay Derya çok âlemsin, teşekkür ederiz.”

O sırada kalan hindinin üzerini sarmakla uğraşan Tamay’ın annesi sohbe dahil oldu. “Çok özlemişim sizi kızlar ya. İpek sana şey soracaktım, Tamay kedi aldığınızı söylemişti. Hiç görünmüyor ortalıkta.

Sohbetlerini bölmek içimden gelmediğinden elimde kirli tabaklarla mutfak eşiğinde dikiliyordum. Yanıma iklim geldi ve elini omzuma koydu. Hemen sonra Tamay da yanımıza yaklaştı.

“Yaşlanınca biz de böyle olur muyuz?” diye sordum.

Umarım, umarım oluruz.” İklim derin bir nefes almış ve başını omzuma dayamıştı.

Biz daha sık buluşacağız ama onun haricinde evet, bence oluruz.”

Yeni yıla girerken dileyeceğim dilek tam olarak buydu. Dostlarımla birbirimizin hayatının her aşamasına şahit olabilecek kadar huzurla ve sağlıklı yaşlanmak.

Yeni yılı kutladıktan sonra aileler izin isteyip evlerine dağılmıştı. Gençler olarak biz, bizim evde kalıp geceye devam etmek istemiştik ama anne babalar gidince hepimiz uyumak için yer beğenmeye başladık.

Saat ikiyi gösterdiğinde Sonat çoktan halının üstünde uyuyakalmıştı çünkü Clara da göğsüne tünediği için kalkamamıştı. O görüntüyü izlerken gülümsemekten kendimi alamadım. Telefonumu usulca çıkarıp fotoğrafını çektim. Herkes iyice yerleştikten sonra kapı eşiğinde durup baktım: Sevdığım insanlar, hiçbir şey yapmadan, yalnızca var olarak yeni yılı gerçek kılıyorlardı. Yalnızca İklim uyanıktı.

“Sıcak süt mü içsek?”

“İçelim.”

Bunu gizli bir el sıkışması yapar gibi söyledik ve salondaki nefeslerin arasından sessizce mutfağa geçtik. Tavan lambasını açmak yerine her şeyi balrengine boyayan küçük aspiratör lambasını yaktım. İklim süt ısıtmak için kullandığımız tencereyi tek seferde bulup en küçük ocağa koydu. O süte uzandı, ben bala uzandım, o iki kupa çıkardı, ben de tarçını.

“Şu kokuya bir bak,” dedim tarçın kavanozunu uzatarak.

“Dünyanın en güzel kokusu olabilir.”

Sütümüz usul usul ısındı. Kupalarımıza aldıktan sonra istediğimiz kıvama gelene kadar balı karıştırdım. Dirseklerimizi tezgâha dayayıp aynı anda üfledik ve güldük. İlk yudum inanılmaz lezzetliydi.

“Güz,” dedi İklim bana doğru dönerek. “Sen dilek dilemedin. Akışına bırakmayı tercih ettin ama benim bir dileğim var.”

O söylemeden ne olduğunu anlamıştım bile. “Biliyorum,” diyerek eline uzandım. “Hepimiz o adımı attık, şimdi sıra sizde.”

Bana, gözlerime uzun uzun bakıp onunkini tutan elimi sıktı. Dudaklarını hafifçe kemirdiğinde elini çekerek onu durdurdum. O da güldü.

“Endişe erme, başaracaksınız.”

Durdu, başını salladı. “Başaracağız.”

Bölüm 68

Sonra şubat oldu ve pasaportumun bir kere daha çekmecedten çıkması gereken gün geldi.

Akay’la baş başa çıktığımız ilk yurtdışı gezisi olacaktı bu. Havaalanının her zamanki rutinini yerine getirecek, güvenliklerden geçecek, valizlerimizi teslim edecek, uçağımızı bekleyecektik. Kahvemizi içerken kapımızda bekleyecek, ara sıra el ele tutuşup ara sıra bakışarak ne kadar heyecanlı olduğumuzdan bahsedecektik. Ardından uçağımızın kalkış saati gelecekti. Usul usul sıraya girecek, bir kere daha biletlerimizi kontrol ettirdikten sonra sonunda koltuklarımızla kavuşacaktık. Yastıklarımız ve kapüşonlularımızla iyice yerleşecek, üç saatlik bir uçuşa hazır hale gelecektik. Akay beni dinlendirmek istediği zaman yüksek sesle kitabımı okuyacaktı. Bir şeyler atıştıracaktık, servis sırasında Akay beni uyandıracaktı ve kendimizi bir anda masmavi bir gökyüzünden inerken, Milano’da bulacaktık.

Rüya gibi geçen bir uçuştan sonra bunu başardık. Taksi bizi hem tanıdık hem büsbütün yeni görünen bir şehrin içinden otelimize götürdü. Tramvay hatları defterlerimdeki karalamalar gibi kesişiyordu. Şunu bilmek gerekirdi ki ilk defa gittiği bir ülkede toplu taşıma sistemini çözebilen İnsanlar bu hayatta her şeyi başarabilirdi. Ben o insanlardan biri değildim.

Mimari muazzamdı. Yüksek tavanlı, eski yapılı bir oteldi bizimki. Merdivenleri nostaljik olduğu kadar tam da fotoğraf çektirmelik duruyordu. Balkonlar çiçeklerle, yemyeşil bitkilerle doluydu. Bizim odamız önemsiz bir iç avluya bakan pencereye sahipti. Saksıda bir limon ağacımız vardı.

“Tamay’la Sonat nerede? Onlarla konuştun mu?”

Tamay’dan gelen mesajı çıkarıp gösterdim. “Gelmiş, yerleşmiş ve çoktan yürüyüşe çıkmışlar bile!”

Akay hızlıca valizini çıkarıp kendine temiz bir tişört ve gömlek çıkardı. Biz de çıkıp kahve alalım mı? Benim çok uykum geldi.”

O kadar saat kitap okursan gelir tabii,” dedim o soyunurken. Bir adım atıp yaklaştım.

Yaramaz bir sırtıma takındı. “Sevgilimin istediğini ikiletmem, Kül Kedisi.”

Gülümseyip bir adım daha attım. Akay eline aldığı temiz tişörtü giymek yerine beni hafifçe süzdü. Tek kaşımı kaldırarak bir adım daha attığımda

tişörtü fırlatıp aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Eli belime sarılırken diğer eliyle bacağımı kavrayıp beni kucağına kaldırdı ve saniyeler içinde sırtımı yatakta, dudaklarını dudaklarımda buldum. Tamay ve Sonat la kahve için buluşmadan önce biraz oyalandık.

Sonuçta Milano'daydık. Zaman boldu ve o anda, kahveden, şehirden, bütün planlardan daha kıymetli bir yerde, onun kollarındaydım.

Şubat ayında Milano, birisi bulutları sıkarak çatıların üzerine kurutmaya asmış gibi tertemiz ve nemli bir parlaklık taşıyordu. Sokaklar dağınık taşlardan oluşan bir yapı sergiliyordu. Önümüzde yağmurun izini saklayan uzun ve açık renk döşemeler uzanıyordu. Bisiklelerin fısıltıyla geçtiği dar alanlar vardı. Tramvayların rayları ilerliyordu bazı yollarda. Bir pastane kapısı tereyağı ve portakal kokusu üflüyordu. Bizse paltolarımızı yarım ilikliyorduk ve atkılarımız rüzgârla uçuşuyordu.

Arnavutkaldırımlarından bir meydana geçtik. Bir çiçekçi, dükkânının hemen dışındaki buketleri düzenliyordu. Akay'ın eli benim elimle birlikte cebine sığıyordu. Bir adam bize muhtemelen gerek duymadığımız ama ne olduğunu da anlamadığımız bir şey satmaya çalışıyordu.

Tamay konum ve kızgın surat emoji'si yollamıştı. Telefonu Akay'a verip mavi noktaya götürmesini rica ettim. Ben telefona bakmak değil, etrafı izlemek istiyordum. Yanımdan geçip giden insanları gözlemlemek istiyordum. Hayatları hakkında tahminlerde bulunmak çok keyifliydi. Kıyafetlerine bakıp tarzlarına hayran kalmak da aynı şekilde. Geldiğimizden beri o kadar güzel kombinler görmüştüm ki eve döndüğümüzde birkaç tanesini denemek zorundaydım.

Sonunda pencereleri buğulu ve kapısı ahşap, küçücük masaları olan sokağın köşesindeki kafeye vardık. Tamay ve Sonat çoktan bir yere oturmuş, siparişlerini vermişlerdi. Onlara koşup sıkı sıkı sarıldım.

“Yol nasıldı?”

“Bizim yolumuz kısaydı, asıl siz söyleyin!”

“Güzeldi... Yine biraz sersemledik tabii.”

Sonat, Tamay'ı hafifçe öptü. "Güzel sevgilim sağ olsun rahat geldik."

Sonat, Amerika'dan uçuşlarını karşılamakta zorlandığı için Tamay iki seferdir ona sürpriz yapıyor, ondan habersiz bilet işini hallediyordu. Tabii Sonat buna şiddetle karşı çıksa da Tamay çoktan tüm işlemleri yerine getirdiği için yapacak bir şeyi kalmıyordu. O da Tamay'a kızgın öpücükler vermeyi tercih ediyordu. Tamay'ın ise bu durumdan hiç şikâyeti yoktu çünkü dediğine göre ailesi bakiyelerinden eksilen miktarın farkına bile varmıyordu. Ya da en azından henüz varmamışlardı.

"Antrenmanların nasıl gidiyor?"

"Epey iyi."

"Ay Güz, geçen DCC'de ne oldu inanamayacaksın! Siparişinizi verin de anlatayım."

"Evet ya, bizim epey bir kahveye ihtiyacımız var."

"Yoksa Akay uyuyacak," dedim gülerek ayağa kalkarken.

İçeride rengârenk bir tezgâh ve mücevher vitrini gibi dizilmiş bir pasta dolabı bulunuyordu. Kendimi cama yapıştırıp tatlılara baktım. Işıltıyla kaplı cannonciniler ve ağzımın sulanmasına sebep olan erosta-ta\ax harika görünüyordu.

Barista hızlı konuşuyordu. O kadar hızlı konuşuyordu ki İngilizce değil de İtalyanca konuştuğunu epey geç anladım. "Nasıl sipariş vereceğiz?" diye sorduğum sırada Akay, "Sen ne istiyorsun? Bana söyle," dedi. Cevabımı dinledikten hemen sonra da baristaya döndü ve "Due cappuccini, un espresso," diye sipariş verdi. "E... due cannoneini, per favore.""

"Akay..." dedim yeniden masaya dönerken. "İtalyanca da mı biliyorsun?"

Çat pat işte.

* (İta.) İki kapuçino, bir espresso. (ed.n.)

” (İta.) Ve... İki tane cannonano lütfen, (ed.n.)

İnanılmazsın... diyerek göz devirdiğimde güldü ve uzanıp elime bir öpücük kondurdu.

Döndüğümde Sonat ellerini heyecanla masaya vurdu. “Clara’nın son hallerini göstereceğim!”

Her gün atıyorum zaten...” desem de bu yeterli gelmedi. Galerimi açtım ve ona göndermek için seçtiğim onlarca fotoğraf ile videonun tamamını önüne serdim.

Tamay ellerini oynata oynata hararetle bir şeyler anlatmaya koyuldu. Parmağındaki sim tanesini gördüm, Sonafın da kaşlarının üzerine bulaşmış belli belirsiz parıltıları fark ettim ve gülümsedim. Akay kulak kesilmiş, bizi dinliyordu. Bir cannoncino'yu ikiye böldü ve daha büyük olan tarafı kaydırarak benim önüme verdi. Ellerimizi fincanlarla ısıttık. Birbirimizin hikayelerinde aynı cümlelerin üzerinden tekrar tekrar geçtik. Milano’nun küçük ve düzenli güzelliğinin, penceremizin önünden geçip gitmesini izledik.

İklim ve Karza’nın da bizimle olmasını çok isterdim, onlar olimpiyatların sporcular için kurduğu o mühürlü küçük dünyanın içindeydi. Sporculara özel yemek salonlarında, onlara özel renklerle kodlanmış yaka kartlarıyla, sağlık destekleriyle ve antrenörleri ile beraber kalıyorlardı. Bu gece geç saatte içilen kahvelerin gecesi değildi.

Bu gece paten kontrollerinin, buz dışı hafif bir tekrar provalarının, “her ihtimale karşı” müziğin iki yedeğinin USB’ye yüklenmesinin, kostüm kancalarının kontrol edilmesinin, abartıya kaçmadan yapılmış sıvı takviyelerinin gecesi idi.

Onlar bu balonun içinde kalmak zorundaydılar çünkü yarın kısa program günüydü. Tüm dünyanın karşısına el ele çıkacaklar ve iyi bir skorla döneceklerdi. Buna emindim. Yanımızda olmasalar da olurdu.

Bizim onlara şu an verebileceğimiz tek şey, uyumaları için yeterli alan ve müzik başladığında yüksek sesle orada olacağımıza dair bir sözdü.

Yarın orada olacaktık.

Bölüm 69

Sabah kahvaltı için kalktığımızda sıcacık omletlerin kokusu otelin altındaki restoranın her yerine dağılmıştı. Bazı aileler çoktan kahvaltılarını yapıp kalkarken bazıları daha doğru düzgün gözünü açamamış, etrafa şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

Bu şaşkın şaşkın bakanların arasında bir de ben vardım. Gece hava çok soğuduğu için Akay o kadar sıkı sıkı sarılmış ve bırakmamışa ki kollarından ayrılmayı hiç istememiştim. Üstelik çok da iyi uyumuştum. Ne zaman

Akay’la uyusam çok derin ve rahat bir uyku çekiyordum. Sonuç ne oluyordu peki? Herkes ayılmış ve güne başlamışken esneyip durmak...

“Sana bir kahve alalım en iyisi,” dedi Akay, beni Tamay ve Sonat’ın seçtiği masaya oturturken. “Sen bekle, ben senin tabağını da hazırlayıp gelirim.”

Onu başımla onayladım ve sandalyemde hafifçe kayarak başımı arkaya yasladım. Çok geçmeden üçü de tabaklarını tepeleme doldurmuş ve açlıktan gözleri kocaman açılmış bir şekilde masaya geri döndüler.

Sonat’ın tabağında üstü açık yeşil parlak bir şekerle kaplanmış koca bir çörek duruyordu. Ortasından bastıkça fıstık kreması akıyordu. Yanına da hem köpüklü bir kahve hem de portakal suyu almıştı.

Tamay’ın tabağı çok daha derli topluydu. Küçük bir kâsede koyu beyaz yoğurt vardı.

Üstüne altın sarısı bal gezdirilmiş, kavrulmuş fındık ve birkaç muz dilimi serpiştirilmişti. Kahvesi küçücük ama karadeligi andıran bir fincandaydı. Bir de elinde kıpkırmızı bir elma duruyordu.

Akay’ın tabağındaysa yumurta, iki kruvasan, reçeller, bademli birkaç biscotti göze çarpıyordu. Ayrıca bulduğu tüm etleri de eklemişti. Pastırma, sosis ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım

farklı kahvaltılık etler... Tabağındaki karmaşadan uzun süre bakamadım bile. Anlaşılan bugün öpüşmeyecektik.

Benim tabağımdaysa yine kruvasan, kek dilimleri, birkaç mandalina bulunuyordu. Kahvem yüksek bir cam bardaktaydı ve bol kahveyle hazırlanmış, içine sadece bir damla süt damlatılmış gibi görünüyordu. Annem olsa kesinlikle kahvaltıda bu kadar tadı yemenin midemi bayacağını, kan şekerimi fırlatacağını ve araya tuzlu bir şeyler eklememi söylerdi.

Peki, dedi Tamay elmasından bir lokma alarak. “Ne giyeceğiz?”

Bebeğim, diye cevapladı Sonat. Ağzındaki lokmayı hâlâ yutama-mıştı. Ne bulursak onu. Hava soğuk zaten, kapalı alan diye düşünmeyin, buzda daha da soğuk olacak.”

Kahvemi iki elimle sardım ve sıcaklığın yüzüme yükselmesine izin verdim. “Derya teyzelere de haber verelim. Sabah kalktığınızda yazın demişlerdi.”

İklim’in ailesi ile Karza’nın ailesi farklı bir otelde kalıyorlardı. Aynı otelde kalmadığımızdan yarışma günü sabahı haberleşmek üzere bir WhatsApp grubu kurmuştuk.

Operasyon: Milano

İklim ve Karza da dahil, hatta gelemediği halde gelişmelerden haberdar olabilmesi için annem de dahil herkes bu gruptaydı.

Derya teyze: Çocuklar günaydın.

Derya teyze: Ne yaptınız?

Derya teyze: Biz iki gibi arenaya doğru iniyoruz.

0 civarlarında Gate B'de oluruz.

Tamay: Biz de kendimizi size göre ayarlanz Derya teyze.

Zaten koskoca organizasyon, sıra falan olmaz.

Sizinle beraber arenanın orada oluruz.

Kahvaltımızı bitirdikten sonra ikinci tur kahvemizi aldık ve hepimiz birer cappuccino içtik.

Derya teyze: Giriş kapısı kesin Gate B mi?

Sonat: Evet. Otopark tarafındaki girişin hemen yanında.

Haritayı attım.

Derya teyze: Tamam. Biz önce gelirsek koltukları tutanz.

Siz önce gelerseniz bizim için tutarsınız.

“Derya teyze çok heyecanlı,” dedim gülümseyerek mesajları okurken.
“Aynı İklim.”

“Tamam,” dedi Sonat arenanın kurallarını bir kez daha gözden geçirerek.
“Kimliklerimiz ve pasaportlarımız da ne olur ne olmaz yanımızda hazır dursun.”

Herkes bizi buradaki hırsızlığa karşı o kadar fâzla uyarmıştı ki ellerimiz sürekli cüzdanlarımızın ve pasaportlarımızın üzerinde gezip duruyordu. Her on beş dakikada bir pasaport kontrol atağı geçirerek çantama bakıyor, derin bir nefes alarak günüme devam ediyordum. Amerika yolculuğumda hiçbir eşyayı kaybetmeden gidip gelmeyi başarabilmişim. İtalya’yı da aynı başarıyla atlatabileceğimi umut ediyordum.

Kahvaltı için epey oyalandıktan sonra atkılarımızı taktık, paltolan-mızı giydik ve yola çıktık. Milano soğuk ama güneşliydi. Güneşin bile bizim yanımızda olduğunu hissettim. Bugün bir zafere ilk adımı atacaktık ve bundan tüm evrenin haberi vardı.

Arena çevresi tıpkı Sonat’ın dediği gibiydi. Tüm kapılardan insanlar düzenli bir şekilde geçiyor, güvenliği rahatça atlattıktan sonra doğru girişe yönlendiriliyorlardı. Görevlilerin hepsi güler yüzlü olduğu kadar dikkatli de davranıyorlardı.

İçeriye girdiğimizde buz pisti ıslıl ıslıl görünüyordu.

Koltuklarımızda neredeyse bir saat kadar oturduk Arena yavaş yavaş doldu. Menfezlerden Milano’nun keskin soğuğu ürüyordu. Akay bir elimi iki elinin arasına almış sıcak tutmaya çalışırken Sonat kendine birkaç arkadaş edinmişti bile, önümüzde oturan, bizim yaşlarımızdaki bir çiftle sohbet ediyor, bu sırada sessiz kalan ama onları sabırla dinleyen Tamay’ın saçına birkaç öpücük kondurup devam ediyordu.

Altı dakikalık ısınma süresi anons edildiğinde hepimiz o an ne işle uğraşıyorsak bıraktık ve gözlerimizi buza diktik. Çiftler buza arka

arkaya çıktı. El ele tutuşarak, birbirlerine gülümseyerek, seyirciyi selamlayarak...

iklim le Karza buza bastığında boğazım tıkanı, heyecandan nefes alamaz oldum. Önce acele etmeden bir tur attılar ve herkese el salladılar. Bizi görmeleri kolaydı çünkü hepimiz elimize birer Türk bayrağı almış, deliler gibi sallıyorduk. Avuçiçlerinin buluştuğu ve aynı anda havaya kaldırdıkları an Açlık Oyunları'ndaki haraçların süslenip Panem'e sunulduğu sahneleri anımsattı bana. Bize doğru döndüklerinde gülümsemeye devam ettiler ve gözlerinde hazır olduklarının bakışını yakaladım.

Arkamızda bir kadın bizimkilerden bahsederken, "Çok zarifler," diye fısıldadı ve o an dönüp kadını alnından öpesim geldi.

ilk üç takımı sabırsızlıkla izledik. Her birine kibar, düzgün sıcak alkışlar tuttuk. Solumuzdaki hakem hattı sessiz bir makine gibi çalışıyordu.

Tamay kulağıma eğildi. "Sıra onlara gelince nefes almayı unutacakmış gibi hissediyorum. Hatırlat."

"Elbette," dedim. Uzun süredir soluklarımı düzensizleştirecek, tırnaklarımı kemirttirecek, dudaklarımı yolmama sebep olacak, yerimde duramayacağım kadar heyecanlandığım bir an hatırlayamıyordum. Sahneye çıktığım anda bile böyle hissetmemiştim. Bu his, bu beklenti... Çok daha farklıydı.

"Türkiye adına," dedi anonsçu. Akay elimi sıktı, Tamay dizimi kavradı. "İklim Akağaç ve Karza Dinçer!"

İsimlerini telaffuz etmeye çalışırken soğuk terler döktüğüne emin gibiydim. Tabii ki ülkemizin, sporcularımızın, dostlarımızın ismini duyduğumuz anda bizim blok çığlıklarla alkışlarla haykırdı. Bayraklarımızı açıp deli gibi sallamaya başladık. Milli takım montlu küçük bir oğlan çocuğu öne düşecek oldu ve annesi yıllarca pratiği olan bir refleksle ensesinden yakaladı.

İklim ile Karza buzun merkezine geldiler. O anda sporcuların kuşandığı, yıllarla ustalaşabildikleri o sabit yüz ifadesi ve dik duruşu takındılar. Karza'nın sağ eli, İklim'in bel hizasında asılı duruyordu. İklim çenesini kaldırdı ve dimdik ileri baktı.

İlk nota duyuldu ve başladılar. Ayların provasısı olan dört dakika, film şeridi gibi geçti. İnsanların nefesini kesecek kadar hızlı, gözlerini kırpmalarını engelleyecek kadar zariflerdi. Teknik panel bile monitörlere eğilmiş, pürdikkat izliyordu.

Kapanış anında avazımız çıkışı kadar isimlerini haykırdık. Buz üstünde alkışlara eğilip birbirlerine sarıldılar, seyirciyi selamladılar.

Ceketlerini aldılar ve kiss and cry alanına geçtiler. Yürüyüşleri kısa, nefesleri soluk soluğaydı. O küçük kanepede antrenörleri ile beraber hafif öne eğik şekilde yerleştiler. Mavi yelekli bir görevli peçete ve su uzattı. Karza elini İklim'in üzerinden çekmiyordu. Ya su içiriyor ya saçını düzeltiyor ya da elini tutuyordu. Aşırı heyecanlı olduğu bunların hepsini aynı anda yapmaya çalışmasından belli oluyordu. ■

Tamay'in hemen yanındaki Sonat etraftakileri rahatsız etmemeye çalışarak skoru mırıldanıyordu. “Twist, yan yana atlayış, fırlatma, kaldırış, adım dizisi, çift spin, twiste artı üç, fırlatmaya artı iki, spin dört, yemin ederim dört...” Kelimelerini seçebilsem de tam olarak ne demek istediğini anlayamamıştım. Puanlama sistemini yıllardır çözemiordum zaten.

“Anlamıyorum,” diye fısıldadı Tamay gözünü ekrandan ayırmadan.

“Çok iyidiler kısacası,” diye çevirdi Sonat sonunda bizim anlayacağımız dilden konuşarak. “Gerçekten iyi bir puan alacaklar.”

Kafalarının üstündeki kutular griden beyaza döndü. Arena bu kadar insanın olabileceğinden daha sessiz oldu.

“Puanlar... Türkiye için.”

İlk sayılar belirdi.

TEKNİK

44.53

“İyi,” dedi Sonat kendisi de inanamıyormuş gibi. “Çok iyi.”

Küçük oğlan, “Ooo!” diye bağırıp önündeki yabancının kafasına sevinçle dokunduğunu fark edince ağzını kapattı. “Kırk dört nokta elli üç,” diye fısıldadı Akay saçlarına. Elimi daha da sıkı kavradı. “Hadi...”

Teknik panelin monitöre baş salladığını, bir şey not edip ağzının kenarıyla gülümsediğini gördüm.

Ardından ikinci puan geldi.

KOMPONENT

39.14

Komponent; kayış becerisi, geçişler, performans, kompozisyon, katılan yorum demektir. Anlattığınız hikâyeyi dinleyen taraf.

Kesintiler 0.00 kaldı.

Düşüş yok, kostüm arızisi yok, geç başlama yoktu.

Hemen sonra öbür ikisini toplayıp final puanına çeviren kutu açıldı.

TOPLAM: 83.67

“Güncel sıralama...” dedi ses. Yalnızca sesinden güldüğü anlaşılıyordu. Kelimeler su gibi aktı, spiker sonucu bağırdı.

“Birinci.”

Ayağa nasıl fırladığımızı bilmiyordum. Sonat öyle bir bağırdı ki gönüllüler bize bakıp sırttı. Kameranın yakaladığı o ince aralıkta İklim’in yüzünü gerçeği idrak edemeyen bir ifadeyle gördük. Karza ise İklim’e sarılıyor, onu

öpüyor, ayağa kalkıp ona bir daha sarılıyordu. Antrenörleri ikisinin de sırtını sıvazlıyordu.

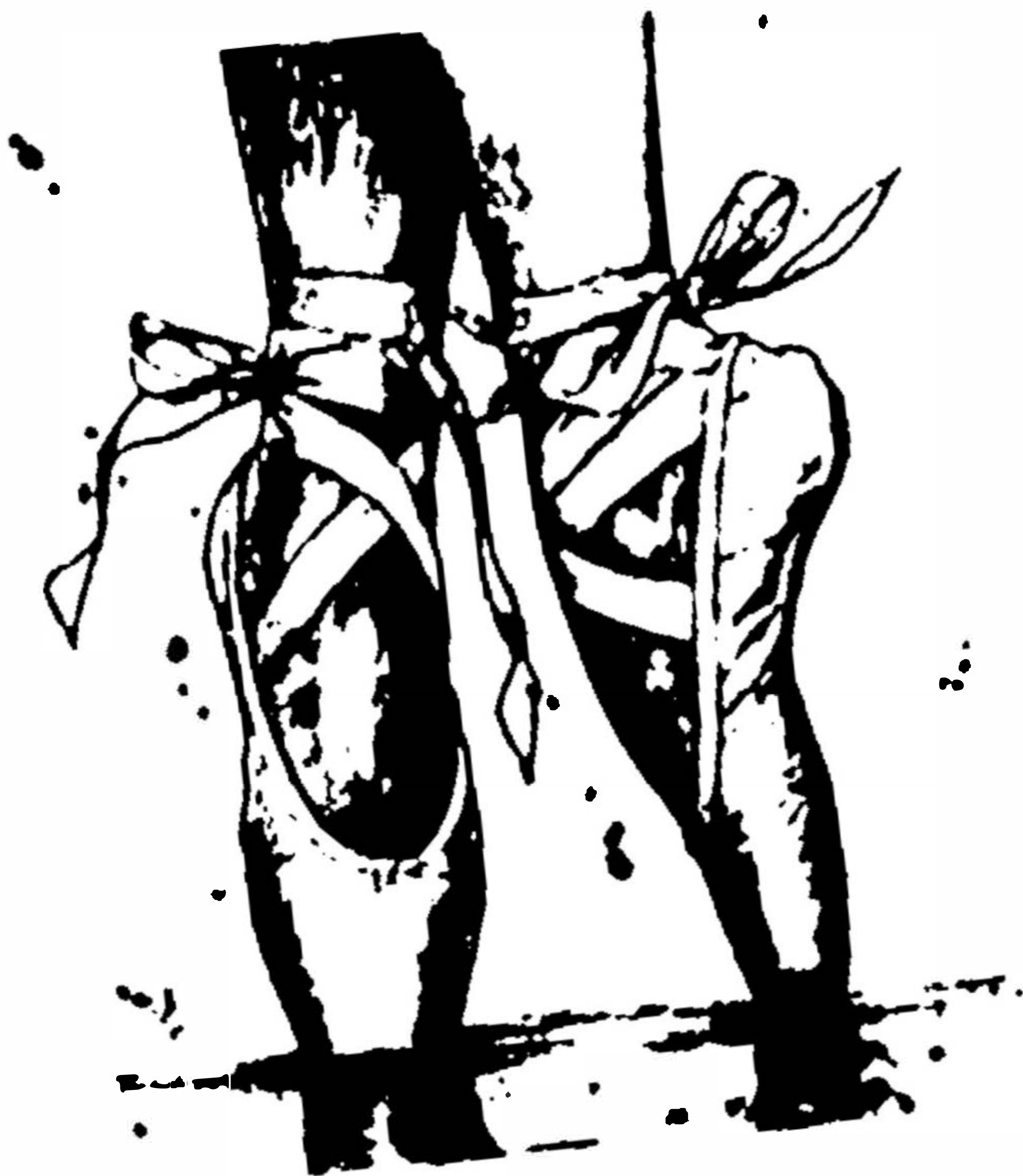
“Birinci!” dedi Tamay bileklerimi iki eliyle tutarak. “Birinci sırayı aldılar ve kaybetmeyecekler.”

“Bugünlük birinci,” diye düzeltti Sonat. “Daha bunun yarını var ama... muazzam bir başarı. Sanırım gerçekten akıllarına koyduklarını yapacaklar.”

Haklıydı; hepimiz biliyorduk.

83.67

Tek başına bir altın madalya değildi ama vadeli bir vaatti. Hem de en sağlamından.

Bölüm 70

Bir ressamın paletinden taşmış gibi yana sıralanmıştı çiçek kovaları. Her kova, içinde taşıdığı renkleri ve kokuları öylesine cömertçe dışarıya salıyordu ki yoldan geçen en meşgul insan bile başını çevirip bakmadan edemiyordu. Buketler renklerine göre özenle ayrılmışa; kırmızılardan yanında pembe, sarının yanında turuncu, beyazların yanında morlar dizilmişti. Saksı çiçekleri pek azdı çünkü burada kalıcılıktan çok gösteriş hâkimdi. Parlak kağıtlarla, kurdelelerle, parıltılı süsleriyle, “Onu değil beni seç!” diye bağıırıyordu çiçekler.

Tamay eldivenlerini çıkarırken konuştu. “Bence çiçeği bol, yeşilliği az buketlerden seçelim. Süslü ve gösterişli olsun. Göze çarpsın biraz.”

“Simsiz alsak olur mu bebeğim? Valizimin içinden hâlâ sim temizliyorum, şimdi elimize bulaşırsa oradan her yere geçecek, kıyafetlerden bavula, bavuldan yatağımıza,” dedi Sonat. Ardından ekledi. “Islak mendili olan var mı?”

Hemen pasaportumu ve cüzdanımı buraya geldiğimden bu yana edindiğim o alışkanlıkla yoklayıp rahatladıktan sonra ona bir ıslak mendil uzattım. Mendille parmaklarındaki kahvaltıdan kalan bal kalıntılarını temizlemeye koyuldu.

“O kadar bütçemiz olduğuna emin değilim,” dedim bukedere bakarak. “Çok güzel görünüyorlar ama bir o kadar da pahalı olmalılar. Euro ile ödüyoruz, unutmayın.”

Gümüş ve pembe renkli pixie saçlı, orman yeşili bir önlük giymiş olan çiçekçi belindeki makas kılıfını sallayarak geldi. Kararsızlığımı çözmüş gibi içten bir gülümsemesi vardı. “Per chi?” diye sordu.

“Per due pattinatori” dedi Akay.

* (İta.) Kimin için? (ed.n.)

(İta.) İki patenci için, (ed.n.)

Sonat doğruca Şeftali rengi leylakların kovasına gitti. “Bunlar,” dedi kararlı bir sesle. “Çok iyi görünüyorlar.”

Tamay başını iki yana salladı. “Kıyafetleri ile uymaz ki. Kırmızı ve siyah giyindiler. Bunlar kötü çıkar kamerada.”

Böylece tartışmaya başladık. Önce basit bir fikir ayrılığı gibi duran Şey, dakikalar içinde gereksiz uzun bir münazaraya dönüştü. O kadar uzundu ki çiçekçi bir süre içeri girdi, birkaç işini daha hallederken kahvesini yudumladı.

Tamay kıyafetleri ile uyumlu, devasa bir buket istiyordu. Sonat elli kere fikir değiştirdikten sonra lalelere kafayı takmıştı ve çok asil duracağını düşünüyordu. Ben beyaz çiçeklerden oluşan sade bir buket alma taraftarıyken Akay biraz daha koyu renkler almamızı söylüyordu. Dakikalarca ileri geri, renkten renge, çiçekten çiçeğe savrulduk.

En sonunda tükenmiş ifadelerle öylece birbirimize baktık.

“Peki,” dedim en sonunda. “Dört kiŐiyiz. Herkes kendi buketini kendi alsın.”

“Gerçekten mi?” diye mırıldandı Akay tartışmaktan yorulmuŐ bir ifadeyle... Ama gülümsüyordu.

Başımla onayladım. “Evet. En iyilerini hak ediyorlar. Abartabiliriz bence biraz.”

“ArkadaŐlarımız her gün olimpiyat birincisi olmuyor sonuçta!” diye bağıran Sonat daha cümlesini bitirmeden kollarını Şeftali rengi lalelerin kovasına daldırdı. Çiçekleri çıkarırken dallar birbirine dolandı, yapraklar kollarına sürtündü ama yüzündeki heves ifadesi her Şeye değerdi.

Akay çiçekçiye seslendi. Çiçekçi keyiflenmiŐti. Kraft kâğıtlarını çıkardı ve istediğimiz buketleri hızlıca hazırlamaya koyuldu.

Onu beklerken bize verdiği köşesi kabartmalı krem kartlara notlarımızı yazdık.

Eurolar, kardar verildi. Bukederin üzerine mis kokulu spreyle sıklıldı. Dükândan ayrılmak üzere kapıya doğru ilerlerken arkamızdan bol aksanlı, zor anlaşılır bir İngilizce ile seslendi. “Sarılmaya dayanıklı çiçekler,” dedi kollarıyla satılıyormuş gibi yaparak. “Arkadaşlarınıza iyi şanslar.”

Gülümseyerek teşekkür ettik. Çiçek kâğıtlarının hışırtısı eşliğinde arenanın yolunu tuttuk.

Yolda Sonat telefonu cebinden çıkardı ve hızlıca dört kişilik bir kare yakaladı. Hepimiz çiçeklerimizi kucağımızda tutuyorduk; dört gülen

surat, dört farklı tarzda buket. Fotoğraflı Operasyon: Milano grubuna gönderdi.

Sonat: Yoldayız!

Buzun serinliğine adım attığımızda Türk bayrakları ile kırmızı kırmızı duran Derya teyzeleri hemen gördük. Işıklar ayarlanmış, seyircilerin birçoğu yerini almış, daha heyecanlı ve daha meraklı görünüyorlardı. Bugün, dünden çok daha uzun bir gün olacaktı.

Isınma turları ile başlayan süreç daha ilk dakikalardan sakız gibi uzadı. Tadını kaybetmiş bir sakız gibi. Zaman inadına ağırlaşıyor, her saniye sabrımızı yokluyordu.

Bir noktadan sonra daha fazla dayanamadım ve kollarımı iki yana açıp homurdandım. “Arkadaşlarımı görmek istiyorum ya!” diye söylendim Akay’a doğru.

Güldü. “Gelecekler gelecekler. Sakin ol.” Sesi, buzun soğuğuna inat sıcacık bir sabırla doluydu.

“Olamıyorum!” Beklemekten daha zor olan tek şey sevdiklerinin geleceğini bile bile kalan son dakikaların ve özleminin içinde kıvranmaktı.

Kâğıt bardaklar avcumda terliyordu. Görevliler ağır çekimde yürüyordu sanki. Buketlerimiz botlarımın yanında uslu uslu bekliyordu. Ekranda

arkadaşlarımın ismini biraz daha göremezsem çılgılığı basacakmışım gibi hissediyordum.

Ahonsçu nihayet, “Türkiye!” dediğinde geri kalan her şey bulanıklaştı. İsimleri kendi yerçekimlerini taşıyordu sanki ve bizi kendilerine doğru çektiler. Buz üstüne çıktıklarında seyircilere durgun sular gibi görünen, yakından bakıldığında ise fırtına kadar kararlı o duruşları vardı.

Önce parçalarının girişi başladı. Ardından piyano ile devam etti.

Tomme Profitt — Cani Help Falling In Love

İklim ve Karza yavaş ve dikkatli bir şekilde performanslarına başladılar. Birlikte süzülüyor, sonra ayrılıyor, sonra dramatik bir şekilde yeniden birleşiyorlardı. Müzikle koreografilerini öyle uyumlu hazırlamışlardı ki anlattıkları hikâyeyi anlamamak, hissettiklerini hissetmemek, bunun sonucunda tüylerinin diken diken olmasını engellemek imkânsızdı. İmkânsız.

Hiçbir hareketi aceleye getirmiyorlardı. Patenleriyle konuşuyor, ellerini hikâyelerine konulan birer virgül gibi tutup bırakıyorlardı.

Sonra o büyük hamlelere geldiler... Üçlü r^n/leri, arka arkaya artıkları triple atlayışlar... İnişleri buzu öper gibi, kalkışları müzikle beraber alınan nefesler gibiydi. Buz dile gelebilse, şüphesiz onlara hayranlığını anlatırdı. Bir inişte beraber nefes verdiler, seyirci de onlarla nefes aldı. Ardından İklim spine başladı. Saçları küçük bir hale gibi etrafında dönerken serbest bacağı zarafeti kurallardan üstün tutan bir metronom gibiydi. Köşedeki teknik panelin kalemleri duraksadı. Daha yüksek puan verin, diye bağırdım onlara içimden. Daha yüksek!

Atlayışları, dönüşleri, kaldırışları paragraf paragraf dokudu tüm hikâyeyi. Adımlarıyla inşa ettiler, bakışları ile ihtiyacımız olan tüm kelimeleri dillerini bilmemize gerek kalmadan anlattılar.

Ölüm spirali geldiğinde bir kere daha nefesimi tuttum. Bu hareket beni her zaman heyecanlandırıyordu. Karza, İklim’i çeviriyor, indiriyor, buzun üstüne kusursuz bir daire çiziyordu. İklim’in parmakları yüzeyi belli belirsiz

yokluyordu. Buzla konuşuyordu sanki. Ondan güvence alıyor, karşılığını zarafetle ödüyordu. O ince temas, sanatın özüydü resmen, tehlike ile güzelliğin birbiriyle uyumunu sergiliyordu.

Programın sonuna gelirken iklim yükseldiğinde melodi de onunla yükseldi. Karza avcunu yukarı açtı. İklim önce gözleriyle, sonra parmaklarıyla kabul etti. Son kaldırış, pistin tam ortasında silüet halinde gerçekleşti ve final pozlarını verdiler. Cesur bir sadelik, nefes nefese inip kalkan göğüsler, buza damlayan terler ve gururlu gözler.

Dünden çok daha fazla alkışladık. Daha yüksek bağırdık.

Pistin ortasında tek bir hata yapmadan performanslarının sonuna geldiği için mutluluktan gözleri gülen bir çift vardı. Karza, İklim'in yanaklarını iki eliyle yakalayıp onu doya doya öptü. İklim de karşılık verdi. Yüzlerce insanın, onlarca kameranın önünde, buzun ortasından belki de bazılarımızın hayatlarında bir defa görebileceği bir tutkuyla buluşturdular dudaklarını.

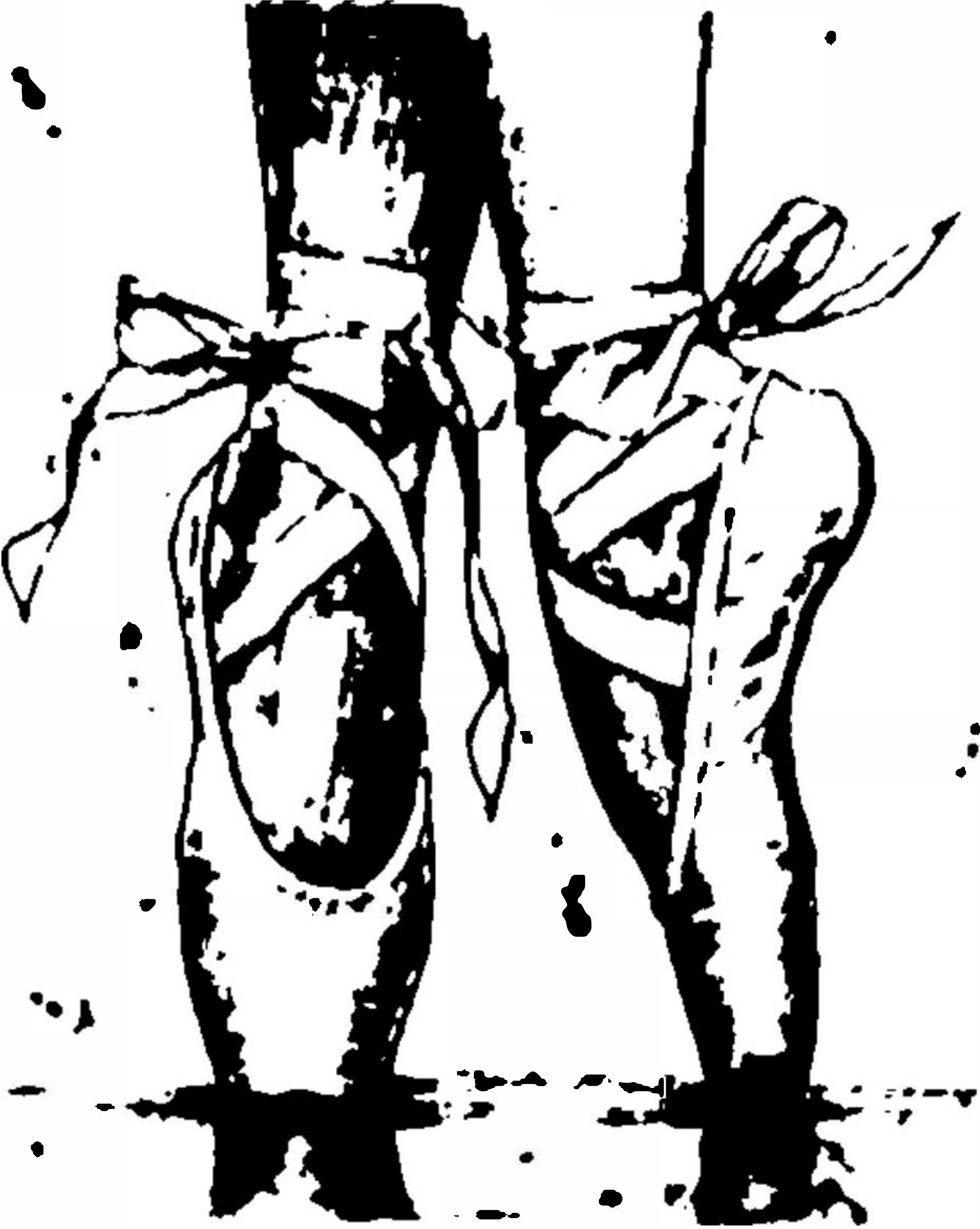
“Ağlayacağım galiba,” diyerek elimi ağzıma koydum.

Sonat burnunu çekti. Anlaşılan o benden önce davranmıştı.

Skor tabelası açıldığında nefesimizi bir kere daha tuttuk. Gözlerimizi kırpmaya cesaret edemedik. Sayılar belirdi.

Türkiye - İklim Akağaç & Karza Dinçer

1. Stra.

Bölüm 71

O ana kadar ayaklarımın dibindeki kahverengi kâğıdı öyle sıkımdım ki üstü buruş buruş olmuştu. Hâlâ kayacak sporcular vardı. Her biri sahneye çıktığında kalbim yeni baştan hızlanıyor, ellerim daha da terliyordu. Eğer herhangi bir çift bizimkilerin aldığı puanı geçerse bütün bu alkışlar, bütün

bu umut, yerini ağır bir sessizliğe bırakacaktı. Birinciliği kaybedecektik. Evren, gerilimi daha yoğun gerilimle harmanlamayı seviyordu.

Sonraki çift cesur ve romantik bir program sundu, diğeri epey etkileyici hareketlerle seyircinin ağzını açık bıraktı ve çizginin hemen altına oturdu. Çok yakındılar ama puanlan birinciliğe yetmedi. Hiçbiri birinci olamadı.

Son isim de pistten geçtiğinde ekranın tepesinde hâlâ onların ismi parlıyordu. Birinci sırada onların ismi kalmaya devam ettiğinde arenayı bir defa daha alkışlar sardı.

Gümüş ve bronz alacak çiftler tünelden el ele çıktılar. Önce bronz sahipleri görüldü ve çift çok genç görünüyordu, çok yakında daha büyük başarılarla imza atacaklarına şüphe yoktu. Birbirlerine bakışlarında, “Bunu da başardık,” diyen bir huzur vardı. Diğer çift ise oldukları konumdan gayet memnun görünüyorlardı.

Sonra sıra bizim çiftimize geldi. Bizim isimlerimize. Bizim bayrağımıza. Buz üstüne yeniden adım attılar. İkisi de zarafetle, abartısız bir ağırbaşlılıkla platforma ilerliyordu. Ne çok gülerek her şeyi hafife alıyorlar ne de bütün salonu sahiplenmeye çalışıyorlardı. Aşkın aynı anda hem bir beceriye hem de işe dönüşmesi böyle görünüyordu demek.

Platforma vardıklarında önce rakiplerine döndüler. Tebrik ettiler, ellerini sıktılar, birbirlerine gülümsediler. Rakiplerinin yüzlerinde yorgun ama samimi bir tebessüm belirdi.

Sonra İklim, Karza'nın elinin nazik yönlendirmesiyle en yüksek basamağa çıktı. Çenesini dimdik kaldırdı. Bayrağın rengi, ışıkların altında saçlarına yansıyor. Ceketinin ucunu düzeltirken parmaklarında küçük, şaşkın bir titreme vardı. Ağlamamaya çalışırken yaptığı o inatçı, kibar gülümsemeyi sergiliyordu. Karza da yanında durdu ve elini İklim'in beline yerleştirdi.

Kameralar onu sevmiştir ama biz daha çok seviyorduk. Onlar bir şampiyon görüyordu, biz daha okuma yazma bilmeden buzun üzerinde durmayı öğrenen küçük İklim'i.

Fotoğrafçılar gösterişli kareler istemeden en güzel alçakgönüllü kareleri çekti. Birbirlerine bakışlarındaki samimiyet, ellerinin tesadüfen değdiği kısa temaslar, zaferi bağırmadan kutlayan küçük tebessümler çıktı fotoğraflarda.

Madalyalar gülümsememeye çalışan ama beceremeyen görevlilerin taşıdığı bir tepside geldi. Yetkili, mavi-beyaz kurdeleli madalyayı aldı. Adımlarını ağırlaştırarak iklim'in önüne geçti. Madalya boynuna asıldığında iklim tebrikleri kabul etti ve göğsüne inen madalyaya bir süre baktı. O an parmakları istemsizce zinciri yokladı, göğsüne düşen parlaklığı uzun uzun seyretti. Ardından Karza da madalyasını aldı. O madalyayı almak için eğildiğinde yüzünde profesyonel bir sakinlik vardı ama kurdele boynuna değdiğinde çenesindeki kaslar gevşedi. Omzundaki bütün yükleri birkaç saniyeliğine bırakmış gibiydi.

Ardından maskot kostümü giymiş bir çocuk, küçük zafer buketlerini verdi. İklim buketini sıkı sıkı tuttu. Sonra gözleri tribünde bizi buldu. Küçük bayrak ve çiçek kalabalığımızı gördü. El sallamadı ama dudakları yumuşadı. Gülümsemenin eşiğinde bir ifade yerleşti yüzüne. O bakışlarıyla bize sessiz bir teşekkür gönderdi.

Tören sona erdiğinde sporcular buzdan ayrılarak koridorlarına geri döndüler. Kimi başını eğmiş yorgunlukla yürüyordu, kimi hâlâ tribünlere gülümseyerek selam veriyordu. Koçlarıyla görüşeceklerdi belki, basın röportaj isteyecekti, fotoğraf talep edilecekti, işin o kısmıyla ilgili pek bir bilgim yoktu.

Benim bildiğim tek şey bizim için asıl meselenin o karmaşanın ardından başlıyor oluşuydu. Sadece kavuşana kadar bekleyecektik.

önce ailelerine sarılmalarını bekledik. Annelerine, babalarına doya doya sarılmalarını. Ebeveynlerinin yaşlı gözlerle onları öpmesini.

Yılların emeği, saatlerin gerilimi ve birkaç dakikalık zafer, o kucaklamaların içinde eriyip gitmişti.

Ardından sıra bize geldiğinde onları sıkı sıkı kucakladık. Onların kolları da bizim kollarımız da titriyordu. Tebrik ettik etmesine. Aferin, harikaydınız, çok gururluyuz, dedik. Ancak kelimeler bile yetmiyordu içimizdeki hisleri,

onlarla duyduğumuz gururu anlatmaya. Çiçek taşımayı çok iyi bilen kollarına uzattık buketlerimizi.

“Bu düşündüğümünden daha da büyükmüş,” dedi Sonat madalyalarına bakarak.

Karza gözlerini kocaman açtı ve başıyla onayladı. “Ağır da aynı zamanda!”

“Şatsak hepimizin beraber yaşayabileceği bir villa alabilir miyiz?”

İklim iki eliyle madalyasına sarıldı ve saklıyormuş gibi yaptı. “Kar-za’yı satarım, bu madalyayı satmam!”

“Hey!” diye çıkıştı Karza.

İklim de hemen sevgilisinin yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu. “Şaka yaptım sevgilim.”

Kurdeleden ve madalyaların ağırlığından ikisinin de boynunda kırmızı izler oluşmuştu. Kazandıkları şan kadar taşıdıkları yükün de göstergesi olan izler. İklim’in makyajı hafifçe akmıştı. Gözlerinin altına çizilmiş koyu bir gölge, terle ve gözyaşıyla birleşen bir emek izi gibiydi. Karza’nın saçları kurumuş ter içinde dik dik olmuştu.

Buz ekibi dökülen çiçek yapraklarını buzun üzerinden süpürürken düşündüm. Üç yıl, üç aşk hikayesi, üç farklı ülke... Her kayışta, her zıplayışta, her adımda, yüzlerce yeni sabah boyunca kimler olmuştuk? Anksiyetesine karşı gelmeyi öğrenen hırslı bir olimpiyat birincisi vardı gözlerimin önünde. Dostluğu, arkadaşlığı, sevgiyi öğrenen, her şeyin rekabet olmadığım fark eden bir diğer olimpiyat birincisi yanında duruyor, ona aşkla bakıyordu. Kalbini açmayı, sevgisini nasıl gösterebileceğini çözen bir dansçı vardı. Korkularının üzerinden gelmeyi başaran bir sporcu ona sıkı sıkı sarılıyordu. Arkadaşlarımın her biri farklı bir yoldan geçmiş ama sonunda aynı noktaya varmıştı. Arkadaşlarımın hepsiyle gurur duyuyordum.

İklim, babasının göğsüne sarılmış şekilde duruyordu. Babası da kolunu kızının omzuna atmış, sıkı sıkı tutuyor ve ara sıra dişlerini sıkıyordu.

Gülümsedim.

Sanırım biz hemen ayrılamayacağız,” dedi.

Röportajlar var. Fotoğraf isteyenler de oldu,” diye açıkladı Karza.

Tamay ellerini yukarı kaldırdı. “O halde şöyle yapalım mı? Ebeveynler çocuklarıyla gitsin, sizi biraz aile vakti için rahat bırakalım. Ardından sporcularımız istedikleri kadar dinlensin. Ne kadar dinlenmek istersiniz?”

Karza ve İklim birbirlerine dönüp şaşkın şaşkın bakiştılar. “Hiç... sanırım?”

“Ben de yorgun hissetmiyorum.”

Süper, dedi Tamay ve elini şıklattı. “Yine de bir duş alıp kendinize geleceğinizi hesaba katalım. Akşam dokuz gibi bizim otele gelin, oradan hep beraber eğlenmeye geçelim!”

Eğlenmek derken?” dedi Derya teyze tek kaşını kaldırarak.

Tamay ın yüzündeki ifadeyi görmek görölmeye değerdı. Anında dudaklarını birbirine bastırarak kelimelerini yuttu. Gözleri kaçamak bir telaşla sağa sola kaydı. “Şey...”

“Şaka şaka, eğlenin tabii ki.” Derya teyzenin gözlerinde alaycı bir ışık belirdi. “Kaybolmayın ve hepiniz otele vardığınızda haber verin yeter. Bize emanet sayılırsınız.”

Tamay ellerini kalbine götürüp abartılı bir şekilde derin nefes aldı. “Ya sen harika birisin Derya teyze!”

Derya teyzeye sarıldı ve ardından akşam için hazırlanmak üzere otelimize döndük.

Milano’nun akşam serinliğı yüzümüze çarptığında yorgunluğumuzla karışan göğsümüzden taşan bir neşe vardı adımlarımızda. Otele dönerken şehrin ışıkları, sokak lambalarının titrek sarı enerjisi ve vitrinlerden taşan parıltılar bize eşlik ediyordu. Kaldırım taşlarının sertliğı bütün günün

gerilimini ayak tabanlarımıza yeniden hatırlatıyor olsa da artık içimizde zaferin tatlı huzuru vardı.

Otele vardığımızda kapıdan içeri girerken birbirimizin gözlerinde aynı düşünceyi gördük: Birazdan hazırlanacağız ve eğlenceli bir akşam yaşayacağız.

Bölüm 72

iklim, Tamay ve ben, üçümüzün olduğu grupta önce kıyafet meselesini konuştuk, iklim kot pantolon üzerine mavi bir bağlamalı üst giyiyordu.

Tamay kendine kısa, sırtı açık mor bir elbise seçmişti. Ben de pileli pembe eteğimle uyumlu bir kazak giyecektim.

Makyajımı bitirdiğimde ve otel odasında hazırlık telaşı sona erdiğinde sessizlik bir anlığına Akay'la aramızda tatlı bir sohbete dönüştü.

“Seni kafede ilk gördüğüm gün de saçların böyleydi,” dedi gülümseyerek. “O özgüvenli, sevimli yürüyüşünü, etrafa bakışını unutamıyorum. Gözlerimi alamamıştım.”

Aynadan yansımasına döndüm. “Yaa... Diğer tüm insanlarla flört etmekten beni fark etmemişsindir diye düşünmüştüm oysa,” diye takıldım şakayla.

Sırıttı. “Öyle olmadığını gayet iyi biliyorsun, Kül Kedisi. İlk gördüğüm an, kafede çalışmaya başladığın ilk gün, bale yaptığını gördüğüm ilk sefer, her seferinde gözüm sadece seni gördü ve her defasında bir kere daha âşık oldum.”

“Ve ben seni reddettim.”

“Birazcık,” dedi başparmağı ile işaretparmağını birbirine yaklaştırarak.

“Şimdiyse bazen öyle şeyler söylüyorsun ki,” dedim kısık sesle, “bütün dünyada sadece ben varmışım gibi hissettiriyor.”

Akay gülümsedi, uzandığı yatağımdan kalktı ve ağır adımlarla yanıma geldi. - “Çünkü öyle,” dedi hiç tereddüt etmeden. “Kalabalığın, sahnenin, alkışların ortasında bile gözüm hep seni buluyor. Sadece seni buluyor. Işıklar ne kadar parlak olursa olsun ben sadece seni görüyorum.”

Dudaklarımda istemsiz bir tebessüm belirdi. “Peki ya günler sıradan olduğunda?”

Düşünmeden arkamda durup başımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Benim için ışığın sadece güzel günlerde değil, her zaman var.

Kahvaltıda kahvenin dumanına dalıp gidiyorsun ya, orada da var. Masaları silerken kendi kendine gülümsediğin anlarda var. Kitap okurken kaşlarını çatıveriyorsun bazen, o ifadelerine bayılıyorum. Senin sıradan olduğunu

düşündüğün her anda ben seni ne kadar sevdiğimi bir kere daha hatırlıyorum.”

Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yasladım. “Sana bir şans, bize bir şans verdiğim için mutluyum. Bana dilediğim zamanı ve mesafeyi verdiğin için de memnunum. Çok sabırlıydın.”

Bir ömür boyu bile sürse beklerdim.”

Makyaj taburesinde yanıma oturabileceği kadar yer olmadığı için tabure hizasında diz çöktü. Elini belime yerleştirdi ve beni tek hamlede kendine doğru çekerek kucağına oturttu. “Kül Kedisi,” diye fısıldadı. Sıcak nefesini boynumda hissediyordum. “Sen benim hayatıma girmemiş olsaydın benim kitabım eksik kalırdı. Seninle yaşadığım her an bir satır... Geçirdiğimiz her gün kitabı tamamlıyor.”

“O zaman...” Dudaklarıma doğru eğildiğinde fısıldadım. “Bu kitap hiç bitmesin.”

Dudaklarımız buluştuğunda kitabın yeni bir sayfası daha yazılmıştı. Parmakları belimin kıvrımında daha sıkı kenetlendi ve ben de ellerimi ensesine doladım. Kalplerimizin ritmi aynı anda hızlanıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. O an dünyanın geri kalanını unutmak ve anı, bu yakınlığı yaşamak istedim.

Tam o sırada, koridordan gelen sesler sessizliğimizi bozdu. Kapının ardından gelen sesler giderek belirginleşiyordu. Önce hafif bir gürültü, ardından bastırılmaya çalışılmış kahkahalar... Birisi yüksek sesle gülmüş de ağzını elleriyle kapatmış gibi bir homurtu ona eşlik etti. Sonra fısıldaşmaları biraz daha net duydum. Kelimeler tam seçilemiyor ama heyecanın ve sabırsızlığın titreşimi duyuluyordu.

tklim’in sabırsızca yükselen sesi duyuldu. “Ne kadar daha beldeye-cegiz?”

Ardından Tamay’ın alaycı tonu geldi “Bence bilerek oyalanıyorlar.”

Karza ve Sonat da söylenip duruyorlardı. Kapının ardında duran bu sesler bana dışarıda başka bir evrenin olduğunu hatırlatıyordu. Sıcak, canlı,

dostlukla çevrili bir evrendi bu. Bütün kalbimle biliyordum ki hayat dediğimiz şey bazen tam da buydu: Kapının ardında sizi bekleyen dostlarınızın neşeli sesleri.

Akay’la göz göze geldik. Söz söylemeye gerek yoktu. Gözlerimizin kenarında aynı anda beliren o küçük, güven dolu gülümseme her şeyi anlatıyordu. Yavaşça doğruldum, elimi onun avcundan çekmedim. Parmaklarımız birbirine kenetlendi. Öyle sıkı, öyle doğaldı ki, o kapıdan beraber çıktığımız sürece her şey her zaman yolunda gidecekti.

“Hadi,” dedim yumuşak bir sesle. “Dostlarımız bekliyor.”

Birlikte kapıya doğru adım attık. Arkamızda sessizlik, önümüzde kapının ardından gelen kahkahalar...

En güzel hikâyeler yalnızca iki kişinin arasında fısıldanan sözlerle değil, onların etrafında örülen hayatla büyüdü. Kahkahalarla, dostluklarla, yan yana geçirilen sıradan ama hatırlanmaya değer gecelerle.

Sahne ışıkları bir gün sönerdi, alkışlar dinerdi, mesafeler uzardı, şehirler değişirdi. Hayat bizi başka ülkelere, başka pisdere, arenalara, sahnelere sürüklerdi ancak tüm bu değişimlerin ortasında sabit kalacak bir şey vardı.

Biz birbirimizi bulduğumuz sürece hayat ne kadar dağılırsa dağılsın parçalar yeniden birleşecek, hikâyemiz hep tamamlanacaktı.

Son

YAKALANMIŞ BAĞLANTILAR

I

İklim

I İnsan sıklıkla kayıplarını dışarıda arar, Kaçan trenlerde, yetişemediği fir-I şatlarda, yanlış zamanda söylenen sözlerde, dilenmeyen özürlerde,,. En derin I kayıpsa kalbini geç fark etmektir bence. Yıllarımı ve enerjimin tamamını buzun I üzerine verdiğimde, birinciliklerin ve derecelerin peşinde tükenirken çok geç fark I ettim kendimi. Benim için hayat hep bir koşuydu. Daha çocukken annemin I bakışlarında gördüğüm beklenti, hocalarımın sert

seslerinde duyduğum talepkâr I yankı, arkadaşlarımla bana yakıştırdığı hayaller... Hepsi beni ileriye, daha yük-seğе çağırıyordu. Yıllarca sanki bir saniyeyi bile kaybedersem geride kalacağım korkusuyla yaşamıştım.

Büyümek, kayarken nefes almayı öğrenmekmiş. Bunu bana hiçbir yetişkin | söylemedi, buz söyledi. Buzun üzerinde kayarken ciğerlerimde dolaşan havanın küçücük bir kıvılcımla nasıl koca bir yangına dönüştüğünü orada öğrendim. Bugün, bu satırları yazarken o yangını ilk defa korkmadan izleyebiliyorum.

Yıllarca kendime hep kaçırdıklarımı saydım; yetişemediklerimi, ıskaladıklarımı, gende bıraktıklarımı. Ancak bugün Güz bize kaçırdıklarımızı değil, yakaladıklarımızı yazmamızı söyledi.

Bir zamanlar nefesimi tutarak kayardım. Düşmemek için. Hata yapmamak için. Sasha, "Nefes al" diye bağırdığında bile içimden, "Alıyorum," derdim ama yine tutardım. Fark etmezdim bazen, bazen kasten yapardım. İyi bir oksijen tasarrufçusu olsam birincilik daha kolay gelecekmiş gibi. Bana düşmemek için tuttuğum her nefesi vermemi söyleyen Sonat oldu.

Bütün bu yılların şahidi Sonat'tı. "İklim, hazır mısın?" derdi her kaldırışında. Ben de spora biraz da yolan söylemeyi dahil eden bütün çocuklar gibi, "Evet," cevabını verirdim. Esas cevabım hep şuydu: "Hazır değilim ama senin 'evet'ini ödünç alırım."

İyi ki kaçırmamışım dediğim ilk insan, Sonat.

Güz... ilk bakışta kaybolacakmış gibi duran ama aslında bütün renklerin ortasında göze çarpan kişi o. Ben yıllarca romantizmi, bir sporcunun taşıyamayacağı bir lüks sandım. Kalbimi dinlemeyi bilemedim. Romantik olmanın zamanı boşa harcamak olmadığını, insanı yenileyen ve güçlendiren bir tarafı olduğunu bana o öğretti. Ödünç kitaplar verdi, her aradığımda açtı, her mesajıma itinayla cevap verdi. Yazları yeterince su içtiğimden, kışları atkımın boynuma iyi sarıldığından emin oldu. Onunla hiç üşümedim, hiç susuz kalmadım. Sevginin en basit dillerini öğrendim.

Tamayın mertliği ise tarafımı seçmeyi öğretti bana. "Buna ağlama, buna kız. Buna asla tahammül etme." Haklı davamın arkasında durmayı öğretti.

Bazen o intikamın alınması gerektiğini hatırlattı. O olmasa hiçbir zaman Karza ile beraber olamayacaktım belki de. Çünkü Tamayın bana öğrettikleri olmasa hiçbir zaman rakibimi yenmek için o seçimi yapmayacaktım. Kendimi önceliklendirmeyecektim. "insan kendi yolunu seçmediğinde, başkalar/n/n yo-

/unda kayba/ur/' demişti bir keresinde bana. Benim kaybolmamı engelledi, elimden tuttu ve hayallerime kavuşturdu.

Korza. Onu yazmadan bu sayfa eksik kalırdı. Gülüşünün altındaki kibir, kibrin ardındaki incinmiştik, o incinmişliği yerinden söken saklı şefkat... Hepsini yazmalıyım. Çünkü kaçırılmamış bağlantıları konuşuyoruz ve biz, birbirimizi ilk gördüğümüz günden beri sayısız kez ıskaladık. Onu sevmek, aslında kendimde yıllardır görmezden geldiğim bir yönü sevmekti.

Karza'yla aramızdaki o nefret bir süre sonra güvene dönüştü, güven sevgiye, sevgi ise aşka. İnsan bazen kendine en yabancı yanını reddeder, sonra kabullenirdi. Onu sevdiğimi kabullenmem vakit aldı ama geçmişin gölgesinden sıyrılmak kolay ve hızlıca yapılacak bir şey değildi, özellikle de benim için. Şimdiyse onun elini hem buzda hem de dışarıda sımsıkı tutuyorum, bir daha hiç kaçırmamak için.

Ben eksikleri saymaya daha yatkınım; öyle yetiştim. Hep tam, eksiksiz, pürüzsüz olmazsam öfke, bedenimi bir kaşıntı misali sarıyordu. Yaptığım her hatada, küçük ya da büyük hiç fark etmez, annem ya da antrenörlerim beni uyarmadan önce ben kendime en sert şekilde kızardım. Geceleri yaptığım yanlışlar, zihnimde bozuk bir plak gibi dönerken hıncımı çıkarmak için ertesi gün buza gitmeyi iple çekerken uyuyakalırdım.

Hata yapmanın da bir başarı olduğunu, önemli olanın hatalardan ders çıkartıp yola devam etmek olduğunu zor anladım. "Bugün olmadı, yarın olur/ derken kendime karşı samimi olmaya gayret ediyorum artık. Hâlâ sinirleniyorum, hâlâ gururum yarı yolda çelme takıyor. Ama artık onlarla kavga etmiyorum.

Hatalarımı kabullendim, telafi ettim, tekrar tekrar denedim ve kendimi sevdim.

Arkadaşlarıma, aileme, şehrim bağlandım. Buzu, zaferi ve beni bekleyen diğer savaşları yakaladım.

Korza

Hayatım boyunca hızlıydım. Bunu herkes söyledi. "Bu çocuk emeklemeyi öğrenmeden koşmaya çalışıyor," derdi babam. "Rakiplerin nefesini kesiyorsun," derdi hocalarım. Yavaşla, biraz yavaşla," derdi annem. Ancak ben hiç yavaş-lamod/m. Sanıyordum ki hız bana üstünlük kazandırır. Oysa şimdi biliyorum: Hız, sindirilmesi gereken mesafeleri de çabuk aşar, duygularınızı hissetmenize izin vermez.

Ben uzun süre bana dayatılanların arasında kaybolmuş biriydim.

Alkışların ortasında yalnız, madalyaların ardında suskun, kampüs kalabalığında görünmez... gülümserdim ve el sallardım. Herkesin arkadaş olmaya çalışacağı, popüler bulduğu insanlardan olduğumu da bilirdim. Ancak eve geldiğimde kalbimin ne kadar kırık, içinin ne kadar boş olduğunu kimse fark etmezdi. Kalabalıkların içinde yalnız kalırdım ve hayatımın sonuna kadar böyle devam edeceğini de kabullenmiştim.

Sonra bir sabah kırmızı ışıktaki çarpıştık.

Birine çarpmanın bu kadar çarpıcı sonuçları olacağını kim tahmin eder? İklim o an bana öyle bir baktı ki gözlerinde yalnızca öfke değil, o kıvılcımı da gördüm. O bakışta saklı bir meydan okuma vardı. Bana, "Benim de içim seninki gibi buz tuttu," diyordu âdeta.

Başta savaştım duygularıyla. Ailemin bana öğrettiklerini, babamın öğütlerini dinlemeye çalıştım. Onu küçümsedim, kızdırdım, delirtmekten keyif aldım. Çünkü âşık olmamak için, çoktan âşık olduğumu kabullenmemek için tek çarem buydu. Ancak elbette buzda öğrendiğimiz bir gerçek vardı ve bu bizi de kapsıyordu. Ne kadar kaçmaya çalışırsan çalış, dönüşler her zaman seni merkezine çekerdi. Benim merkezim ise İklim'di. Ne kadar uzaklaşmaya çalışırsam çalışayım hep ona dönerken buldum kendimi.

Bir gece boş pistte yalnızca biz vardık. O an ilk kez gerçekten kaydığını gördüm. Yıllardır aradığım şeyi buldum: Bağlantıyı. O günden sonra zihnimin bir kenarında en büyük rakibim olan kız, kalbimin ritmi haline geldi. Hiç kabul etmedim belki de ama arabayı çarptığım o gün ben hatalıydım. Seçme şansı sunulsa aynı hatayı sonsuza kadar tekrar ederdim.

Kaçırılmış bağlantım değildi o. Defalarca kaçırdığım, ıskaladığım, kaçtığım bir bağlantıydı. İyi ki bir gün yakaladım ve ondan sonraki her gün bir daha kaçırmamak için sıkı sıkı tuttum. Ne kadar düşersen düş, dengenin her kaybettiğinde seni bir kere daha yakalamak için orada olacağım Buz Perisi.

Tamay

Kendime itiraf etmekten kaçtığım şey şuydu:

Ben, "Yüksek standart," diye bağırırken aslında en çok kendimden esirgiyordum o standartları. Takımda biri dış görünüşü sebebiyle üzülse ilk ben teselli ediyordum, kendi bedenime, "İdare eder," diyordum, görünür olduğum her yerde görülme ihtiyacımı saklıyordum, (görüldüğümde kırılacak olan yerlerden korktuğum için kimsenin o yerlere dokunmasına izin vermiyordum. Biri gün içinde, "Nasılsın?" dediğinde, "Şahane," demek, "Yoruldu," demekten kolay geliyordu.

Bloğu ilk açtığım günleri hatırlıyorum.

@eniyiversiyonun diye bir profil doğdu bir anda. Daha çok kendimle konuşur gibi yazdım, "Kızlar, bunu siz de biliyorsunuz," tonunda kısa paragraflarla başladım. O cümleler çıkar çıkmaz birileri beğeniyor, paylaşıyor, kaydediyordu. Yazıyı bitirdiğimde kendi içimdeki boşluksa bazen açık kalıyordu.

Uzun zamanlar boyunca güçlü olmanın kimseye güvenmemek, kimseye duygularını açık etmemek olduğunu sandım. Zayıflığın insanın duygularını belli etmesi, kendini savunmasız bırakması olduğuna inandım. En büyük cesaretin kalbini sunmak, içinden geleni olduğu gibi göstermek olduğunu ise çok geç anladım.

Güven dediğimiz şeyin hep başkalarıyla ilgili olduğunu düşünürdüm. Sonra anladım ki güven aslında kendinle başlardı. Başkalarına değil, kendi kararlarına, kendi sezgine, kendi yüreğine güvenebilmekmiş mesele. Özüne güvenebilmek-miş. Düştüğü yerden kalkabileceğine, kırıldığı yerden tekrar yeşerebileceğine güvenmeliymiş aslında insan.

Duygularımdan da kaçtım uzun yıllar. Onları bir zayıflık, açık bırakılmış tehlikeli bir kapı sandım. Sanki gösterirsem herkes içeri girecek, beni darmadağın edecekmiş gibi. Güçlü görünmenin yolu hiçbir şeyi belli etmemekten geçiyor sandım. Ne zaman canım acısa yüzümü sabit tutar, nefesim daralsa bir kahkaha ile kurtarmaya çalıştım.

Oysa duygular hiçbir zaman zayıflık olmadı, olamazdı. Onlar insanın içindeki en canlı yer belki de. Kimi zaman gözyaşına, kimi zaman bir gülümsemeye dönüşen, seni büyüten, seni yeniden köklendiren bir filiz gibi. Bastırınca kurumuyorlar, toprak altında birikmeye devam ediyorlar ve günün birinde filizlenip seni en beklemediğin anda yakalıyorlar.

Duygularımı saklamayı bıraktım. Kırılmaktan korkmaktan vazgeçtim. Kalp bazen çatladığı yerden fil izlenirdi.

İklim'den bireyselliği öğrendim sanırım, yalnızlığının içindeki huzur bana yol gösterdi. Yalnız kalmaktan korktuğum her anda, onun kendine yeten sessizliğini hatırladım.

Güzden duygularına dürüst olmanın utanılacak bir şey olmadığını öğren-, dim; ağlamanın, gülmenin, korkmanın insanı küçültmediğini.

Sonat'tan sevginin bambaşka bir halini öğrendim. Bazen bir sarılmanın bin cümleden daha çok şey anlattığını...

Mutfağın sarı ışığında başlatılan sabahlarımızı, sinirimizi bozanların arabasına döktüğümüz simleri, mutfaktan yayılan pankek kokularını, ne zaman ihtiyacım olsa o an beliren sıcak su torbalarını, yatağa uzanıp sokularak izlediğimiz romantik komedileri, antrenman dönüşü arabada dinlediğimiz şarkıları, buz pistinin duvarında beklerken cebime sıkıştırdığın eldivenleri, sahaya çıkmadan önce saçımı toplamak istediğimde bileğinde

hazır tuttuğu tokaları, kazandığımız maçların sonundaki kutlamaları ve kaybettiklerimizin akşamındaki sohbetlerimizi...

Küçük Jestlerin büyük etkilerini öğrendim.

En çok da kendimden öğrendim. Korkularımı bastırmak yerine onlarla yüzleşmeyi, kalbimi susturmak yerine dinlemeyi, sevilmeyi istemenin zayıflık değil, en doğal hakkım olduğunu...

Eylül hâlâ her prova bitiminde, “Olmuş mu?” diye video gönderiyor bana.

“Oldu,” diyorum.

Ben de, “Oldu mu?” diye kendime bakıyorum bazı akşamlar.

Oldu.

O kadar oldu ki...

Yıllardır sırtımda taşıdığım olmuş gibi davranı, kendim için olduya dönüştürdüm.

Kaçırdığım bağlantıların arasında kendimi, olmak istediğim kişiyi yakaladım.

Sonat

Ben hiçbir zaman gösterişi seven biri olmadım.

Hep orada olurum ama bunu fark edilmek için değil, içimden geldiği için yaparım.

Sakatlandığım gün, alçıya sığmayan bir gururum vardı. Pistten uzak kal'dığım ilk gün duvar saatinin tik takları bile bana fazla gelmişti. Aynaya bak'tığımda her zaman gördüğüm gülüşle karşılaşamadım. Annem için, düz için, İklim için iyiymiş gibi davrandım, iyi olmaya çabaladım, gerektiğinde rol yaptım ama içimden her şeyin bittiğine emindim.

Oysa o sessizlikte öğrendim ki bazen ilerleyebilmek için geri adım atmak gerekiyor. Ayağımı kırmadan önce her şey tıkırındaydı. Planlıydı, tahmin edi' lebilirdi. Öngörülebilir bir hayatım vardı.

Büyük hayallerim yoktu çünkü hayatımın iplerini kendi elime alacak bir iradeye sahip değildim. Büyük hayallerim yoktu çünkü hep başkalarının hayallerinin aracısı olmuştum. Ana karakter değil, yardımcı karakterdim. Ben kim, büyük hayaller kurmak k/m, derdim hep.

Ta ki çok daha küçük hayallerimi kaybedene kadar.

O alçının içinde geçirdiğim aylar bana yeniden başlamayı öğretti.

Sonra bir anda yıllar önce âşık olduğum kız bir anda hayatıma bambaşka bir rolle girdi. Tornayla aramızdaki başlangıcı kitapların diline yakışır bir mucize olarak anlatmaya niyetli değilim. Ne yıldırımlar düştü ne dünya bir anla ikiye ayrıldı. Anlık bir teklifle, küçük anlarla adım adım ilerledi. Onu nefes alıp vermek kadar kolay bir şekilde sevdim.

Küçük kıkırtılarına, saçlarını savuruşuna, makyaj yaparken suratının aldığı komik ifadelere âşık oldum.

Onun yanında aklımdan hep aynı şeyler geçirdi: “Saha çok kalabalık, en yakın çıkış nerede? Suyu var mı? O üstündeki ceket üşütür, benimkini vereyim. Etrafında onu huzursuz eden birileri var mı? Bugün kahvaltı yaptı mı? Keyfi yerinde mi?”

Aşkın büyük sözler ve epik kahramanlıklar olduğunu düşünenlerin aksine bizimki birbirimizin yanında olarak varoldu.

Birinin ateş yaktığı, diğerinin o ateşi sönmessin diye kenara iki odun daha koyduğu türden bir hikâyeydi bizimki.

Bir alçı ve bir sahte sevgili rolü bana çok şey kattı doğrusu. İkilden hayallerimin küçük olmadığını, her şeyin gerçekleştirilebilir olduğunu öğrendim. Büyük hayaller kurmayı ve onlara ulaşmak için gereken disiplini. Güz'den ise bazen binlerini affetmek için uğraşmamayı öğrendim.

Hayatımızdan çıkarılması gereken insanların çıkmasına üzülmemegi.
Gidenlerin olacağını, olduğunda affetmek zorunda hissetmemeyi.

Bugün bana, “Neyi kaçırmadın, onu yaz işte, yok mu hiç iyi ki bunu kaçırmadım diye düşündüğün bir şey?” diye sordular.

Uzun uzun düşündüm.

Cevabım basitti: Sevdiklerimin yanında olmayı kaçırmadım ben.

Annemin işten geldiği yorgun geceleri, Güzün derslerinde zorlandığı anları, Karza’nın ailesiyle ilgili anlattığı durumları, İklim’in telefonla arayıp ağladığı günleri, Tamayın tüm iyi ve kötü anlarını. Hiçbirini kaçırmadım.

“Ben hallederim,” dendiğinde, "Birlikte yapalım,” dedim.

"Yapamıyorum,” dendiğinde, "İstersen yarın beraber yaparız,” dedim.

Hiçbirini söyleyemiyorsam, güneşli bir yeni günün sabahında pankek yaptım.

Çünkü sevgi benim için bu demekti: Yanında olmak.

"Seviyorum,” demek kolay ama "Yanımdayım” demenin ağırlığı başka..

Çünkü sevmek bir duyguyken yanımdayım bir davranış ve biz davranışlarımız kadar varız. Bugün, yarın, iyi günde, kötü günde, buzda, stüdyoda, antrenmanda...

Sevdiklerimin yanında olmayı yakaladım.

Akay

Ne kaçırdığımı, neden kaçırdığımı, kaçırmasam neler olabileceğini bilmiyorum. Ancak tam olarak neyi yakalamak istediğimi bir gün küfenin kapanışını yaparken, dükkânın sarı ışıkları tezgâha vururken anladım. Kahve fincanlarını dizerken, kapının üzerindeki çingirak sabaha kadar çalmamak üzere sustuğunda, sokaktan son motor sesleri de uzaklaştığında...

Ben atik olmanın, hızın, hazırcevap sohbetlerin, muzip sırtışıların adamıydım. Öyle olduğuma inanırdım en azından.

Benim " kaçırılmamış bağlantım bir olay değil. Bir yıl.

Güzle konuşmaya kalkışıp da susmayı seçtiğim anlar. Kask kayışını boynuna göre sıkarken, "Önce güven, sonra hız," diye tembihledim kendi kendime. Asla dikkat etmediğim şeylere o yanımdayken dikkat ettim. Panoya astığımız notları okumak en sevdiğim anlardı. Onu düşünerek yazdığım notları okurken içten içe anladığını biliyordum. Çok tûth kız, diye düşünürdüm. Umarım bir gün seni yakalarım.

Onu şapşal, sarhoş halleriyle eve götürdüğüm anları, yorgunluktan normalden daha da sinirli olduğu geceleri, yaralarını sarmayı, sardığım yerleri öpmeyi, ellerim acıyana kadar alkışlamayı, iyi hissettiğinden emin olmayı yakaladım.

Yıllarca özgürlükle aidiyet arasında gidip geldim. Motor sürerken ruhum özgürlük için çığlıklar atar, çekip gitmek ister, dükkânın anahtarını çevirirken ellerim kendimi ait hissedebileceğim birini isterdi. Sandım ki ikisinden birini seçeceğim, yalnızca birini yapabileceğim. Meğer doğru insanla ikisi de birlikte yaşanabiliyormuş. Gündüzleri onu öpebiliyor, geceleri motor üzerinde o adrenalini hissedebiliyordum ve o anlarda bile Güzle sahip olabileceğim geleceğin hayalini kuruyordum.

Onunla olan bağ tam da buydu: Kaçmasın diye koşturmadığım, kırılmasın diye cam fanusa koymadığım, sadece iki elimle dikkatle taşıdığım bir bağ.

Benim hikâyemde arkadaşlarımın bıraktığı işaretler de var.

Gizem sayesinde duygularım hakkında daha çok konuşmayı, açık iletişim kurmayı öğrendim.

Evrin sayesinde içten davranışların önemini, güçlü durmak için kendini kasmamak gerektiğini öğrendim.

Emirhan sayesinde gürültüyle sevmeyi, teatral ya da fazla olmanın sorun olmadığını, hislerimi sahnelemeyi öğrendim.

Başar, bana saygının sınırlarını, centilmen olmayı, mesafe bilincini kattı.

Ye Ege sayesinde de her şeyin ciddi olmak zorunda olmadığını, sorunların bazen kahkahalarla çözülebileceğini öğrendim.

Ayrıca İpek teyze, Tamay, Sonat, İklim, Korza da bana ikinci bir aile oldu. Onlar sayesinde de çok şey öğrendim, en çok da aile olmak için kan bağına ihtiyaç olmadığını.

Bugün dönüp baktığımda, "h/i ki kaçırmadım," dediğim onlar çok...

İyi ki onun utangaç gülüşünü ilk kez gördüğüne gün onunla konuştum.

İyi ki onunla ilgili her şeyi pürdikkat dinledim.

İyi ki istediği kadar bekledim, yine istese yine beklerdim.

iyi ki seni yakaladım, Kül Kedisi ve sen istemediğin sürece gitmeye hiç niyetim yok.

Güz

Duvarda "Kaçırılmış Bağlantılar" panosunun çaprazlanmış ipleri, yamulmuş kalpli raptiyeleri, esintiyle kıpırdanan küçük not kâğıtlarını gördüğüm anda bunun bir de kaçırılmamış versiyonu olması gerektiğini hissettim. Kaçırılmış bağlantılarımız tatlıydı, duygusaldı, bazen eğlenceli, bazen de hüzünlüydü oma hikaye asıl yakalanmış olanlardaydı.

Boş bir kâğıt çıkarıp yazmaya başladım. Hayatın bütün ihtişamı, insanın her sabah aynı küçük rutinleri nezaketle tekrarlayabilmesinde saklıydı. Yakaladığı anlarda, birlikte olduğu insanlarda gizliydi. Nefes al, ceketini giy, kapıyı kapat, önce kendine, sonra çevrene nazik ol.

Benim adım Güz Aroskay. Bir balerinin ihtiyatlı gururuyla, bir genç kadının nefesiyle, bir arkadaşın neşesiyle, Ankara'nın keskin rüzgârına yüzümü çevirerek büyüdüm. Sevilerek ve severek büyüdüm. Şimdi bu satırları hikâyemin bir sonraki bölümünün son notu olarak panoya ilâştirmeden önce kendi dilimle tamamlamak istiyorum.

Yıllarca aşkı romanlardan ödünç aldım: Yüksek beklentiler, etkileyici vaatler, derin cümleler, epik anlar, fırtınalı sahneler...

Oysa sahici olan gün bitiminde istememe gerek kalmadan istediğimin anlaşıldığı için yapılan kahvede, eve yanlışlıkla giren Tarçını kucaklayıp gülerken asılan perdede, yeni aldığım için çok heyecanlı olduğumdan hararetle anlattığım point'lerde, anneme getirilen bir buket çiçekte, abimin yaptıklarına benzetilmeye çalışılan pankeklerde yatıyordu.

Yakalamak, bazen sahneye atılmak değil de gösteriyi seyrederken yanındaki elini sıkmaktı. Bir perdeyi birlikte takmak. Bir notaya birlikte yanlış basmak, sonra doğrusunu deneye deneye bulmak. Milimlik sınırları korumak, kilometrelik sınırları birlikte aşmak.

Tesadüflerin başlattığı anları yakalamak, onların getirdiği tekrarları korumak, koruduğumuz tekrarlara alışmak ve alıştığımız anlarla büyümekti aşk.

Ailelerimizin arkadaş olmasıyla yakaladığım İki im'im,

Seninle büyürken sabrın ciddiyetin ve kendi doğrularına inanmanın önemini öğrendim. İstikrarın zor olduğu kadar faydalı da olduğunu öğrendim. Ne kadar hayatımızın zaman zaman farklı yollara dönse de her zaman ortak bir noktada buluşabildik. Hangi şehirde, hangi yaşta, hangi dönemde olursak olalım; seninle paylaştığım o güven duygusu hiç değişmeyecek, bundan eminim.

Lisenin ilk günü gördüğüm anda iyi anlaşacağımıza emin olduğum Tornayım,

Senin enerjin, ışığın, iddialı gösterişin hep güçlüydü ama en çok o gücün ardındaki kırılgan dürüstlüğüne sevdim. Senden kendine sahip çıkmanın kibir değil, hayatta kalma biçimi olduğunu öğrendim. Bana eyeliner çekmeyi öğrettin. Hayatımı parlattın ve parlatmaya da devam ediyorsun.

Hayatıma hiç de aramadığım ama tam da doğru zamanda giren Akay,

Seninle birini beklemeden bulmanın kaderin ince işçiliği olduğunu anladım. Yoğun günlerin ardında sessiz kalmanın güzelliğini, kelimelerin ardında dokunarak da anlaşılabilirdiğini gördüm. Bana arada hızlı yaşamının, farklı maceralara atılmanın güzelliğini de tattırdın. Seninle birlikte öğrendiğim aşkı sevdim.

grubumuza bir rekabet oyunuyla giren Karza,

Senden en çok hayatın her alanında kendimizi geliştirebileceğimizi öğrendim. Daha iyi bir arkadaş olabileceğimizi, daha iyi bir sevgili, daha iyi bir sporcu, her şeyin biraz dahası olabileceğini ve bunun için çabalamak gerektiğini... Ara ara atışmalarımız oldu ama her zaman dürüst ve saygılıydık. Sende kendini beğenmiş, laubali, geveze bir çocuk görürken şimdi baktığımda ne kendisi ne de çevresiyle hesaplaşmaktan korkmayan, rekabeti seven bir centilmen görüyorum.

Eh, zaten pek de kurtulma şansımın olmadığı Sonat,

Senden buradayım' kelimesinin "seni seviyorum"dan bile daha güven verici olduğunu öğrendim. Bazen tartıştık, bazen gerçekten fazla tartıştık, bazen koltuk minderlerinden şatolar kurduk, kahkaha attık, güldük, eğlendik... gözümde yaş gelene kadar gıdıkladın, ağlamam durana kadar sarıldın. Seninle Çok Şey öğrendim ama en çok da sevginin güzel taraflarını gösterdin bana. Yokluğunu hissettiğim her şeyin yerini doldurdun.

Annem,

Herhalde dünyadaki en zor şey anneye teşekkür etmektir. Hangi kelime yeter ki? Senin sessiz fedakârlıklarınla, sabrınla, her defasında tanıdığın seçim şanslarıyla büyüdüm. Sevdiklerin için yapabileceğin fedakârlıkları, her zaman ikinci bir şans olabileceğini, hayatın yeniden yoluna girebileceğini ve bunun için mücadele etmeyi öğrendim. Tüm korkularımın ve endişelerimin arkasında senin verdiğin güven vardı. Rahat bir şekilde sarf ettiğin cümle vardı. "Yapabilirsin tabii ki Güz."

Baleyi daha da güzel hale getiren Tusem, Erva, Şevval, Nehir ve Ecrin,

Siz benim sahne arkasındaki ailem oldunuz. Bale salonunun aynaları adım adım büyümemizi izledi. Her prova, her ter damlası, her kahkaha bir dostluk izi bıraktı. Sizden öğrendim ki zarafet sadece bedende değil, birlikte düşüp birlikte kolkabilme cesaretindeydi. Birbirimizin hatalarını göstermek yerine onları daha zarif hale getirmeyi başardık. Siz olmasaydınız bale yalnız bir sanat olurdu, şimdi ise bir dostluk koreografisi.

Meriç Hoca,

Her hatamda sabırla, bazen de sabrınız taşmış bir şekilde, bekleyip bıkmadan doğru yolu gösterdiniz. Siz olmasanız Şeker Perisi olamazdım belki de. Emekleriniz için sonsuz teşekkür ederim. Kariyerimin her anında size minnettar kalacağım.

Ardıç,

La Likya'da vaktin daha eğlenceli geçmesini sağlayan neşeli dostum. Sohbetlerin her zaman çok keyifli, insana enerji veren türdendi. Seninle ne kadar yorulursak yorulalım işi şakaya vurmayı ve o ondan keyif almayı öğrendim.

Çok kısa sürede çok sevdiğim bir arkadaşım haline geldin. Hayatın ciddiyetini unutturan o sesini en kısa sürede yeniden duymak dileğiyle... Senden bir kahkahanın birçok anı güzelleştirebileceğini öğrendim.

Ve Enzo,

Bale gibi kusursuzlukla ölçülen bir sanatta, kusurlarıma değil, azmime ve disiplinime odaklanmamı öğrettin. Prova sırasında yere düşüp yeniden kalkarken her seferinde elimden tutup kaldırdın. Bana uyum sağlamayı ve bir partnerle çalışırken sabırlı olmayı öğrettin.

Bu sene hayatımın dalgalandığı, inişli çıkışlı bir sene oldu. Çok kişiyle tanıştım, çok kişiyi sevdim, sevdiklerimi özledim, yalnızlığımınla yüzleştirdim, yeni bir seneye merhaba dedim.

Dostlarımla ve ailemle beraber büyüdük.

Büyüdüm.

Yeni bir ben oldum.

Şimdi hikâyemin bu noktasında bir balerin, bir yetişkin, bir sevgili, bir evlat ve bir dost olarak eteklerimi tutup başımı hafifçe eğiyor, küllerle, nezaketle, sevgiyle örülü reveransımı hayatın önünde yakalıyorum.

Yazar Notu

Benim Yakalanmış Bağlantım

Bu kitabı bitirirken sadece bir kurguyu ya da bir hikâyeyi değil, koca bir yılı da noktalıyorum. Uzun, yorucu, değişikliklerle dolu, inişli çıkışlı, kalabalık bir hikâyeyi...

Geceler boyu sabahlayarak yazdığım cümleler, notlarımın kenarında biriken kat kat kahve lekeleri, silinip yeniden yazılan kelimeler... Hepsi bir şekilde bana bir yılın hikâyesini hatırlatıyor.

Bu sayfaları yazarken bir yandan da kendi hayatımın satır aralarında kayboldum, sonra tekrar buldum.

Külden Reverans yalnızca Güz'ün değil, benim de iyileşme sürecimdi. Onun gibi ben de korkularıyla dans ettim, tek başıma denemekten, yardım istemekten, "Yapamıyorum," demekten, yetersiz görünmekten, yeniden başlamaktan korktum. Sonra fark ettim ki bazen yazmak, düşüncelere düşmeden önce paraşüt açmaktır. Düşeceğini bile bile adarsın ama güvenle ineceğine inanırsın.

Bu sene birçok şey bitti ama aynı zamanda birçok şey başladı. Yeniden âşık oldum bu sene. Bu sefer biri için biri olarak değil, yalnızca kendime kendim olarak Aşk birinde değil, kendimle paylaştığım bir sabah kahvesinde, kendime aldığım uçak biletinde, iyi ve mudu olduğumu hissettiğim zamanlar arkadaşlarıma, "İyiym ve mutluyum," yazabilmekte yakaladım.

Zor bir sene demiştim... Bu süreçte çok şeyi kaçırdım belki. Sağlıklı uykuları, düzenli beslenmeyi, bazı buluşmaları ve bazen de kendi iç

huzurumu. O kadarını da yakaladım ama. Anlatmayı, bağlantı kurmayı, hikâyeni paylaşmanın büyüsunü yakaladım.

Okurlarımla aramdaki bağı yakaladım. Bu sefer daha güçlü tuttum sizi, bir noktada bırakacağımı sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz. Benden uzun süre kurtulamazsınız. Sizi çok seviyorum... Bazen sizi nasıl bu kadar sevdiğimi kendim de anlamıyorum.

Kötü hissettim belki, yetişemedim, zorlandım, yapamadığımı hissettim ama bunların hiçbirinde yalnız değildim. Ekran başında, gece yarılarını sabah yapan sessiz bir kalabalık vardı yanımda, daha doğrusu kalbimde. Sizdiniz.

Okuduklarınızla, yazdıklarına verdiğiniz tepkilerle, bazen bir yorumla, bazen yalnızca bir kalp emoj isıyla bana, “Devam et,” dediniz. “Sorun değil,” dediniz. “Biz yanındayız,” dediniz.

En önemlisi, “Biz seni bekleriz, yeter ki iyi ol,” dediniz.

Sizi tanımadan tanıdım çünkü her mesajınızda, her paylaşımınızda, bir parça kendimi buldum.

Beni yalnızca bir yazar değil, bir insan olarak da büyüttünüz. Belki de beraber büyüdük.

Siz olmasaydınız da belki bu kitap tamamlanırdı ama bu kadar anlam kazanmazdı. Çünkü “yakalanmış bağlantı” sadece karakterler arasında değil, bizim aramızda da oldu. Mutluluk paylaştıkça çoğalır, hüznün paylaştıkça azalır, hikâyeler paylaştıkça daha çok kalbe dokunur. Bu kitabı yazarken aldığım her nefesin yarısı sizdendi. İyi ki vardınız; iyi ki kelimelerim size ulaştı.

Bir seriyi, bir kitabı, bir hikâyeyi bitirmenin en güzel yanı ne biliyor musunuz? Ben yazmayı bitiriyor olabilirim ama o hikâyeye bitmiyor. Siz bu sayfaları her araladığınızda karakterlerim yeniden nefes alıyor ve her okuduğunuzda hikâyeye yeniden başlıyor.

Sizinle bitmek bilmeyen, tükenmeyen bir sevgiyi yakaladım.

Bu sene taşındım da. Yeni bir evim, yeni bir çalışma masam, yeni bir masam oldu. Aileme yeni bir mırıltı katıldı. Şimdi evde iki değil üç kedinin patilerini duyuyorum. Sabahları üç farklı, “Miyav,” uyandırıyor beni. Mikasa hafifçe bağıyor, Azula sevilme istiyor, Catra ise yaramazlık yapmadan duramıyor.

Sonra yola çıktım. İtalya’da kalabalıkların arasında kayboldum, dostlarımla kahkahanın dibine vurdum. Fransa’da biraz daha yalnızdım. En büyük hayallerimden birini gerçekleştirdim ve başka bir ülkede, tanımadığım bir şehirde tek başıma ağladım. Bu kitabın bazı kısımlarını İtalya’da, bazı kısımlarını Fransa’da çok farklı ruh hallerinde yazdım. İlk defa tek başıma son anda karar verip tatile çıktım bu sene. Şehirlerarasındaki o uçuşta camdan dışarı bakarken kendime rasdadm. Yalnızlığın güzel tarafını yakaladım. Her zaman kötü olmak zorunda değilmiş yalnızlık, bazen de en çok ihtiyacımız olan şey olabilirmiş.

İklim, Karza, Tamay, Sonat, Güz ve Akay.

Hepsi kalbimin farklı bir köşesinde yer ediyor artık. Benim için kurgusal karakterlerden çok daha fazlası onlar. Her biri bir parçam, hayatımın farklı dönemlerimin yansıması.

Yazarken benim onlara hayat verdiğimi sanıyordum ama aslında onlar bana hayatı geri verdiler.

Bu sene bir tükenmişlik sendromu da yaşadım. Hiçbir şeyden keyif alamadığım, her kelimenin içinin boş geldiği, sabah uyanmanın bile görev gibi olduğu günler geldi, geçti ve gitti. Yazamadım bunun hakkında, kimseyle konuşamadım, kendi kendime çözmeye çalışırken bazen kahvaltı yapmak bile fazla geldi. “Bugün biraz daha dayan,” dediğim gün çoktu. “Bunu da halletmeye çalış.” Zor bir dönemdi ama atlattım. Sağlığımı geri yakaladım. Bunda katkısı olan insan da çok...

İnsanlardan bahsetmişken, bu seneyi geçirdiklerimden bahsetmezsem olmaz. Yasemin, seninle dostluğu, dostların için yapabileceklerinin sınırsızlığını, övgü, seninle arkadaşlarının ihtiyacı olduğunda onların yanında olmayı, Filiz, seninle ince düşüncelerin o kişide bir ömür bıraktığı izleri, Begümay, seninle her ihtiyacım olduğunda verdiğin bilgece

tavsiyeleri, Simten, seninle bazen hata yapmayı seçmenin o kadar da kötü olmadığını, Hazal, seninle zor dönemlerin gerektirdiği hoşgörüyü,

Rümeysa, seninle yoğun dönemlerin geçtiği günlerde yakalanan eski samimiyeti, Damla, seninle yolculuklarımızda paylaştığımız inekleri, özge, seninle gerektiği durumlarda yardım istemenin sorun olmadığını, Ezgi, seninle duygularını ne kadar zor olsa da onları paylaşmak gerektiğini, İklim, seninle en berbat hangoverian bile atlatmayı,

Kağan, seninle hayallerin peşinden koşarken bir yandan da eğlenmeyi, Handisgo, seninle özel olmayan günleri bile kutlamayı, Tuncer, seninle küçük bir Disney legosuyla bile gönül almayı, Serenay, seninle mesafelerin gerçek sevgiyi yenebileceğini, Naz, seninle karşılıksız da olsa sevginin hayata kattığı güzelliği, Annem, seninle her güne kocaman bir gülümsemeyle başlamayı, Babam, seninle her şeyi başarabileceğime dair inancı yakaladım.

Benim yakalanmış bağlantım; yeniden sevmeyi, yeniden inanmayı, yeniden başlamayı göze almak oldu. Yürüdüğüm yeni yollara, yeni maceralara, yeni şehirlere, yeni insanlara, yeni ben'e.

Küllerin arasından doğan ışığı, yeniden gülmenin hafifliğini, kendi adımlarımla ilerlemenin özgürlüğünü yakaladım.

Bu sene ben, yaşadım.

Sonunda kendimi yakaladım.

Teşekkür

Yakalanmış Bağlantılarımda adını geçirmediğim ama bu kitapta emeği olan birçok insan var. Hepsinden önce ilk teşekkürüm Zirve Ötesi serisini sosyal medyada paylaşan, daha fazla kişiye ulaşması için çabalayan, kitaplarımı öneren tüm içerik üreticilerine. Hepinizin emeğine sağlık. Bu seriyi sevmeniz ve sevdiğiniz hikâyeye okumaktan ziyade bir de içerik çıkarmak için zaman ayırmanız benim için çok ama çok kıymetli. Çok teşekkür ederim.

Çıkartma seti için ayrı, kapak için ayrı çabalayan, en ufak ayrıntıla-ra takıldığımda bile bana kulak veren Yaşam Sarak, özel edisyonlan gece gündüz demeden tam da istediğim gibi tasarlayan Pınar Nur Güven, beni hiç strese sokmadan hatalarımı sabırla düzelten Yaren Kılıç, sürekli arayıp, Bir hafta daha,” dediğimde ihtiyacım olan zamanı veren Yasin Öksüz ve tüm Indigo Kitap ailesine sonsuz teşekkür ederim.

Bir başka macerada, bir başka hikâyede görüşmek üzere...